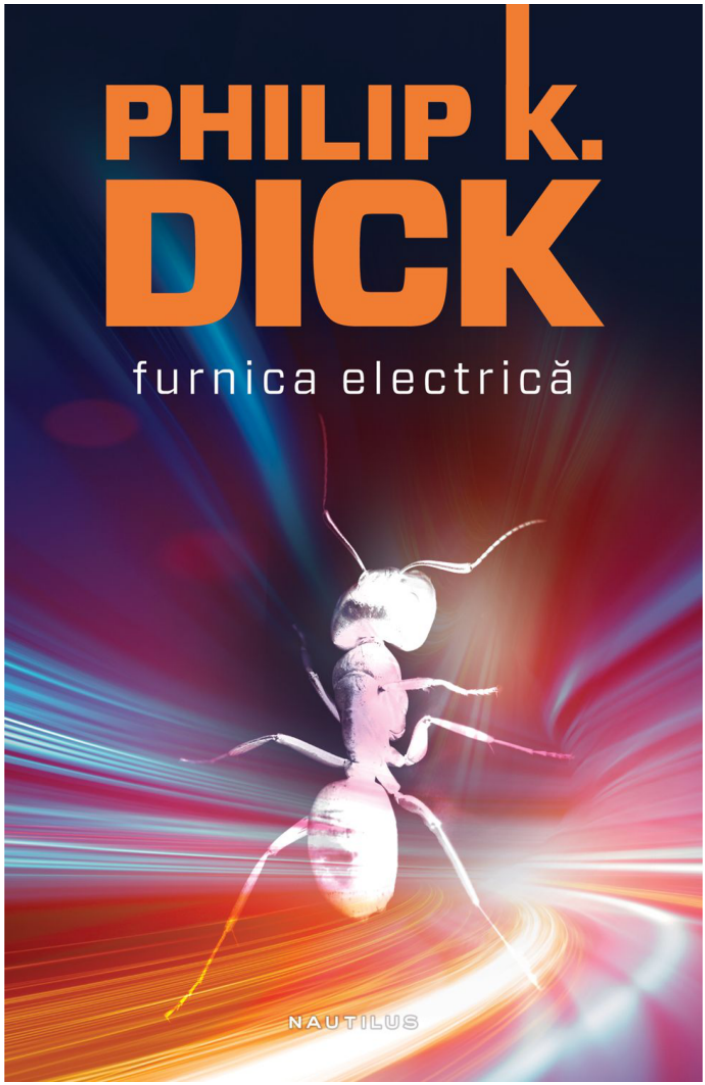
PHILIP k.
DICK
furnica electrică
NAUTILUS

NAUTILUS

science fiction

Philip K. Dick s-a născut la 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinţii săi au divorţat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat iniţiala K.) şi s-a stabilit în Berkeley, unde a urmat liceul şi a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. Prin 1950 s-a apucat să scrie texte science fiction şi în 1952 i-a apărut în revista Planet Stories prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor şi mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 şi 1970, a scris în medie două romane pe an şi peste o sută de povestiri editate în reviste ca Galaxy, Amazing, Fantasy and Science Fiction şi Worlds of If. Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situaţie financiară lipsită de griji.

Mare parte a ficţiunilor sale se desfăşoară în California, iar Dick a împrumutat idei din cabala, budism, gnosticism şi taoism, dar s-a folosit în acelaşi timp şi de elementele clasice ale genului – roboţi, nave spaţiale, extratereştri, precum şi de fenomene extrasenzoriale. A fost privit întotdeauna cu respect de fanii SF şi de colegii de breaslă, deşi n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein şi Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul Omul din castelul înalt (Editura Nemira, 2006), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru Flow My Tears, The Policeman Said, Premiul British SF în 1979 pentru Substanţa M (Editura Nemira, 2007) şi Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru VALIS.

În memoria sa, în 1983 a fost înfiinţat premiul care-i poartă numele, pentru cea mai valoroasă lucrare SF inedită publicată pentru prima

dată în SUA în paperback (iniţiatorul premiului, Thomas M. Disch, a dorit să-l onoreze pe Dick care şi-a publicat în acest format majoritatea romanelor). Premiul este sponsorizat de Philadelphia Science Fiction Society şi se acordă anual, în luna martie, la Convenţia Norwescon.

PHILIP k. DICK

furnica electrică

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză
Ion Doru Brana

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DICK, PHILIP K.
Furnica electrică / Philip K. Dick; trad.: Ion Doru Brana - Ed. a 3-a. - Bucureşti:
Nemira & Co, 2015
ISBN print: 978-606-579-920-2
ISBN epub: 978-606-758-323-6
ISBN mobi: 978-606-758-330-4

I. Brana, Ion Doru (trad.)

821.111(73)-32=135.1

Philip K. Dick
THE MINORITY REPORT
Copyright © 2002, by The Estate of Philip K. Dick
All rights reserved.

© Nemira, 2006, 2012, 2015
Coperta: Gabi DUMITRU
Lector: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Impostorul
Varietatea a doua
Raport minoritar

- I
- II
- III
- IV
- V
- VI
- VII
- VIII
- IX
- X

Un joc de război
Ce spun morții

- I
- II
- III
- IV
- V

Ah, să fii gelat!…
Amintiri garantate
Credinţa părinţilor noştri
Furnica electrică
Note

Impostorul

(Imposter, 1953)

– Într-una din zilele astea o să-mi iau concediu, spuse Spence Olham după micul dejun. Se uită la soția lui. Cred că merit puțină odihnă. Zece ani înseamnă ceva vreme.

– Și Proiectul?

– Războiul va fi câștigat și fără mine. Bulgărele nostru de clisă nu-i chiar în așa mare pericol. Olham se lăsă pe spate și își aprinse o țigară. Mașinile de știri distorsionează informațiile ca să dea impresia că spațienii sunt exact deasupra noastră. Știi ce mi-ar plăcea să fac în concediu? Mi-ar plăcea să fac o excursie cu cortul în mun-ții ăia din afara orașului, unde am fost amândoi atunci. Mai ții minte? Eu am descoperit oțetari, iar tu erai cât pe ce să calci pe un șarpe de vizuină.

– Pădurea Sutton? Mary începu să adune farfuriile. Acolo a fost de curând un incendiu. Credeam că știi. Se pare că pădurea a luat foc, așa, din senin.

Olham lăsă capul în jos.

– Nici măcar n-au încercat să afle cauza? Strâmbă din buze. Nimănui nu-i mai pasă de nimic. Toată lumea se gândește doar la război.

Încleștă fălcile în timp ce tabloul i se ivea în minte – spațienii, războiul, navele-bold.

– Cum ne-am putea gândi la altceva?

Olham dădu din cap. Mary avea dreptate, firește. Micile nave negre venite din Alpha Centauri surclasaseră cu ușurință crucișă-toarele

Pământului, lăsându-le în urmă ca pe niște țestoase neputincioase. Fuseseră doar lupte în sens unic, pe tot parcursul spre Terra.

Pe tot parcursul, până când laboratoarele Westinghouse elabo-raseră cupola protectoare. Acoperind marile orașe ale Pământului și în cele din urmă întreaga planetă, cupola era prima apărare reală, prima replică pe măsură dată spațienilor, așa cum îi bote-zaseră mașinile de știri.

Dar câștigarea războiului… asta era altceva. Fiecare laborator, fiecare proiect lucra zi și noapte, neîncetat, pentru a descoperi încă ceva: o armă de luptă eficace. Propriul său Proiect, de exemplu. Din zori până-n noapte, an după an.

Olham se ridică și își stinse țigara.

– Ca sabia lui Damocles. Atârnând tot timpul deasupra cape-telor noastre. M-am săturat. Tot ce vreau e un răgaz lung de odihnă. Dar presupun că toată lumea simte la fel.

Își luă jacheta din dulap și se îndreptă spre ușă. Era timpul să apară naveta, micul vehicul rapid, cu o formă ca de gândac, care îl ducea la Proiect.

– Sper să nu întârzie Nelson. Se uită la ceas. E aproape 7.

– Uite că vine gândacul, îl anunță Mary, privind printre șiru-rile de case.

Soarele strălucea în spatele acoperișurilor, reflectându-se în plăcile grele de plumb. Așezarea era cufundată în liniște; doar câțiva oameni ieșiseră.

– Ne vedem mai târziu. Încearcă să nu lucrezi peste program, Spence.

Olham deschise ușa vehiculului și, după ce se strecură înăun-tru, se sprijini, oftând, pe spătarul scaunului. Lângă Nelson ședea un bărbat mai vârstnic.

– Ei? întrebă Olham în timp ce gândacul pornea ca din pușcă. Ceva știri interesante?

– Ca de obicei, spuse Nelson. Câteva nave spațiene au atacat, încă un asteroid a fost abandonat din motive strategice.

– O să meargă mai bine când vom ajunge cu Proiectul în stadiul final. Poate că-i doar propaganda mașinilor de știri, dar în ultima lună toate astea au ajuns să mă obosească. Totul pare atât de sumbru și grav, viața nu mai are culoare.

– Credeți că războiul este zadarnic? întrebă brusc bărbatul mai vârstnic.

– Maiorul Peters, îl prezentă Nelson.

Olham și Peters își strânseră mâinile. Olham rămase cu ochii la noua sa cunoștință.

– Ce vă aduce aici atât de devreme? întrebă. Nu-mi amintesc să vă mai fi văzut la Proiect.

– Nu, nu lucrez la Proiect, spuse Peters. Dar știu câte ceva despre ceea ce faceți. Domeniul meu de activitate e cu totul altul.

Schimbă o privire cu Nelson. Olham o remarcă și se încruntă. Gândacul luase viteză, gonind peste solul arid, lipsit de viață, spre silueta îndepărtată a clădirii Proiectului.

– Cu ce anume vă ocupați? se interesă Olham. Sau n-aveți voie să vorbiți despre asta?

– Lucrez pentru guvern. La Agenția Federală de Securitate.

– Da? Olham ridică o sprânceană. E vreo infiltrație inamică în zonă?

– De fapt, am venit pentru dumneavoastră, domnule Olham.

Mirat, Olham cântări vorbele lui Peters, dar nu ajunse la nicio concluzie.

– Pentru mine? De ce?

– Pentru a te aresta, ca spion spațian. Iată de ce am venit atât de devreme. Ia-l în primire, Nelson.

Țeava unui pistol se înfipse în coastele lui Olham. Mâinile lui Nelson tremurau de încordare, iar fața sa era lividă. Inspiră adânc, apoi expiră dintr-odată.

– Îl ucidem acum? șuieră el către Peters. Cred că ar trebui să-l ucidem acum. Nu putem aștepta.

Olham se uită lung la prietenul său. Deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieși nicio vorbă. Cei doi îl priveau fix, țepeni, cu o ură alimentată de teamă. Olham simți că-l ia amețeala. Capul îl durea și i se învârtea.

– Nu înțeleg, bolborosi.

În clipa următoare naveta părăsi solul și începu să se înalțe vertiginos, îndreptându-se spre spațiu. Dedesubt, clădirea Proiec-tului se făcu tot mai mică, apoi dispăru. Olham închise gura.

– Putem să mai așteptăm un pic, spuse Peters. Mai întâi vreau să-i pun câteva întrebări.

Buimac, Olham rămase cu privirea drept înainte, în timp ce gândacul străbătea stratosfera.

– L-am arestat, raportă Peters în videofon. Pe ecran apăruse figura șefului Securității. O povară mai puțin pe umerii tuturor.

– Vreo problemă?

– Niciuna. A intrat în gândac fără să bănuiască nimic. Nu părea să găsească neobișnuită prezența mea.

– Unde sunteți acum?

– Pe drum, încă în interiorul cupolei. Ne deplasăm cu viteza maximă. Puteți considera că perioada critică a trecut. Mă bucur că reactoarele de decolare ale navetei au fost în bună stare de funcționare. Dacă survenea vreo defecțiune în momentul desprinderii…

– Lasă-mă să-l văd și eu, spuse șeful Securității. Se uită țintă la Olham, care ședea cu mâinile în poală, privind înainte. Deci ăsta e.

Continuă să-l privească pe Olham o vreme. Olham nu spuse nimic. În cele din urmă șeful dădu din cap către Peters. În regulă. Ajunge. O vagă expresie de silă îi încreți chipul. Am văzut destul. Ați făcut un lucru de care lumea își va aminti multă vreme. Veți fi citați, amândoi, printr-un ordin de zi.

– Nu-i nevoie, zise Peters.

– Cât pericol mai e acum? Mai există vreun risc să…

– Un risc ar mai fi, dar nu prea mare. Din câte am înțeles, are nevoie de o propoziție-cheie verbală. În orice caz, va trebui să ne asumăm riscul.

– O să comunic bazei selenare că veniți.

– Nu. Peters scutură din cap. Voi aseleniza la distanță de bază. Nu vreau s-o pun în pericol.

– Cum crezi.

Ochii șefului scăpărară când îl privi încă o dată pe Olham. Apoi chipul său dispăru. Ecranul se stinse.

Olham se uită din nou pe fereastră. Naveta traversase între timp cupola și zbura cu viteză tot mai mare. Peters se grăbea; dedesubt, vuind sub planșeu, ajutajele erau larg deschise. Le era frică, goneau nebunește din cauza lui.

Pe scaunul din fața sa, Nelson se foi neliniștit.

– Cred că ar trebui s-o facem acum, zise. Aș da orice să terminăm odată cu el.

– Calmează-te, spuse Peters. Vreau să pilotezi naveta un timp ca să pot sta de vorbă cu el.

Se strecură lângă Olham, privindu-l în ochi. Brusc, întinse mâna și-i atinse cu precauție mai întâi brațul, apoi obrazul.

Olham nu scoase nicio vorbă. Dacă aș putea s-o anunț pe Mary, gândi. Dac-aș putea găsi o modalitate să-i dau de știre. Privi împre-

jur. Cum? Videofonul? Nelson se afla în fața tabloului de comandă, cu pistolul în mână. Nu putea face nimic. Era captiv, prins în laț.

Dar *de ce?*

– Ascultă, i se adresă Peters, vreau să-ți pun niște întrebări. Știi încotro mergem. Spre Lună. Peste o oră vom aseleniza pe fața întunecată, cea pustie. După ce ajungem, vei fi predat imediat unei echipe care așteaptă acolo. Corpul tău va fi distrus pe loc. Înțe-legi? Se uită la ceas. Peste două ore piesele tale vor face parte din peisajul lunar. N-o să mai rămână nimic din tine.

Olham ieși din letargie.

– N-ai vrea să-mi spui și mie…

– Sigur că da, o să-ți spun. Acum două zile ni s-a raportat că o navă spațiană a reușit să pătrundă prin cupola de protecție. Nava a debarcat un spion sub forma unui robot umanoid. Robotul trebuia să ucidă o anumită ființă umană și să-i ia locul… Peters îl privi calm pe Olham. În interiorul robotului era o bombă U. Agentul nostru nu știa cum va fi detonată bomba, dar a presupus că s-ar putea să fie vorba de pronunțarea unei anumite fraze, a unui anumit grup de cuvinte. Robotul urma să ducă viața persoanei pe care a omorât-o, să îndeplinească activitățile obișnuite ale acesteia, munca sa, viața de zi cu zi. Fusese construit după chipul și asemănarea persoanei respective. Nimeni nu trebuia să remarce substituirea.

Chipul lui Olham se făcu alb ca varul.

– Persoana pe care trebuia să o înlocuiască era Spence Olham, cadru de conducere la unul dintre proiectele de cercetare. Deoarece proiectul în cauză se apropia de stadiul final, prezența unei bombe animate, îndreptându-se spre clădirea în care…

Olham își privi mâinile.

– Dar eu sunt Olham.

– După ce robotul l-a găsit și l-a ucis pe Olham, a fost ușor să-i preia viața. Robotul a fost debarcat cu opt zile în urmă. Substituirea a avut loc, probabil, la sfârșitul săptămânii trecute, când Olham a făcut o

scurtă excursie în munți.

– Dar eu sunt Olham. Se întoarse spre Nelson. Nu mă recunoști? Mă știi de douăzeci de ani. Am fost colegi de liceu. Se ridică. Și la universitate am fost împreună. Am stat în aceeași cameră.

Se îndreptă spre Nelson.

– Nu te apropia de mine! mârâi acesta.

– Ascultă. Ții minte anul al doilea? Îți amintești de fata aia? Cum o chema… Își frecă fruntea. Fata aia cu părul negru, pe care am cunoscut-o acasă la Ted.

– Încetează! Nelson agită cu furie pistolul. Nu vreau să mai aud nimic. Tu l-ai omorât… tu, mașină!

Olham îl privi în ochi.

– Te înșeli. Nu știu ce s-o fi întâmplat, dar robotul ăla nu a ajuns la mine. Ceva n-o fi mers cum trebuie. Poate că nava s-a prăbușit. Se întoarse spre Peters. Sunt Olham. Știu sigur. Nu a avut loc nicio substituire. Sunt așa cum am fost dintotdeauna. Se pipăi, plimbându-și mâinile pe tot corpul. Trebuie să existe o cale pentru a dovedi lucrul ăsta. Duceți-mă înapoi pe Pământ. Un examen radiologic, o analiză neurologică, orice de genul ăsta o să vă lămurească. Sau poate găsim nava prăbușită.

Nici Peters, nici Nelson nu rostiră o vorbă.

– Sunt Olham, repetă el. Știu că sunt Olham. Dar nu pot să dovedesc.

– Robotul nu-i conștient că nu e adevăratul Spence Olham, spuse Peters. El a devenit Olham nu doar fizic, ci și psihic. Pentru că a fost dotat cu o memorie artificială falsă, cu amintiri false. Arată ca el, are amintirile lui, gândurile și interesele lui, poate efectua munca lui. Dar există *o* diferență. În interiorul robotului se află o bombă U, gata să explodeze la enunțul de detonare. Peters se retrase ușor. Asta e singura diferență. De asta te ducem pe Lună. Or să te demonteze și or să scoată bomba. Poate va exploda, dar, acolo, asta nu va mai conta.

Olham se așeză încet.

– Ajungem, anunță Nelson.

Olham se lăsă pe spate, gândind cu înfrigurare, în timp ce naveta cobora lent. Sub ei se vedea suprafața plină de cratere, pustie, a Lunii. Ce putea să facă? Ce ar fi putut să-l salveze?

– Pregătește-te, îi spuse Peters.

Peste câteva minute, gândi Olham, voi fi mort. Jos, zări un punct mititel, un fel de clădire. În clădire erau oameni, echipa de demontare, așteptând să-l facă bucăți. Îi vor despica trupul, îi vor smulge brațele și picioarele, îl vor măcelări. Vor fi surprinși când nu vor găsi nicio bombă. Vor înțelege, dar va fi prea târziu.

Olham își roti ochii prin cabina strâmtă. Nelson avea încă pistolul în mână. Acolo nu era nicio șansă. Dacă ar fi putut să cheme un medic, să-l consulte – asta era singura cale. Mary ar fi putut să-l ajute. Mintea îi gonea nebunește. Mai rămăseseră doar câteva minute, foarte puțin timp. Dacă putea să ia legătura cu ea, să-i dea cumva de știre.

– Ușurel, îi spuse Peters lui Nelson.

Nava coborî domol, oprindu-se cu o bufnitură pe solul accidentat. Se făcu liniște.

– Ascultați-mă, rosti cu voce sugrumată Olham. Pot dovedi că sunt Spence Olham. Chemați un doctor. Aduceți-l aici…

– Echipa, rosti Nelson, arătând cu mâna. Vine spre noi. Se uită nervos la Olham. Sper să n-avem probleme.

– O să fim departe înainte de-a începe ei lucrul, îl liniști Peters. Vom pleca imediat.

Se apucă să îmbrace costumul presurizat. Când termină, luă pistolul de la Nelson.

– Îl păzesc eu acum.

Nelson își puse și el costumul, cu mișcări grăbite, stângace.

– Și el? întrebă, arătând spre Olham. Îi trebuie și lui unul?

– Nu, scutură din cap Peters. Nu cred că roboții au nevoie de oxigen.

Oamenii de afară ajunseseră aproape lângă navetă. Se opriră, așteptând. Peters le făcu semn să se apropie și oamenii înaintară cu prudență – siluete țepene, grotești în costumele lor umflate.

– Dacă deschideți ușa, spuse Olham, o să mor. Veți comite o crimă.

– Deschid, spuse Nelson și întinse mâna spre zăvor.

Olham îl privi. Îi văzu mâna încleștându-se de bara metalică. În clipa următoare ușa se va deschide și aerul din navetă va da năvală afară. El va muri și, imediat, ei își vor da seama de greșeală. Poate că în altfel de timpuri, fără război, oamenii n-ar fi procedat în felul acesta, trimițându-l pe unul de-al lor la moarte fiindcă le era frică. Tuturor le era frică, toată lumea era gata să sacrifice indi-vi-dul din cauza fricii colective.

Era ucis pentru că ei nu voiau să aștepte și să-i dovedească vina. Nu era destul timp.

Se uită la Nelson. Nelson fusese prietenul său atâția ani. Merseseră împreună la școală. Fusese cavaler de onoare la căsătoria lui. Iar acum Nelson voia să-l omoare. Dar Nelson nu era un om rău; nu era vina lui. Vina era a timpurilor. Poate că tot așa fusese și pe vremea ciumei. Dacă pe trupul cuiva apărea o pată, era ucis fără șovăială, fără a se aștepta vreo dovadă, doar fiindcă era suspect. La vreme de primejdie nu-i altă cale. Nu le găsea nicio vină. Dar el trebuia să se salveze. Viața lui era prea prețioasă ca să fie sacrificată. Olham gândi repede. Ce să facă? Era vreo soluție la îndemână? Privi împrejur.

– Gata, zise Nelson.

– Aveți dreptate, spuse brusc Olham. Sunetul propriei sale voci îl surprinse. Avea forța disperării. N-am nevoie de aer. Deschideți ușa.

Ei se opriră, privindu-l cu o curiozitate alarmată.

– Dați-i drumul. Deschideți. N-are nicio importanță. Mâna lui dispăru în interiorul jachetei. Mă întreb până unde veți apuca să fugiți?

– Să fugim?

– Mai aveți de trăit cincisprezece secunde. Înăuntrul jachetei, degetele îi tresăriră, brațul îi înțepeni dintr-odată. Apoi se destinse și schiță un zâmbet. V-ați înșelat cu privire la propoziția de detonare. În privința asta n-ați nimerit-o. Paisprezece secunde, acum.

Două chipuri șocate se holbară la el din costumele presurizate. Apoi cei doi se năpustiră deodată, deschizând ușa. Aerul țâșni cu un șuierat ascuțit, supt de vid. Peters și Nelson săriră din navetă. Olham se repezi după ei. Apucă bara și trânti ușa la loc. Sistemul automat de presurizare pufni furios, reintroducând aer. Olham expiră, cutremurându-se. Încă o secundă și…

Afară, Peters și Nelson alergau spre grupul de oameni. Grupul se sparse, oamenii fugind care încotro. Unul după altul, se aruncară cu fața în jos, făcându-se una cu solul. Olham se așeză în fața tabloului de comandă. Restabili contactele și indicatoarele înviară. În timp ce naveta se înălța, oamenii de dedesubt se ridicară în picioare, privind în sus, cu gurile căscate.

– Scuze, murmură Olham, dar trebuie să mă întorc pe Pământ.

Orientă naveta în direcția din care venise.

Era noapte. În jurul navetei, greierii cântau, tulburând liniștea. Olham se aplecă spre videofon. Treptat, imaginea se formă; apelul ajunsese fără probleme. Oftă ușurat.

– Mary.

Femeia făcu ochii mari și scoase un geamăt.

– Spence! Unde ești? Ce s-a întâmplat?

– Nu pot să-ți spun. Ascultă-mă, trebuie să vorbesc repede. Pot să

întrerupă legătura în orice clipă. Du-te la Proiect și caută-l pe doctorul Chamberlain. Dacă el nu-i acolo, găsește orice alt medic. Adu-l acasă și reține-l acolo. Să ia cu el niște aparate… radioscop, fluoroscop, tot.

– Dar…

– Fă cum îți spun. Imediat. Să fie acolo peste o oră. Olham se apropie de ecran. Totu-i în regulă? Ești singură?

– Singură?

– Nu-i nimeni cu tine? Nu… nu te-a căutat Nelson sau altcineva?

– Nu. Spence, nu înțeleg.

– Bine. Ne vedem acasă peste o oră. Și nu spune nimic nimănui. Adu-l pe Chamberlain sub orice pretext. Spune-i că mi-e foarte rău.

Întrerupse legătura și se uită la ceas. Apoi coborî din navetă, în întuneric. Avea de mers vreun kilometru și ceva. O luă din loc.

Fereastra camerei de lucru era luminată. O privi, lăsându-se în genunchi lângă gard. Nu se auzea niciun zgomot, niciun fel de mișcare. Apropie ceasul de ochi și privi cadranul la lumina stelelor. Trecuse aproape o oră.

La capătul străzii apăru un gândac. Trecu mai departe.

Olham se uită din nou către casă. Doctorul probabil că venise deja. Probabil că era înăuntru, așteptând cu soția sa. Îl fulgeră un gând. Putuse Mary să iasă din casă? Poate că interceptaseră convorbirea. Poate că avea să cadă într-o capcană. Dar ce altceva putea face?

Cu un raport medical, însoțit de radioscopii și analize, exista o șansă, șansa de a aduce dovada. Dacă putea fi examinat, dacă rămânea în viață destul timp ca ei să cerceteze…

În felul acesta putea dovedi. Era probabil singura cale. Unica sa speranță se afla în interiorul casei. Doctorul Chamberlain se bucura de respect. Era medicul-șef al Proiectului. El se va încredința, cuvântul lui în privința asta va avea greutate. El putea să le învingă

isteria, nebunia, cu fapte.

Nebunie – fiindcă asta era. Măcar dacă ar fi fost dispuși să aștepte, să nu acționeze în pripă, să aibă răbdare. Dar nu puteau să aștepte. El trebuia să moară, să moară imediat, fără nicio dovadă, fără niciun fel de judecată sau de examinare. Chiar și un examen medical sumar ar fi fost concludent, dar ei nu aveau timp nici pentru așa ceva. Ei nu se gândeau decât la pericol. Pericol și nimic altceva.

Se ridică și se îndreptă către casă. Intră pe alee. La ușă se opri, trăgând cu urechea. Niciun zgomot. Casa era cufundată într-o liniște deplină. Prea deplină.

Olham rămase în fața ușii, nemișcat. Încercau să păstreze liniștea înăuntru? De ce? Era o casă mică; la doar câțiva metri, în spatele ușii, desigur că Mary și doctorul Chamberlain așteptau, în picioare. Și totuși, nu auzea niciun zgomot, niciun sunet de voci, absolut nimic. Se uită la ușă. Era ușa pe care o deschisese și o închisese de mii de ori, în fiecare dimineață și în fiecare seară.

Puse mâna pe clanță. Apoi, dintr-odată, o ridică și apăsă pe sonerie. Soneria răsună înfundat, undeva în casă. Olham zâmbi. Auzea mișcare.

Mary deschise ușa.

De cum îi văzu chipul știu. O rupse la fugă, aruncându-se în tufișuri. Un ofițer de la Securitate o îmbrânci pe Mary din pragul ușii și trase pe lângă ea. Tufișurile explodară. Olham se repezi, în genunchi și în coate, spre spatele casei. Sări în picioare și o luă la goană, alergând bezmetic în întuneric. Un proiector se aprinse brusc și un fascicul de lumină trecu pe lângă el.

Traversă șoseaua și se cățără pe un gard. Sări jos și traversă curtea din spatele unei case. În urma lui auzea glasuri, ofițeri de la Securitate strigând unii la alții. Olham își trase răsuflarea, gâfâind. Chipul ei – își dăduse seama instantaneu. Buzele strânse, privirea îngrozită, îndurerată. Dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi deschis ușa și ar fi intrat?! Interceptaseră convorbirea și veniseră imediat, de cum închisese videofonul. Probabil că ea le crezuse povestea. Fără îndoială că acum și ea credea că e un robot.

O luă iar la fugă. Alergă și iar alergă. Se depărtă de ofițeri tot mai mult, lăsându-i în urmă. Nu prea păreau bine antrenați. Urcă o colină și coborî pe partea opusă. În câteva clipe trebuia să ajungă înapoi la navetă. Dar încotro se va îndrepta de această dată? Încetini, apoi se opri. Vedea deja naveta, conturată pe fondul cerului, acolo unde o lăsase. Așezarea rămăsese în spatele lui; iar el se afla la marginea pustietății dintre zonele locuite, unde începeau pădurile. Traversă o porțiune de pajiște și o luă printre copaci. În timp ce se îndrepta spre navetă, ușa acesteia se deschise. Peters coborî din vehicul, cu silueta profilată de luminile ei. Ținea în brațe o mitralieră grea Boris. Olham încremeni. Peters privi în jur, scrutând bezna.

– Știu că ești pe-aproape, spuse el. Vino aici, Olham. Ești înconjurat de oamenii noștri.

Olham nu făcu nicio mișcare.

– Ascultă ce-ți spun. O să te prindem foarte repede. Se pare că tot nu crezi că tu ești robotul. Ceea ce i-ai spus femeii demonstrează că te afli încă sub influența iluziei create de memoria ta artificială. Dar ești robotul. Ești robotul și înăuntrul tău se află bomba. Propoziția menită s-o detoneze ar putea fi pronunțată dintr-o clipă în alta. S-ar putea s-o pronunți tu, altcineva, oricine. Când se va întâmpla asta, bomba va distruge totul pe o rază de câțiva kilometri. Proiectul, femeia, cu toții vom fi spulberați. Pricepi?

Olham nu scoase nicio vorbă. Asculta. Spre el veneau oameni, furișându-se prin pădure.

– Dacă nu ieși de bunăvoie, o să te prindem. Va fi doar o chestiune de timp. N-o să te mai ducem la baza selenară. Vei fi distrus pe loc și va trebui să ne asumăm riscul ca bomba să explodeze. Am adus aici fiecare om disponibil. Tot ținutul e scotocit, centimetru cu centimetru. N-ai unde să te refugiezi. În jurul pădurii e un cordon de oameni înarmați. Mai ai vreo șase ore până ce va fi acoperit și ultimul centimetru.

Olham se depărtă. Peters continuă să vorbească; nu-l văzuse nicio clipă. Era prea întuneric ca să se vadă ceva. Dar Peters avea dreptate. Nu avea unde să se refugieze. Era departe de așezare, la hotarul unde începeau pădurile. Ar fi putut să se ascundă o vreme, dar în

cele din urmă tot aveau să-l prindă.

Doar o chestiune de timp.

Olham merse liniștit prin pădure. Kilometru după kilometru, ținutul era cercetat, scotocit, examinat. Cordonul înainta tot timpul, împingându-l într-un spațiu din ce în ce mai redus.

Ce mai putea face? Pierduse naveta, singura speranță de scăpare. Ei erau acasă la el; soția lui era de partea lor, crezând, fără nicio îndoială, că adevăratul Olham fusese ucis. Încleștă pumnii. Undeva trebuia să existe epava unei nave-bold spațiene, iar în ea, rămășițele unui robot.

Nava se prăbușise undeva prin apropiere, zdrobindu-se.

Iar robotul se afla în ea, distrus.

O ușoară speranță începu să pâlpâie. Dar dacă putea s-o găsească? Dacă putea să le arate epava, rămășițele navei, robotul…

Dar unde? Unde putea s-o găsească?

Continuă să meargă, frământându-și mintea. Undeva, probabil nu prea departe. Nava trebuia să aterizeze aproape de Proiect; robotul ar fi urmat să parcurgă pe jos restul drumului. Olham urcă în vârful unei coline și privi împrejur. Prăbușire, incendiu… Exista vreun punct de reper, vreun indiciu? Citise ceva, auzise ceva? Un loc din apropiere, la o distanță care putea fi străbătută pe jos. O zonă sălbatică, nelocuită.

Brusc, Olham zâmbi. Prăbușire și incendiu…

Pădurea Sutton.

Grăbi pasul.

Era dimineață. Razele soarelui se strecurau printre crengile frânte ale copacilor, până la silueta ghemuită la marginea luminișului. Olham înălța din când în când capul, trăgând cu urechea. Nu erau

departe – la doar câteva minute distanță. Surâse. În față, mai jos, răspândite prin tot luminișul și printre trunchiurile carbonizate care aparținuseră Pădurii Sutton, zăceau sfărâmăturile contorsionate ale navei. În lumina soarelui, sclipeau ușor, ici și colo, cu scânteieri misterioase. Nu-i fusese prea greu să găsească epava. Cunoștea bine Pădurea Sutton; în tinerețe îi urcase de multe ori pantele. Știuse unde va găsi rămășițele. Era un singur pisc care se înălța brusc, neașteptat. O navă care cobora, care nu cunoștea Pădurea Sutton, avea puține șanse să-l evite.

Iar acum el se afla aici, așezat pe vine, privind în jos către navă, sau ce mai rămăsese din ea. Se ridică. Îi auzea, la doar mică distanță, închizând cercul, vorbind cu voci scăzute. Se încordă. Totul depindea de cel care îl va vedea primul. Dacă era Nelson, n-avea nicio șansă. Nelson ar fi tras imediat, iar el ar fi fost mort înainte ca ei să vadă nava. Dar dacă avea timp să strige, să îi rețină o clipă – nu-i trebuia mai mult. Din momentul în care vor vedea nava va fi în siguranță.

Însă dacă întâi vor trage…

O cracă uscată pârâi. Apoi se ivi o siluetă, înaintând șovăielnic. Olham trase adânc aer în piept. Mai erau câteva secunde, poate ultimele secunde ale vieții sale. Ridică brațele, privind cu toată atenția.

Era Peters.

– Peters! Olham flutură brațele. Peters ridică pistolul, țintind. Nu trage! Glasul îi tremura. Așteaptă un minut. Privește pe lângă mine, în luminiș.

– L-am găsit! strigă Peters.

Din pădurea pârjolită aflată de jur împrejur dădură năvală oamenii Securității.

– Nu trageți! Priviți în spatele meu. Nava, nava-bold. Nava spațiană. Uitați-vă!

Peters ezită. Pistolul tremură în mâna lui.

– E acolo, spuse repede Olham. Știam c-am s-o găsesc aici. Pădurea arsă. Acum mă credeți. O să găsiți rămășițele robotului în navă. Vă rog, uitați-vă.

– E ceva acolo jos, spuse nervos unul din oameni.

– Împușcați-l! se auzi o voce.

Era Nelson. Peters se răsuci.

– Stați! Comanda la mine. Nu trage nimeni. Poate că spune adevărul.

– Împușcă-l, insistă Nelson. El l-a ucis pe Olham. Și ne-ar putea ucide pe toți în orice moment. Dacă bomba explodează…

– Ține-ți gura. Peters înaintă spre marginea pantei, și privi în jos. Veniți încoace. Făcu semn ca doi oameni să urce până la el. Duceți-vă până jos și vedeți ce-i acolo.

Oamenii coborâră în fugă. Se aplecară, cercetând sfărâmăturile navei.

– Ei? strigă Peters.

Olham își ținu răsuflarea. Apoi se încumetă să schițeze un zâmbet, gândind: Acolo trebuie să fie. Nu avusese timp să se uite el însuși, dar trebuia să fie acolo. Brusc, îl cuprinse îndoiala. Dar dacă robotul scăpase nevătămat și plecase? Sau dacă trupul său fusese distrus în întregime, prefăcut în cenușă în urma incendiului?

Își umezi buzele. Transpirația îi îmbroboni fruntea. Nelson îl privea fix, cu fața încă lividă. Pieptul îi urca și-i cobora.

– Omorâți-l, spuse din nou. Până nu ne omoară el.

Cei doi oameni se ridicară.

– Ce-ați găsit? întrebă Peters. Ținea pistolul pregătit. E ceva acolo?

– Pare a fi ceva. E o navă-bold, într-adevăr. Și e ceva lângă ea.

– Vin să văd.

Peters păși repede pe lângă Olham. Olham îl privi coborând panta și îndreptându-se către cei doi oameni. Ceilalți se luară după el, curioși.

– E ceva care seamănă cu un corp, spuse Peters. Uitați-vă!

Olham coborî cu ei. Se opriră cu toții în cerc, privind în jos.

Pe pământ, chircită și răsucită într-o poziție stranie, zăcea o formă oribilă. Cumva, arăta a om; doar că era atât de ciudat contorsionată, cu brațele și picioarele în toate direcțiile. Gura era deschisă, ochii holbați, sticloși.

– Ca o mașină strivită, murmură Peters.

Olham avu un zâmbet stins.

– Deci? făcu el.

Peters îl privi.

– Nu-mi vine să cred. Ai spus adevărul.

– Robotul n-a ajuns la mine, spuse Olham. Scoase o țigară și o aprinse. A fost distrus când s-a prăbușit nava. Erați cu toții prea ocupați cu războiul ca să vă întrebați de ce a luat brusc foc și a ars o porțiune dintr-o pădure izolată. Acum știți.

Continuă să fumeze, privindu-i pe oamenii lui Peters. Trăgeau de lângă navă corpul țeapăn, cu membrele rigide.

– Acum veți găsi și bomba, spuse Olham.

Oamenii lăsară jos trupul. Peters se aplecă.

– Cred că văd o parte din ea.

Întinse mâna, atingând corpul.

Pieptul era crăpat. În interiorul deschizăturii strălucea ceva metalic. Oamenii priviră metalul fără să rostească niciun cuvânt.

– Asta ne-ar fi ucis pe toți, dacă robotul ar fi rămas în viață, zise

Peters. Cutia asta de metal.

Aceeași tăcere.

– Cred că vă suntem datori cu ceva, îi spuse Peters lui Olham. Povestea asta trebuie să fi fost un coșmar pentru dumneavoastră. Dacă n-ați fi reușit să fugiți, v-am fi…

Tăcu.

Olham stinse țigara.

– Știam, firește, că robotul nu apucase să ajungă la mine. Dar n-aveam cum să dovedesc. Uneori e imposibil să dovedești ceva imediat. Ăsta a fost tot necazul. Nu aveam nicio posibilitate să demonstrez că eram eu însumi.

– Ce-ați zice de o vacanță? spuse Peters. Cred că vom putea aranja un concediu de-o lună pentru dumneavoastră. Ca să vă odihniți, să vă relaxați.

– Deocamdată cred că vreau să mă duc acasă.

– Foarte bine. Cum doriți.

Nelson se lăsase pe vine, lângă cadavru. Dădu să întindă mâna spre scânteierea metalică din toracele robotului.

– N-o atinge, spuse Olham. Încă ar mai putea exploda. Mai bine să lăsăm geniștii să se ocupe de ea mai târziu.

Nelson nu zise nimic. Brusc, vârî mâna în crăpătură, apucă bucata de metal și trase.

– Ce faci? strigă Olham.

Nelson se ridică. Ținea strâns obiectul metalic. Fața îi era încremenită de oroare. Era un pumnal spațian, pătat cu sânge.

– Asta l-a ucis, șopti Nelson. Cu ăsta a fost omorât prietenul meu. Se uită la Olham. Tu l-ai ucis cu arma asta și l-ai lăsat lângă navă.

Olham tremura. Îi clănțăneau dinții. Privi de la pumnal la cadavru.

– Nu poate fi Olham, rosti. Mintea i se învârtejea, totul se învârtea. M-am înșelat?

Gemu.

– Dar dacă acesta e Olham, înseamnă că eu…

Nu-și termină fraza, ci doar prima propoziție. Explozia fu vizibilă până în Alpha Centauri.

Varietatea a doua

(Second Variety, 1953)

Soldatul rus urca neliniștit panta părăginită a movilei, cu arma pregătită. Privea în jur, trecându-și limba peste buzele uscate, cu chipul rigid. Din când în când, ridica o mână înmănușată și, împingând în jos gulerul uniformei, își ștergea sudoarea de pe gât.

Eric se întoarse spre caporalul Leone.

Îl vrei tu? Sau pot să-l aranjez eu?

Reglă periscopul până ce fața rusului umplu ocularul, cu reticulul intersectându-i trăsăturile aspre și expresia întunecată.

Leone stătu pe gânduri. Rusul era aproape, se mișca repede, aproape alergând.

– Nu trage, zise. Așteaptă, adăugă, încordându-se. Nu cred că e nevoie de noi.

Rusul grăbi pasul, împrăștiind cu bocancii cenușă și grohotiș. Ajunse în vârful movilei și se opri, gâfâind, rotindu-și privirea. Cerul era acoperit cu nori rătăcitori de particule cenușii. Ici și colo se ițeau trunchiuri de copaci fără ramuri. Solul era plat și arid, acoperit cu moloz, presărat din loc în loc cu ruine de clădiri, ca niște cranii îngălbenite.

Rusul era agitat. Își dădea seama că ceva nu era în regulă. Începu să coboare, apropiindu-se tot mai mult de cazemată. Eric nu avea astâmpăr. Își frământa pistolul, aruncând priviri scurte către Leone.

– Nu-ți face griji, spuse Leone. Nu va ajunge aici. O să-i vină de hac ei.

– Ești sigur? E al naibii de aproape.

– Se ațin prin preajma cazematei. O să pătrundă în zona lor. Calmează-te!

Rusul începu să se grăbească, alunecând pe pantă, cu bocancii cufundându-se în îngrămădirile de cenușă. Încerca să-și țină arma cât mai sus. Se opri un moment, ducând binoclul la ochi.

– Se uită drept la noi, zise Eric.

Rusul o luă din loc. Îi vedeau ochii, ca două pietricele albastre. Avea gura întredeschisă. Era nebărbierit, cu bărbia țepoasă. Unul dintre pomeții osoși era acoperit cu un plasture pătrat, pe marginile căruia pielea era albăstruie. O tumefacție fungoasă. Uniforma era plină de noroi și ruptă. Îi lipsea o mănușă. În timp ce alerga, contorul de la centură îi lovea trupul, săltând în sus și în jos.

Leone atinse brațul lui Eric.

– Uite unul.

La nivelul solului apăruse ceva mic și metalic, scânteind în lumina posomorâtă a amiezii. O sferă de metal. Se repezi în sus, către rus, cu filamentele fâlfâind. Era foarte mică, un „pui". Avea cleștii scoși – două lame ca de brici, rotindu-se ca o morișcă, un vârtej alb, de oțel. Rusul o auzi. Se răsuci instantaneu, trăgând. Sfera se făcu bucățele. Dar o a doua se ivise deja, pe urmele celei dintâi. Rusul trase din nou.

O a treia sferă sări pe piciorul lui, țăcănind și zumzăind. Dintr-un salt îi ajunse pe umăr. Lamele rotative dispărură în beregata rusului.

Eric se destinse.

– Gata. Dumnezeule, afuriseniile astea îmi fac pielea de găină. Uneori cred că era mai bine înainte.

– Dacă nu le inventam noi, le-ar fi inventat ei. Cu mâna tremurând, Leone își aprinse o țigară. Mă întreb de ce s-o fi aventurat un rus până aici, de unul singur.

Locotenetul Scott ieși din tunelul care ducea la nivelul inferior și pătrunse în cazemată.

– Ce s-a întâmplat? A apărut ceva pe ecran.

– Un rusnac.

– Unul singur?

Eric roti periscopul. Scott privi în ocular. Pe trupul căzut la pământ se târau acum nenumărate sfere metalice, globuri cu un luciu șters, țăcănind și zumzăind, tranșând cadavrul rusului în bucățele ușor de transportat.

– Ce de clești, murmură Scott.

– Vin ca mușteleVânatul s-a cam împuținat.

Scott dădu periscopul la o parte, dezgustat.

– Ca mușteleCe-o fi căutat ăla acolo? Doar știu că avem clești peste tot.

Un robot de dimensiuni mai mari se alăturase micilor sfere – un tub lung, cu capetele plate și pedunculi oculari. Conducea operațiunile. Din soldat nu mai rămăsese mare lucru. Iar ce rămăsese era transportat de oastea cleștilor spre poalele dealului.

– Domnule locotenent, spuse Leone, dacă n-aveți nimic împotrivă, m-aș duce până acolo să arunc o privire.

– Pentru ce?

– Poate că a venit cu ceva.

Scott reflectă o clipă, apoi ridică din umeri.

– Bine. Dar ai grijă.

– Am plăcuța. Leone bătu cu degetul în brățara plată de metal de la încheietura mâinii. Voi fi protejat.

Își luă carabina și urcă cu grijă spre trapa cazematei, strecurându-se

printre blocuri de beton și prelungiri de oțel, îndoite și răsucite. Sus, aerul era rece. Pășind prin cenușa moale, se îndreptă spre rămășițele soldatului. O pală de vânt îi suflă în față o volbură de particule cenușii. Strânse din pleoape și trecu mai departe.

Cleștii se retraseră la apropierea lui, unii încremenind. Atinse plăcuța de la încheietură. Ce n-ar fi dat rusnacul să aibă așa ceva! Radiația penetrantă cu undă scurtă emisă de plăcuță neutraliza cleștii, îi scotea din funcțiune. Chiar și robotul cel mare, cu pedunculi oculari, se dădu respectuos înapoi.

Leone se aplecă peste rămășițele soldatului. Mâna înmănușată era încleștată. Era ceva în ea. Leone îi desfăcu degetele. Un tub etanș, din aluminiu. Încă lucios.

Îl vârî în buzunar și porni înapoi spre cazemată. În spatele lui, cleștii reveniră la viață, apucându-se iar de lucru. Procesiunea se reluă – sfere de metal strecurându-se prin cenușă cu poverile lor. Le auzea filamentele care loveau solul. Îl străbătu un fior.

Scott înălță din sprâncene când Leone scoase din buzunar tubul lucios.

– Avea asta?

– În mână. Leone deșurubă capacul. Poate c-ar trebui să aruncați o privire, domnule locotenent.

Scott luă tubul și îi goli conținutul în palmă. O bucată de foiță, împăturită cu grijă. Se așeză lângă lampă și o despături.

– Ce scrie, domnule locotenent? întrebă Eric.

Din tunel își făcură apariția câțiva ofițeri. Se ivi și maiorul Hendricks.

– Domnule maior, rosti Scott. Priviți.

Hendricks citi bilețelul.

– De unde?

– Un curier, de unul singur. Acum câteva minute.

– Unde-i? întrebă tăios Hendricks.

– L-au ucis cleștii.

Maiorul Hendricks scoase un mârâit.

– Uitați-vă. Le întinse celorlalți ofițeri bucățica de hârtie. Cred că asta-i ce așteptam. Dar le-a luat cam mult timp.

– Așadar, vor tratative, spuse Scott. Acceptăm?

– Nu noi hotărâm asta. Hendricks se așeză. Unde-i transmisionistul? Să-mi facă legătura cu Baza Selenară.

Hendricks rămase îngândurat, în timp ce transmisionistul înălța cu precauție antena exterioară, scrutând cerul de deasupra cazematei pentru a se asigura că nu-i supraveghea nicio navă rusească.

– Domnule maior, i se adresă Scott. E foarte ciudat că i-a apucat așa, dintr-odată. Folosim cleștii de aproape un an. Iar acum, brusc, vor să negocieze.

– Poate că cleștii au început să le invadeze cazematele.

– Unul din cei mari, modelul cu pedunculi, a pătruns într-o cazemată rusească săptămâna trecută, spuse Eric. Le-a nimicit un pluton întreg până au apucat să închidă trapa.

– De unde știi?

– Mi-a spus un camarad. Mașina s-a înapoiat cărând rămășițele.

– Baza Selenară, domnule maior, raportă transmisionistul.

Pe ecran apăru figura ofițerului de legătură de pe Lună. Uniforma lui impecabilă contrasta cu cele din cazemată. Și era proaspăt bărbierit.

– Baza Selenară.

– Sunt postul de comandă avansat L-Dublu V. Pe Terra. Vreau să

vorbesc cu generalul Thompson.

Ecranul se albi. O clipă mai târziu se ivi fața colțuroasă a generalului Thompson.

– Cleștii noștri au ucis un curier rus care venise cu un mesaj. Nu știm dacă trebuie să-i dăm curs. S-au mai folosit de asemenea tertipuri într-o vreme.

– Care-i mesajul?

– Rușii vor să trimitem pe aliniamentul lor un ofițer, singur și la nivel strategic. Pentru tratative. Nu precizează natura tratativelor. Spun că probleme… Consultă biletul. Probleme grave și extrem de urgente impun începerea de discuții cu un reprezentant al forțelor Națiunilor Unite.

Ținu mesajul în dreptul ecranului pentru ca generalul să-l poată citi. Ochii lui Thompson parcurseră cele câteva rânduri.

– Ce facem? întrebă Hendricks.

– Trimite un om.

– Nu credeți că-i o capcană?

– S-ar putea. Dar coordonatele postului lor de comandă avansat sunt corecte. În orice caz, merită să facem o încercare.

– Voi trimite un ofițer. Și vă voi raporta rezultatul de îndată ce se întoarce.

– E-n regulă, domnule maior.

Thompson întrerupse legătura. Ecranul se stinse. Pe acoperișul cazematei, antena coborî încet.

Hendricks împături hârtia, îngândurat.

– Merg eu, se oferi Leone.

– Vor pe cineva la nivel strategic. Hendricks își frecă maxilarul. La

nivel strategic. N-am mai ieșit de câteva luni. Poate că nu mi-ar strica să iau puțin aer.

– Nu vi se pare prea riscant?

Hendricks înălță periscopul și privi afară. Rămășițele rusului dispăruseră. Nu se vedea decât un singur clește. Tocmai își replia lamele și se afunda în cenușă, ca un crab. Ca un crab hidos, de metal…

– Cleștii sunt singurul lucru care mă îngrijorează, rosti. Pipăi brățara de la încheietură. Știu că-s în siguranță cât timp am asta. Dar detest monștrii ăștia mărunți. Aș vrea să nu-i fi inventat niciodată. Ceva nu-i în regulă cu ei. Bestialitatea cu care…

– Dacă nu i-am fi născocit noi, ar fi făcut-o rusnacii.

Hendricks retrase periscopul.

– Oricum, par să ducă la câștigarea războiului. Și cred că asta e bine.

– S-ar zice că vă înspăimântă la fel ca pe rusnaci.

Hendricks își consultă ceasul.

– Cred c-ar fi bine să plec chiar acum dacă vreau să ajung acolo înainte de a se lăsa întunericul.

Inspiră adânc și ieși afară, pe solul frământat, cenușiu. Își aprinse o țigară și își plimbă privirea de jur împrejur. Ținutul era mort. Nu se zărea nicio mișcare. Cât vedea cu ochii, erau numai cenușă, zgură, ruine. Câțiva copaci, fără frunze sau crengi, doar trunchiuri. Deasupra, veșnicii nori cenușii, învolburându-se, duși de vânt, între suprafața Pământului și lumina soarelui.

Porni la drum. În dreapta lui, ceva țâșni prin cenușă. Ceva rotund și metalic – un clește aruncându-se fulgerător spre cine știe ce pradă. Probabil vreun animal mărunt, un șobolan. Omorau și șobolani. Ca un fel de activitate suplimentară.

Ajunse pe creasta micii coline și privi prin binoclu. Liniile rusești erau la câțiva kilometri în față. Acolo aveau un post de comandă avansat. De unde venise curierul.

Un robot scund, cu brațe unduitoare, trecu pe lângă el, agitându-și iscoditor brațele. Robotul își văzu de drum, dispărând în spatele unor grămezi de moloz. Hendricks se uită după el. Nu mai văzuse modelul acela. Aveau să apară tot mai multe modele pe care nu le văzuse niciodată; uzinele subterane produceau varietăți noi, de mărimi diferite.

Hendricks aruncă restul țigării și iuți pasul. Era interesantă folosirea formelor artificiale în timp de război. Cum apăruseră? Din necesitate. Inițial, Uniunea Sovietică înregistrase succese, cum se întâmplă de obicei pentru cel care declanșează conflictul. Cea mai mare parte a Americii de Nord fusese ștearsă de pe hartă. Contralovitura nu întârziase, firește. Bombardiere discoidale brăzdaseră cerul ani de-a rândul, cu mult înainte de a începe războiul. La câteva ore după ce fusese lovit Washingtonul, discurile se aflau deasupra Rusiei.

Dar asta nu folosise la nimic Washingtonului.

Guvernele blocului american se mutaseră la Baza Selenară încă din primul an. Altceva nu prea aveau ce face. Europa pierise; nu mai era decât un morman de moloz, cu buruieni negre crescând din cenușă și oseminte. Mai toată America de Nord era de nelocuit; nu se putea semăna nimic, nu se putea trăi. Câteva milioane de oameni apucaseră să emigreze în sus, în Canada, și în jos, în America de Sud. Dar în cursul celui de-al doilea an, începuseră că coboare parașutiștii sovietici, la început puțini, apoi din ce în ce mai mulți. Purtau primele echipamente antiradioactive eficiente. Ce mai rămăsese din industria americană se transferase pe Lună, împreună cu guvernele.

Nu și trupele. Trupele supraviețuitoare rămăseseră pe Pământ, adăpostindu-se cât de bine putuseră, câteva mii într-un loc, un pluton în altul… Nimeni nu știa exact unde se aflau; poposeau unde puteau, deplasându-se noaptea, ascunzându-se în ruine, în canale și beciuri, cu șobolanii și șerpii. Se părea că războiul fusese aproape câștigat de Uniunea Sovietică. Cu excepția celor câtorva proiectile

lansate în fiecare zi de pe Lună, nu se mai folosea împotriva lor nicio armă. Rușii circulau după bunul lor plac. Pentru ei, practic, războiul se încheiase. Nu li se mai opunea nimic eficace.

Atunci își făcuseră apariția cei dintâi clești. Și aspectul războiului se schimbă peste noapte.

La început, cleștii erau neîndemânatici. Lenți. Rusnacii le veneau de hac aproape de cum ieșeau din tunelurile subterane. Dar cu timpul deveniră mai pricepuți, mai iuți și mai vicleni. Îi fabricau uzine de pe tot cuprinsul Pământului. Uzine îngropate la mare adâncime, în spatele liniilor sovietice; uzine care odinioară fabricaseră proiectile atomice, acum aproape uitate.

Cleștii deveniră mai rapizi, și mai mari. Apărură noi tipuri, unii cu antene, alții care zburau. Câteva modele atacau în salturi. Cei mai buni specialiști de pe Lună lucrau la aceste proiecte, făcându-le din ce în ce mai complexe, mai adaptabile. Aveau ceva sinistru, supranatural; le produceau rușilor pierderi grele. Unii din cleștii mici învățară să se ascundă, îngropându-se sub cenușă, la pândă.

Apoi începură să pătrundă în cazematele rusești, strecurându-se înăuntru când trapele erau deschise pentru aerisire și observarea terenului. Un singur clește în interiorul cazematei, o sferă de metal cu lame rotative, era de ajuns. Iar când pătrundea unul, îl urmau alții. Cu o astfel de armă, războiul nu mai putea dura prea mult.

Poate că se și terminase.

Poate că avea să afle vestea chiar azi. Poate că Biroul Politic hotărâse să arunce prosopul. Păcat că durase atât de mult timp. Șase ani. Un interval lung pentru un război ca acesta, pentru felul în care fusese purtat. Discurile automate de represalii, survolând cu sutele de mii tot teritoriul Rusiei. Cristalele bacteriologice. Rachetele teleghidate sovietice șuierând prin aer. Bombele cu explozie în lanț. Și acum ei – cleștii.

Cleștii nu erau ca alte arme. Din punct de vedere practic, erau *vii*, indiferent dacă guvernele voiau să admită asta sau nu. Nu erau

mașini. Erau obiecte cu viață, care se roteau, se furișau, țâșneau brusc din cenușă și se repezeau la om, cățărându-se pe el, sărind la beregată. Pentru asta fuseseră proiectați. Asta era treaba lor.

Și își făceau bine treaba. Mai ales în ultima vreme, odată cu apariția noilor modele. Acum se reparau singuri. Erau autonomi. Plăcuțele radioactive protejau trupele Națiunilor Unite, dar dacă un om își pierdea plăcuța devenea o pradă ușoară pentru clești, indiferent ce uniformă purta. Jos, sub pământ, mașini automate îi produceau în serie. Ființele umane rămâneau la mare distanță. Era prea riscant; nimeni nu voia să se afle în preajma lor. Erau lăsați să se descurce singuri. Și păreau să se descurce foarte bine. Noile tipuri erau mai rapide, mai complexe. Mai eficiente.

După toate aparențele, ele câștigaseră războiul.

Maiorul Hendricks își aprinse încă o țigară. Peisajul îl deprima. Nimic altceva decât cenușă și ruine. Avea impresia că rămăsese singura făptură de pe planetă. În dreapta apărură dărâmăturile unui orășel, câteva ziduri și mormane de moloz. Azvârli chibritul stins și începu să meargă mai repede. Se opri brusc, scoțându-și pistolul din toc, cu trupul încordat. Pentru o clipă i se păruse că…

Dintre dărâmăturile unei clădiri distruse apăru o siluetă, îndreptându-se încet către el, cu mers șovăielnic.

Hendricks clipi.

– Stai!

Băiatul se opri. Hendricks coborî pistolul. Băiatul stătea tăcut, privindu-l. Era mic de statură, nu prea vârstnic. La vreo opt ani. Dar era greu de spus. Majoritatea copiilor care supraviețuiseră erau piperniciți. Băiatul purta un flanel albastru, decolorat, jerpelit și murdar, și pantaloni scurți. Avea părul lung și încâlcit. Păr castaniu. Îi atârna în șuvițe pe față și în jurul urechilor. În brațe ținea ceva.

– Ce ai acolo? întrebă aspru Hendricks.

Băiatul îi întinse obiectul.

Era o jucărie, un ursuleț de pluș. Băiatul îl privea cu ochi mari, dar lipsiți de expresie.

Hendricks se destinse.

– Nu-mi trebuie. Păstrează-l.

Băiatul strânse din nou la piept ursulețul.

– Unde locuiești? îl întrebă Hendricks.

– Acolo.

– În ruine?

– Da.

– Dedesubt?

– Da.

– Câți mai sunt?

– Cum câți?

– Câți sunteți. Câți oameni mai sunt acolo?

Băiatul nu răspunse. Hendricks se încruntă.

– Vrei să zici că ești numai tu?

Băiatul dădu din cap.

– Din ce trăiești?

– E de mâncare.

– Ce fel de mâncare?

– Depinde.

Hendricks îl studie.

– Câți ani ai?

– Treisprezece.

Nu era cu putință. Sau da? Băiatul era slab, scund. Și probabil steril. Expunerea la radiații, ani de-a rândul. Nu era de mirare că era așa firav. Brațele și picioarele lui arătau ca niște curățitoare de pipă, subțiri, cu genunchii și coatele ca niște noduri. Hendricks îi atinse un braț. Pielea era pergamentoasă și aspră; piele expusă la radiații. Se aplecă și-l privi în ochi pe băiat. Nicio expresie. Ochi mari, mari și negri.

– Ești orb? întrebă.

– Nu. Văd destul de bine.

– Cum ai scăpat de clești?

– De clești?

– Obiectele alea rotunde. Care stau îngropate și se reped dintr-odată.

– Nu înțeleg.

Poate că nu erau clești prin preajmă. Existau o mulțime de zone libere. Cleștii se adunau în special în jurul cazematelor, unde erau oameni. Fuseseră proiectați să simtă căldura, căldura ființelor vii.

– Ești norocos. Hendricks își îndreptă spatele. Ei? Ce ai de gând? Te întorci acolo?

– Pot să vin cu tine?

– Cu *mine?* Hendricks își încrucișă brațele. Eu am mult de mers. Câțiva kilometri. Și trebuie să mă grăbesc. Se uită la ceas. Trebuie să ajung înainte de a se înnopta.

– Vreau să vin cu tine.

Hendricks scotoci în raniță.

– N-are niciun rost. Ține.

Aruncă la picioarele băiatului conservele pe care le luase cu el.

– Ia-le și du-te înapoi. Bine?

Băiatul nu spuse nimic.

– O să mă întorc tot pe-aici. Peste o zi sau două. Dacă mai ești prin preajmă, o să te iau cu mine. S-a făcut?

– Vreau să vin acum.

– Ți-am spus, e mult de mers.

– Pot să merg.

Hendricks se foi stingherit. Două persoane erau o țintă prea vizibilă. Și băiatul l-ar fi încetinit. Dar poate că n-avea să se întoarcă tot pe acolo. Iar dacă băiatul era într-adevăr singur…

– Bine. Hai.

Hendricks porni mai departe și băiatul se luă după el. Mergea în tăcere, ținând strâns ursulețul de pluș.

– Cum te cheamă? îl întrebă Hendricks, după un timp.

– David Edward Derring.

– David? Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

– Au murit.

– Cum?

– La explozie.

– Când?

– Acum șase ani.

Hendricks încetini.

– Ești singur de șase ani?

– Nu. O vreme au mai fost și alți oameni. Au plecat.

– Și de-atunci ai stat singur?

– Da.

Hendricks lăsă ochii în jos. Băiatul era straniu, vorbea atât de puțin. Dar așa erau ei, copiii care supraviețuiseră. Tăcuți. Stoici. Stăpâniți de un soi ciudat de fatalism. Nu-i mira nimic. Acceptau tot ce se întâmpla. Nu mai exista niciun curs *normal*, natural, al lucrurilor, la care să se aștepte. Obiceiuri, deprinderi, toate forțele determinante ale educației dispăruseră; nu mai rămăsese decât experiența brută.

– Merg prea repede? întrebă.

– Nu.

– Cum de m-ai observat?

– Așteptam.

– Așteptai? făcu Hendricks uimit. Ce anume așteptai?

– Să prind ceva.

– Adică?

– Ceva de mâncat.

– A!

Hendricks se încruntă și strânse din buze. Un copil de treisprezece ani care trăia hrănindu-se cu șobolani, șerpi și conserve pe jumătate alterate. Într-o văgăună de sub ruinele unui orășel. Cu pungi de radiație și clești, și mine rusești de atac în picaj dând târcoale pe cer.

– Unde mergem? întrebă David.

– Spre liniile rușilor.

– Ruși?

– Inamicul. Cei care au început războiul. Ei au lansat primele bombe. Ei au declanșat totul.

Băiatul dădu din cap. Chipul său nu exprima nimic.

– Eu sunt american, spuse Hendricks.

Niciun comentariu. Continuară să meargă, amândoi, Hendricks cu doi pași înainte, David în urma lui, cu ursulețul lui murdar strâns la piept.

Pe la ora 16 se opriră ca să mănânce. Hendricks făcu focul între niște lespezi de beton. Smulse buruienile și îngrămădi bucăți de lemn. Liniile rusești nu erau prea departe.

Locul în care se aflau fusese cândva o vale lungă, pogoane de pomi fructiferi și vie. Acum nu se mai vedeau decât niște cioturi mohorâte și munții care se conturau în depărtare, la celălalt capăt al văii. Da, și norii de cenușă învolburată pe care vântul îi purta de colo-colo, depunându-le particulele peste buruieni și dărâmături, pe zidurile răzlețe care mărgineau ceea ce va fi fost odată un drum.

Hendricks pregăti cafea, scoase pâinea și încălzi o conservă cu carne de oaie.

– Ia.

Îi dădu băiatului o bucată de pâine cu carne. David stătea chircit lângă foc, cu genunchii lui noduroși și albi strânși sub bărbie. Examină mâncarea, apoi i-o înapoie scuturând din cap.

– Nu.

– Nu? Nu vrei deloc?

– Nu.

Hendricks dădu din umeri. Poate că băiatul era un mutant, obișnuit

cu alt fel de hrană. Treaba lui. Când i se va face foame, va găsi el ceva de mâncat. Era într-adevăr un copil straniu. Dar în lume se petreceau multe schimbări stranii. Viața nu mai era la fel ca înainte. N-avea să mai fie niciodată la fel. Specia umană trebuia să ajungă să înțeleagă asta.

– Faci cum crezi, spuse.

Mâncă el porția lui David, sorbind din când în când din cafea. Mâncă încet, găsind carnea greu de digerat. Când termină, se ridică și stinse jarul cu talpa bocancului.

David se ridică și el, încet, privindu-l cu ochii lui de copil îmbătrânit.

– Plecăm mai departe, zise Hendricks.

– Bine.

Hendricks mergea cu carabina în mâini. Se apropiau; era încordat, pregătit de orice. Rușii așteptau un curier cu răspunsul la mesajul pe care îl trimiseseră, dar rușii erau vicleni. Era posibil să se întâmple orice. Scrută peisajul din jur. Doar cenușă și zgură, câteva dealuri, copaci arși. Ziduri de beton. Însă undeva, în față, se afla prima cazemată a liniilor rusești, postul de comandă avansat. Sub nivelul solului, îngropat adânc, cu doar un periscop la vedere, și câteva ambrazuri. Poate și o antenă.

– Mai avem mult? întrebă David.

– Nu. Ai obosit?

– Nu.

– Atunci, de ce-ntrebi?

David nu răspunse. Pășea grijuliu în spatele lui, uitându-se pe unde călca prin cenușă. Un strat de praf cenușiu îi acoperise picioarele și pantofii. Fața lui ascuțită și palidă era vărgată de pârâiașe gri de cenușă. N-avea niciun pic de culoare în obraji. Ceva tipic la noii copii, crescuți în pivnițe, în canale și în adăposturi subterane.

Hendricks își încetini mersul. Duse binoclul la ochi și cercetă terenul din fața lui. Erau pe undeva pe-acolo, așteptându-l? Observându-l, așa cum oamenii săi îl observaseră pe curierul rus? Îl străbătu un fior pe șira spinării. Poate că stăteau cu armele pregătite, gata să tragă, la fel cum stătuseră oamenii săi, pregătiți să ucidă.

Se opri și își șterse fața de transpirație. „La dracu'!" își spuse. Era neliniștit. Dar cu siguranță că era așteptat. Situația se schimbase.

Porni iar prin cenușă, ținând strâns arma cu ambele mâini. David continua să meargă în spatele lui. Hendricks privi împrejur, cu buzele strânse. Se putea întâmpla în orice moment. Un fulger alb, un foc de armă bine ochit din interiorul unui cazemate adânci de beton.

Ridică un braț și-l roti într-un cerc larg.

Nicio mișcare. În dreapta se înălța o colină lungă, pe creasta căreia se zăreau trunchiuri de copaci morți. Câteva vrejuri de viță sălbatică crescuseră în jurul pomilor; rămășițele unor umbrare. Și nelipsitele buruieni negre. Hendricks examină coama colinei. Era ceva acolo, sus? Locul părea ideal pentru un punct de observație. Se apropie prudent de colină, urmat în tăcere de David. Dacă ar fi fost el comandant, ar fi plasat o santinelă pe creastă, pentru a semnala orice încercare de infiltrare în zona postului de comandă. Pe de altă parte, firește, dacă ar fi fost el comandantul, zona ar fi fost împânzită de clești, pentru o protecție deplină.

Se opri, cu picioarele depărtate, cu mâinile în șold.

– Am ajuns? întrebă David.

– Aproape.

– De ce ne-am oprit?

– Nu vreau să risc.

Hendricks reîncepu să înainteze încet. Ajunse la poalele colinei care se înălța în dreapta lui. Dominându-l. Senzația de neliniște crescu. Dacă de sus îl pândea un rusnac, nu avea nicio șansă. Făcu din nou semn cu brațul. Așteptau pe cineva în uniforma Națiunilor Unite, ca răspuns la mesajul trimis prin curierul lor. Doar dacă toată povestea

nu era decât o cursă.

Se întoarse spre David.

– Stai cu mine. Să nu rămâi în urmă.

– Cu tine?

– Da, aici, lângă mine. Suntem aproape. Nu ne putem asuma niciun risc. Vino.

– N-o să pățesc nimic.

David se încăpățâna să rămână în urma lui, la distanță de câțiva pași, strângându-și ursulețul în brațe.

– Treaba ta.

Ridică din nou binoclul, încordându-se dintr-odată. Se mișcase ceva? Scrută cu grijă versantul. Totul era cufundat în tăcere. Mort. Nicio urmă de viață, doar cenușă și trunchiuri de arbori. Poate câțiva șobolani. Șobolanii mari, negri, care le supraviețuiseră cleștilor. Mutanți care își construiau singuri vizuini din salivă amestecată cu cenușă. Un fel de mortar. O adaptare. Își reluă urcușul.

Pe creastă, deasupra lui, apăru o siluetă, cu mantaua fâlfâind în vânt. Manta gri-verzuie. Un soldat rus. În spatele lui se ivi un al doilea soldat rus. Amândoi ridicară puștile la umăr.

Hendricks încremeni. Deschise gura. Soldații puseseră un genunchi în pământ, luând linia de ochire în josul pantei, pieziș. O a treia siluetă li se alătură pe creastă, o siluetă mai mică de statură, în gri-verzui. O femeie. Stătea nemișcată în spatele celor doi.

Hendricks își recăpătă glasul.

– Nu trageți! Le făcu disperat semn cu brațele. Sunt…

Cei doi ruși traseră. În spatele lui Hendricks răsună o pocnitură înfundată. O undă termică îl izbi în plin, culcându-l la pământ. Cenușa îi împroșcă fața, pătrunzându-i în ochi și în nări. Simțind că se înăbușă, se ridică în genunchi. Căzuse în cursă. Se terminase cu

el. Venise pentru a fi căsăpit, ca o vită la abator. Soldații și femeia coborau către el, alunecând pe cenușa afânată. Hendricks era amețit. Tâmplele îi pulsau. Cu mișcări stângace, înălță carabina, încercând să țintească. Arma cântărea o mie de tone; abia dacă reușea să o țină în mâini. Nasul și obrajii îl usturau. Aerul era plin de mirosul exploziei, un miros greu, amar și înțepător.

– Nu trage, spuse primul rus, într-o engleză cu un accent pronunțat.

Ajunseră toți trei lângă el, înconjurându-l.

– Lasă arma, yankeule, zise celălalt.

Henricks era năucit. Totul se întâmplase atât de iute. Îl capturaseră. Și-l omorâseră pe băiat. Întoarse capul. David dispăruse. Ce mai rămăsese din el era împrăștiat pe jos.

Cei trei ruși îl studiau curioși. Hendricks se lăsă în șezut, ștergându-și sângele care îi curgea din nas, amestecat cu cenușă. Își scutură capul, încercând să-l limpezească.

– De ce-ați făcut asta? îngăimă cu glas înecat. Puștiul.

– De ce? Unul dintre soldați îl ajută cu o smucitură brutală să se ridice și-l răsuci. Ia uită-te.

Hendricks închise ochii.

– Uită-te. Cei doi ruși îl îmbrânciră înainte. Privește. Repede. N-avem prea mult timp la dispoziție, yankeule!

Hendricks privi. Și gemu.

– Vezi? Acum pricepi?

Printre rămășițele lui David se învârtea o rotiță metalică. Relee, luciri de metal. Piese, cablaje. Unul dintre ruși lovi rămășițele cu piciorul. O puzderie de piese se rostogoliră la vale – role, resorturi, tije. O placă de plastic pe jumătate carbonizată se desprinse și căzu încet într-o parte. Hendricks se aplecă, tremurând. Partea din față a

capului se crăpase. Putea să distingă structura complexă a creierului, cablaje și relee miniaturale, tubulețe și întrerupătoare minuscule, mii de contacte infime.

– Un robot, rosti soldatul care îl ținea de braț. L-am observat în timp ce te urmărea.

– Mă urmărea?

– Asta-i metoda lor. Urmăresc oamenii de aproape. Până în cazemată. Așa izbutesc să intre.

Hendricks clipi, buimăcit.

– Dar…

– Să mergem.

Urcă în spatele rușilor, poticnindu-se și alunecând prin cenușă. Femeia ajunse în vârf și se opri să-i aștepte.

– Postul de comandă, bolborosi Hendricks. Am venit să negociez cu sovieticii.

– Nu mai există niciun post de comandă. L-au invadat *ei.* O să-ți explicăm. Ajunseră pe creastă. Noi suntem singurii supraviețuitori. Noi trei. Restul erau jos, în cazemată.

– Pe aici, spuse femeia și deschise o trapă, un capac gri, rotund, la nivelul solului. Coboară.

Hendricks se aplecă. Cei doi soldați și femeia îl urmară pe scara îngustă. În urma lor, femeia trase la loc capacul și-l zăvorî.

– Bine că te-am văzut, mormăi unul dintre soldați. Te urmărea cât de aproape îi permitea raza lui de acțiune.

– Dă-mi o țigară, spuse femeia. Sunt săptămâni de când n-am mai fumat o țigară americană.

Hendricks îi împinse pachetul. Ea luă o țigară și trecu pachetul celor doi soldați. Într-un colț al micului adăpost, o lampă lumina cu intermitențe. Încăperea era strâmtă, cu tavanul jos. Stăteau toți patru în jurul unei mese mici de lemn. Pe una din laturi erau stivuite câteva blide murdare. Îndărătul unei perdele zdrențuite, se întrezărea o a doua odaie. Hendricks desluși capătul unui pat de campanie, niște pături, haine agățate într-un cârlig.

– Noi ne aflam aici, începu soldatul de lângă el. Își scoase casca și își netezi părul blond. Sunt caporalul Rudi Maxer. Polonez. Înrolat în armata sovietică acum doi ani.

Întinse mâna. Hendricks ezită, apoi o strânse.

– Maior Joseph Hendricks.

– Klaus Epstein, se prezentă celălalt soldat, întinzându-i la rândul său mâna. Scund, cu părul pe cale să se rărească, Epstein își ciupi nervos lobul unei urechi. Austriac. Înrolat Dumnezeu știe când. Nu mai țin minte. Toți trei eram aici, Rudi, eu și Tasso. Arătă spre femeie. Așa am scăpat cu viață. Toți ceilalți erau jos, în cazemată.

– Iar *ei* au pătruns acolo?

Epstein își aprinse țigara.

– Mai întâi unul singur. De tipul celui care te-a urmărit. El le-a deschis drumul celorlalți.

Hendricks tresări.

– *Tipul?* Există mai multe tipuri?

– Ăsta e copilul. David. Davidul cu ursulețul de pluș. Varietatea a treia. Cea mai eficace.

– Care sunt celelalte tipuri?

Epstein vârî mâna în interiorul tunicii.

– Uite. Azvârli pe masă un teanc de fotografii, legate cu sfoară. Lămurește-te singur.

Hendricks deznodă sfoara.

– Ăsta-i motivul pentru care am vrut să purtăm tratative, spuse Rudi Maxer. Adică, rușii au vrut. S-a aflat totul cu vreo săptămână în urmă. S-a descoperit că cleștii voștri au început să construiască modele noi, proiecte proprii. Tipuri încă necunoscute, concepute de ei. Tipuri îmbunătățite. Realizate în uzinele subterane din spatele liniilor noastre. I-ați lăsat să se autoproducă, să se autorepare. I-ați făcut din ce în ce mai perfecționați. Vina e numai a voastră.

Hendricks examină fotografiile. Erau instantanee făcute în pripă, poze mișcate, neclare. Primele îl înfățișau pe David. David mergând pe o potecă, de unul singur. David cu un alt David. Trei Davizi. Toți, exact la fel. Fiecare cu ursulețul lui de pluș. Toți trei, cu aceeași înfățișare jalnică.

– Uită-te și la celelalte poze, îl îndemnă Tasso.

Următoarea fotografie, luată de la mare distanță, înfățișa un soldat înalt, rănit, șezând pe marginea unui drum, cu un braț agățat de-o eșarfă, cu ciotul unui picior întins în față și cu o cârjă rudimentară în poală. Apoi doi soldați răniți, identici, stând unul lângă altul.

– Asta-i varietatea întâi. Soldatul rănit. Klaus întinse mâna după fotografie. Cleștii au fost concepuți pentru a ucide ființe umane. Pentru a le da de urmă. Fiecare nou tip era mai perfecționat decât cel dinainte. S-au aventurat tot mai departe, au pătruns tot mai adânc pe lângă majoritatea sistemelor noastre defensive, până la aliniamentele noastre. Dar atât timp cât era vorba doar de niște *mașini,* sfere de metal cu clești-lame și filamente-antene, acestea puteau fi distruse, ca orice obiect. Puteau fi detectate ca roboți ucigași de îndată ce erau reperate. Din clipa în care le observam.

– Varietatea întâi ne-a distrus toate aliniamentele de la nord, interveni Rudi. A durat mult până când cineva să-și dea seama. Dar era deja prea târziu. Se iveau peste tot, soldați răniți, jeluindu-se, cerând adăpost. Erau lăsați să intre. Și de cum intrau, nimiceau totul. Noi ne feream de mașini…

– La vremea aceea se credea că există un singur model, spuse Klaus Epstein. Nimeni nu bănuia că mai erau și altele. Fotografiile astea ne-au fost transmise de urgență. Când curierul a fost trimis la voi, nu cunoșteam decât un singur model. Varietatea întâi. Înaltul soldat rănit. Credeam că altceva nu există.

– Aliniamentul vostru a fost nimicit de…

– Varietatea a treia. David și ursulețul. Tipul ăsta a avut și mai mult succes. Klaus schiță un zâmbet amar. Soldații nu rezistă când văd copii. I-am adus înăuntru, vrând să le dăm de mâncare. Am aflat pe pielea noastră ce urmăreau. Adică, au aflat cei din cazemată.

– Noi trei am avut noroc, zise Rudi. Klaus și cu mine eram la Tasso când s-a întâmplat. Ăsta e adăpostul ei. Arătă împrejur cu un gest larg al mâinii. Hruba asta mică. Ne încheiasem vizita și am ieșit, ca să ne întoarcem în buncăr. De pe creastă, am văzut. Erau acolo, de jur împrejurul cazematei. Încă se mai lupta. Davizi cu ursuleți. Sute. Klaus a făcut pozele.

Klaus legă la loc fotografiile.

– Și asta se petrece pe toate amplasamentele voastre? întrebă Hendricks.

– Da.

– Dar pe-ale *noastre?* Instinctiv, își atinse plăcuța de la încheietura mâinii. Ar putea să…

– Plăcuțele voastre radioactive n-au niciun efect asupra lor. Pentru ei nu contează dacă oamenii sunt ruși, americani, polonezi, germani… Pentru ei toți sunt la fel. Fac ceea ce au de făcut. Pornind de la ideea inițială. Urmăresc formele de viață, oriunde dau de ele.

– Se ghidează după căldură, spuse Klaus. Așa i-ați proiectat, de la bun început. Firește, cei construiți de voi erau ținuți la distanță de plăcuțele radioactive din dotarea voastră. Dar acum au depășit faza asta. Varietățile noi sunt blindate cu plumb.

– Care-i cealaltă varietate? întrebă Hendricks. Modelul David, modelul soldatul rănit… Care e cealaltă?

– Nu știm.

Klaus arătă spre unul dintre pereți. Acolo erau fixate două plăcuțe de metal, cu marginile știrbite. Hendricks se ridică și le examină.

– Cea din stânga e de la un soldat rănit, explică Rudi. Am reușit să distrugem unul. Se îndrepta spre fosta noastră cazemată. L-am doborât din vârful colinei, la fel ca pe Davidul care te urmărea.

Placa era marcată V-I. Hendricks o atinse pe cealaltă.

– Și asta-i de la tipul David?

– Da.

Marcajul era V-III.

Klaus privi peste umărul lui Hendricks.

– Acum îți dai seama care-i situația. Mai există un tip. Poate că a fost abandonat. Poate că n-a dat rezultate. Dar trebuie să existe și o a doua varietate. De vreme ce există unu și trei.

– Ai avut noroc, zise Rudi. Davidul te-a urmărit până aici, dar nu s-a atins de tine. Probabil că aștepta să intri într-o cazemată.

– Din momentul în care a intrat unul, s-a terminat, interveni Klaus. Acționează rapid. Unul singur le dă drumul tuturor celorlalți. Sunt neînduplecați. Mașini cu un singur scop. Au fost construite pentru a face un singur lucru. Își șterse transpirația din jurul buzelor. Am văzut cu ochii noștri.

Tăcură cu toții.

– Mai dă-mi o țigară, yankeule, spuse brusc Tasso. Bune mai sunt. Aproape că uitasem cât sunt de bune.

Se înnoptase. Cerul era negru. Nu se zărea nicio stea printre norii de cenușă purtați de vânt. Klaus săltă cu prudență capacul, pentru ca Hendricks să poată arunca o privire afară.

Rudi arătă cu degetul în beznă.

– În direcția aia sunt cazematele. Unde eram noi. La vreo opt sute de metri de locul ăsta. Klaus și cu mine am avut un noroc chior că nu ne aflam acolo când au atacat. Slăbiciunile! Ne-au salvat poftele noastre trupești.

– Toți ceilalți trebuie că sunt morți, spuse Klaus cu voce joasă. Evenimentele au evoluat repede. Noaptea trecută, Biroul Politic a luat decizia. Ne-au desemnat post de comandă avansat. Curierul nostru a fost trimis imediat. L-am văzut când a pornit spre liniile voastre. De fapt, noi l-am acoperit până când a dispărut din vedere.

– Alex Radrivski, murmură Rudi. Îl știam amândoi. A plecat pe la 6, când abia se lumina de ziuă. Către prânz, lui Klaus și mie ni s-a acordat o oră de repaus. Am venit aici. În locul ăsta a fost cândva un sat – câteva case, o uliță. Beciul ăsta era pivnița unei ferme. Știam că Tasso e aici, în micul ei adăpost. Mai venisem și altă dată. Veneau și alții, din cazemată. Astăzi s-a nimerit să fie rândul nostru.

– Așa că am scăpat cu viață, zise Klaus. Am avut noroc. Puteau fi alții. Ne-am terminat treaba și am ieșit la suprafață. Mergeam pe creastă. Atunci i-am văzut pe Davizi. Am înțeles imediat. Văzusem deja fotografiile înfățișând varietatea întâi, soldatul rănit. Ni le distribuise comisarul nostru, cu explicațiile necesare. Un pas dacă mai făceam, am fi fost reperați. Am reușit să doborâm doi Davizi înainte de-a ne retrage. Jos erau deja cu sutele, peste tot. Ca furnicile. Am fotografiat și ne-am târât înapoi aici, zăvorând trapa.

– Izolați, nu-s în stare de mare lucru, explică Rudi. Noi ne-am mișcat mai repede ca ei. Dar sunt neîndurători. Nu ca oamenii. Doi dintre ei s-au repezit spre noi. Și i-am spulberat.

Hendricks se sprijini de marginea trapei, încercând să-și adapteze ochii la întuneric.

– Nu e periculos să ridicăm capacul?

– Dacă suntem atenți, nu. Cum altfel ai putea să-ți folosești emițătorul?

Hendricks desprinse încet micul emițător agățat de centură. Îl lipi de ureche. Metalul era rece și umed. Suflă în microfon, în timp ce scotea mica antenă. Un zumzet slab îi răsună în ureche.

– Asta cam așa-i, zise.

Dar tot mai șovăia.

– Te tragem în jos dacă se întâmplă ceva, spuse Klaus.

– Bine. Hendricks așteptă un moment, cu emițătorul sprijinit de umăr. Interesant, nu?

– Ce anume?

– Chestia asta, noile tipuri. Noile varietăți de clești. Suntem cu totul la cheremul lor, nu-i așa? La ora asta probabil că au pătruns și în liniile Națiunilor Unite. Mă întreb dacă nu asistăm la apariția unei noi specii. O evoluție. Specia care va urma după om.

Rudi mârâi:

– Nu va exista altă specie după om.

– Nu? De ce nu? Poate că exact la asta suntem martori acum: la dispariția ființei umane, la începutul unei noi societăți.

– Ei nu sunt o specie. Sunt ucigași mecanici. Voi i-ați conceput pentru a distruge. Asta e tot ce știu să facă. Sunt mașini cu o funcție.

– Așa pare acum. Dar ce se va întâmpla mai târziu? După ce se va termina războiul. Poate că, în momentul când nu vor mai fi oameni de nimicit, vor da la iveală adevăratul lor potențial.

– Vorbești de parcă ar fi vii!

– Și nu sunt?

Tăcere.

– Sunt mașini, decretă Rudi. Arată ca oamenii, dar sunt mașini.

– Folosește emițătorul, maiorule, spuse Klaus. Nu putem rămâne

aici la nesfârșit.

Strângând aparatul în mână, Hendricks formă codul postului său de comandă. Așteptă, cu urechea ciulită. Niciun răspuns. Liniște. Controlă cu toată atenția contactele. Totul era în regulă.

– Scott! rosti el în microfon. Mă auzi?

Nimic. Extinse antena la maximum. Doar zgomot de fond.

– Nu prind nimic. S-ar putea să mă audă, dar să nu vrea să răspundă.

– Spune-le că-i o urgență.

– O să creadă că sunt silit să-i chem. Sub constrângerea voastră.

Încercă din nou, rezumând rapid ce aflase. Dar emițătorul rămase mut, cu excepția slabilor paraziți.

– Pungile radioactive perturbă mai toate comunicațiile, opină Klaus după o vreme. Poate că asta e.

Hendricks închise emițătorul.

– N-are niciun rost. Nu răspund. Pungile radioactive? Poate. Sau mă aud, dar nu vor să răspundă. Sincer vorbind, asta aș face și eu dacă un curier ar încerca să apeleze dinspre liniile sovietice. N-au niciun motiv să creadă o poveste ca asta. Poate c-au auzit tot ce-am spus.

– Sau poate că-i prea târziu.

Hendricks dădu din cap.

– Mai bine să-nchidem capacul, rosti cu nervozitate Rudi. Nu e cazul să ne asumăm riscuri inutile.

Coborâră încet prin tunel. În spate, Klaus zăvorî cu grijă capacul. Intrară în încăperea care servea drept bucătărie. Aerul era apăsător, înăbușitor.

– Să fi acționat atât de repede? se mira Hendricks. Am părăsit cazemata pe la amiază. Acum zece ore. Cum puteau să se miște atât de rapid?

– N-au nevoie de prea mult timp. Nu după ce intră primul. Măcelăresc. Știi doar ce pot face cleștii cei mici. Chiar și *unul singur* e de necrezut. Lame de brici, fiecare protuberanță. Curată demență.

– Bine, bine.

Hendricks se îndepărtă, nervos. Apoi se opri, cu spatele la ei.

– Ce este? întrebă Rudi.

– Baza Selenară. Dumnezeule, dacă au ajuns acolo…

– Baza Selenară?

Hendricks se întoarse.

– Nu se poate să fi ajuns pe Lună. Cum să ajungă acolo? E imposibil. Nu pot să cred asta.

– Ce-i cu Baza asta Selenară? Am auzit unele zvonuri, dar nimic precis. Care-i de fapt situația? Pari realmente îngrijorat.

– Suntem aprovizionați de pe Lună. Guvernele sunt acolo, sub suprafața selenară. Toți oamenii noștri importanți și industriile noastre. Asta ne menține în acțiune. Dacă roboții ăștia găsesc vreo cale să iasă în spațiu, să se îndrepte spre Lună…

– E suficient să ajungă unul. Odată pătruns, le deschide calea celorlalți. Sute, cu toții la fel. Dacă i-ai fi văzut… Identici. Ca furnicile.

– Socialismul perfect, comentă Tasso. Idealul sistemului comunist. Toți cetățenii interschimbabili.

Klaus mârâi furios:

– Destul. Și-acum? Ce-o să facem?

Hendricks se plimba de colo-colo prin odaia strâmtă. Aerul era îmbâcsit de miros de mâncare și de transpirație. Ceilalți îl urmăreau cu privirea. În cele din urmă, Tasso dădu la o parte perdeaua și trecu în cealaltă încăpere.

– Eu am să trag un pui de somn.

Perdeaua căzu în urma ei. Rudi și Klaus se așezară la masă, continuând să-l privească pe Hendricks.

– Tu hotărăști, spuse Klaus. Noi nu cunoaștem situația voastră.

Hendricks încuviință cu o mișcare a capului.

– E o problemă, zise Rudi, turnându-și o ceașcă de cafea dintr-un ibric ruginit. Aici suntem în siguranță pentru o vreme, dar nu putem rămâne o veșnicie. N-avem destule provizii.

– Dar dacă ieșim…

– Dacă ieșim, ne vor face de petrecanie. Sau probabil că ne vor face de petrecanie. N-am putea să ajungem prea departe. La ce distanță se află postul tău de comandă, maiorule?

– Și dacă ei sunt deja acolo? interveni Klaus.

Rudi dădu din umeri.

– Atunci… ne întoarcem aici.

Hendricks își întrerupse foiala.

– Ce șanse credeți că sunt ca ei să fi pătruns deja în liniile americane?

– Greu de spus. Destul de mari. Sunt organizați. Știu exact ce au de făcut. Odată porniți, se năpustesc ca un roi de lăcuste. Trebuie să se miște extrem de rapid. Se bazează pe secret și viteză. Pe elementul surpriză. Năvălesc înainte de a reuși cineva să-și dea seama ce se întâmplă.

– Înțeleg, murmură Hendricks.

Din odaia de alături se auzi vocea lui Tasso:

– Maiorule?

Hendricks dădu la o parte perdeaua.

– Ce este?

Tasso îl privi pe sub gene, de pe patul de campanie.

– Mai ai țigări?

Hendricks intră în odaie și se așeză în fața ei, pe un taburet de lemn. Se căută în buzunare.

– Nu. S-au terminat.

– Păcat.

– Ce naționalitate ai? întrebă Hendricks după un timp.

– Rusă.

– Cum ai ajuns aici?

– Aici?

– Aici a fost cândva Franța. Regiunea asta ținea de Normandia. Ai venit cu armata sovietică?

– De ce-ntrebi?

– Simplă curiozitate.

O studie. Tasso își dezbrăcase tunica, lepădând-o la capătul patului. Era tânără, la vreo douăzeci de ani. Zveltă. Părul lung i se revărsa pe pernă. Îl privea în tăcere, cu ochi mari și negri.

– La ce te gândești? îl întrebă.

– La nimic. Câți ani ai?

– Optsprezece.

Continua să se uite la el, fără să clipească, cu brațele îndoite sub cap. Purta cămașă și pantaloni de uniformă rusească, gri-verzui. Centură lată de piele, cu contor și cartușe. Trusă medicală.

– Ești în armata sovietică?

– Nu.

– De unde ai uniforma?

Ea ridică din umeri.

– Am primit-o.

– Ce vârstă aveai când ai venit aici?

– Șaisprezece ani.

– Așa de tânără?

Ochii ei se îngustară.

– Ce vrei să spui?

Hendricks își frecă bărbia.

– Viața ta ar fi fost cu totul alta de n-ar fi fost războiul. Șaisprezece ani. Ai ajuns aici la șaisprezece ani. Ca să trăiești în felul ăsta.

– Trebuia să supraviețuiesc.

– Nu-ți fac morală.

– Și viața ta ar fi fost alta, murmură Tasso. Se aplecă și desfăcu șiretul unuia din bocanci. Cu o zvâcnitură a piciorului, azvârli bocancul pe podea. Maiorule, vrei să treci în camera cealaltă? Mi-e somn.

– Va fi problematic cu noi patru, aici. O să fie dificil să trăim în locul acesta. Nu-s decât două camere?

– Da.

– Cât de mare era la origine pivnița asta? Nu era mai mare? Mai sunt și-alte încăperi, astupate de moloz? Poate reușim să degajăm una.

– Poate. De fapt, habar n-am. Tasso își slăbi centura. Se instală mai confortabil în pat, descheindu-și cămașa. Ești sigur că nu mai ai țigări?

– N-am avut decât un pachet.

– Păcat. Poate că dacă ne întoarcem la cazemata voastră, mai găsim. Căzu și celălalt bocanc. Tasso întinse mâna spre întrerupătorul lămpii. Noapte bună.

– Te culci?

– Da.

Camera se cufundă în întuneric. Hendricks se ridică și se strecură pe lângă perdea, în bucătărie.

Unde rămase încremenit.

Rudi stătea lipit de perete, cu picioarele depărtate, cu fața albă ca varul. Gura lui se deschidea și se închidea, dar nu scotea niciun sunet. Klaus stătea cu țeava pistolului înfiptă în burta lui Rudi. Niciunul din ei nu se mișca. Klaus, cu mâna încleștată de armă, cu o expresie rigidă. Rudi, livid și mut, ca răstignit pe perete.

– Ce… bolborosi Hendricks, dar Klaus îi tăie vorba:

– Liniște, maiorule. Scoate pistolul și vino aici.

Hendricks trase pistolul din toc.

– Ce e?

– Îndreaptă arma spre el. Klaus îi făcu semn să se apropie. Vino lângă mine. Mai iute!

Rudi se mișcă puțin, coborând brațele. Întoarse capul spre

Hendricks și își umezi buzele. Albul ochilor săi avea o lucire stranie. Picături de sudoare i se scurgeau de pe frunte, prelingându-se de-a lungul obrajilor. Își aținti privirea la Hendricks.

– Maiorule, a înnebunit. Oprește-l.

Glasul lui Rudi era slab și răgușit, aproape inaudibil.

– Ce se întâmplă? întrebă Hendricks.

Fără să coboare pistolul, Klaus răspunse:

– Mai ții minte discuția noastră, maiorule? Cele trei varietăți? Știam de prima și de-a treia. Dar n-o cunoșteam pe a doua. Adică, n-am cunoscut-o până acum. Degetele lui Klaus strânseră și mai tare patul pistolului. N-am cunoscut-o până acum, dar acum o cunoaștem.

Apăsă pe trăgaci. O flacără albă linse corpul lui Rudi de la mijloc în sus.

– Maiorule, asta-i varietatea a doua.

Tasso trase în lături perdeaua.

– Klaus! Ce-ai făcut?

Klaus se retrase din fața trupului ars care aluneca încet spre podea, sprijinit de perete.

– Varietatea a doua, Tasso. Acum știm. Am identificat toate trei tipurile. Pericolul se reduce. Am…

Tasso se uită la rămășițele lui Rudi, fragmente înnegrite, arzând mocnit, și zdrențe de uniformă.

– L-ai ucis.

– Ucis? Vrei să zici, l-am *distrus.* Am fost tot timpul cu ochii pe el. Simțeam eu ceva, dar nu eram sigur. Adică, înainte nu eram sigur. Dar în seara asta am fost sigur. Klaus frecă nervos patul pistolului.

Am avut noroc. Nu înțelegi? Încă o oră și…

– Ai fost *sigur?* Tasso îl îmbrânci la o parte și se aplecă deasupra rămășițelor încă fumegânde de pe podea. Expresia ei deveni dură. Maiorule, privește. Oase. Carne.

Hendricks se aplecă lângă ea. Erau rămășițe omenești. Țesuturi arse, fragmente carbonizate de os, o bucată de craniu. Ligamente, viscere, sânge. Sânge care era pe cale să formeze o băltoacă la baza peretelui.

– Nicio rotiță, rosti calmă Tasso. Își îndreptă spatele. Nici rotițe, nici piese, nici relee. Nu-i clește. Nu-i varietatea a doua. Încrucișă brațele. Va trebui să fii în măsură să explici asta.

Klaus se așeză la masă, cu fața dintr-odată albită. Își prinse capul în mâini și începu să se clatine înainte și înapoi.

– Vino-ți în fire! Degetele lui Tasso se înfipseră în umărul lui. De ce ai făcut asta? De ce l-ai omorât?

– I-a fost frică, spuse Hendricks. Toate astea, tot ce se petrece, tot ce pare că fierbe în jurul nostru.

– Poate.

– Dacă nu asta, atunci ce altceva? Tu ce crezi?

– Cred că s-ar putea să fi avut un motiv pentru a-l ucide pe Rudi. Un motiv întemeiat.

– Ce motiv?

– Poate că Rudi a aflat ceva.

Hendricks îi iscodi chipul întunecat.

– Despre ce? o întrebă.

– Despre el. Despre Klaus.

Klaus înălță brusc capul.

– Vezi bine ce vrea să spună. Crede că eu sunt varietatea a doua. Nu

pricepi, maiorule? Vrea să te facă să crezi că l-am omorât dinadins. Că eu aș fi…

– Atunci, de ce l-ai ucis? întrebă Tasso.

– Ți-am spus. Klaus clătină din cap, obosit. Credeam că-i un clește, un robot. Credeam că nu mă înșel.

– De ce?

– Îl supravegheasem. Îl suspectam.

– De ce?

– Mi s-a părut că am detectat ceva. Că am auzit ceva. Mi s-a părut că emitea *un zumzet.*

Tăcere.

– Tu crezi asta? îl întrebă Tasso pe Hendricks.

– Da. Cred ce spune.

– Eu nu. Eu cred că l-a ucis pe Rudi dintr-un motiv bine întemeiat. Tasso atinse carabina sprijinită în colțul odăii. Maiorule…

Hendricks scutură din cap.

– Nu. Să punem capăt poveștii ăsteia. Unul e de ajuns. Ne e frică și nouă, cum i-a fost lui. Dacă-l ucidem, o să facem ce i-a făcut el lui Rudi.

Klaus îl aruncă o privire recunoscătoare.

– Mulțumesc. Da, m-am temut. Înțelegi, nu-i așa? Acum i-e frică și ei, exact cum mi-a fost mie. Vrea să mă omori.

– Nu mai omoară nimeni pe nimeni. Hendricks se îndreptă spre scară. Mă duc sus să mai fac o încercare cu emițătorul. Dacă nu reușesc să-i prind, mâine dimineață pornim spre liniile noastre.

Klaus se ridică repede în picioare.

– Vin cu tine să-ți dau o mână de ajutor.

Aerul nopții era rece. Pământul se răcorea. Klaus inspiră adânc, umplându-și plămânii. Ieși din tunel și se opri lângă Hendricks, cu picioarele depărtate, ținând strâns carabina, numai ochi și urechi. Hendricks se lăsă pe vine la marginea trapei și puse în funcțiune micul emițător.

– Prinzi ceva? întrebă repede Klaus.

– Încă nu.

– Mai încearcă. Spune-le ce s-a întâmplat.

Hendricks continuă să încerce. Fără succes. În cele din urmă replie antena.

– N-are niciun rost. Nu mă aud. Sau mă aud și nu răspund. Sau…

– Sau nu mai sunt în viață.

– O să-ncerc încă o dată. Hendricks scoase din nou antena. Scott, mă auzi? Recepție!

Ascultă. Doar zgomot de fond. Apoi, foarte, foarte slab:

– Sunt Scott.

Degetele lui Hendricks se crispară.

– Scott! Tu ești?

– Sunt Scott.

Klaus se ghemui lângă el.

– E postul tău de comandă?

– Scott, ascultă. Ai priceput? Treaba cu cleștii. Ai recepționat mesajul meu dinainte? M-ai auzit?

– Da.

Slab. Aproape imperceptibil. Abia dacă deslușI cuvântul.

– Ai recepționat mesajul? Totul e în regulă în cazemată? N-a pătruns niciunul?

– Totul e în regulă.

– Au încercat să pătrundă?

Vocea îi parveni și mai slab:

– Nu.

Hendricks se întoarse spre Klaus.

– Sunt teferi.

– N-au fost atacați?

– Nu. Hendricks apăsă mai tare emițătorul pe ureche. Scott, abia te aud. Ați comunicat la Baza Selenară? Ei știu? Sunt preveniți?

Niciun răspuns.

– Scott! Mă auzi?

Nimic.

Hendricks se destinse, lăsă capul în jos.

– S-a pierdut. Probabil că sunt pungi de radiații.

Se uitară unul la altul. Niciunul nu spuse nimic. Într-un târziu, Klaus întrebă:

– Părea vreunul dintre oamenii tăi? Ai putut identifica vocea?

– Era prea slabă.

– Nu poți fi sigur?

– Nu.

– Deci s-ar putea să fi fost.

– Nu știu. În clipa asta nu-s sigur. Să mergem jos și să zăvorâm capacul.

Coborâră încet treptele până în pivnița caldă. Tasso îi aștepta, cu un chip impasibil.

– Ați avut noroc? întrebă.

Niciunul din ei nu răspunse.

– Ei? făcu în cele din urmă Klaus. Ce crezi, maiorule? Era unul din oamenii tăi sau era unul din *ei?*

– Nu știu.

– Înseamnă că ne-am întors de unde-am plecat.

Hendricks privi în pământ, cu fălcile încleștate.

– Va trebui să plecăm. Ca să fim siguri.

– Oricum, aici nu mai avem provizii decât pentru câteva săptămâni. După asta tot ar trebui să ieșim, orice-ar fi.

– Așa se pare.

– Ce nu-i în regulă? întrebă Tasso. Ai reușit să vorbești cu postul tău de comandă? Ce s-a întâmplat?

– S-ar putea să fi fost unul din oamenii mei, răspunse încet Hendricks. Sau s-ar putea să fi fost unul din *ei.* Dar nu vom afla niciodată dacă rămânem aici. Își consultă ceasul. Să încercăm să dormim puțin. Va trebui să ne sculăm dis-de-dimineață.

– Dis-de-dimineață?

– Cele mai mari șanse să scăpăm de clești le-am avea în primele ore ale zilei, zise Hendricks.

Aerul dimineții era răcoros și limpede. Hendricks cercetă împrejurimile cu binoclul.

– Se vede ceva? întrebă Klaus.

– Nu.

– Vezi cazematele noastre?

– Unde?

– Dă-l încoace. Klaus luă binoclul și îl reglă. Știu eu unde să mă uit.

Privi îndelung, în tăcere.

Tasso ieși din tunel și veni lângă ei.

– Vreo mișcare?

– Nu. Klaus îi înapoie binoclul lui Hendricks. Nu se văd. Haide. Să nu stăm aici.

Începură să coboare versantul colinei, alunecând pe cenușa moale. O șopârlă traversă repede suprafața unei stânci plate. Înțepeniră instantaneu.

– Ce-a fost? șopti Klaus.

– O șopârlă.

Șopârla goni mai departe, peste stratul de cenușă. Avea exact culoarea cenușii.

– Perfect adaptată, observă Klaus. O dovadă că am avut dreptate. Adică… Lîsenko. [1]

Ajunseră la poalele colinei și se opriră, strânși unul lângă altul, privind împrejur.

– Să mergem. Hendricks o luă înainte. E cale lungă, pe jos.

Klaus i se alătură. Tasso îi urmă, cu pistolul în mână.

– Maiorule, am tot vrut să te-ntreb ceva, spuse Klaus. Cum ai dat peste Davidul care te-a urmărit?

– L-am întâlnit în drum. Lângă niște ruine.

– Ce ți-a spus?

– Nu mare lucru. Mi-a zis că era singur. De capul lui.

– Nu ți s-a părut deloc că ar fi o mașină? Vorbea ca o ființă umană? Nimic suspect?

– N-a vorbit prea mult. N-am remarcat nimic neobișnuit.

– E straniu. Mașini atât de asemănătoare cu omul, încât să te poată induce în eroare. Aproape ființe. Mă întreb unde vor sfârși toate astea.

– Fac ce i-ați învățat voi, yankeii, să facă, comentă Tasso. I-ați proiectat să caute și să distrugă viața. Viața umană. Oriunde ar da de ea.

Hendricks îl privi cu atenție pe Klaus.

– De ce mi-ai pus întrebarea de adineauri? La ce te gândești?

– La nimic, răspunse Klaus.

– Klaus te bănuiește că ești varietatea a doua, rosti calmă Tasso, din spatele lor. Acum e cu ochii pe tine.

Klaus se înroși.

– De ce nu? Am trimis un curier spre liniile yankeilor, apoi a apărut el. Poate că și-a spus că va da peste o pradă bună.

Hendricks râse sec.

– Eu am venit din cazematele Națiunilor Unite. Unde erau numai ființe umane.

– Poate că ai mirosit ocazia de a pătrunde în liniile sovietice. Poate că ți-ai dat seama de șansă. Poate că…

– Liniile sovietice căzuseră deja. Liniile voastre fuseseră invadate înainte de a pleca eu din postul meu de comandă. Nu uita asta.

Tasso veni lângă el.

– Asta nu dovedește nimic, maiorule.

– De ce?

– Diferitele varietăți par să comunice prea puțin între ele. Fiecare e fabricată în altă uzină. Nu par să conlucreze. Poate că ai pornit spre liniile rusești fără să știi nimic despre acțiunile celorlalte varietăți. Sau chiar fără să ai idee cum arată celelalte varietăți.

– Cum de știi atât de multe despre clești? întrebă Hendricks.

– I-am văzut. I-am observat. I-am observat cum au pus stăpânire pe cazematele sovietice.

– Știi cam multe, zise Klaus. De fapt, n-ai văzut mai nimic. E ciudat că te dovedești a fi fost o observatoare atât de perspicace.

Tasso râse.

– Acum mă suspectezi pe mine?

– Lăsați-o moartă, spuse Hendricks.

Continuară să meargă în tăcere.

– O să batem tot drumul pe jos? se interesă Tasso după o vreme. Nu-s obișnuită să umblu. Își roti privirea peste câmpia de cenușă care se întindea de jur împrejurul lor, cât vedeai cu ochii. Ce lugubru!

– Așa o să fie tot timpul, zise Klaus.

– Știi, într-un fel aș vrea ca tu să fi fost în cazemată când a fost atacată.

– Dacă n-aș fi fost eu la tine, ar fi fost altul, mormăi Klaus.

Tasso izbucni în râs și își vârî mâinile în buzunare.

– Probabil.

Își văzură de drum, cu ochii la întinderea mută de cenușă din jur.

Soarele apunea. Hendricks înaintă încet, făcându-le semn lui Tasso și Klaus să se oprească. Klaus se lăsă pe vine, sprijinind în pământ patul puștii. Tasso găsi o lespede de beton și se așeză, oftând.

– E bună puțină odihnă.

– Taci, o admonestă Klaus.

Hendricks urcă spre vârful movilei din fața lor. Aceeași movilă pe care o urcase curierul rus cu o zi înainte. Se lungi pe burtă și privi în jos prin binoclu.

Nu se vedea nimic. Doar cenușă și câte un copac răzleț. Și totuși, acolo, la nici cincizeci de metri distanță, se afla intrarea în cazemata postului său de comandă. Cazemata din care plecase. Hendricks observă în tăcere. Nicio mișcare. Niciun semn de viață. Imobilitate desăvârșită.

Klaus se strecură lângă el.

– Unde e?

– Acolo, jos.

Hendricks îi dădu binoclul. Pe cerul serii se rostogoleau nori de cenușă. Începea deja să se întunece. Mai aveau vreo două ore de lumină, cel mult. Probabil nici atât.

– Nu văd nimic, spuse Klaus.

– Copacul ăla de colo. Fără crengi. Lângă mormanul de cărămizi. Intrarea e în dreapta cărămizilor.

– Trebuie să te cred pe cuvânt.

– Tu și cu Tasso o să mă acoperiți de aici. Aveți distanță de ochire

până la intrarea în cazemată.

– Vrei să cobori singur?

– Cu plăcuța mea, sunt în siguranță. Terenul din jurul cazematei e plin de clești. Se ascund în cenușă. Precum crabii. Fără plăcuță, n-ați avea nicio șansă.

– Poate că ai dreptate.

– Am să mă apropii încet. De îndată ce voi afla în mod sigur…

– Dacă au pătruns în cazemată nu mai apuci să te întorci. Se mișcă fulgerător. Nici nu-ți dai seama.

– Ai vreo sugestie?

Klaus chibzui.

– Nu știu. Convinge-i cumva să iasă. Ca să-i poți vedea.

Hendricks desprinse emițătorul de la centură și scoase antena.

– Să-i dăm drumul.

Klaus îi făcu semn lui Tasso, care se cățără cu îndemânare până în locul în care se aflau ei.

– O să coboare singur, îi spuse Klaus. Noi o să-l acoperim de aici. Dacă-l vezi că face cale întoarsă, deschizi imediat focul, pe lângă el. Ai grijă, căci sunt foarte rapizi.

– Nu ești prea optimist, zise Tasso.

– Nu, nu sunt.

Hendricks deschise chiulasa carabinei și verifică atent mecanismul.

– Poate că totu-i în regulă.

– Tu nu i-ai văzut. Apar cu sutele. Toți la fel. Năvălesc ca furnicile.

– Ar trebui să aflu cum stă treaba înainte de-a ajunge până acolo. Hendricks se pregăti să coboare, cu arma într-o mână și emițătorul în cealaltă. Ei, urați-mi noroc.

Klaus îi întinse mâna.

– Nu coborî în buncăr până când nu ești sigur. Vorbește cu ei de la suprafață. Convinge-i să se arate.

Hendricks se ridică și începu să coboare.

Câteva minute mai târziu, se îndrepta încet spre mormanul de cărămizi și moloz de lângă trunchiul copacului mort. Spre intrarea în cazemata postului de comandă.

Nu se mișca nimic. Ridică emițătorul și îl puse în funcțiune.

– Scott? Mă auzi?

Tăcere.

– Scott! Sunt Hendricks. Mă auzi? Sunt aproape de cazemată. Ar trebui să mă vezi prin periscop.

Ascultă, ținând strâns emițătorul. Niciun sunet. Doar paraziți. Pași înainte. Un clește apăru din cenușă și se repezi spre el, apoi, examinându-l, rămase în spatele lui, urmându-l respectuos la distanță de câțiva pași. După o clipă i se alătură un al doilea, mai mare. Îl urmară amândoi, fără zgomot, în timp ce înainta încet spre cazemată.

Hendricks se opri și, în spatele lui, se opriră și cleștii. Era foarte aproape acum. La câțiva pași de treptele intrării în buncăr.

– Scott! Mă auzi? Sunt exact deasupra ta. Afară. La suprafață. Mă recepționezi?

Așteptă, cu carabina la șold, cu emițătorul lipit de ureche. Timpul trecea. Se străduia să audă, dar nu deslușea decât un slab zgomot de fond.

Apoi, foarte îndepărtat, metalic:

– Aici Scott.

Vocea era neutră. Rece. Nu putea să o identifice. Dar receptorul era minuscul.

– Scott, ascultă. Mă aflu exact deasupra ta. Sunt în fața treptelor de la intrare.

– Da.

– Mă vezi?

– Da.

– Prin periscop? Ai periscopul orientat spre mine?

– Da.

Hendricks stătu pe gânduri. Un cerc de clești așteptau în liniște de jur împrejurul lui.

– Totul e-n regulă înăuntru? Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit?

– Totul e-n regulă.

– Poți să ieși pentru o clipă? Vreau să te văd. Hendricks inspiră adânc. Urcă aici, la mine. Vreau să vorbesc cu tine.

– Vino jos.

– Urcă la mine. E un ordin.

Tăcere.

– Vii? Hendricks ascultă. Nu primi niciun răspuns. Îți ordon să ieși.

– Vino jos.

Hendricks încleștă dinții.

– Dă-mi-l pe Leone.

Urmă o pauză lungă. Ascultă zgomotul de fond. Apoi răzbătu o voce – slabă, rece, metalică. La fel ca prima.

– Aici Leone.

– Hendricks. Sunt la suprafață. La intrarea în cazemată. Vreau ca unul din voi să urce la mine.

– Vino jos.

– De ce să vin jos? Îți dau un ordin!

Tăcere. Hendricks lăsă jos emițătorul. Privi atent împrejur. Intrarea era chiar în față. Aproape la picioarele lui. Replie antena și agăță emițătorul la centură. Cu grijă, prinse carabina cu ambele mâini. Începu să avanseze încet, pas cu pas. Dacă îl vedeau, puteau să-și dea seama că se apropie de intrare. Preț de-o secundă, închise ochii.

Apoi puse piciorul pe prima treaptă.

Doi Davizi urcară spre el, cu fețe identice și lipsite de expresie. Îi prefăcu în particule. Alții se repeziră în sus, pe scări, o ceată întreagă. Cu toții, exact la fel.

Hendricks se răsuci și o rupse la fugă în direcția movilei.

Din vârful ei, Tasso și Klaus deschiseseră focul. Cleștii mici se îndreptau deja spre ei, sfere metalice lucitoare urcând cu repeziciune prin cenușă. Dar nu avea timp să se gândească la asta. Puse un genunchi în pământ, ochind intrarea cazematei, cu arma lipită de obraz. Davizii ieșeau în grupuri, strângând la piept ursuleții, pompând cu genunchii lor noduroși în timp ce urcau treptele către suprafață. Hendricks trase în grupul cel mai compact. Davizii explodară, împroșcând în toate direcțiile rotițe și resorturi. Trase din nou, prin ceața de particule.

O siluetă uriașă, stângace, se ivi la intrarea cazematei, legănându-se. Hendricks se opri, uluit. Un om, un soldat. Într-un singur picior, sprijinindu-se într-o cârjă.

– Maiorule! se auzi vocea lui Tasso.

Urmară alte focuri. Silueta înaltă înaintă, cu Davizi mișunând împrejurul ei. Hendricks se dezmetici. Varietatea întâi. Soldatul rănit. Ochi și trase. Soldatul se spulberă, împrăștiind piese și relee. Acum, terenul din fața cazematei era plin de Davizi. Hendricks continuă să tragă foc după foc, în timp ce se retrăgea cu spatele, îndoit din mijloc.

Din vârful movilei, Klaus trăgea și el. Panta colcăia de clești care urcau spre creastă. Hendricks își continuă retragerea, când alergând, când ghemuindu-se. Tasso îl lăsase singur pe Klaus și se deplasa încet către dreapta, depărtându-se de movilă.

Un David, cu fața ascuțită și palidă lipsită de orice expresie și părul atârnându-i în ochi, alerga spre el. Brusc, se aplecă, deschizând brațele. Ursulețul lui de pluș se izbi de sol și se rostogoli săltând înspre Hendricks. Hendricks trase. Ursulețul și Davidul se evaporară. Hendricks avu un rictus și clipi repede de câteva ori. Era ca un coșmar.

– Aici!

Vocea lui Tasso. Hendricks alergă spre ea. Tasso stătea lângă niște stâlpi de beton, în ruinele unei case. Trăgea pe lângă el, cu pistolul pe care i-l dăduse Klaus.

– Mulțumesc.

Se opri lângă ea, cu răsuflarea tăiată. Ea îl împinse în spatele unui stâlp, în timp ce dibuia ceva la centură.

– Închide ochii!

Tasso desprinse de la brâu un glob. Cu mișcări repezi, deșurubă un capac și-l apăsă.

– Închide ochii și lasă-te jos!

Aruncă bomba. Globul descrise o boltă perfectă și ateriză rostogolindu-se în salturi la intrarea cazematei. Doi soldați răniți părură să ezite lângă grămada de cărămizi. Din spatele lor ieșiră la iveală o mulțime de Davizi. Unul dintre soldații răniți se apropie de bombă, aplecându-se neîndemânatic să o ridice.

Bomba explodă. Unda de șoc îl răsuci pe Hendricks și-l aruncă la pământ. O rafală fierbinte de vânt trecu pe deasupra lui. Ca prin ceață, o văzu pe Tasso în spatele stâlpilor, trăgând încet și metodic în puținii Davizi care se mai iveau din perdeaua de fum și incandescență.

Pe creasta movilei, Klaus se lupta cu un puhoi de clești care-l împresuraseră. Se retrăgea, trăgând în ei și dându-se câte un pas înapoi, încercând să străpungă încercuirea.

Hendricks se ridică cu greu. Îl durea capul și abia vedea. În jurul lui, totul se legăna și se învârtea. Brațul drept îi era înțepenit.

Tasso veni către el.

– Hai. Să mergem.

– Klaus… E încă acolo, sus.

– Vino!

Îl trase pe Hendricks de lângă stâlpi. El își scutură capul, încercând să-l limpezească. Tasso îl conduse cu pași repezi, uitându-se cu ochi scăpărători după clești care ar mai fi putut scăpa din explozie.

Un David apăru din vălvătaia de flăcări și fum. Tasso îl spulberă. Alții nu se mai iviră.

– Dar Klaus… Ce facem cu el? Hendricks se opri, clătinându-se pe picioare. Klaus…

– Vino!

Se retraseră, depărtându-se tot mai mult de cazemată. Câțiva clești mici îi urmăriră o bucată de vreme, apoi renunțară, făcând calentoarsă și dispărând.

Tasso se opri în sfârșit.

– Acum putem sta un pic să ne tragem sufletul.

Hendricks se așeză pe niște grămezi de moloz. Își șterse gâtul, gemând.

– L-am lăsat pe Klaus acolo.

Tasso nu rosti niciun cuvânt. Scoase încărcătorul pistolului și-l reumplu cu cartușe termice.

Hendricks o privi lung, năucit.

– L-ai lăsat singur acolo în mod intenționat.

Tasso împinse cu un gest scurt încărcătorul plin în patul pistolului. Examină mormanele de moloz dimprejur, cu chipul lipsit de expresie. Ca și când ar fi căutat ceva.

– Ce este? întrebă Hendricks. După ce te uiți? Trebuie să apară ceva?

Scutură capul, încercând să înțeleagă. Ce făcea Tasso? Ce aștepta? Nu vedea nimic. În jurul lor nu era decât cenușă. Cenușă și ruine. Ici și colo, câte un trunchi țeapăn de arbore, fără ramuri sau frunze.

– Ce…

Tasso îi tăie vorba:

– Stai liniștit.

Ochii ei se îngustară. Brusc, ridică pistolul. Hendricks se întoarse, urmărindu-i privirea.

Pe drumul pe care veniseră ei apăruse un om. Înainta cu greutate în direcția lor. Îmbrăcămintea îi era sfâșiată. Mergea șchiopătând, cu pași șovăitori și precauți. În răstimpuri, se oprea, ca și când ar fi vrut să-și adune puterile. La un moment dat fu pe punctul să cadă. Se balansă o clipă, recăpătându-și echilibrul. Apoi începu din nou să înainteze.

Klaus.

Hendricks se ridică în picioare.

– Klaus! Porni către el. Cum naiba ai…

Tasso trase. Hendricks se dădu îndărăt. Ea trase din nou. Fasciculul trecu fulgerător pe lângă el, ca o limbă de foc, oprindu-se în pieptul lui Klaus. Klaus explodă, într-o jerbă de mecanisme și rotițe. Încă o clipă, continuă să meargă. Apoi se clătină înainte și înapoi și se prăbuși, cu brațele desfăcute. Alte rotițe se rostogoliră din el.

Liniște.

Tasso se întoarse spre Hendricks.

– Acum înțelegi de ce l-a ucis pe Rudi.

Încet, Hendricks se lăsă în șezut și, iarăși, își scutură capul. Era total amețit. Nu putea să gândească.

– Vezi? zise Tasso. Ai priceput?

Hendricks nu rosti nicio vorbă. Totul se depărta de el, iute, din ce în ce mai iute. Îl năpădea întunericul, venind ca o avalanșă, acoperindu-l. Strânse din răsputeri pleoapele.

Hendricks deschise încet ochii. Simțea durere în tot trupul. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar mii de ace îi străpunseră brațul și umărul. Gemu.

– Nu încerca să te ridici, spuse Tasso.

Se aplecă și își lipi palma rece de fruntea lui.

Era noapte. Câteva stele licăreau când și când pe cer, printre norii rătăcitori de cenușă. Hendricks zăcea cu fața în sus, cu dinții încleștați. Tasso îl privea, impasibilă. Făcuse un foc cu niște bucăți de lemn și buruieni. Focul pâlpâia anemic, făcând să murmure o gamelă suspendată deasupra lui. În rest era liniște. Dincolo de foc, beznă imobilă.

– Deci, el era varietatea a doua, murmură Hendricks.

– Am bănuit de la început.

– De ce nu l-ai distrus atunci? vru el să știe.

– Nu m-ai lăsat. Tasso se apropie de foc și se uită în gamelă. Cafea. O s-o putem bea curând.

Se întoarse și se așeză lângă el. Brusc, deschise chiulasa pistolului și începu să demonteze mecanismul percutant, examinându-l cu cea mai mare atenție.

– Minunată armă, rosti ea, ca pentru sine. O realizare superbă.

– Cum stau lucrurile cu ei? Cleștii.

– Bomba i-a scos din funcțiune aproape pe toți. Sunt fragili. Prea organizați, cred.

– Și Davizii?

– Și.

– Cum de aveai o asemenea bombă?

Tasso ridică din umeri.

– A fost concepută de ai noștri. N-ar trebui să ne subestimezi tehnologia, maiorule. Fără o bombă ca asta, noi doi n-am mai fi existat.

– Eficientă, într-adevăr.

Tasso își întinse picioarele, încălzindu-și tălpile la căldura focului.

– M-a uimit faptul că n-ai înțeles, după ce l-a omorât pe Rudi. De ce ai crezut că…

– Ți-am spus. Am crezut că i-a fost frică.

– Zău? Știi ceva, maiorule, pentru câteva clipe te-am suspectat pe tine. Fiindcă nu m-ai lăsat să-l ucid. Râse. Am avut impresia că vrei

să-l aperi.

– Suntem în siguranță aici? întrebă el brusc.

– O vreme. Până ce le vor veni întăriri din vreo altă zonă.

Tasso începu să curețe piesele pistolului cu o cârpă. Când termină, remontă mecanismul, puse piedica și își plimbă degetele pe țeava armei.

– Am fost norocoși, murmură Hendricks.

– Da. Foarte norocoși.

– Îți mulțumesc că m-ai scos de acolo.

Tasso nu răspunse. Întoarse doar privirea spre el, cu ochii lucind în lumina focului. Hendricks își examină brațul. Nu putea mișca degetele. Toată partea aceea a trupului părea amorțită. Și undeva, înăuntrul corpului, simțea o durere surdă, constantă.

– Cum ți-e? întrebă Tasso.

– Nu-mi simt brațul.

– Atât?

– Și leziuni interne.

– Nu te-ai culcat la pământ când am aruncat bomba.

Hendricks nu spuse nimic. O privi în timp ce turna cafeaua din gamelă într-o cană de metal, pe care i-o întinse.

– Mulțumesc.

Se străduí să bea. Abia putu să înghită. Simți că i se întoarce stomacul pe dos și-i înapoie cana lui Tasso.

– Nu pot să beau mai mult deocamdată.

Tasso bău restul. Timpul trecea. Norii de cenușă defilau pe cerul întunecat de deasupra lor. Hendricks încercă să se odihnească,

alungându-și toate gândurile.

Într-un târziu, își dădu seama că Tasso stătea în picioare lângă el, privindu-l.

– Ce este? murmură.

– Te simți mai bine?

– Parcă.

– Știi, maiorule, dacă nu te-aș fi scos de acolo, ți-ar fi venit de hac. Acum ai fi fost mort. Ca Rudi.

– Știu.

– Vrei să știi și de ce te-am scos? Puteam să te abandonez. Să te las acolo.

– De ce m-ai scos?

– Pentru că trebuie să plecăm de aici. Tasso scormoni în foc cu un băț, privind calmă flăcările care înviau. Aici nu va putea rezista nicio ființă umană. Când le vor veni întăriri, nu vom mai avea nicio șansă. M-am tot gândit la asta cât timp ai dormit. Cred că mai avem, poate, vreo trei ore până când își vor face apariția.

– Și te aștepți ca acum eu să te scot de aici?

– Întocmai. Mă aștept să ne scoți pe amândoi de aici.

– De ce eu?

– Pentru că nu văd altă cale. Îl privi fix, ferm, cu ochi scânteietori în semiobscuritate. Dacă nu ne scoți de aici, peste trei ore ne vor ucide. Alt deznodământ nu văd. Așadar, maiorule? Ce vei face? Am așteptat toată noaptea. Cât timp ai dormit, am stat aici, așteptând și trăgând cu urechea. Curând va începe să se crape de ziuă. Noaptea e pe sfârșite.

Hendricks chibzui.

– E curios, rosti el în cele din urmă.

– Curios?

– Faptul că îți închipui că eu pot să te scot de aici. Mă întreb ce vei fi crezând că pot face eu.

– Poți să ne duci la Baza Selenară?

– La Baza Selenară? Cum?

– Trebuie să existe o cale.

Hendricks scutură din cap.

– Nu. Nu există nicio cale de care să am eu știință.

Tasso nu spuse nimic. Pentru o clipă, privirea ei fermă păru să șovăie. Lăsă capul în jos, apoi se depărtă brusc și se aplecă lângă foc.

– Mai vrei cafea?

– Nu.

– Cum dorești.

Tasso bău în tăcere. Hendricks nu-i vedea fața. Rămase întins pe spate, frământându-și mintea, încercând să se concentreze. Era greu să gândească. Încă îl mai durea capul. Și un fel de amorțeală încă mai persista în trupul său.

– Ar putea fi o cale, rosti el deodată.

– Da?

– Cât să mai fie până în zori?

– Vreo două ore.

– Trebuie să fie o navă prin apropiere. N-am văzut-o niciodată, dar știu că există.

– Ce fel de navă?

Tonul ei era încordat.

– O navetă rapidă.

– Ne poate duce la Baza Selenară?

– Pentru asta există. Pentru urgențe.

Hendricks își frecă fruntea.

– Ce e?

– Capul. Mi-e greu să gândesc, nu reușesc să mă concentrez. Bomba aia.

– Zici că nava e prin apropiere? Tasso veni lângă el și se așeză pe vine. Cât de aproape? Unde anume?

– Încerc să-mi amintesc.

Degetele ei se înfipseră în brațul lui.

– Foarte aproape? Vocea ei avea rezonanța oțelului. Unde-ar putea fi? Într-un siloz subteran? Ascunsă sub pământ?

– Da. Într-un siloz.

– Cum dăm de el? E marcat? Există vreo baliză, vreun marcaj codificat pentru a-l identifica?

Hendricks se concentră.

– Nu. Nu există marcaj. Nici codificare.

– Atunci, ce?

– Un semn.

– Ce fel de semn?

Hendricks nu răspunse. În lumina tremurătoare a focului, ochii lui Tasso păreau smălțuiți, doi globi orbi. Din nou, degetele ei îi frământară brațul.

– Ce fel de semn? Ce anume?

– Nu pot să gândesc. Lasă-mă să mă odihnesc.

– Bine.

Tasso îi dădu drumul și se ridică în picioare. Hendricks rămase întins, cu ochii închiși. Ea se îndepărtă, cu mâinile în buzunare. Lovi cu piciorul o piatră care-i stătea în cale și se opri, ridicând ochii spre cer. Întunericul nopții începea să devină leșios. Se lumina de ziuă.

Tasso strângea în mână pistolul și se plimba de colo-colo, în jurul focului. Hendricks zăcea întins pe pământ, cu ochii închiși, nemișcat. Griul cerului se spălăcea tot mai mult. Deja se putea desluși peisajul – câmpuri de cenușă, întinzându-se în toate direcțiile. Cenușă și ruine, ici-colo câte un zid, plăci de beton sparte, trunchiul gol al unui copac.

Aerul era rece, pătrunzător. Undeva, foarte departe, o pasăre scoase câteva sunete mohorâte.

Hendricks se foi, apoi deschise ochii.

– E ziuă? Deja?

– Da.

El se ridică într-un cot.

– Voiai să afli ceva. M-ai tot întrebat.

– Acum îți amintești?

– Da.

– Ce este? întrebă ea încordată. Ce? repetă cu voce tăioasă.

– Un puț. Un puț surpat. Silozul se află sub puț.

– Un puț. Tasso se destinse. Atunci, vom căuta un puț. Se uită la ceas. Avem la dispoziție o oră, maiorule. Crezi că putem să-l găsim într-o oră?

– Dă-mi o mână, să mă ridic, zise Hendricks.

Tasso vârî pistolul în centură și-l ajută să se ridice în picioare.

– N-o să-ți fie ușor.

– Nu mi-e. Hendricks strânse din buze. Nu cred că vom ajunge prea departe.

Porniră. Soarele care abia răsărise le oferi un pic de căldură. Ținutul era plat și pustiu, întinzându-se, cenușiu și mort, cât vedeau cu ochii. Câteva păsări planau în liniște la mare înălțime deasupra lor, rotindu-se lent.

– Vezi ceva? întrebă Hendricks. Vreun clește?

– Nu. Încă nu.

Trecură printre niște ruine – plăci de beton și cărămizi. O fundație. Câțiva șobolani o zbughiră prin fața lor. Tasso se dădu înapoi, prudentă.

– Aici a fost un orășel, spuse Hendricks. Un orășel de provincie. Întregul ținut a fost cândva o regiune viticolă. Chiar aici, unde suntem noi.

Dădură de o stradă mărginită de dărâmături, cu asfaltul plin de crăpături în care crescuseră buruieni. În dreapta se înălța singuratic un horn de piatră.

– Fii cu ochii în patru, zise el.

Trecură pe lângă o groapă largă, o pivniță căreia i se prăbușise tavanul. Din pereți ieșeau capete de conducte sparte, îndoite și răsucite. Urmă o parte dintr-o casă, cu o cadă de baie zăcând într-o rână. Un scaun rupt. Câteva linguri și cioburi de vase de porțelan. În mijlocul străzii terenul se afundase. Adâncitura era plină de buruieni, moloz și oseminte.

– Aici, spuse Hendricks.

– Pe strada asta?

– La dreapta.

Depășiră carcasa unui tanc greu. Contorul de la centura lui Hendricks pârâi amenințător. Tancul fusese lovit de un proiectil radioactiv. La câțiva metri de tanc zăcea, cu gura deschisă, un cadavru mumificat. Dincolo de marginea străzii era un câmp. Pietre și ierburi, cioburi de geamuri sparte.

– Acolo, arătă Hendricks.

Era un puț de piatră, cu pereții pe jumătate sparți. Deasupra lui se aflau câteva scânduri. Cea mai mare parte a puțului se surpase. Hendricks se apropie cu pași șovăielnici, împreună cu Tasso.

– Ești sigur că ăsta e locul? întrebă ea. Nu prea seamănă a nimic.

– Sunt sigur.

Hendricks se așeză pe marginea puțului, strângând din dinți. Respira sacadat. Își șterse sudoarea de pe față.

– A fost prevăzut pentru retragerea comandantului. În caz de pericol. Dacă postul de comandă ar fi fost pe punctul de a cădea în mâinile inamicului.

– Comandantul erai tu?

– Da.

– Unde e nava? E aici?

– Stăm pe ea. Hendricks își plimbă palmele pe pietrele puțului. Sistemul de zăvorâre reacționează numai la amprentele mele. E nava mea. Sau ar fi trebuit să fie.

Se auzi un țăcănit puternic. Imediat după aceea, de sub ei răsună un scrâșnet înfundat.

– Dă-te înapoi, spuse Hendricks.

Amândoi se retraseră de lângă puț. O porțiune din sol alunecă într-o parte. O structură metalică se ridică încet din cenușă, răsturnând

buruieni, cărămizi și pietre. Mișcarea încetă și naveta ieși la iveală.

– Iat-o, zise Hendricks.

Era foarte mică. Stătea nemișcată în cadrul ei de fixare, ca un glonț bont. O cascadă de cenușă se prăvălea în cavitatea întunecată din care se înălțase. Hendricks se apropie de navetă. Urcă pe prima treaptă a cadrului și deschise ușa ecluzei, împingând-o înăuntru. În interior se vedeau pupitrele de comandă și scaunul cu sistemul de presurizare.

Tasso veni lângă el și privi înăuntru.

– Nu știu să pilotez o navă ca asta, rosti ea după câteva clipe.

Hendricks îi aruncă o privire.

– O s-o pilotez eu.

– Da? Văd un singur loc, maiorule. E clar că e menită să transporte o singură persoană.

Respirația lui Hendricks își schimbă ritmul. Cercetă atent interiorul navei. Tasso avea dreptate. Era un singur scaun. Naveta era proiectată pentru transportul unei singure persoane.

– Înțeleg, spuse el cu voce joasă. Și acea persoană ești tu.

Ea încuviință din cap.

– Exact.

– De ce?

– Pentru că nu poți fi tu. S-ar putea să nu supraviețuiești drumului. Ești rănit. Probabil că n-ai ajunge până acolo.

– Interesant. Numai că, vezi tu, eu *știu* unde se află Baza Selenară. Iar tu, nu. Ai putea să te învârtești câteva luni în jurul Lunii fără să o găsești. E bine camuflată. Dacă n-ai știi ce să cauți…

– Va trebui să-mi asum riscul. Poate că n-aș putea s-o găsesc de una

singură. Dar îmi vei da tu toate informațiile necesare. Viața ta depinde de asta.

– În ce fel?

– Dacă găsesc Baza Selenară la timp, poate că îi determin să trimită o navă ca să te ia. *Dacă* găsesc baza în timp util. Dacă nu, n-ai nicio șansă. Îmi închipui că la bordul navei există provizii. Îmi vor ajunge destulă vreme.

Hendricks se mișcă iute. Dar brațul rănit îl trădă. Tasso se aplecă, făcând un pas scurt lateral. Mâna ei se ridică fulgerător. Hendricks apucă să vadă patul pistolului. Încercă să evite lovitura, dar ea era prea rapidă. Muchia metalică îl izbi în tâmplă, deasupra urechii. O durere cumplită i se răspândi în tot trupul. Durere și un nor negru, rostogolindu-se peste el. Picioarele i se înmuiară și se prăbuși la pământ.

Vag, deveni conștient că Tasso era deasupra lui, împungându-l cu piciorul în coaste.

– Maiorule! Trezește-te!

Deschise ochii, gemând.

– Ascultă-mă. Tasso se aplecă, cu pistolul ațintit spre fața lui. Trebuie să mă grăbesc. N-a mai rămas mult timp. Naveta e pregătită, dar trebuie să-mi dai informația de care am nevoie înainte de a porni.

Hendricks își scutură capul, încercând să se dezmeticească.

– Dă-i drumul! Unde e Baza Selenară? Cum pot s-o găsesc? Ce trebuie să caut?

Hendricks nu rosti niciun cuvânt.

– Răspunde!

– Regret.

– Maiorule, naveta e plină de provizii. Pot să mă învârtesc în jurul Lunii câteva săptămâni. Până la urmă tot o să găsesc baza. Dar peste o jumătate de oră tu vei fi mort. Singura ta șansă de supraviețuire…

Se întrerupse.

Puțin mai încolo, lângă niște ruine, ceva se mișca. În stratul de cenușă. Tasso se răsuci și trase. Fasciculul ricoșă cu o flacără scurtă. Ceva se retrase cu repeziciune, lăsând o brazdă în stratul de cenușă. Tasso trase din nou. Cleștele explodă, împroșcând rotițe.

– Vezi? rosti Tasso. Un cercetaș. Nu va mai dura mult.

– O să-i trimiți aici să mă ia?

– Da. Cât mai repede cu putință.

Hendricks ridică privirea spre ea. O iscodi, încordat.

– Spui adevărul? Pe chipul lui se întipărise o expresie stranie, ca și când ar fi fost hămesit. O să te întorci după mine? O să mă duci la Baza Selenară?

– O să te duc la Baza Selenară. Dar spune-mi unde se află! Pierdem timpul.

– Bine. Hendricks luă de pe jos o piatră ascuțită și se ridică în șezut. Fii atentă.

Se apucă să deseneze în stratul de cenușă. Tasso se aplecă, urmărind mișcările pietrei. Hendricks schița o hartă rudimentară a Lunii.

– Ăsta e lanțul muntos al Apeninilor. Aici e craterul Arhimede. Baza Selenară se află la capătul Apeninilor, la vreo trei sute de kilometri. Nu știu exact în ce loc. Nu știe nimeni de pe Terra. Dar după ce treci de Apenini, semnalizează cu o rachetă roșie și una verde, urmate de două rachete roșii în succesiune rapidă. Monitorul bazei va înregistra semnalul. Baza nu se află la suprafață, firește. Or să-ți ghideze coborârea cu ancore magnetice.

– Și comenzile? Pot să le manevrez?

– Toate comenzile sunt automate. Tot ce ai de făcut este să lansezi semnalul la momentul potrivit.

– O s-o fac.

– Scaunul amortizează cea mai mare parte a șocului de decolare. Aerul și temperatura sunt reglate în mod automat. Naveta va părăsi orbita terestră și va ieși în spațiu. Va intra pe traiectoria spre Lună și se va înscrie pe o orbită, la vreo mie șase sute de metri altitudine. Orbita te va purta pe deasupra bazei. Când ajungi în zona Apeninilor, lansează rachetele de semnalizare.

Tasso se urcă în navetă și se instală în scaun. Brațele scaunului se pliară în mod automat în jurul ei. Tasso atinse ușor comenzile.

– Păcat că nu poți veni, maiorule. Toate astea, pregătite pentru tine, în zadar.

– Lasă-mi pistolul.

Tasso scoase arma de la centură și o cumpăni în mână, gânditoare.

– Să nu te depărtezi prea mult de locul ăsta. Și așa o să fii greu de găsit.

– E-n regulă. O să rămân aici, lângă puț.

Tasso întinse mâna spre maneta de decolare și își plimbă degetele pe metalul lucios.

– Frumoasă navă, maiorule. Bine gândită. Vă admir priceperea. Ați făcut întotdeauna treabă bună. Aveți realizări excelente. Munca voastră, creațiile voastre sunt cea mai mare reușită a voastră.

– Dă-mi pistolul, spuse nerăbdător Hendricks, întinzând mâna. Se căzni să se ridice în picioare.

– Rămâi cu bine, maiorule.

Tasso aruncă pistolul pe lângă Hendricks. Arma se lovi de pământ și se rostogoli mai departe. Hendricks se repezi după ea.

Ușa navetei se trânti. Zăvoarele interioare țăcăniră. Hendricks se întoarse, cu pistolul în mână. Ecluza era închisă. Hendricks ridică pistolul, nesigur.

Urmă un tunet zguduitor. Naveta se desprinse de cadru, topind instantaneu metalul. Hendricks se ghemui, trăgându-se îndărăt. Naveta se înălță, ridicând nori de cenușă, și dispăru în înaltul cerului.

Hendricks rămase cu privirea în sus vreme îndelungată, până ce și ultima dâră de condensare pieri în văzduh. În jur, totul era încremenit. Aerul dimineții era rece și mut. O luă încet înapoi, fără țintă precisă, pe drumul pe care venise cu Tasso. Era mai bine să se miște un pic. Avea să treacă o vreme până ce se va ivi ajutorul, dacă avea să se ivească.

Se scotoci prin buzunare până ce dădu de un pachet de țigări. Aprinse una, posomorât. Toată lumea îi cerea țigări. Dar țigările erau un lux pe cale de dispariție.

O șopârlă se strecură iute pe lângă el, prin cenușă. Hendricks se opri, stană de piatră. Șopârla dispăru. Pe cer, soarele se înălța. Câteva muște aterizară pe un bolovan plat de lângă el. Le alungă cu piciorul.

Se făcea tot mai cald. Sudoarea începu să i se scurgă pe față, spre guler. Avea gura uscată.

Se opri din mers și se așeză pe un morman de moloz. Deschise trusa medicală și luă câteva calmante. Privi în jur. Unde era?

În față, deslușI ceva. Ceva întins pe pământ. Nemișcat.

Hendricks scoase iute pistolul. Ce vedea arăta a om. Apoi își aminti. Era trupul lui Klaus. Varietatea a doua. În locul unde îl doborâse Tasso. Putea să distingă acum și releele, și piesele de metal împrăștiate de jur împrejur în cenușă. Lucind și scânteind în lumina soarelui.

Se ridică în picioare și se apropie. Împinse trupul inert cu vârful

piciorului, întorcându-l puțin. Văzu învelișul metalic, nervurile și tijele de aluminiu. O încâlceală de cablaje se revărsase în exterior. Ca niște viscere. Cabluri, contacte și relee. Nenumărate motorașe și pârghii.

Se aplecă. Cutia craniană se spărsese în cădere. Se vedea creierul artificial. Îl privi îndelung. Un labirint de circuite. Tuburi miniaturale. Conductori subțiri ca firul de păr. Atinse marginea cutiei craniene. O bucată mare se desprinse și căzu într-o parte. Pe spatele ei era o plăcuță de identificare. Hendricks o examină.

Și se albi la față.

V-IV.

Vreme îndelungată rămase cu ochii la marcaj. Varietatea a patra. Nu a doua. Se înșelaseră. Existau mai multe tipuri. Nu doar trei. Mult mai multe, poate. Patru, cel puțin. Și Klaus nu era varietatea a doua.

Brusc, se încordă. Ceva se apropia printre mormanele de cenușă din spatele movilei. Ce era? Se ridică și se strădui să distingă ce era. Siluete. Siluete care înaintau încet, croindu-și drum prin cenușă.

Veneau spre el.

Hendricks se ghemui repede, ridicând pistolul. Picături de sudoare i se prelinseră în ochi. Se luptă să-și reprime panica, în timp ce siluetele se apropiau.

Primul era un David. Davidul îl zări și iuți pasul. Celelalte forme se grăbiră și ele, în spatele lui. Un al doilea David. Și un al treilea. Trei Davizi, toți la fel, venind spre el în tăcere, cu fețe inexpresive, mărșăluind cu picioarele lor sfrijite. Strângând în brațe ursuleții de pluș.

Hendricks ochi și trase. Primii doi Davizi se făcură fărâme. Al treilea continuă să înainteze. Ca și silueta din spatele lui. Veneau tăcuți spre el prin pulberea cenușie. Un soldat rănit, înălțându-se în spatele Davidului. Și…

Și pe soldatul rănit îl urmau două Tasso, mergând una lângă alta. Cămașă și pantaloni de uniformă rusească, centură lată, păr lung.

Figura cunoscută, așa cum o văzuse doar cu puțin timp în urmă, în scaunul navetei. Două siluete zvelte, tăcute, ambele identice.

Erau foarte aproape. Davidul se aplecă brusc, dând drumul ursulețului. Ursulețul se repezi către el. Degetul lui Hendricks apăsă automat pe trăgaci. Ursulețul dispăru într-un nor de ceață. Cele două tipuri Tasso își văzură de drum, impasibile, pășind umăr la umăr prin cenușă.

Când fură la aproape doi pași de el, Hendricks se ridică și trase de la înălțimea șoldului.

Cele două Tasso se evaporară. Dar deja apăruse un nou grup, cinci sau șase Tasso, toate identice, înaintând în linie spre el.

Iar el îi dăduse lui Tasso naveta și codul de semnalizare. Din cauza lui, ea era acum în drum spre Lună, spre Baza Selenară. El îi oferise această posibilitate.

Judecase bine și în privința bombei. Concepția ei se baza pe cunoașterea celorlalte tipuri, tipul David și tipul soldat rănit. Și tipul Klaus. Nu fusese concepută de ființe umane. Fusese concepută de una dintre uzinele subterane independente, fără nicio legătură cu omul.

Linia Tasso-urilor se apropie. Hendricks se pregăti, privindu-le calm. Chipul familiar, cămașa groasă, centura, bomba la locul ei.

Bomba…

Când Tasso-urile ajunseră în dreptul lui, un ultim gând ironic trecu prin mintea lui Hendricks. Gândul îl făcu să se simtă un pic mai bine. Bomba. Concepută de varietatea a doua pentru a distruge celelalte varietăți. Concepută cu acest unic scop.

Începuseră deja să construiască arme pentru a le folosi unii împotriva altora.

Raport minoritar

(The Minority Report, 1956)

I

Primul gând al lui Anderton, când îl văzu pe tânărul blond, fu: *Chelesc. Chelesc, mă îngraș și îmbătrânesc.* Dar nu-i dădu glas. Împinse în spate scaunul, se ridică în picioare și, ocolind cu pași hotărâți biroul, înaintă, cu mâna dreaptă întinsă. Zâmbind cu o amabilitate forțată, strânse mâna tânărului.

Witwer? întrebă el, izbutind să confere întrebării un ton binevoitor.

– Exact, răspunse tânărul. Dar, pentru tine, Ed, firește. Asta, în cazul în care, ca și mie, nu-ți plac formalitățile inutile.

Expresia excesiv de încrezătoare de pe chipul său arăta că, pentru el, chestiunea era tranșată. Vor fi Ed și John și vor stabili de la bun început relațiile unei colaborări agreabile.

– Ți-a fost greu să găsești clădirea? întrebă rezervat Anderton, ignorând deschiderea prea amicală.

Dumnezeule mare, trebuia să se țină de ceva. Îl năpădi teama și începu să transpire. Witwer se plimba prin birou de parcă era deja al lui – de parcă i-ar fi măsurat dimensiunile. Nu putea să aștepte câteva zile… un interval decent?

– Câtuși de puțin, răspunse voios Witwer, cu mâinile în buzunare. Examină cu un aer avid dosarele voluminoase care acopereau un perete. N-am venit la agenția ta în necunoștință de cauză, îți dai seama. Am idee despre felul cum e condusă Precrime.

Cu o mână tremurătoare, Anderton își aprinse pipa.

– Cum e condusă? Mi-ar plăcea să aflu și eu.

– Nu rău, zise Witwer. De fapt, foarte bine.

Anderton îl privi pătrunzător.

– E părerea ta personală? Sau e doar abureală?

– Personală și publică, răspunse Witwer, întorcându-i privirea cu onestitate. Senatorii sunt mulțumiți de munca ta. La drept vorbind, sunt entuziasmați. Adăugă: Pe cât de entuziasmați pot fi niște oameni foarte bătrâni.

Anderton avu o tresărire, dar pe dinafară rămase impasibil. Nu fără un efort, totuși. Se întrebă ce gândea *cu adevărat* Witwer. Ce se petrecea în capul acela cu părul tuns scurt? Ochii tânărului erau albaștri, strălucitori… și tulburător de inteligenți. Witwer nu era genul de om care putea fi dus de nas. Și era, în mod evident, un tip foarte ambițios.

– După câte am înțeles, rosti precaut Anderton, vei fi asistentul meu, până mă pensionez.

– Așa am înțeles și eu, răspunse celălalt, fără niciun moment de ezitare.

– Ceea ce s-ar putea întâmpla anul ăsta, sau la anul… sau peste zece ani. Pipa din mâna lui Anderton tremura. Nu mă obligă nimeni să mă retrag. Am întemeiat Precrime și pot rămâne aici cât timp vreau. *Eu* sunt cel care hotărăște.

Witwer dădu din cap, cu aceeași expresie de sinceritate.

– Desigur.

Sforțându-se, Anderton se mai liniști un pic.

– Voiam doar să lămurim lucrurile.

– De la bun început, încuviință Witwer. Tu ești șeful. Tu ai ultimul

cuvânt. Dând toate semnele unei sincerități depline, întrebă: Ești bun să-mi arăți și mie organizația? Aș vrea să mă familiarizez cu treburile curente cât mai curând cu putință.

În timp ce traversau șirurile de birouri scăldate în lumină galbenă și aflate în plină activitate, Anderton spuse:

– Cunoști, desigur, teoria pe baza căreia funcționează prevenirea infracțiunilor. Presupun că putem considera asta ca fiind de la sine înțeles.

– Dețin informațiile disponibile publicului, spuse Witwer. Cu ajutorul mutanților precognitivi, ați desființat, în mod temerar și încununat de succes, sistemul punitiv postinfracțional al întemnițării și al pedepselor judiciare. După cum știm cu toții, pedeapsa nu a fost niciodată un factor preventiv foarte eficace și nici nu oferea vreo consolare unei victime deja decedate.

Ajunseseră la ascensor. În timp ce coborau cu repeziciune, Anderton spuse:

– Probabil că ai sesizat neajunsul juridic al metodologiei preinfracționale. Reținem persoane care nu au încălcat nicio lege.

– Dar cu siguranță că o vor face, afirmă Witwer cu toată convingerea.

– Din fericire *nu* ajung să o facă… pentru că îi arestăm înainte de a putea comite vreun act de violență. Astfel încât comiterea infracțiunii sau a crimei propriu-zise este metafizică pură. Noi susținem că sunt vinovați. Pe de altă parte, ei susțin veșnic că sunt nevinovați. Și, într-un fel, *sunt* nevinovați.

Coborâră din lift și continuară de-a lungul unui coridor cu lumină galbenă.

– În societatea noastră nu se comit crime, continuă Anderton, dar avem un lagăr de detenție plin de presupuși criminali.

După ce trecură de câteva uși, ajunseră în sectorul analitic. În fața lor se înălțau blocuri impresionante de echipamente – receptoarele de date și dispozitivele de calcul care studiau și restructurau elementele de intrare. Iar în spatele mașinilor se aflau cei trei precogi, aproape

imposibil de deslușit în labirintul cablajelor.

– Iată-i, rosti sec Anderton. Ce zici?

Cei trei idioți zăceau în semiobscuritate, bolborosind. Fiecare enunț incoerent, fiecare vorbă întâmplătoare erau analizate, comparate, reasamblate sub forma unor simboluri vizuale, transcrise pe cartele perforate convenționale, care erau ejectate în diferite sertărașe codificate. Cât era ziua de lungă, idioții bolboroseau, fixați în scaunele lor speciale, cu spătarul înalt, menținuți într-o poziție țeapănă de benzi metalice și mănunchiuri de cabluri și cleme. Necesitățile lor fizice erau tratate în mod automat. Necesități psihice nu aveau. Bâiguiau, dormitau și existau ca niște legume. Mințile lor erau începețoșate, confuze, pierdute în tenebre.

Dar nu în tenebrele prezentului. Cele trei ființe afazice, bolborositoare, cu capetele lor hipertrofiate și trupurile pipernicite, contemplau viitorul. Echipamentul analitic înregistra profeții și, în timp ce idioții precognitivi mormăiau, mașinile ascultau cu atenție.

Pentru prima oară, chipul lui Witwer își pierdu aerul de voioșie încrezătoare. În ochii săi se strecură o expresie chinuită, descurajată, un amestec de rușine și revoltă morală.

– Nu e… agreabil, murmură el. N-am știut că sunt atât de… Căută cuvântul potrivit, gesticulând. Atât de… diformi.

– Diformi și arierați, întări imediat Anderton. Mai ales fata. Donna are patruzeci și cinci de ani. Dar arată ca de zece. Talentul absoarbe aproape totul; lobul percepției extrasenzoriale atrofiază echilibrul zonei frontale. Dar ce contează? Obținem profețiile lor. Ne transmit ceea ce ne trebuie. Ei nu înțeleg nimic, în schimb înțelegem *noi.*

Tăcut, Witwer traversă încăperea, apropiindu-se de mașini. Dintr-un sertăraș, luă un teanc de cartele.

– Astea sunt nume care au ieșit la iveală? întrebă.

– Bineînțeles. Încruntându-se, Anderton luă teancul din mâna lui. Încă n-am avut timp să le examinez, explică el, ascunzându-și cu greu iritarea.

Witwer privi fascinat mașina care tocmai ejecta o nouă cartelă în sertărașul gol. Aceasta fu urmată de încă una… și încă una. Dintre tambururii zumzăitori ieșeau cartele după cartele.

– Trebuie că precogii văd foarte departe în viitor, rosti el, uimit.

– Nu, au o rază de vizualizare destul de limitată, îl informă Anderton. O săptămână sau, cel mult, două în avans. Multe dintre datele furnizate de ei nu ne folosesc, fiind pur și simplu irelevante pentru domeniul nostru. Le pasăm agențiilor interesate. Care, la rândul lor, fac schimb de date cu noi. Fiecare departament important are propria sa pivniță cu *maimuțe* prețioase.

– Maimuțe? făcu Witwer, privindu-l nedumerit. Ah, da, înțeleg. Să nu vezi lucruri rele, să nu vorbești lucruri rele et cetera [2] . Foarte nostim.

– Foarte *potrivit.* Cu un gest automat, Anderton adună ultimele cartele pe care le scuipase mașina. Unele dintre aceste nume vor fi înlăturate cu totul. Iar cele mai multe dintre cele rămase înregistrează infracțiuni minore: furturi, evaziuni fiscale, molestări, extorcări. După cum sunt sigur că știi, Precrime a redus delictele cu 99,8%. Rareori înregistrăm omoruri calificate sau acte de înaltă trădare. În definitiv, criminalul știe că ar ajunge în lagărul de detenție cu o săptămână înainte de-a apuca să comită crima.

– Când a fost ultima dată când s-a comis un omor? se interesă Witwer.

– Acum cinci ani, răspunse Anderton, cu mândrie în glas.

– Cum de s-a întâmplat?

– Criminalul le-a scăpat echipajelor noastre de intervenție. Aveam numele său – de fapt, aveam toate detaliile crimei, inclusiv numele victimei. Știam momentul exact, locul plănuitului act de violență. Dar, în ciuda acestor lucruri, a reușit să-l ducă la îndeplinire. Anderton ridică din umeri. La urma urmei, nu-i putem prinde chiar pe toți. Răsfoi cartelele. Dar pe cei mai mulți îi prindem.

– O crimă în cinci ani. Încrederea lui Witwer reînvie. Un record de-a

dreptul impresionant… ceva de care poți fi mândru.

– *Sunt* mândru, rosti liniștit Anderton. Teoria am elaborat-o acum treizeci de ani – pe vremea când afaceriștii veroși puneau la cale lovituri la bursa de valori. Am întrezărit perspectiva unei acțiuni legale, a unei acțiuni de o importanță socială fără precedent.

Îi aruncă pachetul de cartele lui Wally Page, subordonatul său însărcinat cu sala maimuțelor.

– Vezi care ne trebuie, îi spuse. Apreciază singur.

În timp ce Page dispărea cu cartelele, Witwer zise cu un aer meditativ:

– E o mare responsabilitate.

– Este, încuviință Anderton. Dacă lăsăm să scape un criminal, cum s-a întâmplat cu cinci ani în urmă, avem pe conștiință o viață de om. Suntem singurii răspunzători. Dacă dăm greș, cineva moare. Cu amărăciune, trase din fanta de deasupra sertărașului alte trei cartele noi. E o responsabilitate publică.

– Ați fost vreodată tentați să… Witwer șovăi. Vreau să zic, unii dintre cei pe care îi agățați trebuie că vă fac oferte ispititoare.

– N-ar folosi la nimic. Duplicatele cartelelor ajung automat la Cartierul General al Armatei. E un sistem de control preventiv. Ne pot supraveghea tot timpul. Anderton își aruncă ochii pe cartela de deasupra. Așa că și dacă am vrea să acceptăm o…

Se întrerupse brusc, strângând din buze.

– Ce este? întrebă curios Witwer.

Cu grijă, Anderton îndoi prima cartelă și o vârî în buzunar.

– Nimic, mârâi. Absolut nimic.

Duritatea din vocea lui îl făcu pe Witwer să se înroșească.

– Nu-ți sunt prea simpatic, observă el.

– Într-adevăr, recunoscu Anderton. Nu prea. Dar…

Nu-i venea să creadă că-i displăcea atât de mult tânărul. Nu părea plauzibil; *nu era* plauzibil. Ceva era în neregulă. Buimăcit, încercă să-și domolească vârtejul din minte.

Pe cartelă era numele lui. Pe rândul întâi – un viitor ucigaș, deja învinuit! Conform perforațiilor codificate, comisarul John A. Anderton de la Precrime avea să ucidă un om – și asta, în cursul următoarei săptămâni.

Cu o convingere absolută, de nezdruncinat, nu credea acest lucru.

||

În biroul lui Anderton, Lisa, tânăra sa soție, zveltă și atrăgătoare, stătea de vorbă cu Wally Page. Era angajată într-o discuție vie pe teme politice și abia dacă ridică privirea când intrară Witwer și soțul ei.

– Bună, dragă, spuse Anderton.

Witwer nu scoase nicio vorbă. Dar ochii săi albaștri licăriră ușor când zăboviră asupra femeii cu păr castaniu, în uniformă elegantă de poliție. Lisa era în prezent ofițer administrativ la Precrime, dar Witwer știa că, într-o vreme, fusese secretara lui Anderton.

Remarcând interesul care se citea pe chipul lui Witwer, Anderton își îngădui un răgaz de reflecție. Pentru a strecura cartela în circuitul mașinilor era nevoie de un complice din interior – cineva care cunoștea bine Precrime și avea acces la echipamentul analitic. Lisa era un element improbabil. Dar posibilitatea nu era exclusă.

Firește, conspirația putea fi mult mai amplă și complexă, implicând mai mult decât o cartelă „trucată“, inserată undeva pe parcurs. Poate că se falsificaseră chiar datele originare. De fapt, nu se putea spune cât de departe se situa denaturarea. O spaimă rece îl năpădi când începu să întrevadă posibilitățile. Imboldul său inițial – acela de a

deschide mașinile și de a șterge toate datele – era nu doar primitiv, ci și inutil. Probabil că benzile concordau cu cartela. N-ar fi făcut decât să se învinuiască și mai mult.

Avea la dispoziție aproximativ douăzeci și patru de ore. Apoi, cei de la Armată vor verifica propriile lor cartele și vor descoperi discrepanța. Vor găsi în cartotecile lor un duplicat al cartelei pe care și-o însușise. Nu avea decât una din cele două copii, ceea ce însemna că o copie a cartelei îndoite din buzunarul său s-ar fi putut afla pe biroul lui Page, la vederea oricui.

Din afara clădirii răzbătură sirenele mașinilor de poliție, care porneau în raziile lor de rutină. Câte ore vor trece până ce una din ele va opri în fața casei *sale?*

– Ce-i cu tine, dragul meu? îl întrebă neliniștită Lisa. Arăți de parcă tocmai ai văzut un strigoi. Nu te simți bine?

– N-am nimic, o asigură el.

Lisa păru să devină brusc conștientă de căutătura admirativă a lui Witwer.

– Domnul este noul tău colaborator? se interesă ea.

Fără efuziuni, Anderton i-l prezentă pe noul lui partener. Lisa îi adresă lui Witwer un zâmbet cald. Schimbaseră cumva o privire ascunsă? Nu-și dădea seama. Dumnezeule, începea să suspecteze pe toată lumea – nu numai pe soția sa și pe Witwer, dar și pe vreo zece dintre colaboratorii săi apropiați.

– Sunteți newyorkez? întrebă Lisa.

– Nu, răspunse Witwer. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții la Chicago. Acum stau la un hotel – unul din cele mari, din centru. O clipă… am numele trecut pe un card, undeva.

În timp ce se căuta stânjenit prin buzunare, Lisa avansă o propunere:

– Poate că v-ar face plăcere să luați cina cu noi. Vom lucra în strânsă colaborare și chiar cred că ar trebui să ne cunoaștem mai bine.

Surprins, Anderton făcu un pas înapoi. Cât de firească, de bună-credință, era cordialitatea soției sale? Poate că Witwer fusese desemnat să-l supravegheze, iar acum i se oferea un pretext pentru a-l urmări la locuința lui particulară. Profund tulburat, se răsuci brusc și se îndreptă spre ușă.

– Unde te duci? întrebă Lisa, mirată.

– Înapoi, în sala maimuțelor, răspunse el. Vreau să verific câteva benzi de date cam încurcate, până nu ajung la Armată.

Era pe coridor înainte ca ea să se fi putut gândi la un motiv verosimil de a-l reține.

Cu pași repezi, porni spre ieșirea de la capătul culoarului. Cobora ultima treaptă a scărilor care duceau spre trotuar, când Lisa apăru gâfâind din spatele lui.

– Ce naiba te-a apucat? Prinzându-l de braț, trecu repede în fața lui. Eram *sigură* că ai să pleci, exclamă ea, blocându-i trecerea. Ce-i cu tine? Toată lumea crede că ai… Se controlă. Te porți foarte ciudat.

Oameni treceau pe lângă ei – obișnuita aglomerație a după-amiezii. Ignorându-i, Anderton desprinse degetele Lisei de pe brațul său.

– Plec, spuse. Până mai am timp.

– Dar… *de ce?*

– Mi s-a pus la cale o înscenare. Licheaua asta vrea să-mi ia postul. Senatul vrea să mă distrugă *prin intermediul* lui.

Lisa îl privi stupefiată.

– Dar pare un tânăr atât de drăguț.

– Drăguț ca un șarpe veninos.

Consternarea Lisei se preschimbă în scepticism.

– Nu cred una ca asta. Dragul meu, toate tensiunile astea la care ai fost supus… Cu un zâmbet incert, spuse, șovăitor: Chiar nu-i de

crezut că Ed Witwer încearcă să-ți întindă o cursă. Cum i-ar fi cu putință, chiar dacă ar vrea? Cu siguranță că Ed n-ar…

– Ed?

– Nu așa îl cheamă?

Ochii ei căprui scăpărară de revoltă amestecată cu perplexitate.

– Dumnezeule mare, suspectezi pe toată lumea. Chiar crezi că sunt amestecată cumva în povestea asta, nu-i așa?

El păru să chibzuiască.

– Nu sunt sigur.

Ea se apropie și îl fixă cu o privire acuzatoare.

– Nu-i adevărat. Chiar crezi lucrul ăsta. Poate că ar trebui *într-adevăr* să pleci undeva pentru câteva săptămâni. Ai cu siguranță nevoie de un răgaz de odihnă. Stresul provocat de venirea unuia mai tânăr ca tine te-a traumatizat. Te comporți ca un paranoic. Nu-ți dai seama? Un complot împotriva ta! Spune-mi, ai vreo dovadă concretă?

Anderton scoase din buzunar cartela îndoită.

– Uită-te bine la asta, spuse, întinzându-i-o.

Fața ei se albi și un geamăt scurt, surd, îi ieși din fundul gâtului.

– Planul e destul de limpede, îi spuse Anderton, străduindu-se să folosească un ton cât mai egal. Asta îi va da lui Witwer pretextul legal să mă elimine imediat. Nu va trebui să aștepte până ce mă voi retrage din funcție. Mohorât, adăugă: Se știe că mai pot face față câțiva ani buni.

– Dar…

– Se va termina cu sistemul supravegherii preventive. Precrime nu va mai fi o agenție independentă. Senatul va controla Poliția, iar după asta… Strânse din buze. Vor prelua controlul și asupra Armatei. Mi se pare cât se poate de logic. *Firește* că am o atitudine

ostilă și resentimentară față de Witwer… *firește* că am un motiv. Nimănui nu-i place să fie înlocuit de cineva mai tânăr, să se pomenească trimis la plimbare. Totul e cât se poate de plauzibil… doar că n-am nici cea mai mică intenție de a-l ucide pe Witwer. Însă nu am cum să dovedesc asta. Și atunci, ce pot să fac?

Tăcută, cu fața albă ca varul, Lisa scutură din cap.

– Nu… nu știu. Dragul meu, măcar de…

– Deocamdată, spuse brusc Anderton, mă duc acasă să-mi fac bagajul. Ăsta-i primul lucru la care m-am gândit.

– Chiar vei… încerca să te-ascunzi?

– Exact. Până pe una dintre planetele centauriene colonizate, dacă e necesar. Au mai reușit s-o facă și-alții, și am un avans de douăzeci și patru de ore. Se întoarse spre ea, cu un aer hotărât. Du-te înapoi. N-are niciun rost să vii cu mine.

– Ți-ai închipuit că aș face asta? întrebă ea cu glas înecat.

– Nu? Anderton o privi surprins. Apoi murmură, cu uimire: Nu, văd că nu mă crezi. Crezi și acum că totul e doar rodul imaginației mele. Lovi cu furie cartela. Nici măcar dovada asta nu te convinge.

– Nu, rosti repede Lisa, nu mă convinge. Nu te-ai uitat bine la ea, dragul meu. Nu menționează numele lui Ed Witwer.

Neîncrezător, Anderton luă cartela din mâna ei.

– Nimeni nu spune că ai să-l omori pe Ed Witwer, continuă Lisa pe un ton precipitat, cu o voce slabă. Cartela *trebuie* să fie autentică, înțelegi? Și nu are nimic de-a face cu Ed. Ed nu uneltește împotriva ta și nici altcineva.

Prea năucit pentru a replica, Anderton rămase cu ochii la cartelă. Lisa avea dreptate. Nu Ed Witwer era indicat drept viitoarea sa victimă. Pe rândul al cincilea, mașina imprimase clar alt nume.

Descumpănit, puse cartela în buzunar. Nu auzise în viața lui de omul acela.

|||

Aproape de cum intră în casa rece și goală, Anderton se apucă să facă pregătirile de călătorie. În timp ce împacheta, mintea îi lucra frenetic.

S-ar fi putut să se înșele în privința lui Witwer… dar cum putea fi sigur? În orice caz, conspirația împotriva sa era mult mai complexă decât își închipuise. În imaginea de ansamblu, Witwer era, poate, doar o marionetă neînsemnată, mânuită de altcineva – de cineva aflat la distanță, nedeslușit, vizibil doar foarte vag în fundal.

Greșise arătându-i Lisei cartela. Nu încăpea îndoială că îi va spune totul lui Witwer. Nu va putea părăsi Pământul, nu va avea prilejul de a afla cum se trăia pe o planetă de la frontieră.

În timp ce se frământa astfel, dușumeaua scârțâi în spatele lui. Se întoarse dinspre pat, ținând în mână o jachetă de schi decolorată, și dădu cu ochii de țeava unui pistol A.

– Nu v-a luat prea mult timp, spuse el, privindu-l cu amărăciune pe bărbatul solid, în pardesiu maro, care stătea tăcut, cu pistolul din mâna înmănușată ațintit spre el.

Pe chipul intrusului nu apăru nicio reacție.

– Nu știu despre ce vorbești, zise el. Vii cu mine.

Uimit, Anderton lăsă jos jacheta.

– Nu ești de la agenție? Nu ești ofițer de poliție?

În timp ce protesta nedumerit, fu scos afară și împins până la o limuzină care aștepta în fața casei. Imediat, trei inși înarmați îl încadrară. Ușa se trânti și mașina demară în trombă pe șosea,

îndepărtându-se de oraș. Impasibile și distante, fețele din jurul lui săltau în mișcarea vehiculului care accelera, gonind pe lângă câmpuri pustii, întunecate și posomorâte.

Anderton încă mai încerca în zadar să priceapă ce se întâmplase, când mașina ajunse în dreptul unui drum lateral, coti și coborî într-un garaj subteran întunecos. Cineva strigă un ordin. Ușa grea de metal scrâșni închizându-se și în tavan se aprinseră lămpi. Șoferul opri motorul mașinii.

– O să regretați treaba asta, amenință cu glas răgușit Anderton în timp ce era scos din mașină. Știți cine sunt?

– Știm, rosti bărbatul în pardesiu.

Cu pistolul în coaste, Anderton urcă scara care ducea din garajul rece și umed, cufundat în tăcere, într-un hol acoperit cu un covor gros. Se afla, după toate aparențele, într-o somptuoasă reședință particulară, situată în zona rurală devastată de război. La capătul îndepărtat al holului văzu o încăpere – o cameră de lucru plină de cărți, cu un mobilier simplu, dar de bun-gust. În cercul de lumină al unei lămpi, cu fața parțial în umbră, ședea în așteptarea lui un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată.

În timp ce Anderton se apropia, bărbatul își puse niște ochelari fără ramă, închise cu un pocnet sec etuiul din care îi scosese și își umezi buzele uscate. Era destul de vârstnic, la vreo șaptezeci de ani sau mai mult, și sub braț ținea un baston subțire, cu mâner din argint. Trupul său era slab și vânos, iar ținuta sa avea o rigiditate curioasă. Puținul păr care-i mai rămăsese, de un castaniu decolorat și pieptănat lins, era o pată de culoare neutră pe craniul palid, osos. Doar ochii săi păreau a fi cu adevărat animați, vigilenți.

– Ăsta e Anderton? întrebă el pe un ton arțăgos, întorcându-se spre omul în pardesiu maro. Unde l-ați găsit?

– Acasă la el, veni răspunsul. Își făcea bagajul – după cum ne așteptam.

Bărbatul de la birou tresări vizibil.

– Bagajul. Cu o mișcare smucită, scoase ochelarii și-i puse la loc în etui. Ia ascultă, i se adresă tăios lui Anderton, ce-i cu tine? Nu ești în toate mințile? De ce să omori un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată?

Bătrânul, înțelese deodată Anderton, era Leopold Kaplan.

– Mai întâi, am să te întreb eu ceva, replică prompt Anderton. Îți dai seama ce-ai făcut? Sunt comisarul-șef al Poliției. Pot să te bag la răcoare pentru douăzeci de ani.

Era pe punctul de a continua, când o nedumerire subită îl făcu să se oprească.

– *Cum ai aflat?* exclamă. Involuntar, mâna îi alunecă spre buzunarul în care ascunsese cartela îndoită. Abia peste…

– N-am fost avertizat de agenția voastră, îi tăie vorba Kaplan, cu o nerăbdare mânioasă. Faptul că n-ai auzit niciodată de mine nu mă miră prea tare. Leopold Kaplan, general al Armatei Alianței Federative a Blocului Occidental. Pe un ton de obidă, adăugă: În rezervă, de la sfârșitul Războiului Anglo–Chinez și desființarea AAFBO.

Normal. Anderton bănuise că Armata analiza imediat duplicatele cartelelor, pentru propria ei protecție. Întru câtva mai destins, întrebă:

– Bun. M-ai adus aici. Ce urmează?

– Evident, răspunse Kaplan, că nu pentru a te lichida, altminteri aș fi apărut pe una din nenorocitele voastre de cartele. Eram curios în ceea ce te privește. Mi s-a părut incredibil ca un om cu poziția ta să pună la cale uciderea cu sânge rece a cuiva total necunoscut. Aici trebuie că mai există ceva. Sincer vorbind, sunt nedumerit. Dacă ar fi fost vorba de vreun plan al Poliției… își ridică umerii săi subțiri. De bună seamă că n-ați fi lăsat ca duplicatul cartelei să ajungă la noi.

– Doar dacă n-a fost introdusă intenționat, sugeră unul dintre oamenii săi.

Kaplan înălță ochii săi scânteietori, ca ai unei păsări, și-l sfredeli cu

privirea pe Anderton.

– Ce ai de spus?

– Exact asta s-a și întâmplat, răspunse Anderton, văzând imediat avantajul de a spune deschis ceea ce credea că era purul adevăr. Predicția de pe cartelă a fost contrafăcută în mod deliberat de o clică din interiorul agenției. Cartela este falsă, iar eu am căzut în laț. Voi fi demis în mod automat. Asistentul meu îmi va lua locul și va pretinde că a prevenit o crimă, cu obișnuita eficiență a Agenției de Prevenire a Crimelor. Inutil de adăugat că nu există crimă, nici intenția de a comite crima.

– Sunt de acord cu tine că nu va exista o crimă, încuviință Kaplan, amenințător. Vei fi reținut de Poliție. O să am grijă de asta.

Îngrozit, Anderton protestă:

– Vrei să mă trimiți iarăși acolo? Dacă voi fi arestat n-am să pot dovedi niciodată…

– Nu mă interesează ce poți sau nu poți dovedi, îl întrerupse Kaplan. Tot ce mă interesează este să te elimin. Adăugă, cu răceală: Pentru propria-mi protecție.

– Se pregătea să dispară, interveni unul din oameni.

– Bineînțeles, spuse Anderton, transpirând. De cum ar pune mâna pe mine, m-ar expedia în lagărul de detenție. Witwer s-ar instala definitiv în locul meu – cu arme și bagaje. Chipul i se întunecă. Și cu soția mea. Se pare că lucrează mână în mână.

Pentru o clipă, Kaplan păru să ezite.

– Tot ce se poate, admise el, privindu-l fix pe Anderton. Apoi scutură din cap. Nu-mi pot asuma riscul. Dacă ești victima unei înscenări, îmi pare rău. Însă asta, pur și simplu, nu-i treaba mea. Zâmbi într-o dungă. Oricum, îți urez noroc. Apoi, către oamenii săi: Duceți-l la sediul Poliției și predați-l persoanei cu funcția cea mai înaltă.

Rosti numele comisarului interimar și așteptă reacția lui Anderton.

– Witwer! repetă Anderton, neîncrezător.

Cu același zâmbet subțire, Kaplan se întoarse și deschise radioul aflat pe un stativ.

– Witwer a preluat deja comanda, spuse. E limpede că va da amploare afacerii ăsteia.

Zgomot de fond, apoi, dintr-odată, radioul răsună cu putere în toată încăperea – o voce vibrantă, profesională, citind un comunicat:

– …li se pune în vedere tuturor cetățenilor să nu acorde în niciun fel adăpost sau ajutor acestui individ periculos. Împrejurarea extraordinară în care un criminal scăpat de sub urmărire se află în libertate, având posibilitatea de a comite un act de violență, este fără precedent în epoca noastră. Ca atare, se atrage atenția tuturor cetățenilor că reglementările legale încă în vigoare pun sub învinuire orice persoană care refuză să coopereze deplin cu Poliția în misiunea ei de a-l aresta pe John Allison Anderton. Repetăm: Agenția Precrime a Guvernului Federal al Blocului Occidental acționează pentru a-l localiza și neutraliza pe fostul comisar-șef, John Allison Anderton, care, conform metodologiei sistemului de prevenire a crimelor, este declarat potențial ucigaș și, pe cale de consecință, își pierde dreptul la libertate și toate privilegiile aferente.

– N-a așteptat prea mult, murmură scârbit Anderton.

Kaplan închise radioul și vocea amuți.

– Probabil că Lisa s-a dus drept la el, speculă Anderton cu amărăciune.

– De ce ar fi așteptat? comentă Kaplan. Ți-ai dat în vileag intențiile. Le făcu semn oamenilor săi. Duceți-l în oraș. Nu mă simt liniștit cu el pe-aproape. În privința asta sunt de acord cu comisarul Witwer. Vreau să-l știu neutralizat cât mai curând cu putință.

O ploaie măruntă și rece bătea în pavaj în timp mașina rula pe străzile întunecate ale New Yorkului spre sediul Poliției.

– Trebuie să-nțelegi punctul lui de vedere, îi spuse unul din oameni lui Anderton. Dac-ai fi fost în locul lui, ai fi acționat la fel de decis.

Posac și indignat, Anderton privea drept înainte.

– Oricum, continuă omul, ești doar unul dintr-o mulțime. Mii de oameni au ajuns în lagărul ăla de detenție. N-o să fii singur. De fapt, poate că nici nu vei vrea să-l mai părăsești.

Anderton se uita neputincios la pietonii care umblau grăbiți pe trotuarele scăldate de ploaie. Nu-l încerca nicio emoție deosebită. Simțea doar o oboseală copleșitoare în timp ce înregistra absent numerele străzilor pe care le intersectau; se apropiau de clădirea Poliției.

– Witwer ăsta pare a ști cum să profite de un prilej favorabil, își dădu cu părerea unul dintre oameni, pe un ton de conversație. L-ai întâlnit vreodată?

– O dată, răspunse Anderton.

– Voia funcția ta și de-asta a pus la cale o înscenare. Ești sigur că așa a fost?

Anderton făcu o grimasă.

– Are vreo importanță?

– Eram doar curios. Omul îl privi cu indiferență. Așadar ești ex-comisarul-șef al Poliției. Cei din lagăr se vor bucura să te vadă. Or să-și aducă aminte de tine.

– Fără-ndoială, rosti Anderton.

– Witwer chiar n-a pierdut timpul. Kaplan a avut noroc cu un tip ca el la cârma Poliției. Brusc, omul se uită la el aproape rugător. Chiar ești convins că-i vorba de-o uneltire?

– Bineînțeles.

– N-ai fi clintit niciun fir de păr din capul lui Kaplan? Pentru prima oară de când există, Precrime o ia razna? Un nevinovat e acuzat pe nedrept de una dintre cartelele alea. Atunci poate că au mai fost și alții nevinovați, nu?

– E foarte posibil, admise Anderton apatic.

– Poate că întregul sistem riscă să se ducă de râpă. Sigur, tu n-ai să mai comiți nicio crimă – dar poate că nici vreunii din ceilalți n-ar fi făcut-o. De asta i-ai spus lui Kaplan că voiai să rămâi în libertate? Sperai să dovedești că sistemul e eronat? Sunt gata să te ascult cu inima deschisă, dacă vrei să vorbești despre asta.

Un altul dintre însoțitori se aplecă și spuse:

– Rămâne între noi… E într-adevăr ceva în povestea asta cu înscenarea? Chiar ți s-a întins o cursă?

Anderton oftă. În momentul acela nici el nu mai era sigur. Poate că era blocat într-o buclă temporală închisă, lipsită de noimă, fără cauză și fără punct de pornire. De fapt, era aproape gata să admită că era victima unei fantasme nevrotice istovitoare, generate de o nesiguranță crescândă. Fără luptă, era dispus să se dea bătut. Asupra lui apăsa povara uriașă a extenuării. Se războia cu imposibilul… și toate cărțile îi erau potrivnice.

Schelălăitul ascuțit al pneurilor îl aduse la realitate. Șoferul se lupta înnebunit să controleze mașina, trăgând de volan și apăsând pedala de frână, în timp ce un camion de pâine masiv se ivi din ceața ploii, traversând perpendicular banda din fața lor. Dacă ar fi accelerat, poate că s-ar fi salvat. Dar își dădu prea târziu seama de greșeală. Mașina derapă, se înclină, șovăi preț de-o clipă și izbi frontal camionul de pâine.

Sub Anderton, scaunul se înălță și-l proiectă cu fața în portieră. O durere subită, insuportabilă, păru să-i explodeze în creier în timp ce-și trăgea sufletul și încerca în zadar să se ridice în genunchi. De undeva auzi pârâitul sinistru al unui incendiu – o vâlvătaie șuierătoare, pâlpâind prin rotocoalele de fum care se revărsau în carcasa contorsionată a mașinii.

Mâini din exterior se întinseră spre el. Încet, își dădu seama că era tras prin spărtura care fusese portiera vehiculului. O pernă grea de scaun fu aruncată brusc la o parte și, dintr-odată, se pomeni în picioare, sprijinindu-se cu toată greutatea corpului pe o siluetă întunecată și lăsându-se condus în semiobscuritatea unui pasaj aflat în apropierea mașinii.

De departe, răzbătea vaietul sirenelor de poliție.

– O să trăiești, îi scrâșni în ureche o voce joasă, presantă. Era o voce pe care nu o mai auzise niciodată, la fel de puțin familiară și aspră ca ploaia care îi biciuia fața. Auzi ce-ți spun?

– Da, rosti Anderton.

Trase fără rost de mâneca sfâșiată a cămășii. O tăietură din obrazul său începuse să zvâcnească. Buimac, încercă să se orienteze.

– Nu ești…

– Lasă vorba și ascultă.

Bărbatul era masiv, aproape obez. Mâinile sale mari îl proptiră pe Anderton de zidul de cărămidă al unei clădiri, unde nu ajungeau ploaia și lumina pâlpâitoare a mașinii care ardea.

– A trebuit să procedăm în felul ăsta, spuse bărbatul. Era singura opțiune. N-am avut prea mult timp. Am crezut că vei fi reținut mai multă vreme la Kaplan.

– Cine ești? reuși să îngaime Anderton.

Fața udă de ploaie se strâmbă într-un zâmbet lipsit de umor.

– Numele meu e Fleming. O să ne mai întâlnim. Avem mai puțin de un minut până o să apară Poliția. După aia, vom fi iarăși de unde-am pornit.

Anderton simți cum i se vâră în mâini un pachețel plat.

– Ai aici destui bani pentru a nu te da bătut. Și-un set complet de acte de identitate. Din când în când vom lua legătura cu tine.

Zâmbetul forțat se lărgi și se materializă într-un râset nervos. Până când vei fi dovedit că ai avut dreptate.

Anderton clipi.

– Deci, e o înscenare?

– Evident. Brusc, omul înjură. Vrei să zici că te-au făcut să crezi până și tu?

– M-am gândit… Anderton vorbea cu greu, unul din dinți părea să se miște. Antipatia față de Witwer… înlocuit… soția mea cu un bărbat mai tânăr, normal să fiu…

– Nu te prosti singur, spuse celălalt. Știi să judeci mai bine. Toată afacerea asta a fost pusă la cale cu grijă. Au planificat fiecare fază. Cartela a fost programată să se iveaască în ziua în care a apărut Witwer. Prima parte e deja încheiată. Witwer e comisar-șef, iar tu ești un criminal dat în urmărire.

– Cine este în spatele afacerii?

– Soția ta.

Anderton simți că-l ia amețeala.

– Ești sigur?

Omul râse.

– Poți să bagi mâna în foc, zise, apoi privi repede împrejur. Vine Poliția. Ia-o prin pasajul ăsta. Urcă-te într-un autobuz, du-te la periferie, închiriază o cameră și cumpără-ți un teanc de reviste ca să ai ce face. Fă rost de alte haine… Ești destul de deștept pentru a-ți purta singur de grijă. Nu încerca să părăsești Pământul. Toate transporturile intersisteme sunt monitorizate. Dacă poți rămâne în umbră pentru următoarele șapte zile, te-ai scos.

– Cine ești? întrebă Anderton.

Fleming îi dădu drumul. Prudent, se apropie de intrarea pasajului și privi după colț. Prima mașină de Poliție tocmai se oprise pe

caldarâmul ud; cu motorul torcând domol, începu să avanseze cu precauție spre carcasa arzând mocnit care fusese limuzina lui Kaplan. În interiorul ei, oamenii care îl însoțiseră pe Anderton se mișcau anemic, chinuindu-se să treacă prin încâlceala de oțel și plastic pentru a ieși afară, în ploaia rece.

– Consideră-ne o organizație de protecție, spuse încet Fleming, întorcându-și fața buhăită, inexpresivă, acoperită cu stropi lucitori de ploaie. Un fel de poliție care supraveghează Poliția. Pentru a avea grijă – adăugă – ca situația să rămână stabilă.

Mâna sa butucănoasă îl îmbrânci brusc pe Anderton. Acesta se împiedică și fu cât pe ce să cadă, în întunericul și mormanele de gunoi care umpleau pasajul.

– Întinde-o! îi spuse tăios Fleming. Și vezi să nu pierzi pachetul.

În timp ce Anderton se îndrepta pe bâjbâite spre ieșirea din pasaj, îi ajunseră la urechi ultimele cuvinte ale lui Fleming:

– Examinează-l cu grijă și s-ar putea, totuși, să supraviețuiești.

V

Cardurile de identitate îl dădeau drept Ernest Temple, electrician șomer, beneficiind de un ajutor săptămânal din partea statului New York, cu o soție și patru copii la Buffalo, și bunuri în valoare de sub o sută de dolari. Un permis verde, pătat de sudoare, îl autoriza să călătorească și să nu aibă un domiciliu stabil. Cineva care căuta de lucru trebuia să călătorească; putea fi nevoit să bată cale lungă.

În timp ce traversa orașul în autobuzul aproape gol, Anderton studie datele lui Ernest Temple. Era limpede că documentele fuseseră făcute anume pentru el, căci toate semnalmentele se potriveau. După un timp, se întrebă cum stăteau lucrurile cu amprentele digitale și cu modelul curentului cerebral. Acestea nu puteau fi contrafăcute. Grămada de carduri n-ar fi păcălit un control mai amănunțit.

Dar era, totuși, ceva. Iar la cardurile de identitate se adăugau zece mii de dolari în bancnote. Vârî în buzunar banii și cardurile, apoi își îndreptă atenția spre mesajul tipărit pe hârtia în care fuseseră ambalate.

La început, i se păru că nu are nicio noimă. Îl studie îndelung, nedumerit.

Existența unei majorități implică, în mod logic, existența unei minorități.

Autobuzul pătrunse în vasta zonă a periferiei – zeci de kilometri în care se îngrămădeau de-a valma hotelurile ieftine și locuințele dărăpănate ce răsăriseră după distrugerile masive ale războiului. Încetinind, vehiculul opri într-o stație și Anderton se ridică în picioare. Câțiva pasageri se uitară indiferenți la obrazul său rănit și la hainele zdrențuite. Fără a-i lua în seamă, coborî pe trotuarul măturat de ploaie.

În afară de a-i lua banii cuveniți, recepționerul hotelului nu-i acordă nicio atenție. Anderton urcă pe scări la etajul al doilea și intră în cămăruța mirosind a mucegai care acum îi aparținea. Recunoscător, zăvorî ușa și coborî storurile ferestrei. Camera era mică, dar curată. Pat, măsuță de toaletă, calendar ilustrat, scaun, un radio cu o fantă pentru monede de douăzeci și cinci de cenți.

Introduse în aparat o monedă și se trânti istovit pe pat. Toate stațiile importante transmiteau comunicatul Poliției. Era ceva nou, senzațional, ceva necunoscut actualei generații. Un criminal care scăpase! Lumea urmărea evenimentul cu aviditate.

– …acest om a profitat de funcția sa înaltă pentru a evita arestarea, spunea crainicul, cu o indignare profesională. Datorită poziției sale, avea acces la datele previzionale, iar încrederea de care se bucura i-a îngăduit să eludeze procesul normal de detecție și localizare. În perioada în care s-a aflat în exercițiul funcțiunii, și-a folosit autoritatea pentru a trimite într-o meritată detenție nenumărați indivizi potențial vinovați, cruțând astfel viețile unor cetățeni nevinovați. Omul acesta, John Allison Anderton, a avut un rol hotărâtor în crearea sistemului de prevenire a infracțiunilor,

Precrime, constând în detectarea profilactică a infractorilor prin utilizarea ingenioasă a unor mutanți precognitivi, capabili să prevadă evenimente viitoare și să transfere asemenea date, pe cale orală, unor mașini analitice. Acești precogi, cu funcția lor de o importanță vitală…

Vocea se estompă când Anderton părăsi camera și intră în mica sală de baie. După ce își scoase haina și cămașa, deschise robinetul de apă caldă al chiuvetei și începu să-și spele tăietura de pe obraz. Cumpărase de la un mic magazin din apropiere iod, plasturi, aparat de ras, pieptene, periuță de dinți și alte mărunțișuri trebuincioase. Dimineața, avea de gând să caute un magazin de îmbrăcăminte second-hand și să-și cumpere niște haine mai potrivite. În definitiv, acum era un electrician șomer, nu un comisar-șef al Poliției care supraviețuise unui accident.

În cameră, radioul continua să turuie. Ascultând mai degrabă în mod subconștient, rămase în fața oglinzii crăpate, examinându-și dintele rupt.

– …sistemul celor trei precogi își are originea în calculatoarele de la mijlocul secolului trecut. Cum se verifică rezultatele unui calculator electronic? Prin introducerea datelor într-un al doilea calculator identic. Dar două computere nu sunt suficiente. Dacă ele dau răspunsuri diferite, este imposibil de determinat în mod aprioric care e răspunsul corect. Soluția, bazată pe un studiu amănunțit al metodei statistice, constă în utilizarea unui al treilea computer, care să verifice rezultatele celorlalte două. În acest mod, se obține un așa-zis raport majoritar. Se poate presupune, cu o destul de mare probabilitate, că acordul a două din trei calculatoare arată care dintre posibilele rezultate e corect. Este improbabil ca două calculatoare să furnizeze soluții incorecte…

Anderton aruncă prosopul pe care-l ținea în mână și se repezi în odaie. Tremurând, se aplecă și ascultă încordat.

– …unanimitatea celor trei precogi este un fenomen de dorit, dar rareori realizat, ne-a explicat comisarul interimar Witwer. Cel mai adesea se obține un raport majoritar pe baza datelor culese de la doi precogi, plus un raport minoritar cu o ușoară abatere, de obicei în privința timpului și a locului, pe baza datelor furnizate de cel de-al

treilea mutant. Faptul se explică prin teoria *viitorurilor multiple.* Dacă ar exista un singur făgaș temporal, informația precognitivă n-ar avea importanță, întrucât n-ar exista nicio posibilitate ca, dispunându-se de această informație, să se modifice viitorul. În munca Agenției Precrime trebuie să se presupună, înainte de toate…

Anderton începu să se plimbe agitat de colo-colo. Raportul majoritar… Doar doi precogi concuraseră la materialul care stătea la baza cartelei. Asta era semnificația mesajului introdus în pachet. Raportul celui de-al treilea precog, raportul minoritar, avea, cumva, importanță.

De ce?

Ceasul îi spuse că era trecut de miezul nopții. Page era în afara orelor de serviciu. N-avea să se întoarcă în sala maimuțelor decât în după-amiaza zilei următoare. Poate că Page avea să-l acopere, sau poate că nu. Era nevoit să rișțe.

Trebuia să vadă raportul minoritar.

VI

Între orele 12 și 13 străzile pline de gunoaie mișunau de oameni. Alesese anume această oră de vârf pentru a telefona. Intrând într-o cabină telefonică dintr-un magazin care gemea de lume, tastă numărul bine cunoscut al Poliției și rămase nemișcat, cu receptorul rece lipit de ureche. Selectase numai canalul audio, nu și pe cel video: în ciuda hainelor ponosite și a aspectului neîngrijit, putea fi recunoscut.

Agentul de la biroul de recepție era o voce nouă. Temător, îi ceru interiorul lui Page. Dacă Witwer începuse deja să se debaraseze de vechiul personal ca să-și instaleze propriii oameni, se putea pomeni având drept interlocutor o persoană cu totul străină.

– Alo, se auzi vocea posacă a lui Page.

Ușurat, Anderton aruncă o privire în jur. Nimeni nu se uita la el. Cumpărătorii se plimbau printre rafturi, văzându-și de treburile lor.

– Poți să vorbești? întrebă. Sau ești ocupat?

Urmă un moment de tăcere. Putea să-și imagineze chipul blajin al lui Page chinuit de incertitudine în timp ce tehnicianul încerca disperat să decidă ce trebuie să facă. În cele din urmă răspunsul veni, poticnit:

– De ce… suni aici?

Ignorând întrebarea, Anderton spuse:

– Nu l-am recunoscut pe recepționer. Lume nouă?

– Nou-nouță, confirmă Page cu voce înfundată. Schimbări mari pe-aici în ultimul timp.

– Am auzit. Încordat, Anderton întrebă: Dar postul tău? Încă-i sigur?

– Așteaptă o clipă.

Receptorul fu lăsat jos și lui Anderton îi ajunse la ureche sunetul înfundat al pașilor lui Page, urmat de zgomotul sec al unei uși trântite în grabă. Page reveni.

– Putem vorbi mai în siguranță acum, spuse el răgușit.

– Cât de mult mai în siguranță?

– Nu prea mult. Unde ești?

– Mă plimb prin Central Park, răspunse Anderton. Profit de razele soarelui. Nu putea fi sigur că Page nu se dusese să se asigure că derivația de interceptare a convorbirii era conectată. Poate că un echipaj aeropurtat al Poliției era pe drum chiar în clipa asta. Dar trebuia să-și asume riscul. Lucrez acum într-un alt domeniu, spuse el sec. Mai nou, sunt electrician.

– Zău? făcu Page, descumpănit.

– M-am gândit că poate ai ceva de lucru pentru mine. Dacă poți aranja, aș trece pe-acolo să verific instalațiile de calcul. În special bancurile de prelucrare a datelor și de analiză din sala maimuțelor.

După o pauză, Page spuse:

– S-ar… putea aranja. Dacă e într-adevăr așa important.

– Este, îl asigură Anderton. Când ți-ar conveni?

– Păi, rosti șovăitor Page, am chemat o echipă de întreținere s-arunce o privire la circuitul de intercomunicație. Comisarul interimar vrea unele îmbunătățiri, ca să poată lucra mai repede. Ai putea veni și tu.

– O să vin. Pe la ce oră?

– Să zicem, la ora 16. Intrarea B, nivelul 6. O să… te aștept eu.

– Bine, spuse Anderton, pregătindu-se să închidă. Sper să mai fii în funcție până atunci.

Agăță receptorul și părăsi repede cabina. O clipă mai târziu, își găsi un loc în aglomerația din bufetul cu autoservire al magazinului. Acolo nu-l putea localiza nimeni.

Avea de așteptat trei ore și jumătate. Și răgazul avea să i se pară cu mult mai lung.

Se dovedi cea mai lungă așteptare din viața sa, până ce se întâlni cu Page conform înțelegerii. Primul lucru pe care i-l spuse acesta fu:

– Ți-ai pierdut mințile. De ce dracu' te-ai întors?

– Nu m-am întors pentru mult timp. Încordat, Anderton dădu ocol sălii maimuțelor, zăvorând cu grijă ușă după ușă. Să nu lași pe nimeni să intre. Nu-mi pot asuma niciun risc.

Page se ținea după el, chinuit de neliniște.

– Trebuia să dispari cât timp ai avut un avans. Witwer vrea să bată fierul cât e cald. A reușit să facă toată țara să-ți ceară capul.

Fără a-l lua în seamă, Anderton deschise bancul principal de comandă a echipamentului analitic.

– Care dintre cele trei maimuțe a dat raportul minoritar?

– Nu mă-ntreba pe mine… eu m-am cărat.

În fața ușii, Page se opri o clipă, arătă cu degetul spre silueta din mijloc, apoi dispăru. Ușa se închise; Anderton era singur.

Cel din mijloc. Îl cunoștea bine. Stârpitura cu spatele cocârjat zăcea cufundată în cablajele și releele ei de cincisprezece ani. La apropierea lui Anderton, nu ridică privirea. Cu ochi sticloși și goi, precogul contempla o lume care încă nu exista, orb la realitatea fizică din jurul său.

„Jerry" avea douăzeci și patru de ani. Inițial fusese clasificat ca idiot hidrocefalic, dar când împlinise vârsta de șase ani specialiștii psihiatri identificaseră talentul precognitiv, îngropat sub straturile tisulare deteriorate. Darul latent fusese cultivat după plasarea lui într-o școală de antrenament guvernamentală. La vârsta de nouă ani, talentul său ajunsese într-un un stadiu util. „Jerry", însă, rămăsese în haosul fără orizont al idioțeniei; facultatea în dezvoltare îi absorbise în întregime personalitatea.

Lăsându-se pe vine, Anderton începu să demonteze panourile de protecție care acopereau benzile aflate în mașina analitică. Folosind schemele de principiu, urmări conductorii care duceau de la intrările calculatoarelor integrate la conexiunea cu echipamentul individual al lui „Jerry". Câteva minute mai târziu, extrase cu mâini tremurătoare două benzi de câte o jumătate de oră: date respinse recent ca neconcordante cu rapoartele majoritare. Consultând tabelul codurilor, alese banda cu porțiunea referitoare la cartela sa.

Alături se afla un scanner. Ținându-și răsuflarea, introduse banda, apăsă pe butonul de redare și ascultă. Nu-i trebui mai mult de-o secundă. De la prima afirmație a raportului îi fu clar ce se întâmplase. Avea ce voia; nu mai trebuia să caute.

Viziunea lui „Jerry" era defazată. Din cauza naturii eratice a precogniției, el examina o zonă temporală ușor diferită de cea a

tovarășilor săi. Pentru el, raportul conform căruia Anderton avea să comită un omor era un eveniment de integrat cu tot restul. Această aserțiune – și reacția lui Anderton – era o simplă informație în plus.

În mod evident, raportul lui „Jerry“ eliminase raportul majoritar. Aflând că va comite o crimă, Anderton avea să se răzgândească și să renunțe. Prezicerea omorului anulase omorul; acțiunea profilactică avusese loc, pur și simplu, prin faptul că fusese informat. Deja se crease un nou făgaș temporal. Dar „Jerry“ era în minoritate.

Tremurând, Anderton rebobină banda și apăsă pe butonul de înregistrare. Copie raportul la viteză mare, puse la loc originalul și scoase copia din scanner. Avea acum dovada invalidității cartelei: *era depășită.* Tot ce avea de făcut era să-i ducă banda lui Witwer…

Propria sa stupiditate îl ului. Nu încăpea îndoială că Witwer văzuse raportul; cu toate astea, preluase funcția de comisar-șef și pusese echipajele de Poliție pe urmele lui. Witwer nu intenționa să renunțe; nu-l interesa nevinovăția lui Anderton.

În cazul acesta, ce putea face? Cine ar fi putut să fie interesat?

– Nesăbuitule! răsună în spatele lui o voce în care neliniștea era amestecată cu spaimă.

Anderton se răsuci. În pragul uneia dintre uși stătea soția sa, în uniforma de poliție, fixându-l cu o privire îngrozită.

– Nu te teme, rosti el laconic, arătându-i banda. Plec.

Cu chipul descompus, Lisa alergă spre el.

– Page mi-a spus că ești aici, dar nu mi-a venit să cred. Nu trebuia să te lase să intri. El nu-și dă seama ce ești.

– Ce sunt? se interesă Anderton, sarcastic. Înainte de a răspunde, poate că ar fi bine să asculți banda asta.

– Nu vreau s-o ascult! Vreau doar să părăsești imediat clădirea! Ed Witwer știe că e cineva aici, jos. Page încearcă să-l rețină, dar… Se întrerupse, întorcând ușor capul și trăgând cu urechea. Vine! O să intre cu forța.

– N-ai nicio influență? Arată-ți nurii și farmecul. Probabil că va uita de mine.

Lisa îl privi cu reproș și amărăciune.

– Pe acoperiș așteaptă o navetă, rosti. Dacă vrei să fugi… Glasul i se înecă și, vreme de-o clipă, amuți. Apoi: Decolez în două minute. Dacă vrei să vii…

– Vin, spuse Anderton.

Nu avea de ales. Obținuse banda, dovada de care avea nevoie, dar nu se gândise la nicio cale de ieșire din clădire. Bucuros, se luă repede după silueta mlădioasă a soției sale care părăsi sala printr-una din ușile laterale și iuți pasul de-a lungul unui coridor de serviciu întunecat, unde țăcănitul tocurilor ei răsuna cu ecou.

– E o navetă rapidă bună, îi spuse Lisa, peste umăr. Alimentată pentru urgențe, gata de plecare. Trebuia să supraveghez niște echipaje.

VII

Așezat la volanul navetei rapide a Poliției, Anderton rezumă conținutul benzii cu raportul minoritar. Lisa ascultă fără vreun comentariu, cu fața trasă, încordată, cu mâinile încleștate în poală. Sub navetă, se întindeau, ca o hartă în relief, ținuturile rurale răvășite de război – regiunile pustii dintre orașe, presărate cu cratere și ruine de ferme și mici întreprinderi industriale.

– Mă întreb, spuse ea după ce Anderton termină, de câte ori s-o fi întâmplat asta până acum.

– Un raport minoritar? De foarte multe ori.

– Vreau să zic, un precog defazat. Folosind drept informație raportul celorlalți… înlăturându-i. Cu o expresie întunecată, gravă, adăugă: Poate că mulți dintre cei aflați în lagăr sunt ca tine.

– Nu, replică Anderton. Dar începea să aibă îndoieli și el. Eu m-am aflat în situația de a vedea cartela, de a cunoaște raportul. Asta a rezolvat problema.

– Dar… poate că toți ar fi reacționat în același fel. Le-am fi putut spune adevărul.

– Ar fi fost un risc prea mare, replică el încăpățânat.

Lisa râse ironic.

– Risc? Șanse? Incertitudine? Cu precogi în acțiune?

Anderton se concentră la pilotarea micii navete.

– Ăsta e un caz unic, repetă el. Și deocamdată avem o problemă urgentă. Putem să dezbatem aspectele teoretice mai târziu. Trebuie să duc banda asta cui trebuie… până când n-o distruge tânărul și sclipitorul tău prieten.

– Vrei să i-o duci lui Kaplan?

– De bună seamă. Ciocăni cu degetul în rola aflată pe scaunul dintre ei. O să-l intereseze. Dovada că viața sa nu este în pericol ar trebui să fie pentru el o chestiune de prim ordin.

Cu mâinile tremurând, Lisa scoase din geantă o tabacheră.

– Și crezi că el te va ajuta?

– Poate că da… poate că nu. E o carte pe care merită să mizez.

– Cum de-ai reușit să treci în clandestinitate așa de repede? întrebă Lisa. O disimulare completă și eficientă a identității nu se obține cu una, cu două.

– Nu e nevoie decât de bani, răspunse el evaziv.

Lisa trase din țigară, cugetând.

– Kaplan probabil că îți va oferi protecție, spuse ea. Are destulă putere.

– Credeam că e doar un general în rezervă.

– Tehnic, da. Însă Witwer i-a descoperit dosarul. Kaplan conduce un fel de organizație exclusivistă a veteranilor. De fapt, e un soi de club, cu membri aleși pe sprânceană. Numai ofițeri superiori – un grup multinațional provenit din ambele tabere ale războiului. Aici, în New York, își permit o vilă cât un palat, trei reviste pe hârtie lucioasă și reportaje ocazionale la televiziune, care îi costă o mică avere.

– Ce vrei să spui?

– Doar atât. Pe mine m-ai convins că ești nevinovat. Adică, e limpede că *nu* vei comite o crimă. Dar acum ar trebui să-ți dai seama că raportul inițial, raportul majoritar, *nu a fost o făcătură.* Nu l-a falsificat nimeni. Nu l-a născocit Witwer. Nu e nicio uneltire împotriva ta și nici nu a fost vreodată. Dacă accepți faptul că acest raport minoritar e autentic, trebuie să accepți că la fel este și cel majoritar.

– Presupun că da, se învoi el, fără tragere de inimă.

– Ed Witwer, continuă Lisa, acționează cu bună-credință. El crede într-adevăr că ești un potențial criminal – și de ce nu? Pe biroul lui se află raportul majoritar, dar cartela aia îndoită se află în buzunarul tău.

– Am distrus-o, rosti liniștit Anderton.

Lisa se aplecă spre el, privindu-l cu toată seriozitatea.

– Ed Witwer nu e mânat de nicio dorință de a-ți lua locul, zise ea. E mânat de aceeași dorință de care ai fost stăpânit întotdeauna și tu. Crede în Precrime. Vrea ca sistemul să fie menținut. Am stat de vorbă cu el și sunt convinsă că spune adevărul.

– Vrei să-i duc banda asta lui Witwer? întrebă Anderton. Dacă fac asta… o va distruge.

– Pe naiba! replică Lisa. A avut originalele de la început. Ar fi putut să le distrugă oricând.

– E drept, admise Anderton. Foarte posibil să nu fi știut.

– Bineînțeles că n-a știut. Privește lucrurile sub următorul aspect. Dacă Leonard Kaplan pune mâna pe banda asta, Poliția va fi discreditată. Nu-ți dai seama de ce? Asta va dovedi că raportul majoritar a fost o eroare. Ed Witwer are perfectă dreptate. Trebuie să fii arestat – dacă vrem ca Precrime să supraviețuiască. Tu te gândești doar la siguranța persoanei tale. Dar gândește-te, măcar pentru o clipă, la sistem. Aplecându-se, stinse țigara și scotoci în geantă, după tabacheră. Ce înseamnă mai mult pentru tine? Siguranța persoanei tale sau supraviețuirea sistemului?

– Siguranța persoanei mele, răspunse Anderton fără șovăială.

– Ești sigur?

– Dacă sistemul poate supraviețui doar întemnițând oameni nevinovați, atunci merită să fie distrus. Siguranța persoanei mele este importantă pentru că sunt o ființă umană. În plus…

Lisa scoase din geantă un pistol incredibil de mic.

– Cred că sunt cu degetul pe trăgaci, rosti ea cu voce scăzută. N-am mai folosit până acum o armă ca asta. Dar sunt dispusă să-ncerc.

După o pauză, Anderton întrebă:

– Vrei să fac cale-ntoarsă? Asta e?

– Da, ne întoarcem la sediul Poliției. Îmi pare rău. Dacă ai fi putut pune binele sistemului mai presus de egoismul…

– Păstrează-ți predica, îi tăie vorba Anderton. O să întorc naveta. Dar n-am să ascult pledoaria ta în favoarea unui cod al conduitei la care n-ar putea să subscrie niciun om cu scaun la cap.

Buzele Lisei se strânseră într-o linie subțire, golită de sânge. Ținând strâns pistolul, rămase cu ochii la soțul ei, urmărindu-l încordată în timp ce începea să întoarcă naveta, angajând-o într-un viraj larg. Niște obiecte se rostogoliră zgomotos în torpedou când mica aerodină se înclină pe o aripă, iar cealaltă se înălță maiestuos până ajunse aproape la verticală.

Și Anderton, și soția sa erau susținuți de brațele metalice de

securitate ale scaunelor lor. Nu însă și al treilea pasager.

Cu coada ochiului, Anderton prinse fulgerarea unei mișcări. În același moment se auzi un zgomot – zbaterea disperată a unui trup masiv care își pierde brusc echilibrul și se răstoarnă, izbindu-se de peretele capitonat al navetei. Ceea ce urmă se petrecu repede. Fleming sări imediat în picioare și, clătinându-se, repezi un braț spre pistolul din mâna femeii. Anderton fu prea surprins ca să scoată vreun sunet. Lisa se întoarse, văzu bărbatul… și țipă. Cu o lovitură scurtă, Fleming îi zbură din mână pistolul, care căzu pe podea.

Icnind, Fleming o împrânci în lături pe Lisa și recuperă arma.

– Scuze, gâfâi el, îndreptându-și trupul pe cât îi fu cu putință. Credeam că va mai spune câte ceva. De-asta am așteptat.

– Erai aici când… începu Anderton, apoi se opri.

Era clar că Fleming și oamenii lui îl urmăriseră. Prezența navetei fusese reperată și luată în calcul, iar în timp ce Lisa venise să vadă dacă merita să-l ducă pe el într-un loc sigur, Fleming se strecurase în compartimentul de bagaje al navetei.

– Poate c-ar fi mai bine să iau eu banda asta, spuse Fleming, bâjbâind după rolă cu degete umede, nesigure. Ai dreptate… Witwer ar fi dat-o la topit.

– Și Kaplan? întrebă cu voce spartă Anderton, încă năucit de apariția celuilalt.

– Kaplan lucrează în directă colaborare cu Witwer. De-asta a apărut numele lui pe rândul cinci al cartelei. Care dintre ei e de fapt șeful nu știm. Poate că niciunul. Fleming aruncă micul pistol și scoase propria sa armă militară de calibru mare. Ai făcut o mare greșeală când ai plecat cu femeia asta. Ți-am spus că ea e în spatele întregii afaceri.

– Nu pot să cred asta, protestă Anderton. Dacă ea…

– Nu judeci. Naveta aștepta cu motorul încălzit din ordinul lui Witwer. Voiau să te scoată din clădire ca să n-ajungem la tine. De unul singur, rupt de noi, nu mai aveai nicio șansă.

O expresie stranie apăru pe chipul răvășit al Lisei.

– Nu-i adevărat, șopti ea. Witwer nu știa de navetă. Urma să supraveghez…

– Aproape că ți-a reușit stratagema, o întrerupse neînduplecat Fleming. Vom avea noroc dacă o navă de patrulare nu e pe urmele noastre. N-am avut timp să verificăm. În timp ce vorbea, se strecură în spatele scaunului pe care ședea Lisa. Primul lucru pe care-l avem de făcut e să scăpăm de femeie. Apoi va trebui să te scoatem cât mai degrabă din zona asta. Page l-a informat pe Witwer despre noua ta identitate și poți fi sigur că informația a fost larg radiodifuzată.

Aruncându-i pistolul lui Anderton, o înșfăcă pe Lisa și, cu un gest expert, îi răsuci bărbia în sus, lipind tâmpla femeii de spătarul scaunului. Lisa încercă disperată să-l zgârie; un vaiet subțire, de spaimă, îi urcă în gâtlej. Ignorând-o, Fleming își încleștă mâinile sale mari pe gâtul ei și începu să strângă, neîndurător.

– Fără rană de glonț, explică el, gâfâind. O să cadă pe ușă – un accident. Se-ntâmplă mereu. Doar că, în cazul ei, gâtul va fi frânt *dinainte.*

Părea ciudat că Anderton așteptase atât de mult timp. Degetele groase ale lui Fleming se îngropaseră adânc în gâtul albit al femeii când Anderton ridică patul greu al pistolului și îl lovi scurt pe Fleming în spatele craniului. Mâinile monstruoase se desprinseră. Amețit, Fleming alunecă moale lângă peretele navetei. Cu capul bălăngănindu-se, încercă să se dezmeticească, chinuindu-se să se ridice. Anderton îl lovi din nou, de astă dată deasupra ochiului stâng. Fleming se prăbuși și rămase nemișcat.

– Poți să conduci? întrebă cu glas înfrigurat Anderton, tremurând.

– Da, cred că da. Lisa puse mâinile pe volan cu un gest aproape mecanic. Sunt teafără. Nu-ți face griji pentru mine.

– Pistolul ăsta, zise Anderton, e o armă din dotarea Armatei. Dar nu de pe vremea războiului. E unul dintre modelele noi și mai eficiente pe care le-au pus la punct. Poate că mă înșel amarnic, dar s-ar putea să…

Încălecă scaunul și trecu în spate, unde zăcea întins Fleming. Încercând să nu-i atingă capul, îi descheie haina și începu să scotocească prin buzunare. O clipă mai târziu, portofelul umed de sudoare al lui Fleming era în mâinile sale.

Conform cardului de identitate, Tod Fleming avea gradul de maior și lucra în Departamentul de Informații Interne al Serviciului Militar de Informații. Printre alte acte era și un document semnat de generalul Leopold Kaplan, prin care se adeverea că Fleming se afla sub protecția specială a propriului său grup, Liga Internațională a Veteranilor.

Fleming și oamenii săi acționau la ordinele lui Kaplan. Accidentul cu camionul de pâine fusese aranjat.

Așadar, Kaplan îl ferise în mod deliberat de Poliție. Planul fusese pus în aplicare încă de la primul contact, la el acasă, când oamenii lui Kaplan îl săltaseră în timp ce își făcea bagajul. Fără a-i veni să creadă, realiză ce se întâmplase în realitate. Încă de pe atunci, avuseseră grijă să pună mâna pe el înaintea Poliției. De la bun început, fusese vorba de o strategie bine pusă la punct, pentru a-l împiedica pe Witwer să-l aresteze.

– Ai spus adevărul, îi zise Lisei, revenind pe scaunul lui. Putem lua legătura cu Witwer?

Ea dădu din cap. Arătându-i panoul de comunicații de pe tabloul de bord, întrebă:

– Ce… ai descoperit?

– Fă-mi legătura cu Witwer. Vreau să vorbesc cu el imediat. E ceva urgent.

Cu mișcări sacadate, Lisa introduse codul canalului special de comunicație cu sediul Poliției din New York. Chipurile mai multor ofițeri inferiori defilară în viteză înainte ca pe ecran să apară imaginea minusculă a feței lui Ed Witwer.

– Mă mai ții minte? întrebă Anderton.

Witwer păli.

– Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat? Lisa, îl aduci aici? Brusc, ochii lui Witwer fixară pistolul din mâna lui Anderton. Ascultă, zise el vehement, să nu-i faci nimic. Orice vei fi crezând tu, ea n-are niciun amestec.

– Am înțeles deja asta, răspunse Anderton. Poți să ne localizezi? S-ar putea să avem nevoie de protecție până ajungem acolo.

– *Aici?!* Witwer se uită la el neîncrezător. Vii aici? Te predai?

– Da, mă predau. Vorbind precipitat, Anderton adăugă: Trebuie să faci ceva imediat. Blochează sala maimuțelor. Ia măsuri să nu intre nimeni acolo. Nici Page, nici altcineva. *În special persoane de la Armată.*

– Kaplan, rosti imaginea miniaturală.

– Ce-i cu el?

– A fost aici. A… a plecat adineauri.

Lui Anderton îi stătu inima în loc.

– Ce-a vrut?

– Niște date. A copiat rapoartele precogilor referitoare la tine. A insistat că-i trebuie doar pentru propria sa protecție.

– Vasăzică le are deja. E prea târziu.

Alarmat, Witwer aproape strigă:

– La ce anume te referi? Ce se întâmplă?

– O să-ți spun când mă voi întoarce în biroul meu, răspunse Anderton abătut.

VIII

Witwer îi aștepta pe acoperișul clădirii. În timp ce mica navetă se oprea, un roi de nave de escortă virară pe deasupra ei și se îndepărtară în viteză. Anderton se îndreptă imediat spre Witwer.

– Ai obținut ce ai vrut, îi spuse. Poți să-mi pui cătușele și să mă trimiți în lagăr. Dar asta nu va fi de-ajuns.

Ochii albaștri ai lui Witwer îl fixară nesiguri.

– Mă tem că nu înțeleg…

– Nu-i vina mea. N-ar fi trebuit să părăsesc sediul. Unde e Willy Page?

– Ne-am ocupat deja de el, răspunse Witwer. N-o să ne facă probleme.

Chipul lui Anderton se posomorî.

– L-ați arestat dintr-un motiv neîntemeiat, spuse. Faptul că m-a lăsat să intru în sala maimuțelor n-a fost o infracțiune. Dar a furniza informații Armatei este. Ai avut aici un informator infiltrat de Armată. Se corectă cu stângăcie: Vreau să zic că ai.

– Am revocat ordinul în ceea ce te privește. Acum echipajele îl vânează pe Kaplan.

– Și?

– A plecat de aici cu un camion al Armatei. L-am urmărit, dar camionul a intrat într-o cazarmă. Iar acum un tanc greu R-3, de pe vremea războiului, a blocat strada. Orice încercare de a forța trecerea ar însemna război civil.

Încet, cu pași șovăitori, Lisa coborî din navetă. Era încă palidă și traumatizată, iar pe gâtul ei se vedea o vânătaie urâtă.

– Ce-ai pățit? întrebă Witwer. Apoi zări trupul inert al lui Fleming, zăcând în spatele scaunelor. Întorcându-se și privindu-l în ochi pe Anderton, spuse: Așadar ai încetat în sfârșit să mai crezi că-i vorba de-o manevră pusă la cale de mine.

– Da.

– Nu mai crezi că… făcu o strâmbătură …*uneltesc* ca să-ți iau locul.

– Ba bine că nu. Toată lumea face asemenea lucruri. Iar eu uneltesc ca să mi-l păstrez. Dar aici e vorba de altceva… și n-ai nicio vină.

– De ce consideri că e prea târziu ca să te predai? vru să știe Witwer. La dracu', te vom interna în lagăr. Săptămâna va trece și Kaplan va fi viu și nevătămat.

– De acord, va fi viu și nevătămat, admise Anderton. Dar va putea dovedi că ar fi la fel de viu și nevătămat și dacă eu aș fi fost liber. Deține informația care demonstrează că raportul majoritar nu e valabil. Poate să distrugă sistemul de prevenire a crimelor. Cap sau pajură, el câștigă… iar noi pierdem. Armata ne va discredita. Planul lor va da rezultatele scontate.

– Dar pentru ce tot riscul ăsta? Ce anume urmăresc?

– După Războiul Anglo–Chinez, Armata a pierdut teren. Nu mai e ce era în vremurile de glorie ale AAFBO, când ei conduceau totul, de la afacerile externe până la cele interne. Și când ei își aveau polițiștii lor.

– Ca Fleming, întări abia auzit Lisa.

– După război, Blocul Occidental a fost demilitarizat. Marii comandanți de armate, ca Leonard Kaplan, au fost trecuți în rezervă și marginalizați. Nimănui nu-i place așa ceva. Anderton se strâmbă. Eu, unul, îl înțeleg. Nu e singurul. Dar lucrurile nu puteau merge în felul acesta. A trebuit să împărțim autoritatea.

– Spui că Leonard Kaplan a câștigat, zise Witwer. Nu mai putem face nimic?

– N-am să-l ucid. Noi o știm, și-o știe și el. Probabil că va veni aici și ne va oferi un târg. Vom continua să funcționăm, dar Senatul va reduce importanța noastră reală. Ceea ce nu prea ți-ar fi pe plac, nu-i așa?

– Deloc, răspunse Witwer cu tărie. Curând, eu voi conduce agenția

asta. Se înroși. Nu imediat, firește.

Expresia lui Anderton rămase întunecată.

– Păcat că ai făcut public raportul majoritar. Dacă ai fi păstrat tăcerea, l-am fi putut îndepărta în mod discret. Dar acum știe toată lumea. Nu mai putem retracta.

– Cred că nu, admise stânjenit Witwer. Poate că… nu mă descurc atât de bine în meseria asta pe cât mi-am imaginat.

– O să te descurci mai bine, cu timpul. Vei fi un bun ofițer de poliție. Crezi cu tărie în păstrarea stării actuale a lucrurilor. Dar învață să nu te pripești. Anderton se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse și spuse: Mă duc să studiez benzile cu raportul majoritar. Vreau să știu exact în ce fel ar fi urmat să-l omor pe Kaplan. Gânditor, încheie: S-ar putea să-mi vină vreo idee.

Benzile de date ale precogilor „Donna“ și „Mike“ erau stocate separat. Alegând mașina care se ocupa de analiza „Donnei“, deschise panoul de protecție și scoase conținutul. Ca și data trecută, codul îl informă care erau rolele relevante și după câteva clipe porni scannerul.

Lucrurile stătea cam așa cum bănuise. Acesta era materialul utilizat de „Jerry“ – făgașul temporal eliminat. Conform acestuia, agenții lui Kaplan îl răpeau pe Anderton în timp ce se întorcea de la lucru. Era dus la vila lui Kaplan, Cartierul General al Ligii Internaționale a Veteranilor, unde primea un ultimatum: să desființeze de bunăvoie sistemul Precrime sau să aibă de înfruntat ostilitatea fățișă a Armatei.

Pe acest făgaș înlăturat, Anderton, în calitatea sa de comisar-șef al Poliției, cerea sprijin din partea Senatului. Sprijinul nu era acordat. Pentru a evita un război civil, Senatul ratifica desființarea sistemului polițienesc și decreta introducerea legii marțiale „pentru a face față situației“. Împreună cu un detașament de polițiști fanatici, Anderton îl localiza pe Kaplan și îl împușca, împreună cu alți conducători ai Ligii Veteranilor. Numai Kaplan murea. Ceilalți erau salvați la spital. Iar lovitura era încununată de succes.

Asta era, așadar, previziunea „Donnei“. Rulă la loc banda și trecu la previziunea lui „Mike“. Probabil că era identică; ambii precogi concuraseră la prezentarea unei imagini concordante. „Mike“ începea ca și „Donna“: Anderton afla de conspirația lui Kaplan împotriva Poliției. Dar… ceva nu era în regulă. Nedumerit, Anderton puse încă o dată banda, de la început. În mod cu totul de neînțeles, nu concorda. Reluă pentru a treia oară banda, ascultând cu atenție.

Raportul lui „Mike“ era cu mult diferit de al „Donnei“.

O oră mai târziu, termina investigația, punea la loc benzile și părăsea sala maimuțelor.

De cum își făcu apariția, Witwer îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Văd că-i ceva de rău.

– Nu, răspunse încet Anderton, încă îngândurat. Nu tocmai de rău.

Un sunet îi ajunse la urechi. Se apropie de fereastră și privi afară.

Strada gemea de lume. Pe partea carosabilă mărșăluia o coloană pe patru rânduri alcătuită din oameni în uniformă. Pușți, căști… soldați în uniforme uzate, din timpul războiului, purtând drapelele glorioase ale AAFBO, care fâlfâiau în vântul rece al după-amiezii.

– Un miting al Armatei, explică mohorât Witwer. M-am înșelat. Nu vor să ajungă la o înțelegere cu noi. De ce s-o facă? Kaplan va aduce totul la cunoștința publicului.

Anderton nu fu mirat.

– Are de gând să citească raportul minoritar?

– Așa se pare. Vor cere Senatului să ne desființeze și să ne ia puterea. Vor pretinde că am arestat oameni nevinovați – raiduri în toiul nopții, lucruri dintr-astea. Guvernare prin teroare.

– Și presupui că Senatul va accepta?

Witwer șovăi.

– Nu m-aș încumeta să fac presupuneri.

– Eu, m-aș încumeta, spuse Anderton. Va accepta. Ce se întâmplă afară corespunde cu ce am aflat în sala de la subsol. Suntem la ananghie și nu avem decât o singură soluție. Ne place sau nu, trebuie s-o adoptăm.

Ochii lui aveau o lucire de oțel. Witwer întrebă temător:

– Ce soluție?

– Când o vei auzi, te vei întreba de ce nu ți-a trecut ție prin cap. Va trebui să mă conformez raportului public. Va trebui să-l ucid pe Kaplan. E singura modalitate prin care îi putem împiedica să ne discrediteze.

– Dar raportul majoritar a fost eliminat, spuse uimit Witwer.

– Pot să fac asta, îl informă Anderton, dar mă va costa. Cunoști sentința pentru crimă cu premeditare?

– Detenție pe viață.

– Cel puțin. Dar probabil că vei putea trage câteva sfori ca să fie comutată la deportare. Aș putea fi trimis pe una din planetele-colonii, la frontieră.

– Ai… prefera asta?

– La naiba, sigur că nu, răspunse Anderton din toată inima. Dar ar fi cel mai mic dintre două rele. Și trebuie să-l accept.

– Nu văd cum l-ai putea omorî pe Kaplan.

Anderton scoase pistolul militar pe care i-l aruncase Fleming.

– Cu ăsta.

– N-or să te împiedice?

– Pentru ce? Au raportul minoritar, care spune că m-am răzgândit.

– Atunci, raportul minoritar este incorect?

– Nu, replică Anderton. E cât se poate de corect. Dar tot îl voi ucide pe Kaplan.

IX

Nu ucisese niciodată pe nimeni. Nu văzuse niciodată un om care să fi fost ucis. Și fusese comisar-șef al Poliției vreme de treizeci de ani. Pentru generația sa, crima premeditată dispăruse. Pur și simplu nu se mai comitea.

O mașină a Poliției îl duse până la o stradă distanță de locul în care avea loc mitingul Armatei. Acolo, în penumbra banchetei din spate, examină minuțios pistolul lui Fleming. Părea în bună stare. De fapt, nu încăpea nicio îndoială asupra deznodământului. Era absolut sigur de ceea ce se va petrece în următoarea jumătate de oră. Remontând arma, deschise portiera mașinii și coborî precaut.

Nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenție. Tot mai mulți oameni se îmbulzeau cu nerăbdare, încercând să ajungă cât mai în față, pentru a putea auzi mai bine. Uniformele militare predominau, iar de jur împrejurul zonei degajate erau amplasate tancuri și armament greu – arme de temut, care încă se mai produceau.

Armata ridicase un podium metalic, cu trepte. În spatele podiumului atârna un drapel mare al AAFBO, emblema puterilor aliate care luptaseră în război. Printr-o curioasă eroziune cauzată de trecerea timpului, Liga Veteranilor AAFBO includea și ofițeri din fostele forțe inamice. Dar un general era un general și micile deosebiri dispăruseră de-a lungul anilor.

În fața podiumului, scaunele din rândul întâi erau ocupate de ofițerii superiori de la comanda AAFBO. În spatele lor se aflau ofițerii mai tineri. Împrejur fluturau drapele regimentare cu diferite culori și simboluri. De fapt, întrunirea luase aspectul unei festivități. Pe podium ședeau demnitarii Ligii Veteranilor, cu expresii grave, de încordare și așteptare. Ceva mai încolo de podium, pe margini, aproape neobservate, așteptau câteva echipaje ale Poliției, chipurile, pentru păstrarea ordinii. În realitate erau informatori însărcinați să

urmărească evenimentele. Dacă ordinea trebuia menținută, avea s-o facă Armata.

Vântul înserării purta vuietul înfundat al mulțimii înghesuite de jur împrejur. În timp ce își croia drum prin masa compactă, Anderton fu înghițit de prezența solidă a puhoiului de oameni. Un sentiment pregnant de anticipare făcuse să înțepenească mulțimea, care părea să simtă că era pe cale să se întâmple ceva spectaculos. Cu greutate, Anderton se strecură pe lângă șirurile de scaune, până în apropierea grupului restrâns de oficiali ai Armatei, de la baza podiumului.

Kaplan se afla printre ei. Dar acum era *generalul* Kaplan.

Vesta, ceasul de buzunar cu lănțișor de aur, bastonul, costumul sobru de om de afaceri – totul dispăruse. Pentru această ocazie, Kaplan scosese de la naftalină vechea sa uniformă. Cu spatele drept, impunător, stătea în picioare, înconjurat de cei ce formaseră cândva statul său major. Purta însemnele funcției, decorațiile, cizmele, stiletul de paradă și chipiul cu cozoroc. Era uimitor în ce măsură putea să transforme un chipiu înalt, cu cozoroc, capul unui bărbat chel.

Observându-l pe Anderton, se desprinse de grup și se îndreptă spre el. Mimica feței sale uscățive arăta cât de surprins și în același timp cât de încântat era să-l vadă pe comisarul-șef al Poliției.

– Ce surpriză, i se adresă el lui Anderton, întinzându-i mâna înmănușată în gri. Rămăsesem cu impresia că ai fost arestat de comisarul interimar.

– Sunt încă liber, replică scurt Anderton, strângându-i mâna. În definitiv, Witwer are, și el, banda asta.

Arătă spre pachețelul pe care Kaplan îl strângea în degetele sale osoase și înfruntă cu îndrăzneală privirea generalului.

În pofida nervozității, generalul Kaplan era binedispus.

– E o mare ocazie pentru Armată, mărturisi el. Te va bucura să auzi că voi dezvălui public învinuirea fictivă care ți s-a adus.

– Bine, răspunse evaziv Anderton.

– Va fi clar pentru toată lumea că ai fost acuzat pe nedrept. Generalul Kaplan încerca să descopere ce știa Anderton. A apucat Fleming să-ți aducă la cunoștință situația?

– Într-o oarecare măsură. Vei da citire doar raportului minoritar? Asta e tot ce ai acolo?

– Am să-l confrunt cu raportul majoritar. Generalul Kaplan îi făcu semn unui aghiotant, care se apropie cu o servietă de piele. Totul este aici, spuse, toate dovezile de care avem nevoie. N-o să te deranjeze că te luăm drept exemplu, nu? Cazul tău simbolizează arestarea pe nedrept a nenumărați indivizi. Cu un aer rigid, își examină ceasul de mână. Trebuie să încep. Vrei să vii alături de mine, pe podium?

– De ce?

Glacial, dar cu un soi de vehemență înăbușită, generalul Kaplan spuse:

– Ca toată lumea să vadă dovada palpabilă. Tu și cu mine, împreună – ucigașul și victima sa. Stând unul lângă altul, pentru a da la iveală frauda sinistră pe care a perpetuat-o Poliția.

– Cu plăcere, se învoi Anderton. Ce mai așteptăm?

Derutat, generalul Kaplan se îndreptă spre podium. Din nou, întoarse o privire nesigură către Anderton, ca și cum s-ar fi întrebat în mod vizibil de ce își făcuse apariția acesta și ce anume știa cu adevărat. Incertitudinea sa crescu în timp ce Anderton urca hotărât treptele podiumului și ocupa un scaun situat chiar alături de pupitrul destinat vorbitorilor.

– Înțelegi pe deplin ce am de gând să spun? îl întrebă generalul Kaplan. Dezvăluirea va avea repercusiuni serioase. S-ar putea ca Senatul să reconsidere temeiul și valabilitatea sistemului Precrime.

– Înțeleg, răspunse Anderton, cu brațele încrucișate. Să-i dăm drumul.

O tăcere subită se așternuse asupra mulțimii. Dar un murmur nerăbdător, lacom, răzbătu în clipa în care generalul Kaplan deschise

servieta și aranjă în fața sa materialul pe care îl conținea.

– Omul care stă lângă mine, începu el cu o voce limpede, sacadată, vă e cunoscut tuturor. Poate că vă surprinde prezența sa aici, întrucât până de curând a fost descris de Poliție drept un ucigaș periculos.

Ochii mulțimii se ațintiră asupra lui Anderton. Oamenii îl priveau cu nesaț pe singurul ucigaș potențial pe care avuseseră vreodată ocazia să-l vadă de aproape.

– Totuși, continuă generalul Kaplan, în ultimele câteva ore ordinul de arestare a sa, emis de Poliție, a fost anulat. Fiindcă fostul comisar-șef al Poliției s-a predat de bunăvoie? Nu, acest lucru nu este întru totul corect. Îl vedeți stând aici. El nu s-a predat, dar Poliția nu mai este interesată de persoana sa. John Allison Anderton nu este vinovat de nicio crimă în trecut, în prezent și în viitor. Acuzația care i s-a adus a fost un fals ordinar, o denaturare diabolică generată de un sistem penal pervertit, bazat pe o falsă premisă – o vastă mașinărie de distrugere care a nenorocit numeroși bărbați și femei.

Fascinată, mulțimea își plimba privirea de la Kaplan la Anderton. Toată lumea cunoștea fondul problemei.

– Mulți oameni au fost reținuți și întemnițați sub domnia așa-zisei structuri profilactice a sistemului de prevenire a infracțiunilor, reluă generalul Kaplan, cu glas din ce în ce mai puternic și convingător. Acuzați nu de crime pe care le-ar fi săvârșit, *ci de crime pe care ar fi urmat să le săvârșească.* Se afirma că, dacă erau lăsați în libertate, acești oameni aveau să comită, într-un moment din viitor, infracțiuni. Dar nu poate exista o cunoaștere autentică a viitorului. De îndată ce se obține informația precognitivă, *ea se autoanulează.* Aserțiunea că omul acesta va comite o crimă este paradoxală. În toate cazurile, fără nicio excepție, raportul celor trei precogi ai Poliției a invalidat propriile lor date. Chiar dacă nu s-ar fi operat arestări, crimele nu ar fi fost comise.

Anderton asculta într-o doară, auzind doar pe jumătate cuvintele. Mulțimea, în schimb, era numai ochi și urechi. Generalul Kaplan făcea acum un rezumat al raportului minoritar. Explica în ce consta și cum luase naștere.

Anderton scoase pe furiș pistolul din buzunar și îl ținu în poală. Deja, Kaplan punea deoparte raportul minoritar, materialul precognitiv obținut de la „Jerry“. Degetele sale subțiri, descărnate, căutară sumarul rapoartelor „Donnei“ și al lui „Mike“.

– Acesta a fost raportul majoritar inițial, explică el. Aserțiunea, emisă de primii doi precogi, că Anderton va comite un omor. Iată acum materialul care a fost invalidat în mod automat. Îi voi da citire.

Scoase cu un gest scurt ochelarii săi fără ramă, îi puse pe nas și începu să citească rar.

O expresie stranie i se întipări pe chip. Se poticni, se bâlbâi și tăcu brusc. Hârtiile îi zburară din mâini. Ca un animal încolțit, Kaplan se răsuci, se aplecă și țâșni de lângă pupitru.

Pentru o clipă, fața sa descompusă trecu prin dreptul lui Anderton. Sărind în picioare, acesta ridică pistolul, făcu un pas înainte și trase. Împleticindu-se printre picioarele din fața scaunelor care umpleau podiumul, Kaplan scoase un singur țipăt ascuțit de spaimă și de durere. Dând din mâini și zvârcolindu-se, ca o pasăre doborâtă, se prăvăli de pe podium pe pavajul de dedesubt. Anderton păși spre marginea estradei, dar totul se terminase deja.

Kaplan, așa cum afirmase raportul majoritar, era mort. Pieptul său îngust era o gaură întunecată și fumegândă, din care se revărsau bucățele carbonizate în timp ce trupul era scuturat de spasme.

Cu o senzație de greață, Anderton se răsuci și păși repede pe lângă ofițerii năuciți care se ridicaseră în picioare. Arma pe care o ținea încă în mână îi asigură trecerea nestingherită. Sări de pe platformă și se amestecă repede în îmbulzeala oamenilor care, zdruncinați, înspăimântați, se năpusteau în față pentru a vedea ce se întâmplase. Incidentul, petrecut chiar sub ochii lor, era de neînțeles. Avea să treacă ceva timp până când acceptarea celor petrecute să ia locul groazei.

La marginea mulțimii, Anderton fu luat în primire de polițiștii aflați în așteptare.

– Ați avut noroc că ați reușit să ieșiți de-acolo, îi șopti unul dintre ei

în timp ce mașina părăsea cu precauție zona.

– Cred că da, răspunse vag Anderton.

Se lăsă pe spate și încercă să-și vină în fire. Tremura și era ametit. Brusc, se aplecă în față și vomă violent.

– Bietul om! murmură compătimitor unul din polițiști.

Cu mintea învârtejită de oroare și greață, Anderton nu-și dădu seama dacă polițistul se referea la Kaplan sau la el.

X

Patru polițiști solizi îi ajutau pe Lisa și John Anderton să-și împacheteze și să-și încarce lucrurile. În cincizeci de ani, fostul comisar-șef al Poliției acumulase o cantitate importantă de bunuri materiale. Posac și îngândurat, Anderton urmărea procesiunea lăzilor cărate spre camioane.

Tot unul din camioane avea să-i ducă și pe ei la astroport – și de acolo, cu transporturile intersisteme, pe Centaurus X. O călătorie lungă pentru un om în vârstă. Dar n-avea să trebuiască s-o facă și pe cea de întoarcere.

– S-a dus și penultima ladă, spuse Lisa, absorbită și preocupată de operațiune. În pulover și sandale, dăduse încă o raită prin încăperile goale, pentru o ultimă verificare. Presupun că nu vom avea ce face cu noile ustensile atronice. Pe Cent-Zece se folosește încă energia electrică.

– Sper să nu te deranjeze prea mult, zise Anderton.

– Ne vom obișnui, replică Lisa, adresându-i un zâmbet fugar. Nu?

– Nădăjduiesc. Ești sigură că n-o să regreți? Dacă m-am gândit că…

– N-o să regret, îl asigură Lisa. Și acum, ce-ar fi să-mi dai o mână de ajutor la ultima ladă?

Pe când se pregăteau să urce în camionul din față, o mașină de patrulare îl aduse pe Witwer. Acesta sări din vehicul și se apropie în grabă, cu o expresie ciudată.

– Înainte de a-ți lua zborul, îi spuse lui Anderton, va trebui să-mi explici ceva în legătură cu precogii. Senatul mi-a adresat câteva întrebări. Vor să știe dacă raportul intermediar, retractarea, a fost o eroare… sau ce. Încurcat, încheie: Încă tot nu-mi explic asta. Raportul minoritar a fost eronat, nu?

– Care raport minoritar? întrebă Anderton, amuzat.

Witwer clipi repede.

– Deci, *asta e.* Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Așezându-se în cabina camionului, Anderton își scoase pipa și o umplu cu tutun, apoi, cu bricheta Lisei, o aprinse și începu să tragă din ea. Lisa se întorsese în casă, dorind să se asigure încă o dată că nu uitaseră nimic important.

– Au fost trei rapoarte minoritare, îi spuse Anderton lui Witwer, delectându-se cu nedumerirea de pe chipul tânărului.

Cândva, Witwer avea să învețe să facă față unor situații pe care nu le înțelegea pe deplin. Satisfacția era ultimul simțământ al lui Anderton. Așa bătrân și ostenit cum era, fusese singurul care sesizase adevărata natură a problemei.

– Cele trei rapoarte au fost consecutive, explică el. Primul a fost al „Donnei". Pe acea linie temporală, Kaplan îmi dezvăluia conspirația, iar eu îl ucideam fără a sta pe gânduri. „Jerry", într-o fază care o devansa cu puțin pe a „Donnei", a folosit raportul ei drept informație. A introdus factorul cunoașterii de către mine a acestui raport. Pe acest al doilea făgaș temporal, tot ce voiam era să-mi păstrez funcția. Nu mă interesa să-l omor pe Kaplan. Tot ce mă interesa erau poziția și viața mea.

– Iar al treilea raport a fost al lui „Mike"? Acesta a venit *după* raportul minoritar? Witwer se corectă: Adică, a venit ultimul?

– „Mike“ a fost ultimul dintre cei trei, într-adevăr. Luând la cunoștință despre primul raport, hotărâsem să *nu* îl ucid pe Kaplan. Asta a dat naștere raportului doi. Dar luând la cunoștință și despre *acest* raport, m-am răzgândit încă o dată. Raportul doi, cu situația doi, era ceea ce voia să creeze Kaplan. Era în avantajul Poliției să recreeze situația unu. Iar în acel moment eu mă gândeam la Poliție. Îmi dădusem seama ce urmărea Kaplan. Cel de-al treilea raport l-a anulat pe al doilea în același fel în care al doilea l-a anulat pe primul. Asta ne-a adus de unde plecasem.

Lisa își făcu apariția, gâfâind.

– Să mergem, am terminat totul, aici.

Sprintenă, urcă treptele de metal ale camionului și se strecură lângă soțul ei și șofer. Cel din urmă porni ascultător motorul, imitat de restul camioanelor.

– Fiecare raport a fost diferit, încheie Anderton. Fiecare a fost unic. Dar două dintre ele se potriveau asupra unui punct. Dacă rămâneam în libertate, *aveam să-l omor pe Kaplan.* Asta a creat iluzia unui raport majoritar. În realitate, asta e tot ce-a fost: o iluzie. „Donna“ și „Mike“ au prevăzut același eveniment… dar pe două linii temporale diferite, survenind în situații total diferite. „Donna“ și „Jerry“, așa-zisul raport minoritar și jumătate din raportul majoritar, s-au înșelat. Dintre cei trei rapoarte, doar al lui „Mike“ a fost corect… deoarece după raportul său n-a mai fost niciunul pentru a-l anula. La asta se reduce tot.

Camionul se urni. Neliniștit, Witwer începu să alerge ușor pe lângă el, cu fața lui tinerească și netedă încrețită de neliniște.

– Se va mai întâmpla asta? Trebuie să revizuim sistemul și echipamentele?

– Se poate întâmpla într-o singură împrejurare, răspunse Anderton. Cazul meu a fost unic, fiindcă am avut acces la date. S-ar *putea* întâmpla din nou – dar numai în cazul următorului comisar-șef. Așa că… bagă de seamă.

Zâmbi ușor, cu un sentiment deloc neglijabil de consolare la vederea

expresiei anxioase de pe chipul lui Witwer. Buzele roșii ale Lisei tresăriră și mâna ei o strânse ușor pe a lui.

– Să fii cu ochii în patru, îl sfătui Anderton pe tânărul Witwer. Ți s-ar putea întâmpla oricând.

Un joc de război

(War Game, 1959)

În biroul său de la Oficiul Terran de Importuri, bărbatul înalt luă din coșul de sârmă notele dimineții și, așezându-se la masa de lucru, le puse în fața sa pentru a le citi. Își potrivi lentilele de contact și își aprinse o țigară.

Bună dimineața, ciripi prima notă cu vocea ei subțire, în timp ce Wiseman își plimba degetul mare de-a lungul benzii lipite. Privind prin fereastra deschisă, către parcare, ascultă absent. Oameni buni, ce naiba faceți acolo? V-am trimis lotul ăla de… O pauză, până ce vorbitorul, directorul de vânzări al unui lanț de magazine din New York, găsi dosarul: …jucării ganimedane. Vă dați seama că ne trebuie aprobarea la timp pentru planul aprovizionării de toamnă, ca să le putem avea în stoc de Crăciun. Cu o notă de nemulțumire, directorul de vânzări încheie: Jocurile de război vor avea mare căutare și anul ăsta. Vrem să achiziționăm cât mai multe.

Wiseman coborî degetul la numele și calitatea vorbitorului.

– Joe Hauk, ciripi vocea notei. Magazinele pentru copii Appeley.

Aha, își zise Wiseman. Lăsă jos nota, luă un blanc și se pregăti să răspundă. Apoi rosti, cu jumătate de glas:

– Chiar, ce-i cu lotul ăla de jucării ganimedane?

Laboratoarele de testare se ocupau cam de multișor cu ele. De cel puțin două săptămâni.

Firește, orice produse ganimedane aveau parte de o atenție specială în ultima vreme. În cursul ultimului an, sateliții depășiseră limitele obișnuitei lor agresivități economice și începuseră – după cum

răsuflase dinspre serviciile de informații – să pună la cale acțiuni militare deschise împotriva competitorilor, printre care cele Trei Planete Interioare puteau fi considerate elementul de primă însemnătate. Însă până acum nu se întâmplase nimic. Produsele exportate păstraseră o calitate corespunzătoare, fără vicii ascunse, fără vopsele toxice dacă le lingeai, fără capsule conținând bacterii.

Și, cu toate astea…

De la o comunitate atât de inventivă ca ganimedanii te puteai aștepta să dea dovadă de creativitate în orice domeniu de activitate. Subversiunea putea fi abordată ca orice altă inițiativă – cu imaginație și ingeniozitate.

Wiseman se ridică și ieși din birou, îndreptându-se spre clădirea în care se aflau laboratoarele de testare.

Înconjurat de tot felul de produse pe jumătate demontate, Pinario ridică privirea spre șeful său, Leon Wiseman, care tocmai închidea ultima ușă a laboratorului.

– Mă bucur că ai venit, spuse Pinario, deși în realitate încerca să se eschiveze, știind că era cu cel puțin cinci zile în întârziere cu treaba și că această vizită avea să se lase cu bucluc. Mai bine pune-ți un costum profilactic – n-aș vrea să te expui vreunui risc.

Vorbise cu solicitudine, dar expresia lui Wiseman rămase severă.

– Am venit în legătură cu trupele alea de asalt la citadelă, la șase dolari setul, zise Wiseman, croindu-și drum printre grămezile de ambalaje de toate mărimile ale unor articole care așteptau să fie testate și aprobate.

– A, setul acela de soldați de jucărie ganimedani, rosti ușurat Pinario.

În privința asta avea conștiința curată. Orice operator din laboratoarele de testare cunoștea instrucțiunile speciale emise de guvernul de la Cheyenne cu privire la „pericolele de contaminare cu particule biologice ostile populațiilor urbane nevinovate“, un caz

confuz tipic al autorităților. Putea oricând să bată în retragere – în mod justificat – și să menționeze numărul acelei directive.

– I-am lăsat singuri, spuse el, venind în întâmpinarea lui Wiseman. Din cauza pericolului special pe care-l implică.

– S-aruncăm o privire. Crezi că are vreun rost avertismentul ăsta sau e vorba de altă formă de paranoia legată de „cercurile străine"?

– E justificat, mai ales când e vorba de articole pentru copii.

Câteva semne cu mâna și o porțiune de perete alunecă lateral, dezvăluind o încăpere anexă.

Ceea ce văzu în mijlocul camerei îl făcu pe Wiseman să se oprească. Un manechin din plastic, în mărime naturală, reprezentând un băiețel de vreo cinci ani, îmbrăcat în haine obișnuite, stătea proptit acolo, înconjurat de jucării. Chiar în clipa aceea, manechinul zise:

– M-am plictisit de asta. Faceți altceva. După o scurtă pauză, repetă: M-am plictisit de asta. Faceți altceva.

Jucăriile de pe podea, reglate pentru a răspunde la instrucțiuni emise pe cale orală, își abandonară diferitele activități și o luară de la capăt.

– Economie la costul orei de lucru, explică Pinario. Jucăria asta are de parcurs un întreg repertoriu până să ajungă să merite banii pe care-i va da cumpărătorul. Dacă ne-am ocupa numai de ea, ar trebui să stăm aici tot timpul.

Chiar în fața manechinului se aflau grupul de soldați ganimedani și citadela pe care fuseseră construiți s-o asedieze. Fuseseră pe cale să se furișeze spre ea, printr-o complicată manevră tactică, dar, la comanda manechinului, se opriseră. Acum se regrupau.

– Înregistrezi totul? întrebă Wiseman.

– A, da, răspunse Pinario.

Soldații de jucărie aveau vreo cincisprezece centimetri înălțime și erau făcuți din compozitul termoplastic aproape indestructibil

pentru care li se dusese vestea fabricanților de pe Ganimede. Uniformele lor erau o amestecătură de ținute militare de pe sateliți și planetele apropiate. Citadela, un bloc amenințător, dintr-un material închis la culoare, cu aspect metalic, amintea de o fortăreață medievală; la partea superioară avea ambrazuri, jos, un pod basculant care fusese ridicat, iar pe turnul din vârf flutura o flamură în culori țipătoare.

Cu o pocnitură șuierătoare, citadela lansă un proiectil asupra atacatorilor. Proiectilul explodă, cu un nor de fum și un zgomot cu totul inofensive, în mijlocul unui grup de soldați.

– Ripostează, observă Wiseman.

– Dar până la urmă pierde, zise Pinario. Trebuie. Sub aspect psihologic, ea simbolizează lumea din jur. Soldații, desigur, reprezintă pentru copil propriile sale eforturi de a-i face față. Participând la asediul citadelei, copilul capătă un sentiment de adaptare la asprimile vieții. În cele din urmă învinge, dar numai după o lungă perioadă de străduință și de răbdare. Adăugă: Cel puțin așa scrie în broșura cu instrucțiuni.

Îi dădu lui Wiseman broșura. Răsfoind-o, acesta întrebă:

– Și tactica lor de atac se schimbă de fiecare dată?

– Sunt în funcțiune de opt zile. N-au repetat vreo manevră nici măcar o singură dată. Dar iată că începe o nouă acțiune.

Soldații se furișau primprejur, apropiindu-se încetul cu încetul de citadelă. Pe ziduri apărură mai multe dispozitive de observație care începură să-i urmărească. Folosind alte jucării, soldații se ascunseră.

– Pot să încorporeze configurații întâmplătoare ale terenului, explică Pinario. Sunt obiectropi. Dacă văd, de pildă, o casă de păpuși aflată aici pentru testare, intră în ea ca șoarecii. Se răspândesc peste tot.

Pentru a-și demonstra spusele, ridică o astronavă mare de jucărie, fabricată de o firmă uraniană, și, scuturând-o, răsturnă din ea doi soldați.

– De câte ori cuceresc citadela, procentual?

– Până acum au avut succes într-una din nouă încercări. În spatele citadelei e un buton de reglare. Se poate seta un număr mai mare de reușite.

Pinario deschise o potecă printre soldații care înaintau; Wiseman îl însoți și amândoi se aplecară pentru a examina citadela.

– Asta e, de fapt, sursa de energie, spuse Pinario. O chestie isteață. Tot de aici emană instrucțiunile pentru soldați. Emisii cu înaltă frecvență, generate de o cutie cu alice.

Deschizând partea din spate a citadelei, îi arătă șefului său magazia de alice. Fiecare dintre ele era o fracțiune de instrucțiune. Pentru fiecare manevră de asalt, alicele erau trase la sorți, amestecate și lăsate să se rearanjeze într-o nouă configurație. În felul acesta se obținea caracterul aleatoriu. Dar întrucât exista un număr finit de alice, trebuia să existe un număr finit de manevre.

– Le încercăm pe toate, zise Pinario.

– Și procesul ăsta nu poate fi grăbit?

– Trebuie să-i lăsăm timp. S-ar putea să treacă prin o mie de configurații, pentru ca apoi…

– Următoarea, îl completă Wiseman, s-o determine să facă o întorsătură de nouăzeci de grade și să înceapă să tragă în cea mai apropiată ființă umană.

– Sau mai rău, rosti încruntat Pinario. Sursa asta are o grămadă de ergi. E făcută să furnizeze energie pentru cinci ani. Însă dacă totul s-ar combina simultan, transformându-se în ceva…

– Continuați testul, spuse Wiseman.

Se uitară unul la altul, apoi la citadelă. Acum soldații ajunseseră foarte aproape de ea. Brusc, o secțiune a unuia dintre ziduri alunecă în jos, apăru gura unui tun și soldații fură culcați la pământ.

– Treaba asta n-am mai văzut-o până acum, murmură Pinario.

Vreme de-o clipă, nu se mișcă nimic. Apoi copilul-manechin al

laboratorului, așezat printre jucării, spuse:

– M-am plictisit de asta. Faceți altceva.

Cu o tresărire nervoasă, cei doi bărbați îi priviră pe soldații care se ridicau și se regrupau.

Două zile mai târziu, în biroul lui Wiseman își făcu apariția șeful său, un bărbat îndesat și mânios, cu ochii bulbucați.

– Uite ce-i, începu Fowler, termină testele cu drăciile alea de jucării. Ai termen până mâine.

Dădu să iasă, dar Wiseman îl opri.

– Treaba e mai serioasă, zise el. Veniți cu mine la laborator și-am să vă arăt.

Boscorodind tot timpul, Fowler îl însoți spre laborator.

– N-ai idee cât capital investesc unele firme în chestiile astea, tocmai spunea când intrară. Pentru fiecare articol din care ai o mostră aici, pe Lună există o navă sau un depozit plin de produse care așteaptă licența de import!

Pinario lipsea. Așa că Wiseman folosi cheia în locul semnelor cu mâna care deschideau camera de încercare.

Manechinul pe care îl confecționaseră laboranții era la locul lui, printre jucării. În jurul lui, jucăriile își vedeau de treabă. Zarva îl făcu pe Fowler să se strâmbe.

– Asta e ceea ce ne ridică probleme, zise Wiseman, aplecându-se lângă citadelă. Un soldat tocmai se târa pe burtă spre ea. După cum vedeți, sunt doisprezece soldați. Dat fiind numărul lor și energia de care dispun, plus datele complexe de instrucțiuni care…

– Nu văd decât unsprezece, îl întrerupse Fowler.

– Probabil că unul s-a ascuns, spuse Wiseman.

Din spatele lor, răsună o voce:

– Nu, domnul Fowler are dreptate.

Pinario se apropie, cu un aer grav.

– Am revăzut înregistrarea. Unul a dispărut.

Toți trei tăcură.

– Poate că l-a nimicit citadela, opină în cele din urmă Wiseman.

– În cazul ăsta se pune o problemă de lege a materiei, spuse Pinario. Dacă l-a „nimicit", *ce a făcut cu resturile?*

– Poate că l-a transformat în energie, își dădu cu părerea Fowler, examinând citadela și restul soldaților.

– Am făcut o treabă deșteaptă când ne-am dat seama că a dispărut un soldat, spuse Pinario. I-am cântărit pe cei unsprezece rămași plus citadela. Greutatea rezultată este exact aceeași cu a setului inițial – cei doisprezece soldați și citadela. Ceea ce înseamnă că e undeva acolo, înăuntru.

Arătă spre citadelă care, momentan, monitoriza soldații pe cale să avanseze. Studiind-o, Wiseman simți ceva în mod instinctiv. Citadela se schimbase. Era, cumva, altfel.

– Pune banda, spuse.

– Poftim? făcu Pinario, apoi roși. Desigur.

Ducându-se la manechin, îl deconectă, îl deschise și scoase din el rola cu banda de înregistrare. Cu mâini tremurătoare, o introduse în proiector.

Urmăriră înregistrarea, asalt după asalt, până ce tuturor li se împăienjeniră ochii. Soldații înaintau, se retrăgeau, erau doborâți, se regrupau, înaintau din nou…

– Dă înapoi, acum, zise brusc Wiseman.

Ultima secvență fu reluată.

Un soldat se deplasa sigur spre baza citadelei. Un proiectil tras spre el explodă și, pentru o clipă, îl ascunse vederii. Între timp, ceilalți soldați se năpustiră într-o încercare frenetică de a escalada zidurile. Soldatul apăru din norul de fum și continuă să înainteze. Ajunse lângă zid. O porțiune din zid se retrase. Soldatul, aproape contopindu-se cu gaura din zid, folosi țeava puștii ca pe o șurubelniță pentru a-și demonta capul, apoi un braț, apoi picioarele. Piesele demontate dispărură în deschizătura din citadelă. Când nu mai rămăseseră decât un braț și pușca, și acestea se scurseră orbește în citadelă și dispărură. Deschizătura dispăru.

După o pauză îndelungată, Fowler vorbi cu glas răgușit:

– Părinții ar presupune că unul dintre soldați a fost pierdut sau distrus de copil. Treptat, interesul jocului ar păli, iar vina ar cădea pe copil.

– Ce ne recomandați? întrebă Pinario.

– Țineți-i în funcțiune, răspunse Fowler, în timp ce Wiseman dădea aprobator din cap. Lăsați să se desfășoare tot ciclul. Dar nu-i lăsați singuri.

– O să pun pe cineva de gardă aici, zise Pinario.

– Mai bine să rămâi de gardă chiar dumneata, spuse Fowler.

Iar Wiseman gândi: *Poate c-ar fi mai bine să rămânem cu toții de gardă. Sau, măcar, Pinario și cu mine.*

Mă întreb ce-o fi făcut citadela cu piesele alea? La ce-i vor fi folosit?

Până la sfârșitul săptămânii, citadela înghiți încă patru soldați.

Urmărind-o pe un monitor, Wiseman nu observă nicio schimbare vizibilă. Firește. Creșterea va fi fost doar în interior, ascunsă vederii.

Asalturile continuau, cu soldații furișându-se și citadela răspunzând

cu foc. Deocamdată însă avea în fața lui alte produse ganimedane. Jucării noi, pe care trebuia să le inspecteze.

Cu ce să încep? se întrebă.

Primul articol părea foarte simplu: un costum de cowboy din străvechiul Vest al Americii. Cel puțin, așa era descris. Dar nu dădu prea multă atenție broșurii – la naiba cu ce aveau de spus despre asta ganimedanii.

Deschise cutia și scoase costumul. Materialul, de culoare cenușie, avea ceva de substanță amorfă. *Ce treabă de mântuială*, gândi. Nu semăna decât vag cu un costum de cowboy; croiala părea făcută la voia întâmplării. Iar materialul se întindea, deformându-se în timp ce îl învârtea în mâini. Își dădu seama că transformase o bucată întreagă din el într-un buzunar care atârna.

– Nu pricep, îi spuse lui Pinario. Ăsta n-o să se vândă.

– Îmbracă-l, zise Pinario. Vei vedea.

Căznindu-se, Wiseman reuși să se strecoare cumva în costum.

– Nu e niciun risc? întrebă.

– Nu. L-am îmbrăcat și eu puțin mai înainte. E vorba de ceva mai pașnic de data asta. Dar ar putea fi de efect. Ca să-l faci să funcționeze, îți imaginezi.

– Ce anume?

– Orice.

Costumul îl ducea pe Wiseman cu gândul la viața de cowboy, așa că își imagină că era la fermă, târșâindu-și picioarele prin praful drumeagului care mărginea câmpul unde o turmă de oi negre păștea, cu acea mișcare ciudată, de măcinare grăbită, a maxilarelor lor inferioare. Se oprise lângă îngrăditură – sârmă ghimpată întinsă între stâlpi răzleți – și privea oile. Apoi, dintr-odată, oile formară un șir și porniră în direcția unui deal încețoșat, aflat în afara câmpului său vizual.

Văzu copaci, chiparoși, profilându-se pe cer. Un șoim, sus de tot, dădea din aripi de parcă ar fi pompat… *de parcă,* gândi el, *s-ar umple cu aer, ca să se ridice mai mult.* Șoimul alunecă pe-o aripă, apoi se depărtă în zbor planat. Wiseman căută din ochi vreo urmă de pradă. Nimic, doar pășunile arse de soarele verii, cu iarba retezată de turme. Multe lăcuste verzi. Și pe potecă, chiar în fața lui, o broască râioasă. Broasca se îngropase în praful gros; nu i se vedea decât partea de sus a corpului.

În timp ce se apleca, încercând să-și facă destul curaj ca să atingă capul plin de negi al broaștei, o voce de bărbat rosti de undeva, lângă el:

– Ei, e plăcut?

– Da, răspunse Wiseman. Inspiră adânc mirosul de iarbă uscată; își umplu plămânii. Spune-mi, cum se deosebește o broască râioasă femelă de un mascul? După pete, sau ce?

– De ce întrebi? se interesă bărbatul, care stătea în spatele lui, ușor ascuns vederii.

– Am dat de o broască râioasă.

– Ca să vedem despre ce-i vorba, spuse bărbatul, pot să-ți pun câteva întrebări?

– Sigur.

– Ce vârstă ai?

Asta era ușor.

– Zece ani și patru luni, răspunse, cu mândrie.

– Unde anume te afli în momentul ăsta?

– La țară, la ferma domnului Gaylord, unde mă iau cu ei tata și mama ori de câte ori putem să ne petrecem aici sfârșitul de săptămână.

– Întoarce-te și uită-te la mine, zise bărbatul. Și spune-mi dacă mă

cunoști.

Fără nicio tragere de inimă, Wiseman își luă ochii de la broască și întoarse capul. Văzu un adult cu fața uscățivă și un nas lung, un pic asimetric.

– Sunteți omul care aduce butanul, spuse. De la compania de gaz. Se uită împrejur și, bineînțeles, văzu camioneta, parcată lângă rezervorul de butan. Tata zice că butanul e scump, dar aici nu există altă…

– Așa, de curiozitate, îl întrerupse bărbatul, cum se numește compania?

– Păi, scrie chiar pe camionetă, răspunse Wiseman, citind inscripția vopsită cu litere mari. Distributan Pinario, Petaluma, California. Sunteți domnul Pinario.

– Ești gata să juri că ai zece ani și te afli pe un câmp de lângă Petaluma, California? întrebă domnul Pinario.

– Sigur. Dincolo de câmpuri, zări un șir de coline împădurite. Acum voia să ajungă la ele; se săturase de stat la pălăvrăgeală. La revedere, zise, luând-o din loc. Trebuie să fac o excursie.

Începu să alerge pe drumeag, depărtându-se de domnul Pinario. Lăcustele săreau speriate din calea lui. Gâfâind, alergă mai iute, tot mai iute.

– Leon! strigă după el domnul Pinario. Lasă-te păgubaș! Nu mai fugi!

– Am treabă pe dealurile alea, strigă printre gâfâituri Wiseman și continuă să alerge.

Deodată, ceva îl izbi în plin. Căzu cât era de lung, lovindu-se la mâini, apoi încercă să se ridice. În aerul uscat al amiezii, ceva pâlpâia în fața lui. Speriat, se dădu înapoi. Văzu o formă, un perete neted…

– N-ai să ajungi la dealuri, spuse din spatele său domnul Pinario. Mai bine stai locului. Altminteri o să te izbești de obiecte.

Mâinile lui Wiseman erau pline de sânge; se julise în cădere. Privi sângele, consternat…

Pinario îl ajută să dezbrace costumul de cowboy, spunând:

– O jucărie cum nu se poate mai dăunătoare. Un scurt răstimp în costumul ăsta și copilul ar deveni incapabil să se confrunte cu realitatea înconjurătoare. Uite ce-ai pățit…

Ținându-se cu greu pe picioare, Wiseman cercetă costumul; Pinario i-l scosese cu forța.

– Nu-i rău, rosti cu glas tremurător. E clar că stimulează tendințele de izolare deja prezente. Știu că am nutrit întotdeauna o iluzie latentă a întoarcerii la copilărie. Mai ales la perioada aceea când mergeam des la țară.

– Și observă cum ai încorporat elemente reale, pentru a-ți prelungi cât mai mult iluzia. Dacă ai fi avut timp, ai fi găsit o cale pentru a încorpora și peretele laboratorului, poate ca zid al unui hambar.

Wiseman se văzu nevoit să recunoască:

– Începusem deja… să zăresc vechea lăptărie unde își duceau fermierii laptele de vânzare.

– Cu timpul, spuse Pinario, ar fi devenit aproape imposibil să fii smuls din această iluzie.

Wiseman gândi: *Dacă poate face asta unui adult, nu-i greu de imaginat ce efect ar avea asupra unui copil.*

– Celălalt lucru pe care-l aveți aici, zise Pinario, jocul ăsta, e o aiureală. Crezi că poți să-l examinezi acum? Nu-i nicio grabă.

– Sunt OK, spuse Wiseman.

Luă cealaltă cutie și începu s-o deschidă.

– Seamănă foarte mult cu vechiul joc Monopol, zise Pinario. Se numește Concern.

Jocul consta într-o tablă de joc din carton, bani de jucărie, zaruri, jetoane care să-i reprezinte pe jucători. Și certificate de acționar.

– Trebuie să cumperi acțiuni, ca la toate jocurile de genul ăsta, evident, spuse Pinario. Nu se mai obosi să se uite la instrucțiuni. Să-l chemăm pe Fowler și să jucăm o partidă; e nevoie de cel puțin trei jucători.

Nu după mult timp, îl avură alături pe directorul departamentului. Se așezară toți trei la o masă, cu jocul Concern în față.

– Fiecare jucător începe la egalitate cu ceilalți, explică Pinario, la fel ca la toate jocurile de tipul acesta, iar pe parcursul jocului situațiile lor se schimbă în funcție de acțiunile pe care le cumpără la diverse concerne.

Concernele erau reprezentate prin mici obiecte de plastic în culori vii, foarte asemănătoare cu hotelurile și casele arhaice de la Monopol.

Începură să joace. Aruncau zarurile, mutau piesele pe tabla de joc, făceau oferte și achiziționau proprietăți, plăteau penalități, încasau penalități, stăteau un timp în „camera de decontaminare“. Între timp, în spatele lor, cei șapte soldați de jucărie se furișau iar și iar spre citadelă.

– M-am plictisit de asta, spuse copilul-manechin. Faceți altceva.

Soldații se regrupară. O luară de la capăt, strecurându-se tot mai aproape și mai aproape de citadelă.

Wiseman vorbi iritat:

– Mă întreb cât timp trebuie să mai continue blestemăția asta până să ne dăm seama la ce folosește.

– Nu se poate ști. Pinario ochi un pachet de acțiuni purpurii și aurii pe care îl cumpărase Fowler. Astea mi-ar putea fi de folos, zise. Sunt de la o mină bogată de uraniu, de pe Pluton. Ce vreți pe ele?

– O proprietate prețioasă, mormăi Fowler, cercetându-și celelalte acțiuni. S-ar putea să închei, totuși, o tranzacție.

Cum să mă concentrez la joc, se întrebă Wiseman, *când chestia aia e din ce în ce mai aproape de… Dumnezeu știe ce? De scopul pentru care a fost construită. Masa critică,* se gândi deodată.

– O clipă, rosti cu voce joasă, precaută. Puse deoparte acțiunile. Citadela aia n-ar putea fi un reactor?

– Ce fel de reactor? întrebă Fowler, preocupat de câștigul său.

Wiseman spuse tare:

– Dați-l naibii de joc.

– Ideea e interesantă, zise Pinario, lăsând și el jos acțiunile. Adică se transformă într-o bombă atomică, piesă cu piesă. Tot adăugând câte ceva, până… Se întrerupse. Nu, ne-am gândit deja la asta. Nu conține niciun fel de elemente grele. Nu e decât o baterie cu durata de cinci ani, plus o serie de mecanisme mărunte, comandate prin instrucțiuni emise chiar de baterie. Din asta nu se poate face un reactor nuclear.

– Părerea mea este că ar fi mai sigur să plecăm de aici, spuse Wiseman.

Experiența cu costumul de cowboy îi inspirase mult mai mult respect pentru inventatorii ganimedani. Iar dacă acel costum era ceva chipurile inofensiv…

Uitându-se peste umăr, Fowler spuse:

– Acum nu mai sunt decât șase soldați.

Wiseman și Pinario se ridicară instantaneu în picioare. Fowler avea dreptate. Nu mai rămăsese decât jumătate din setul de soldați. Încă unul ajunsese la citadelă și fusese încorporat.

– Să chemăm un expert în bombe de la Serviciile Militare și să verifice el, propuse Wiseman. Chestia asta depășește domeniul nostru. Se întoarse spre șeful său, Fowler. Nu sunteți de aceeași părere?

– Să terminăm mai întâi jocul, răspunse Fowler.

– De ce?

– Pentru că trebuie să fim siguri în privința asta, zise Fowler. Dar interesul său pătimaș arăta că se implicase emotiv și voia să joace până la încheierea jocului. Ce-mi dați pe acțiunile astea de pe Pluton? Sunt deschis la oferte.

El și Pinario negociară o tranzacție. Jocul continuă timp de încă o oră. Până la urmă, pentru toți trei deveni limpede că Fowler era pe cale să strângă cele mai multe acțiuni. Avea cinci concerne miniere, plus două firme de mase plastice, un monopol al algelor și toate cele șapte concerne de comerț cu amănuntul. Datorită controlului său majoritar, câștigase și cea mai mare parte a banilor.

– Eu am ieșit, spuse Pinario. Îi mai rămăseseră doar acțiuni minore, care nu controlau nimic. Le cumpără cineva pe-astea?

Cu banii care îi mai rămăseseră, Wiseman avansă o ofertă. Obținu acțiunile și continuă jocul, de această dată doar contra lui Fowler.

– E clar că jocul ăsta este o replică a inițiativelor economice interculturale tipice, comentă el. Concernele de comerț cu amănuntul sunt, în mod evident, titluri de proprietate ganimedane.

Simți un freamăt de emoție; avusese de două ori la rând zaruri bune și avea posibilitatea de a adăuga un pachet de acțiuni la cele câteva pe care le mai avea.

– Copiii care vor juca asta vor dobândi o atitudine sănătoasă față de realitățile economice. Jocul ăsta o să-i pregătească pentru lumea în care vor intra la vârsta maturității.

Dar câteva minute mai târziu pică într-o zonă vastă de acțiuni Fowler și penalitățile îi secătuiră resursele. Trebui să renunțe la două pachete; sfârșitul era aproape.

Pinario, urmărind soldații care înaintau spre citadelă, spuse:

– Știi, Leon, înclin să fiu de acord cu tine. Chestia asta ar putea fi, totuși, terminalul unei bombe. Un fel de stație de recepție. În momentul în care ar fi complet asamblată, ar putea primi un impuls energetic, transmis de pe Ganimede.

– E posibil așa ceva? vru să știe Fowler, sortându-și banii de joc pe diferite valori.

– Cine știe ce pot să facă? spuse Pinario, plimbându-se cu mâinile în buzunare. Ați terminat de jucat?

– Imediat, răspunse Wiseman.

– Spun asta, reluă Pinario, fiindcă acum nu mai sunt decât cinci soldați. Treaba se accelerează. A durat o săptămână pentru primul și doar o oră pentru al șaptelea. Nu m-ar mira ca în următoarele două ore să dispară toți cinci.

– Am terminat, anunță Fowler.

Intrase în posesia ultimei acțiuni și a ultimului dolar.

Wiseman se ridică de la masă.

– Am să chem pe cineva de la Serviciile Militare să verifice citadela. Cât despre jocul ăsta, nu e decât un plagiat după jocul nostru terran, Monopol.

– Poate nu știu că avem deja jocul, sub alt nume, opină Fowler.

Pe jocul Concern fu aplicată ștampila de aprobare și faptul fu adus la cunoștința importatorului. În biroul său, Wiseman sună la Serviciile Militare și le spuse ce voia.

Expertul în bombe era un tânăr tuns scurt, care le zâmbi prietenos în timp ce lăsa jos trusa de scule. Purta o salopetă obișnuită, fără niciun fel de echipament de protecție.

– Părerea mea, spuse el, după ce examină citadela, este că mai întâi trebuie deconectați conductorii de la baterie. Sau, dacă vreți, putem lăsa ciclul să se termine și apoi să tăiem firele înainte de a se produce vreo reacție. Cu alte cuvinte, să lăsăm ultimele elemente mobile să pătrundă în citadelă. Pe urmă, de cum vor fi înăuntru, tăiem firele, o demontăm și vedem despre ce-i vorba.

– Nu-i niciun pericol? întrebă Wiseman.

– Nu cred. Nu detectez niciun semn de radioactivitate în ea.

Expertul luă un clește de tăiat și se așeză pe podea, în spatele citadelei.

Acum nu mai erau decât trei soldați.

– N-ar trebui să dureze prea mult, rosti voios tânărul.

Un sfert de oră mai târziu, unul dintre cei trei soldați ajunse târâș la baza citadelei, își demontă capul, brațul, picioarele, trupul și dispăru bucată cu bucată în deschizătura ce i se pregătise.

– Au mai rămas doi, zise Fowler.

După zece minute, unul dintre soldații rămași se duse după cel dinaintea lui.

Cei patru bărbați se priviră.

– Încă puțin, spuse cu glas înfundat Pinario.

Ultimul soldat înainta pe căi ocolite spre citadelă. Tunurile acesteia trăgeau în direcția lui, dar el continua să avanseze.

– Din punct de vedere statistic, spuse tare Wiseman, ca să mai destindă un pic atmosfera, ar fi trebuit să dureze de fiecare dată mai mult, pentru că există mai puțini soldați asupra cărora să se concentreze. Ar fi trebuit să înceapă repede, apoi să meargă tot mai încet, iar în cele din urmă acestui ultim soldat i-ar fi trebuit cel puțin o lună ca să…

– Gura, spuse tânărul expert pe un ton potolit, rezonabil. Dacă nu vă supărați.

Ultimul dintre cei doisprezece soldați atinse baza citadelei. Ca și cei dinaintea lui, începu să se demonteze.

– Pregătește cleștele ăla, scrâșni Pinario.

Bucățile de soldat alunecară în citadelă. Deschizătura începu să se închidă. Dinăuntrul citadelei răzbătu un bâzâit care creștea repede în intensitate.

– Acum, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Fowler.

Expertul în bombe coborî cleștele și dădu să taie firul care mergea la borna pozitivă. Din clește fulgeră o scânteie și tânărul sări înapoi din reflex; cleștele îi zbură din mână și alunecă de-a lungul podelei.

– Iisuse! bolborosi. Probabil c-am fost legat la pământ.

Amețit, bâjbâi după clește.

– Ai atins cadrul bateriei, spuse Pinario cu nervozitate. Apucă cleștele și se lăsă pe vine, căutând firul pe dibuite. Poate că dacă înfășor o batistă în jurul lui… mormăi, retrăgând unealta și scotocindu-se în buzunar. Are cineva ceva cu care să învelesc ăsta? Nu vreau să mă lase lat. Cine știe câți…

– Dă-l încoace, se răsti Wiseman, smulgându-i din mână cleștele. Îl dădu pe Pinario deoparte și închise fălcile cleștelui pe fir.

Fowler rosti calm:

– Prea târziu.

Wiseman abia dacă auzi vocea directorului; auzea doar zumzetul constant din capul său și își astupă urechile, încercând zadarnic să-l amuțească. Acum părea să treacă din citadelă direct în craniul lui, transmis de oase. *Am tras prea mult de timp,* gândi. *Acum ne-a venit de hac. A câștigat fiindcă suntem prea mulți; am ajuns să ne ciorovăim…*

În mintea sa, o voce rosti:

– Felicitări. Datorită tăriei tale de caracter, ai câștigat.

Pe Wiseman îl năpădi brusc o emoție puternică, un sentiment de împlinire.

– Șansele împotriva ta erau înfricoșătoare, continuă vocea din capul său. Oricare altul ar fi eșuat.

În clipa aceea înțelese că totul era în ordine. Se înșelaseră.

– Ceea ce ai făcut aici, declară vocea, poți face în continuare tot restul vieții. Poți să-ți învingi întotdeauna adversarii. Cu răbdare și perseverență, poți fi biruitor. La urma urmei, Universul nu e ceva chiar atât de copleșitor…

Nu, realiză el cu ironie, nu era.

– Nu sunt decât oameni obișnuiți, rosti mângâietor vocea. Deci, chiar dacă ești singur, unul împotriva tuturor, nu ai de ce să te temi. Ai răbdare… și nu-ți face griji.

– N-o să-mi fac, zise Wiseman cu glas tare.

Zumzetul încetă. Vocea pierise.

După o pauză lungă, Fowler spuse:

– S-a terminat.

– Nu pricep, făcu Pianrio.

– Asta-i ce trebuia să facă, zise Wiseman. E o jucărie terapeutică. Îl ajută pe copil să capete încredere. Demontarea soldaților – râse mânzește – pune capăt separației dintre el și lume. Devine una cu ea. Și, în felul acesta, o cucerește.

– Așadar e inofensivă, spuse Fowler.

– Toată munca asta pentru nimic, bombăni Pinario. Apoi se întoarse către expertul în bombe: Îmi pare rău că te-am chemat aici de pomană.

Acum, citadela își deschisese larg porțile. Doisprezece soldați, din nou intacți, ieșiră la iveală. Ciclul era încheiat; asaltul putea reîncepe.

– N-am să-i dau aprobarea, spuse brusc Wiseman.

– Cum? făcu Pinario. De ce?

– N-am încredere. E prea complicată pentru ceea ce face de fapt.

– Explică-te, îi ceru Fowler.

– Nu e nimic de explicat. O jucărie atât de complexă, și tot ce face este să se demonteze și să se remonteze. *Trebuie* să mai fie ceva, chiar dacă noi nu ne…

– Scopul este terapeutic, interveni Pinario.

– Las totul la latitudinea ta, Leon, decise Fowler. Dacă ai îndoieli, nu-i da drumul. Mai multă prudență nu strică niciodată.

– Poate că mă înșel, zise Wiseman, dar mă tot gândesc: *Pentru ce au construit de fapt chestia asta?* Am senzația că tot nu știm.

– Și costumul de cowboy, adăugă Pinario. Nici lui nu vrei să-i dai aprobarea.

– Trece doar jocul, hotărî Wiseman. Concern, sau cum îi zice.

Aplecându-se, se uită atent la soldații care reîncepuseră asaltul citadelei. Din nou, nori de fum… manevre, atacuri simulate, retrageri precaute…

– La ce te gândești? îl iscodi Pinario.

– Poate că e o diversiune, răspunse Wiseman. Pentru a ne distrage atenția. Ca să nu observăm altceva. Asta era intuiția lui, dar nu o putea defini în mod clar. O stratagemă, spuse. În timp ce se petrece altceva. De asta-i așa complicată. *Trebuia* să ne bage la bănuieli. Iată de ce au construit-o.

Descumpănit, puse piciorul în fața unui soldat. Soldatul se refugie imediat în dosul pantofului său, ascunzându-se de monitoarele citadelei.

– Trebuie să fie ceva aflat chiar sub ochii noștri, spuse Fowler, dar noi nu băgăm de seamă.

– Da. Wiseman se întrebă dacă aveau să afle vreodată despre ce era vorba. În orice caz, spuse, o vom ține aici, unde putem să fim cu ochii pe ea.

Așezându-se în apropiere, se pregăti să urmărească soldații. Căută o poziție cât mai confortabilă pentru o lungă, lungă așteptare.

În seara aceea, la ora 18, Joe Hauck, directorul de vânzări al magazinelor pentru copii Appeley, își parcă mașina în fața casei, coborî din ea și urcă sprinten scările. Sub braț, ținea un pachet mare, plat – o „mostră" pe care și-o însușise.

– Hei! strigară într-un glas cei doi copii ai săi, Bobby și Lora, când intră în casă. Ne-ai adus ceva, tati?

Se vârâră în el, blocându-i trecerea. La masa din bucătărie, soția sa ridică ochii și lăsă jos revista din care citea.

– Un joc nou pe care l-am ales pentru voi, spuse Hauck.

Despachetă cutia, bine dispus. Nu vedea niciun motiv pentru care nu s-ar fi autoservit cu una din noile jucării; călărise telefonul săptămâni de-a rândul ca să le treacă prin Oficiul de Importuri – și după toate demersurile, doar unul dintre cele trei produse fusese admis.

În timp ce copiii plecau cu jocul, soția sa spuse cu voce joasă:

– Iarăși corupție la vârf.

Dezaprobase întotdeauna faptul că aducea acasă mărfuri din magazin.

– Avem câteva mii acolo, se justifică Hauck. Depozitul e plin. Nimeni n-o să observe lipsa unei cutii.

În timpul cinei, copiii se ocupară doar de studierea instrucțiunilor de joc. Nu-i interesa nimic altceva.

– Nu mai citiți la masă, îi dojeni doamna Hauck.

Lăsându-se pe spate în scaun, Joe Hauck reveni la relatarea zilei sale de lucru.

– Și după toată strădania asta, ce-au aprobat? Un joc de doi bani. O să fim norocoși dacă putem face destulă promoție pentru a realiza un profit. Jocul ăla cu trupele de asalt ar fi fost cu adevărat profitabil. Dar l-au blocat pe timp nedefinit.

Își aprinse o țigară și se relaxă, gustând tihna căminului, prezența soției și a copiilor săi.

– Tati, vrei să joci? îl întrebă fiica lui. Aici scrie că e bine să fie cât mai mulți jucători.

– Sigur, spuse Joe Hauck.

În timp ce soția sa strângea masa, el și copiii pregătiră tabla de joc, jetoanele, zarurile, banii de hârtie și pachetele de acțiuni. Aproape imediat se cufundă în joc, captivat; își aduse aminte cu câtă plăcere juca Monopol pe vremea copilăriei și cumpără acțiuni în mod iscusit și inspirat, astfel încât, spre sfârșitul jocului, acaparase majoritatea concernelor.

Se lăsă pe spate, cu un oftat mulțumit.

– Ei, asta este, le declară el copiilor. Mă tem că am avut un avantaj de la bun început. La urma urmei, nu sunt un ageamiu la genul ăsta de joc. Dobândirea prețioaselor valori imobiliare de pe tabla de joc îi conferea un puternic sentiment de satisfacție. Îmi pare rău că a trebuit să câștig, copii.

– Dar n-ai câștigat, replică fiica lui.

– Ai pierdut, adăugă fiul său.

– *Ce?* exclamă Joe Hauck.

– Cel care acumulează cele mai multe acțiuni *pierde,* spuse Lora. Îi arătă instrucțiunile. Vezi? Scopul e să te descotorosești de acțiuni. Ai ieșit din joc, tati.

– Ei, drăcie, zise Hauck, dezamăgit. Ce fel de joc e ăsta? Satisfacția

lui se evaporase. Nu e nicio distracție.

– Acum trebuie să terminăm noi doi jocul, spuse Bobby, ca să vedem cine câștigă până la urmă.

Ridicându-se de la masă, Joe Hauck mormăi:

– Nu pricep. Ce ar putea vedea cineva la un joc în care câștigătorul nu se alege cu nimic?

În spatele lui, cei doi copii continuară să joace. În timp ce acțiunile și banii treceau de la unul la altul, copiii deveneau tot mai pasionați. Când jocul ajunse în stadiul final, erau de-a dreptul fascinați.

Nu cunosc Monopol, își spuse Hauck, *de aceea jocul ăsta trăsnit nu li se pare ciudat.*

Oricum, important era că puștilor le făcea plăcere să joace Concern. Era clar că jocul se va vinde și ăsta era lucrul care conta. Cei doi copii învățau deja firescul cedării bunurilor pe care le dețineau. Își dădeau acțiunile și banii cu aviditate, cu un fel de abandon înfrigurat.

Întorcând capul și privindu-l cu ochi strălucitori, Lora spuse:

– E cea mai fainǎ jucărie educativă pe care ai adus-o vreodată acasă, tati!

Ce spun morții

(What the Dead Men Say, 1964)

I

De o săptămână, cadavrul lui Louis Sarapis, într-un sicriu din plastic transparent, era expus în sala prin care vizitatorii nu conteneau să se perinde – fețe plânse, doamne în vârstă purtând haine de doliu, într-o atmosferă de suspine înăbușite și murmure.

Într-un colț al vastei încăperi, Johnny Barefoot aștepta nerăbdător să ajungă lângă trupul lui Sarapis. Dar nu pentru a-i aduce un ultim omagiu; treaba lui aici, descrisă cu de-amănuntul în testamentul lui Sarapis, era cu totul alta. Ca manager de relații publice al defunctului, treaba lui era, pur și simplu, să-l readucă la viață pe Louis Sarapis.

„Hristoase!“ mormăi pentru sine când, uitându-se la ceas, constată că mai erau încă două ore până ce ușile sălii aveau, în sfârșit, să se închidă. Îi era foame. Iar adierea rece care venea dinspre învelișul criogenic al sicriului nu făcuse decât să-i sporească, minut cu minut, starea de disconfort.

În acel moment, soția lui, Sarah Belle, se apropie, întinzându-i un termos cu cafea fierbinte.

– Poftim, Johnny. Ridică mâna și-i îndepărtă de pe frunte șuvițele de păr negru și lucios, de indian chiricahua. N-arăți prea bine.

– Nu, întări el. Chestia asta mă calcă pe nervi. Nu prea mă dădeam eu în vânt după el nici când trăia și cu siguranță că nu-mi e mai simpatic acum.

Arătă cu un gest scurt al capului spre sicriu și defilarea îndoliaților.

– *Nil nisi bonum,* rosti încet Sarah Belle.

El îi aruncă o privire încruntată, neînțelegând ce-i spusese. Ceva într-o limbă străină, fără îndoială. Sarah Belle avea studii superioare.

– Ca să-l citez pe iepurașul Thumper, zise Sarah Belle, zâmbindu-i afectuos, „dacă nu poți spune nimic de bine, nu spune nimic". Și adăugă: Din *Bambi*, un vechi film clasic. Dacă ai merge cu mine în fiecare luni seara la prelegerile de la Muzeul de Artă Modernă…

– Ascultă, Sarah Belle, spuse disperat Johnny Barefoot, nu vreau să-l readuc la viață pe pungașul ăsta bătrân. Cum m-oi fi vârât în beleaua asta? Eram sigur că, din clipa în care embolia l-a pus la pământ, puteam să-mi iau adio de la întreaga afacere.

Numai că nu se întâmplase tocmai așa.

– Scoate-l din priză, spuse Sarah Belle.

– Ce?

Ea râse.

– Ți-e frică s-o faci? Deconectează sursa de energie a învelișului criogenic și se va încălzi. N-o să mai fie nevoie să-l reînvii, nu-i așa? Prin ochii ei albaștri trecu o lucire jucăușă. Te temi de el, presupun. Bietul de tine. Îl bătu ușurel pe braț. Ar trebui să divorțez, dar n-am s-o fac; ai nevoie de o mămicuță care să-ți poarte de grijă.

– Te înșeli, replică el. Louis zace în coșciugul ăla, complet neputincios. Ar fi… lipsit de bărbăție să-l deconectez.

Sarah Belle vorbi pe un ton liniștit:

– Dar într-o zi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să dai piept cu el, Johnny. Iar când va fi în semiviață, avantajul o să fie de partea ta. Așa că va fi un moment prielnic; s-ar putea să scapi nevătămat.

Se întoarse și se îndepărtă, vârându-și mâinile în buzunarele pardesiului, din cauza răcorii din sală.

Mohorât, Johnny își aprinse o țigară și se rezemă de perete. Soția sa avea dreptate, desigur. Un semiviețuitor n-avea nicio șansă într-o confruntare directă cu o persoană în viață. Și totuși… simțea că i-ar fi lipsit curajul, căci încă din copilărie nutrise un sentiment de respect și teamă față de Louis, care domina transporturile 3–4 – rutele comerciale dintre Pământ și Marte – de parcă ar fi fost un copil care muta astronave de jucărie pe un carton din camera lui. Iar acum, după moartea sa la vârsta de șaptezeci de ani, bătrânul controla, prin Wilhelmina Securities, o sută de companii asociate – și neasociate – de pe cele două planete. Venitul său net nu putea fi calculat, nici măcar în scopul impozitării; și, de fapt, n-ar fi fost înțelept nici din partea experților financiari ai Guvernului să încerce.

E vorba de copiii mei, gândi Johnny. *La ei și la școala pe care-o urmează în Oklahoma trebuie să mă gândesc.* Nu l-ar fi deranjat nicidecum să-și facă de lucru cu bătrânul Louis, dacă n-ar fi fost cap de familie. Dar nimic nu însemna mai mult pentru el decât cele două fetițe și, firește, Sarah Belle. *La ei trebuie să mă gândesc, nu la mine,* își spuse din nou, acum, când aștepta momentul pentru a scoate cadavrul din sicriu, conform instrucțiunilor amănunțite ale bătrânului. *Ia să vedem. Probabil că are o perioadă totală de semiviață în jur de un an, pe care va dori s-o repartizeze strategic; de pildă, la sfârșitul fiecărui an fiscal. Probabil că o va întinde de-a lungul a două decenii, câte o lună, din când în când, iar spre sfârșit, la apropierea scadenței, poate câte o săptămână.*

Și în cele din urmă, bătrânului Louis nu-i vor mai rămâne decât câteva ore; semnalul va fi tot mai slab, scânteia slabă a activității electrice va rătăci prin celulele cerebrale înghețate, va începe să pâlpâie, cuvintele emise prin instalația de amplificare se vor rări, vor deveni neinteligibile. Apoi… liniștea și, în sfârșit, mormântul. Dar asta s-ar fi putut petrece peste douăzeci și cinci de ani; ar fi fost anul 2100 înainte ca procesele cerebrale ale bătrânului să înceteze cu totul.

Trăgând din țigară, Johnny Barefoot se gândi la ziua în care intrase timorat în biroul de personal de la Archimedean Enterprises, spunându-i timid fetei de la ghișeu că voia o slujbă. Avea de vânzare câteva idei excelente, idei care, în esență, l-ar fi scăpat de Sarapis de necesitatea folosirii forței de muncă sindicalizate. Era o stratagemă mârșavă, și era conștient de asta, dar avusese dreptate; merita prețul.

Fata îl trimisese la domnul Pershing, șeful Serviciului Personal, iar Pershing îl trimisese la Louis Sarapis.

– Adică să lansez din largul *oceanului?* întrebase Sarapis. Din Atlantic, dincolo de limita de cinci kilometri?

– O organizație sindicală e o organizație națională, răspunsese Johnny. Nici una, nici alta nu are jurisdicție dincolo de apele teritoriale. Dar o organizație de afaceri e internațională.

– Voi avea nevoie de oameni acolo. De același număr de oameni, ba chiar de mai mulți. De unde-i voi lua?

– Mergeți în Birmania [3], sau în India, sau în Malaysia, spusese Johnny, și veți găsi tineri muncitori necalificați. Îi formați dumneavoastră, pe baza unui contract de instruire profesională compensatoriu. Altfel spus, le rețineți salariile în schimbul costului transbordării.

Era o formă de peonaj [4], știa asta. Dar lui Louis Sarapis îi surâsese ideea. Un mic imperiu în largul oceanului, menținut în funcțiune de oameni lipsiți de drepturi legale. Ideal.

Sarapis procedase întocmai și-l angajase pe Johnny în Serviciul său de Relații publice; era cel mai bun loc pentru un om cu idei excelente, de natură non-tehnică. Altfel spus, un om fără studii: un *astud.* Un profan, un marginalizat. Un neisprăvit, fără nicio diplomă.

– Ascultă, Johnny, i se adresase odată Sarapis. Cum se face că, deși ești atât de deștept, n-ai urmat nicio școală? Toată lumea știe că treaba asta-i fatală, în ziua de azi. Vreun impuls sinucigaș, oare?

Și rânjise, arătându-și dinții din oțel inoxidabil.

– Te-ai prins, Louis, răspunsese el, arțăgos. Aș vrea să mor. Mă detest. În momentul acela își amintise de ideea lui cu peonajul. Dar asta venise după ce renunțase la studii, așa că nu ăsta va fi fost motivul. Poate c-ar trebui să consult un psihanalist, adăugase.

– Niște șarlatani, cu toții, replicase Louis. Știu, fiindcă am avut șase, care au lucrat în exclusivitate pentru mine, într-un un moment sau altul. Ceea ce nu-i în regulă la tine este că ești un tip invidios; dacă

nu poți să te căpătuiești, refuzi. Nu-ți place să urci treaptă cu treaptă, nu-ți place lupta îndelungată.

Dar m-am căpătuit, își spuse Johnny Barefoot, își spusese încă de pe atunci. *Faptul că lucrez pentru tine înseamnă că am dat lovitura. Toată lumea vrea să lucreze pentru Louis Sarapis. Sarapis oferă locuri de muncă la tot felul de oameni.*

Privind șirul pe două rânduri al persoanelor îndoliate care se scurgeau pe lângă sicriu, se întrebă dacă toți acești oameni erau angajați sau rude ale angajaților lui Sarapis. Ori asta, ori oameni care beneficiaseră de pe urma subvenției publice pe care Sarapis, făcând presiuni asupra Congresului, izbutise s-o transforme în lege în cursul recesiunii economice din urmă cu trei ani. Sarapis, la vârsta senectuții, un colosal tătucă al săracilor, al muritorilor de foame, al șomerilor. Bucătării ambulante care împărțeau supă… Oameni stând la coadă, și pe atunci. Exact ca acum.

Poate că oamenii aflați astăzi aici fuseseră prezenți și în cozile acelea.

Tresări, când unul dintre paznicii sălii îl atinse cu cotul.

– Auziți, nu sunteți domnul Barefoot, PR-ul lui moș Louis?

– Ba da, răspunse Johnny. Stinse țigara și începu să deșurubeze capacul termosului pe care i-l adusese Sarah Belle. O cafea? îl întrebă pe paznic. Sau poate ești obișnuit cu frigul din sălile astea publice.

Orașul Chicago pusese la dispoziție această sală în care să fie depus corpul lui Louis, pentru ca lumea să-i poată aduce un ultim omagiu. Era un semn de recunoștință pentru tot ce făcuse aici. Pentru fabricile pe care le deschisese, pentru locurile de muncă pe care le crease.

– Nu-s obișnuit, spuse paznicul, acceptând un pahar de cafea. Știți, domnule Barefoot, v-am admirat dintotdeauna fiindcă, deși sunteți astud, ați obținut o slujbă dintre cele mai bune, cu un salariu de invidiat, ca să nu mai vorbim de faimă. Sunteți un exemplu pentru noi, ceilalți astuzi.

Johnny scoase un mârâit și sorbi din propria cafea.

– Desigur, continuă paznicul, cred că, de fapt, lui Sarapis ar trebui să-i fim recunoscători. Și dumneavoastră tot el v-a oferit slujba. Cumnatul meu a lucrat pentru el cu cinci ani în urmă, într-o perioadă în care nimeni nu mai făcea angajări, în afară de Sarapis. Se tot spune că era un bătrân zgârcit – că se războia cu sindicatele și așa mai departe. Dar le-a dat totuși pensii la atâția bătrâni… Taică-meu a trăit dintr-un program de pensii Sarapis până în ziua morții. Și toate proiectele alea de lege pe care le-a trecut prin Congres; ăia n-ar fi votat niciuna din legile de ajutor social pentru nevoiași, dacă Sarapis n-ar fi făcut presiuni.

Johnny mârâi.

– Nu-i de mirare că vin atâția oameni aici, zise paznicul. Înțeleg bine de ce. Cine o să-i mai ajute pe cei mărunți, pe astuzii ca dumneavoastră și ca mine, acum, când el nu mai e?

Johnny nu avea un răspuns. Nici pentru el, nici pentru paznic.

Ca proprietar al Morgii Fraților Dragi, legea îi cerea lui Herbert Schoenheit von Vogelsang să-l consulte pe consilierul juridic al defunctului domn Sarapis, bine-cunoscutul domn Claude St Cyr. În esență, trebuia să știe cu exactitate cum urmau să fie repartizate perioadele de semiviață; sarcina sa era să se ocupe de aspectele tehnice.

Treaba ar fi trebuit să fie una de rutină, însă un impediment se ivi aproape numaidecât. Îi fu imposibil să dea de domnul St Cyr, administratorul averii lui Louis Sarapis.

La naiba! gândi Schoenheit von Vogelsang, închizând telefonul la care nu răspundea nimeni. *Ceva nu-i în regulă; nu s-a mai pomenit una ca asta la un om atât de important.*

Telefonase de la cripte – locul unde semivieţuitorii erau menținuți în învelișurile lor criogenice permanente. Când urcă la etaj, un bărbat cu o expresie îngrijorată și cu un aspect de față bisericească aștepta

la ghișeu, cu talonul unui cec de recuperare în mână. Era clar că venise să ridice o rudă. Ziua Reînvierii – sărbătoarea prin care erau celebrați în mod public semiviețuitorii – bătea la ușă; curând avea să înceapă năvala.

– Da, domnule, i se adresă Herb, cu un zâmbet afabil. O să mă ocup personal de talonul dumneavoastră.

– E vorba de o doamnă mai în vârstă, spuse clientul. La vreo optzeci de ani, mică de statură și stafidită. N-am venit doar să vorbesc cu ea, aș vrea să o scot câtva timp. E bunica mea.

– O clipă, rosti Herb și se întoarse la cripte pentru a căuta numărul 3054039-B.

După ce reperă persoana în cauză, examină fișa de evidență atașată: aceasta menționa un rest de semiviață de doar cincisprezece zile. În mod automat, conectă un amplificator portabil în locașul din capacul de sticlă al sicriului, îl acordă și ascultă pe frecvența corespunzătoare, în așteptarea unui indiciu de activitate cerebrală.

Slab, dinspre amplificator se auzi:

– …și atunci Tillie și-a luxat glezna și-am crezut că nu se va mai face bine niciodată. A fost atât de nesăbuită, vrând imediat să înceapă din nou să meargă…

Mulțumit, deconectă amplificatorul și chemă un muncitor de la sindicat care să se ocupe de transportul căruciorului cu numărul 3054039-B la rampa de încărcare, de unde clientul putea să-l urce în elicopterul sau în mașina lui.

– Ați verificat-o? întrebă acesta în timp ce plătea.

– Personal, îl asigură Herb. Funcționează perfect. O Zi a Reînvierii fericită, domnule Ford, adăugă, cu un zâmbet.

– Mulțumesc, răspunse clientul și se îndreptă spre rampă.

Pentru ziua când mi-o suna mie ceasul, își spuse Herb, *le voi cere prin testament moștenitorilor să mă reînvie doar câte o zi în fiecare secol. În felul ăsta, o să pot urmări soarta omenirii.* Dar asta ar fi implicat cheltuieli de

întreținere exorbitante pentru moștenitori și fără îndoială că, mai devreme sau mai târziu, ar fi făcut după capul lor, l-ar fi scos din învelișul criogenic și – Doamne ferește! – l-ar fi îngropat.

– Înhumarea este o barbarie, mormăi el, cu voce tare. O relicvă a originilor primitive ale civilizației noastre.

– Da, domnule, încuviință de la mașina de scris secretara sa, domnișoara Beasman.

La cripte, câțiva clienți comunicau în șoaptă cu rudele lor aflate în semiviață, repartizați la distanțe egale de-a lungul intervalelor dintre sicrie. Era atât de senină imaginea acestor persoane devotate, care veneau cu regularitate să-și aducă omagiul. Veneau cu mesaje, cu vești despre ceea ce se întâmpla în lumea de afară, îi îmbărbătau pe triștii semiviețuitori în cursul scurtelor răstimpuri de activitate cerebrală. Și… îi plăteau lui Herb Schoenheit von Vogelsang; administrarea unei morgi era o afacere profitabilă.

– Tata pare puțin slăbit, îl abordă un tânăr. Mă întreb dacă n-ați putea să vă rupeți un minut ca să-l verificați un pic. V-aș fi foarte recunoscător.

– Desigur, spuse Herb, însoțindu-l pe client de-a lungul intervalului, până la părintele său decedat.

Fișa de evidență menționa un rest de doar câteva zile; asta era explicația scăderii activității cerebrale. Totuși… Mări intensitatea amplificării și vocea semiviețuitorului deveni o idee mai puternică. *E aproape pe ducă,* gândi Herb. Era limpede că fiul nu voia să vadă fișa, că, de fapt, nu-l preocupa faptul că legătura cu tatăl său începea să se piardă. Așa că Herb nu-i spuse nimic; se mulțumi să se îndepărteze, lăsându-l pe client să vorbească cu părintele său. De ce i-ar fi spus? De ce să-i dea o veste rea?

La rampa de încărcare apăruse între timp o furgonetă din care săriră doi oameni purtând bine cunoscutele uniforme azurii ale firmei de Transporturi și Depozite Interplanetare Atlas. Probabil că aduseseră un alt semiviețuitor sau veniseră să ridice unul care încetase cu totul din viață. Herb se îndreptă spre ei.

– Da, domnilor.

Șoferul furgonetei se aplecă pe fereastră și zise:

– L-am adus pe domnul Louis Sarapis. Locul e pregătit?

– Bineînțeles, răspunse prompt Herb. Dar nu reușesc să iau legătura cu domnul St Cyr ca să stabilesc programul. Când trebuie resuscitat?

Din furgonetă coborî un bărbat cu părul negru și ochi ca niște nasturi negri strălucitori.

– Sunt John Barefoot. Conform prevederilor testamentare, eu mă ocup de domnul Sarapis. Trebuie readus la viață imediat. Acestea sunt instrucțiunile pe care sunt însărcinat să le duc la îndeplinire.

– Înțeleg, spuse Herb, dând din cap. Foarte bine. Aduceți-l înăuntru și vom stabili imediat conexiunea.

– E frig aici, observă Barefoot. Mai frig decât în sala în care a fost depus.

– Normal, replică Herb.

Oamenii din furgonetă începură să împingă căruciorul pe care se afla sicriul. Herb observă cu coada ochiului chipul mortului, o față masivă, cenușie, semănând cu ceva turnat dintr-o matriță. *Impresionant, bătrânul pirat, gândi el. Bună treabă pentru noi toți că a dat în sfârșit în primire, în ciuda operei lui filantropice. În fond, cui îi trebuie acte de caritate? Mai ales de-ale lui.* Firește, Herb nu-i împărtăși gândul lui Barefoot; își văzu de treabă, conducând oamenii spre locul stabilit.

– O să-l auziți vorbind peste cincisprezece minute, îi promise lui Barefoot, care părea încordat. Nu vă faceți griji, n-am înregistrat aproape niciodată eșecuri în stadiul acesta; sarcina reziduală inițială este, în general, foarte puternică.

– Presupun că doar mai târziu, când începe să scadă… vă confruntați cu probleme tehnice.

– De ce a dorit să fie resuscitat atât de repede?

Barefoot se încruntă, dar nu-i răspunse.

– Scuze, rosti Herb și continuă să aranjeze cablajele, care trebuiau adaptate perfect la bornele catodice ale sicriului. La temperaturi scăzute, explică el cu voce joasă, scurgerea curentului este, practic, nestânjenită. Nu există rezistență măsurabilă la minus 65 de grade. Gata… Introduse conectorul anodic. Semnalul ar trebui să fie clar și puternic, adăugă, și deschise amplificatorul.

Un bâzâit. Nimic altceva.

– Ei? făcu Barefoot.

– O să mai verific o dată, zise Herb, întrebându-se ce se dereglase.

– Ascultă, spuse liniștit Barefoot, dacă o dai în bară și lași să se stingă scânteia…

Nu era nevoie să termine; Herb știa.

– Vrea să participe la Convenția Națională a Partidului Democrat-Republican? întrebă.

Convenția urma să aibă loc spre sfârșitul lunii, la Cleveland. În trecut, Sarapis participase activ la manevrele de culise ale convențiilor de desemnare a candidaturilor, atât la Partidul Democrat-Republican, cât și la Partidul Liberal. De fapt, se spunea că el îl alesese pe ultimul candidat democrat-republican la Președinție, Alfonse Gam. Dar dichisitul, chipeșul Gam pierduse la mustață.

– Tot nu prinzi nimic? întrebă Barefoot.

– Ăă, se pare…

– Nimic. E clar. De data aceasta Barefoot arboră o expresie rău prevestitoare. Dacă nu poți să-l învii în următoarele zece minute, o să iau *eu* legătura cu Claude St Cyr, îl vom muta de la morga dumitale și te vom acuza de neglijență.

– Fac tot ce pot, spuse Herb, transpirând în timp ce moșmondea la cablajele sicriului. Criogenarea n-am efectuat-o noi: să nu uitați asta.

S-ar putea să se fi comis atunci vreo greșeală.

Bâzâitul fu înlocuit de un zgomot de fond.

– Începe? întrebă Barefoot.

– Nu, recunoscu Herb, acum de-a dreptul neliniștit; de fapt, era un semn rău.

– Mai încearcă, zise Barefoot.

Dar nu era necesar să-i spună asta lui Herbert Schoenheit von Vogelsang, care se lupta cu disperare, apelând la toate cunoștințele sale, la toți anii săi de competență profesională în domeniu. Cu toate astea, nu reușea să facă nimic; Louis Sarapis rămânea mut.

N-am să reușesc, își dădu seama Herb, îngrozit. Și nu înțeleg de ce. CE NU-I ÎN REGULĂ? Un client de seamă, ca ăsta, și tocmai acum să se întâmple o porcărie. Continuă să trudească, fără a se uita la Barefoot, fără a îndrăzni să se uite.

La radiotelescopul de la Kennedy Slough, pe partea întunecată a Lunii, tehnicianul-șef Owen Angress descoperi că tocmai captase un semnal care emana dintr-o regiune aflată la distanță de o săptămână-lumină de sistemul solar, în direcția Proximei. În mod obișnuit, o asemenea zonă a spațiului prezenta prea puțin interes pentru Comisia ONU pentru Comunicații Cosmice, dar ce se întâmpla acum, realiză Owen Angress, era fără precedent.

Ceea ce ajungea la el, cu amplificarea maximă a marii antene a radiotelescopului, era, slabă, dar distinct, o voce umană.

– …probabil că le-a scăpat, spunea vocea. Dacă știu cu cine am de-a face, și cred că știu. Johnny ăsta! Ar lua-o pe de lături dacă n-aș sta cu ochii pe el, dar cel puțin nu-i un șnapan, ca St Cyr. Bine am făcut că l-am concediat pe St Cyr. Presupunând că reușesc să…

Vocea se pierdu pentru câteva momente.

Ce naiba-i acolo? se întrebă Angress, stupefiat. „La 1,5 secunde dintr-

un an-lumină“, murmură, făcând repede un marcaj pe harta spațială la a cărei actualizare lucrase până atunci. „Nimic. Nu-s decât nori de praf cosmic.“ Nu pricepea ce putea să însemne semnalul. Să fi fost reverberația unei emisii din apropiere? Era, cu alte cuvinte, doar un ecou?

Sau interpreta el în mod eronat calculele?

Cu siguranță că era o eroare. Cineva care medita la un emițător din afara sistemului solar… un om liniștit, care gândea cu voce tare, ca și cum ar fi fost pe punctul de-a adormi, ca și cum ar fi făcut asociații verbale libere… nu, nu avea nicio noimă.

Mai bine să-i raportez treaba asta lui Vikov, la Academia Sovietică de Științe, își spuse. Vikov era actualul său controlor; luna viitoare avea să fie Jamison, de la MIT [5]. *Poate că-i vorba de-o navă de cursă lungă care…*

Vocea se auzi iarăși, cu claritate:

– …Gam ăla e un nătărău; am greșit alegându-l. Acum îmi dau seama, dar e prea târziu. Alo? Gândurile părură să se limpezească, cuvintele deveniră mai deslușite. Mă întorc?… Pentru numele lui Dumnezeu, e timpul! Hei! Johnny! Ești acolo?

Angress luă telefonul și tastă codul Uniunii Sovietice.

– Spune ceva, Johnny! ceru rugător glasul celui care vorbea. Hai, băiete. Mă gândesc la atâtea afurisite de lucruri. Am atât de multe de făcut. A început Convenția? Aici nu mai am noțiunea trecerii timpului, nu văd și n-aud nimic; așteaptă până ai să ajungi aici și-o să-nțelegi…

Din nou, vocea se pierdu.

Asta-i exact ceea ce Vikov numește un „fenomen“, gândi Angress. Și-mi dau seama de ce.

||

La știrile serii de la televizor, Claude St Cyr îl auzi pe crainic trăncănind ceva despre o descoperire făcută de radiotelescopul de pe Lună, dar nu-i dădu atenție: era ocupat să prepare cocteiluri cu martini pentru oaspeții săi.

– Da, îi spuse el Gertrudei Harvey, oricât de ironic ar părea, am redactat eu însumi testamentul, inclusiv clauza care mă demitea în mod automat, scoțându-mă din funcțiune în momentul în care el avea să moară. Și-am să-ți spun de ce a făcut Louis asta. Avea tot soiul de bănuieli paranoice în privința mea, drept care și-a închipuit că o astfel de clauză o să-l asigure că nu va fi… Făcu o pauză ca să măsoare mica doză de vermut care trebuia să însoțească ginul. Că nu va fi trimis pe lumea cealaltă înainte de vreme.

Zâmbi maliții și Gertrude, așezată decorativ pe canapea, lângă soțul său, îi întoarse zâmbetul.

– Că tare mult i-a mai servit, comentă Phil Harvey.

– Ce dracu'! protestă St Cyr. N-am avut niciun amestec în moartea lui; a fost o embolie… un cheag zdravăn care s-a blocat ca un dop în gâtul unei sticle. Râse, încântat de propria-i figură de stil. Natura a găsit singură remediul.

– Ascultați, spuse Gertrude. La televizor… Zic niște chestii ciudate.

Se ridică și se duse lângă aparat, aplecându-se lângă difuzor ca să audă mai bine.

– Probabil că-i nătângul ăla de Margrave, zise St Cyr. Cu vreunul din discursurile lui politice.

Kent Margrave era președinte de patru ani. Liberal, reușise să-l învingă pe Alfonse Gam, favoritul lui Louis Sarapis pentru Biroul Oval. De fapt, Margrave, cu toate greșelile lui, era un politician destul de abil; izbutise să convingă mase largi de alegători că a avea drept președinte o marionetă a lui Sarapis nu era o idee prea strălucită.

– Nu, spuse Gertrude, aranjându-și cu grijă fusta peste genunchii goi. Este… agenția spațială, cred. Știință.

– Știință! râse St Cyr. Păi, atunci s-ascultăm; admir știința. Dă-l mai tare.

Probabil că s-a descoperit încă o planetă în sistemul Orion, își spuse. *Ceva în plus pentru a da un scop existenței noastre comune.*

– O voce provenind din spațiul cosmic, spunea crainicul televiziunii, i-a lăsat în această seară complet descumpăniți pe oamenii de știință din Statele Unite și din Uniunea Sovietică.

– O, nu! pufni St Cyr, cât pe ce să se înece cu martiniul. O voce din spațiul cosmic… nu, fie-vă milă! Îndoindu-se de râs, se retrase, ferindu-se de televizor; nu mai suporta să audă. Asta ne mai lipsea, îi spuse lui Phil. O voce care se dovedește a fi… știi tu cine.

– Cine? întrebă Phil.

– Dumnezeu, firește. Radiotelescopul de la Kennedy Slough a captat vocea lui Dumnezeu și acum vom primi un nou set de porunci divine sau măcar câteva suluri de pergament.

Își scoase ochelarii și-i șterse cu batista lui de olandă.

– În ceea ce mă privește, replică aspru Phil Harvey, sunt de acord cu soția mea. Găsesc că e fascinant.

– Uite ce-i, prietene, știi foarte bine că se va dovedi a fi un radio portabil pierdut de vreun student japonez aflat în voiaj pe undeva, între Pământ și Callisto. Radioul a plutit în derivă, ieșind din sistemul solar, iar acum telescopul îi recepționează semnalul și-l transformă într-o mare enigmă pentru toți savanții. Își redobândi dintr-odată seriozitatea. Închide-l, Gert; avem de discutat lucruri serioase.

Docilă, dar fără tragere de inimă, Gertrude Harvey stinse televizorul și se ridică.

– E adevărat, Claude, întrebă, că morga n-a reușit să-l resusciteze pe bătrânul Louis? Că nu-i în semiviață, cum ar trebui să fie acum?

– În prezent, nimeni din cadrul organizației nu-mi mai spune nimic, răspunse St Cyr. Dar mi-a ajuns și mie la urechi un zvon în privința

asta. De fapt, știa că așa era; avea încă destui prieteni la Wilhelmina, dar nu voia să vorbească despre aceste legături care persistau. Da, presupun că așa o fi.

Gertrude se cutremură.

– Închipuiți-vă… Să nu reînvii! Oribil.

– Dar până nu demult asta era condiția umană naturală, îi atrase atenția soțul ei, sorbind din martini. Până la începutul secolului, nimeni n-a cunoscut semiviața.

– Dar noi ne-am obișnuit cu ea, replică ea, încăpățânată.

St Cyr se întoarse spre Phil Harvey:

– Să ne continuăm discuția.

– Mă rog, spuse Harvey, ridicând din umeri. Dacă chiar ai impresia că e ceva de discutat. Îl privi iscoditor pe St Cyr. Aș putea să te iau la oficiul meu juridic, da. Dacă ești sigur că asta vrei. Dar nu-ți pot oferi o slujbă de genul celei pe care ți-a oferit-o Louis. N-ar fi corect față de ceilalți juriști care lucrează pentru mine.

– A, sunt de acord cu asta, spuse St Cyr.

În definitiv, firma de cărăușie a lui Harvey era mică în comparație cu întreprinderile lui Sarapis; Harvey era, de fapt, o figură minoră în transporturile comerciale 3–4.

Dar asta era exact ce urmărea St Cyr. Deoarece era încredințat că în decurs de un an, cu experiența și relațiile pe care le dobândise lucrând pentru Louis Sarapis, putea să-l detroneze pe Harvey și să preia Elektra Enterprises.

Elektra era numele primei soții a lui Harvey. St Cyr o cunoscuse și, după ce ea și Harvey se despărțiseră, el continuase s-o întâlnească, de această dată într-un mod mai personal… și mai îndrăzneț. I se păruse mereu că Elektra Harvey obținuse o sentință civilă destul de păguboasă; Harvey folosise juriști suficient de pricepuți pentru a-l anihila pe avocatul Elektrei… care, întâmplător, fusese asociatul mai tânăr al lui St Cyr, Harold Faine. Încă de la înfrângerea ei în instanță,

St Cyr își reproșase că nu preluase el personal cazul. Dar era atât de prins cu afacerile lui Sarapis, încât… pur și simplu, n-ar fi fost cu putință.

Acum, că Sarapis dispăruse, iar el nu mai avea de lucru la Atlas, Wilhelmina și Archimedean, putea să-și facă timp pentru a remedia lucrurile; putea veni în ajutorul femeii pe care (recunoștea asta) o iubea.

Dar, în momentul de față, mai avea de parcurs o cale lungă. Mai întâi trebuia să pătrundă în oficiul juridic al lui Harvey – cu orice preț. Și, evident, era pe cale să reușească.

– Atunci, batem palma? îl întrebă pe Harvey, întinzându-i mâna.

– S-a făcut, răspunse Harvey, nu prea mișcat de eveniment. Strânse totuși mâna lui St Cyr. Apropo, spuse apoi, am unele informații – fragmentare, dar în mod evident corecte – cu privire la motivul pentru care Sarapis te-a pus pe liber prin testament. Și nu-i deloc vorba de ce spuneai tu.

– Nu? făcu St Cyr, încercând să pară indiferent.

– Din câte am înțeles, se temea că cineva, probabil tu, ar dori să-l împiedice să ajungă în semiviață. Că, de pildă, ai alege o morgă pe care o administrează anumite persoane pe care le cunoști… și care n-ar reuși să-l resusciteze. Îl privi fix pe St Cyr. Lucru care, în mod straniu, pare a fi exact ceea ce s-a întâmplat.

Se făcu tăcere.

În cele din urmă, cea care vorbi fu Gertrude:

– Ce motiv ar avea Claude să nu vrea ca Louis Sarapis să fie resuscitat?

– Habar n-am, spuse Harvey. Își frecă gânditor bărbia. Nici măcar semiviața n-o înțeleg pe de-a-ntregul. Să fie oare adevărat că semivieţuitorul se pomenește adesea în posesia unui fel de înțelegeri mai profunde, a unui nou cadru de referință, a unei perspective inedite, pe care nu le-a avut când era viu?

– Am auzit că unii psihologi susțin asta, încuviință Gertrude. E ceea ce vechii teologi numeau *convertire.*

– Poate că Claude se temea ca Louis să nu ajungă la o înțelegere mai profundă a unui anumit lucru, opină Harvey. Dar asta e o simplă supoziție.

– Pură supoziție, întări Claude St Cyr, ca de altfel și existența vreunui plan de-al meu de felul celui de care ai pomenit; în realitate, nu cunosc pe absolut nimeni de la nicio morgă.

Vorbise pe un ton plin de siguranță; îl făcuse să sune așa. Dar în sinea lui își dădea seama că treaba era foarte delicată. Chiar neplăcută.

În momentul acela apăru servitoarea, care-i anunță că masa de seară era servită. Phil și Gertrude se ridicară, iar Claude îi conduse în sufragerie.

– Spune-mi, cine îl moștenește pe Sarapis? îl întrebă Harvey pe St Cyr.

– O nepoată care trăiește pe Callisto; o cheamă Kathy Egmont și este o excentrică… are vreo douăzeci de ani și a fost deja de cinci ori închisă, de obicei pentru deținere și consum de droguri. Din câte am înțeles, în ultimul timp a reușit să-și învingă dependența, iar acum a dat într-un soi de bigotism. N-am întâlnit-o niciodată, dar mi-au trecut prin mână tomuri de corespondență între ea și bătrânul Louis.

– Și după autentificarea testamentului ea dobândește toată averea? Și toată puterea politică pe care o implică?

– Ha! făcu St Cyr. Puterea politică nu se poate lăsa moștenire, nu poate fi transmisă. Tot ce obține Kathy este imperiul economic. Care funcționează, după cum știi, prin intermediul societății anonime Wilhelmina Securities, înregistrată conform legislației statului Delaware, și care îi aparține – dacă o va interesa să profite de ea. Dacă va putea înțelege ce înseamnă ceea ce moștenește.

– Nu pari prea optimist, observă Harvey.

– Toată corespondența ei denotă – cel puțin din punctul meu de

vedere – că are o personalitate morbidă, de delincventă, extrem de excentrică și instabilă. Exact ultima persoană pe mâna căreia aș fi vrut să văd ajungând companiile lui Louis.

Pe această notă, se așezară la masă.

În toiul nopții, Johnny Barefoot auzi telefonul, se ridică într-un cot și bâjbâi cu o mână până dădu de receptor. Alături, în pat, Sarah Belle se foi când el rosti iritat:

– Alo! Cine dracu' e?

O voce feminină firavă răspunse:

– Îmi pare rău, domnule Barefoot… n-aș fi vrut să vă trezesc. Dar avocatul meu mi-a spus să vă sun imediat ce ajung pe Pământ. Sunt Kathy Egmont, deși, de fapt, numele meu real este doamna Kathy Sharp. Știți cine sunt?

– Da, spuse Johnny, frecându-se la ochi și căscând. Răcoarea din dormitor îi provocă un fior; lângă el, Sarah Belle își trase plapuma peste umeri și se întoarse pe partea cealaltă. Vreți să vin să vă iau sau aveți unde să stați?

– N-am niciun prieten aici, pe Pământ. Dar la spațioport mi s-a spus că Beverely e un hotel bun, așa că mă voi duce acolo. Am plecat de pe Callisto de îndată ce am aflat că bunicul meu a murit.

– Ați ajuns repede, zise el.

Nu o așteptase mai devreme de douăzeci și patru de ore.

– Ar fi cumva cu putință… începu cu timiditate fata. N-aș putea să stau la dumneavoastră, domnule Barefoot? Mă cam înspăimântă un hotel mare, unde nu mă cunoaște nimeni.

– Îmi pare rău, spuse el prompt, sunt căsătorit. Apoi își dădu seama că răspunsul nu era doar nepotrivit… ci de-a dreptul ofensator. Adică, îi explică, vreau să spun că nu am o cameră de oaspeți. Cazați-vă la Beverely în noaptea asta, iar mâine vom găsi un

apartament acceptabil.

– Bine, se învoi Kathy. Tonul ei părea resemnat, dar încă îngrijorat. Spuneți-mi, domnule Barefoot, cum a mers resuscitarea bunicului meu? E în semiviață acum?

– Nu, răspunse Johnny. Resuscitarea n-a reușit, deocamdată. Se lucrează la asta.

Când plecase de la morgă, cinci tehnicieni se luptau să descopere ce nu era în regulă.

– Mi-am închipuit că s-ar putea întâmpla asta, spuse Kathy.

– De ce?

– Vedeți, bunicul era atât de… altfel decât ceilalți oameni. Îmi dau seama că știți asta, poate chiar mai bine decât mine… în definitiv, ați fost cu el zi de zi. Dar… pur și simplu nu mi-l puteam imagina zăcând nemișcat, așa cum zac semivieţuitorii. Știți dumneavoastră, pasiv și neputincios. Dumneavoastră puteți să vi-l imaginați în felul acesta, după tot ce-a făcut?

– Vorbim mâine, spuse Johnny. O să vin la hotel pe la 9. În regulă?

– Da, în regulă. Îmi pare bine că v-am cunoscut, domnule Barefoot. Sper că veți rămâne la Archimedean, să lucrați pentru mine. La revedere.

Telefonul se închise.

Noul meu șef, gândi Johnny. *Uaa!*

– Cine era? mormăi Sarah Belle. La ora asta?

– Proprietarul lui Archimedean, răspunse Johnny. Patronul meu.

– Louis Sarapis? Soția sa se ridică brusc în capul oaselor. Oh… te referi la nepoata lui. A apărut. Cum ți s-a părut?

– Știu și eu… răspunse el meditativ. Temătoare, în mare parte. Lumea din care vine ea e una mică, provincială, în comparație cu

Pământul.

Nu îi spuse soției sale ce știa despre Kathy, despre problema ei cu drogurile, închisoarea.

– Poate prelua afacerile chiar acum? întrebă Sarah Belle. Nu trebuie să aștepte până când Louis va înceta din semiviață?

– Din punct de vedere legal, el e mort. Testamentul lui a intrat în vigoare.

Și oricum, gândi el, sarcastic, *nu e în semiviață; e țeapăn și mort în sicriul lui din plastic, în învelișul criogenic, care e limpede că n-a fost destul de criogenic.*

– Cum crezi că ai să te descurci cu ea?

– Nu știu, rosti el cu sinceritate. Nu-s sigur nici măcar că voi încerca.

Nu-i plăcea ideea de a lucra pentru o femeie, mai ales pentru una mai tânără decât el. Și încă una care era – cel puțin conform celor auzite – psihopată. Dar la telefon nu păruse câtuși de puțin psihopată. Se gândi la asta, destul de treaz acum.

– Probabil că-i foarte drăguță, spuse Sarah Belle. Probabil c-o să te îndrăgostești de ea și-ai să mă părăsești.

– A, nu, zise el. Nimic atât de senzațional. Probabil că voi încerca să lucrez pentru ea, o voi lălăi câteva luni infecte, după care voi renunța și voi căuta altceva.

Dar între timp, gândi, *CE-O SĂ SE ÎNTÂMPLE CU LOUIS? Vom putea sau nu să-l reînviem?* Asta era cu adevărat marea necunoscută.

Dacă bătrânul putea fi resuscitat, avea posibilitatea să-și îndrume nepoata; chiar dacă era mort din punct de vedere legal și fizic, putea continua să administreze, într-o oarecare măsură, complexul său imperiu economic și politic. Dar, deocamdată, treaba asta, pur și simplu, nu era rezolvată, iar bătrânul dăduse dispoziții să fie reînviat imediat, desigur în vederea apropiatei Convenții Democrat-Republicane. De bună seamă că Louis știa – sau mai degrabă știuse – ce fel de persoană avea să-i moștenească afacerile. Fără ajutor,

nepoata lui nu putea face față. *Iar eu*, gândi Johnny, *pot face prea puțin pentru ea. Ar fi putut s-o ajute Claude St Cyr, dar, conform termenilor testamentari, el e scos cu totul din joc. Deci, ce mai rămâne? Trebuie să încercăm în continuare să-l resuscităm pe bătrânul Louis, chiar dacă ar fi să-l purtăm prin fiecare morgă din Statele Unite, Cuba și Rusia.*

– Te-ai încurcat în gânduri, spuse Sarah Belle. Ți se citește pe față. Aprinse lampa de pe noptieră și întinse mâna după halat. Nu încerca să rezolvi probleme serioase în toiul nopții.

Așa o fi și când ești în semiviață, gândi el, amețit. Își scutură capul, încercând să-l limpezească, să se trezească de-a binelea.

A doua zi dimineață, parcă mașina în garajul subteran al hotelului Beverely și sui cu ascensorul până în hol, unde recepționerul îl salută zâmbitor. Nu era un hotel cine știe ce, observă el. Curățel, totuși; un loc de cazare pentru familii respectabile, care probabil că închiria multe apartamente cu luna și destule, neîndoielnic, pensionarilor. Era limpede că nepoata lui Sarapis era obișnuită să trăiască modest.

Răspunzându-i la întrebare, recepționerul arătă spre micul restaurant de alături.

– O găsiți acolo, la micul dejun. A spus că s-ar putea s-o căutați, domnule Barefoot.

În restaurant, observă o mulțime de persoane care luau micul dejun; se opri brusc, întrebându-se care dintre ele era Kathy. Poate fata cu părul negru și cu un aer rezervat, glacial chiar, din separeul cel mai îndepărtat și retras al sălii? Se îndreptă spre ea. Părul, hotărî el, era vopsit. Fața nefardată avea o paloare nefirească, de parcă fata ar fi trecut printr-o mulțime de suferințe, dar nu din cele de pe urma cărora se dobândesc învățăminte sau experiență și în urma cărora cineva devine "mai bun". Pur și simplu suferință, fără nimic izbăvitor, se încredință el în timp ce-o examina.

– Kathy? întrebă.

Fata întoarse capul. Ochii, goi; expresia, complet impasibilă. Cu o voce stinsă, rosti:

– Da. John Barefoot?

În timp ce intra în separeu și se așeza în fața ei, fata îl privi ca și când s-ar fi așteptat să se repeadă la ea, să se arunce peste ea și – Doamne ferește! – s-o violeze. *De parcă n-ar fi decât o biată vietate măruntă, încolțită și amenințată de întreaga lume.*

Culoarea feței, sau mai degrabă lipsa ei, putea fi efectul dependenței de drog, își spuse el. Dar asta nu explica tonul apatic, nici lipsa totală de expresie a feței. Și totuși… era drăguță. Avea trăsături armonioase, delicate… dacă ar fi avut puțină viață, ar fi putut fi interesante. Poate că și fuseseră, cândva. Cu ani în urmă.

– Nu mai am decât cinci dolari, spuse ea. Atât mi-a mai rămas după ce mi-am plătit biletul, camera și micul dejun. Puteți să… Șovăi. Nu prea știu ce să fac. Puteți să-mi spuneți… dacă dispun deja de ceva? Ceva care să fi aparținut bunicului meu? Cu care să pot gira un împrumut?

– O să vă semnez eu un cec pentru o sută de dolari, pe care mi-i veți înapoia ulterior, spuse Johnny.

Scoase din buzunar carnetul de cecuri.

– Chiar? rosti ea. Părea uimită și, acum, vag, zâmbi. Aveți atâta încredere? Sau încercați să mă impresionați? Ați fost persoana însărcinată cu relațiile publice ale bunicului meu, nu? Ce spune testamentul în privința dumneavoastră? Nu pot să-mi amintesc; totul s-a întâmplat atât de repede, ca un vârtej.

– Păi, rosti el, n-am fost concediat, precum Claude St Cyr.

– Înseamnă că rămâneți. Păru, deodată, ușurată. Mă întreb dacă… s-ar putea spune că în momentul de față lucrați *pentru mine?*

– S-ar putea spune și așa, zise Johnny. În cazul în care considerați că aveți nevoie de PR. Poate că nu. Louis n-a fost niciodată absolut sigur de asta.

– Spuneți-mi ce s-a făcut pentru a-l reînvia.

El îi explică pe scurt cum stăteau lucrurile.

– Și nu știe asta toată lumea?

– Cu siguranță că nu. Știu eu, știe proprietarul unei morgi, al cărui nume aiurit este Herbert Schoenheit von Vogelsang, și e posibil ca unele informații să fi ajuns la urechile câtorva barosani din transporturi, ca Phil Harvey. La ora asta, s-ar putea să știe și Claude St Cyr. Bineînțeles, pe măsură ce timpul ar trece și Louis Sarapis nu și-ar face auzită vocea, n-ar avea niciun fel de comunicate politice pentru presă…

– Va trebui să le inventăm noi, spuse brusc Kathy. Și să pretindem că provin de la el. Asta va fi sarcina dumitale, domnule Funnyfoot [6]. Zâmbi din nou. Comunicate de presă ca din partea bunicului meu, până ce va fi, în sfârșit, resuscitat, sau până ce ne vom da bătuți. Crezi că ne vom da bătuți? Făcu o pauză, apoi adăugă, cu voce scăzută: Aș vrea să-l văd. Dacă crezi că se poate.

– O să vă conduc la Morga Fraților Dragi. Trebuie, oricum, să trec pe acolo peste o oră.

Încuviințând cu o mișcare a capului, Kathy își reluă micul dejun.

Stând lângă fată, care privea concentrată sicriul transparent, Johnny Barefoot gândi, în mod bizar: *Poate că va bate în geam și va spune: „Bunicule, trezește-te!“ Și poate că asta va da rezultate. Fiindcă altceva e clar că n-a dat.*

Frângându-și mâinile, Herb Schoenheit von Vogelsang bolborosi jalnic:

– Pur și simplu nu înțeleg, domnule Barefoot. Am lucrat toată noaptea, în schimburi, și n-am izbutit să prindem nici măcar o scânteie. Cu toate acestea, encefalograma pe care i-am făcut-o denotă o slabă, dar indubitabilă, activitate cerebrală. Prin urmare, semiviața există, dar se pare că nu putem stabili contactul. Am fixat sonde pe toată cutia craniană, după cum vedeți. Arătă spre labirintul

de conductori subțiri ca firul de păr care legau craniul mortului de instalația de amplificare de lângă sicriu. Nu știu ce-am mai putea face, domnule Barefoot.

– Există metabolism cerebral măsurabil? întrebă Johnny.

– Da, domnule. Am chemat experți din afară și l-au detectat; în parametri normali, exact cum e de așteptat imediat după deces.

Kathy zise, calmă:

– Sunt sigură că nu-i nicio speranță. E un om prea mare pentru așa ceva. Treaba asta e pentru rubedenii zaharisite. Pentru bunicuțe care trebuie dezmorțite o dată pe an, de Ziua Reînvierii. Se întoarse cu spatele la sicriu. Să mergem, îi spuse lui Johnny.

Ieșiră amândoi pe trotuarul din dreptul morgii și merseră fără ca vreunul să rostească vreo vorbă. Era o zi caldă de primăvară, iar pomii răzleți de pe marginea trotuarului erau plini de flori roz. Vișini, conchise Johnny.

– Moarte, murmură într-un târziu Kathy. Și înviere. Un miracol tehnologic. Poate că în momentul în care Louis a văzut cum e dincolo, s-a răzgândit în privința întoarcerii… poate că, pur și simplu, *nu vrea* să se întoarcă.

– În orice caz, scânteia electrică e prezentă; el e acolo, și se gândește la ceva. O lăsă pe Kathy să-l ia de braț în timp ce traversau strada. Cineva, zise cu voce joasă, mi-a spus că te interesează religia.

– Așa e, răspunse cu voce la fel de joasă Kathy. Știi, când eram dependentă de droguri am luat o supradoză – nu contează ce anume – și am intrat în stop cardiac. Din punct de vedere oficial, medical, vreme de câteva minute am fost moartă; m-au readus la viață prin masaj pe cord deschis și electroșocuri… știi tu. În intervalul acela am trăit o experiență probabil foarte asemănătoare cu ceea ce li se întâmplă celor care trec în semiviață.

– Era mai bine decât aici?

– Nu. Dar era diferit. Era… ca în vis. Nu mă refer la ceea ce ține de confuz sau de ireal. Mă refer la ceea ce-i rațional, la

imponderabilitate; știi, asta e marea deosebire. Nu mai simți forța gravitației. E greu de înțeles cât de important este lucrul acesta, dar gândește-te doar câte dintre caracteristicile visului decurg din acest singur fapt.

– Și asta ți-a schimbat viața.

– Am reușit să depășesc aspectele adictive orale ale personalității mele, dacă asta vrei să spui. Da, am învățat să-mi controlez poftele. Lăcomia.

Kathy se opri în dreptul unui chioșc de ziare pentru a citi titlurile.

– Ia uite, zise.

O VOCE DIN SPAȚIUL COSMIC ÎI NEDUMEREȘTE
PE OAMENII DE ȘTIINȚĂ

– Interesant, spuse Johnny.

Kathy luă ziarul și citi manșeta care însoțea titlul.

– Straniu, zise apoi. Au captat o entitate inteligentă, o ființă… Uite, citește și tu. Îi întinse ziarul. Asta mi s-a întâmplat și mie când am murit… M-am desprins de sistemul solar, mai întâi de gravitația planetară, apoi de cea a Soarelui. Mă întreb cine-o fi.

Luând înapoi ziarul reciti rezumatul articolului.

– Zece cenți, doamnă sau domnule, rosti brusc vânzătorul-robot.

Johnny îi aruncă moneda.

– Crezi că-i bunicul meu? întrebă Kathy.

– Puțin probabil, răspunse Johnny.

– Eu cred că da, zise ea, privind pieziș, îngândurată. Sunt sigură că el e. Uite, chestia asta a apărut la o săptămână după moartea sa și vine de la o distanță de o săptămână-lumină. Intervalul de timp corespunde, iar aici e o transcriere a ceea ce spune. Îi arătă articolul.

Te pomenește pe tine, Johnny, pe mine și pe Claude St Cyr, avocatul pe care l-a concediat, pomenește de Convenție; vorbește despre toate astea, dar trunchiat. Așa îți vin gândurile când ești mort: toate deodată, nu pe rând. Ridică ochii, zâmbindu-i. Avem o problemă serioasă, Johnny. Noi putem să-l auzim, prin intermediul radiotelescopului de la Kennedy Slough, dar el nu poate să ne audă pe noi.

– Doar nu…

– O, ba da, rosti ea pe un ton plat. Eram sigură că nu se va mulțumi cu semiviața; el trăiește, are o viață adevărată acolo, în spațiu, dincolo de ultima planetă a sistemului nostru solar. Iar noi n-o să putem interveni în niciun fel; indiferent ce e pe cale să facă… Porni mai departe și Johnny o urmă. Dar, indiferent ce va face, va fi ceva cel puțin pe măsura a ceea ce a făcut aici, pe Terra. Poți să fii sigur de asta. Te temi?

– Pe dracu', protestă Johnny. Nu-s nici măcar convins, darămite să mă tem.

Și totuși… poate că fata avea dreptate. Părea atât de sigură. Nu se putea împiedica să nu fie un pic impresionat, un pic convins.

– Ar trebui să te temi, spuse Kathy. S-ar putea să fie foarte puternic, acolo, departe. Ar putea fi în măsură să facă o grămadă de lucruri. Să influențeze o mulțime de… să ne influențeze pe noi, să influențeze ce facem, și ce spunem, și ce gândim. Chiar și fără ajutorul radiotelescopului. S-ar putea să ajungă la noi chiar în clipa asta. În mod subliminal.

– Nu cred, zise Johnny.

Dar credea, în pofida lui însuși. Kathy avea dreptate; era exact ceea ce ar fi făcut Louis Sarapis.

– Vom ști mai multe când va începe Convenția, pentru că asta e ceea ce-l preocupă, spuse Kathy. Ultima dată n-a reușit să determine alegerea lui Gam și asta a fost una dintre puținele situații din viața lui când a fost învins.

– Gam! rosti Johnny, uimit. *Fostul* ăla? Mai există pe undeva? La naiba, a dispărut cu totul, de-acum patru ani…

– Bunicul nu va renunța la el, spuse meditativ Kathy. Gam trăiește. Are o fermă de păsări sau așa ceva, pe Io. Crește curcani… sau rațe, nu știu. E acolo. Așteaptă.

– Nimeni nu l-ar mai vota pe Gam! declară disprețuitor Johnny, uitându-se lung la ea.

Kathy zâmbi, dar nu scoase nicio vorbă. Îi strânse doar brațul, lipindu-se de el. Ca și cum, gândi el, ar fi fost iar temătoare, ca noaptea trecută, când îi telefonase. Poate chiar mai temătoare.

|||

Bărbatul chipeș și spilcuit, între două vârste, purtând vestă și cravată îngustă, de modă veche, se ridică în picioare când Claude St Cyr apăru în anticamera biroului de avocatură St Cyr & Fine, în drum spre tribunal.

Aruncându-i o privire, St Cyr mormăi:

– Mă grăbesc. Stabiliți o oră cu secretara mea.

Apoi îl recunoscu pe bărbat. Vorbea cu Alfonse Gam.

– Am o telegramă, spuse Gam. De la Louis Sarapis.

Vârî mâna în buzunar.

– Regret, rosti înțepat St Cyr. Acum lucrez pentru domnul Phil Harvey. Relația mea de afaceri cu domnul Sarapis a încetat acum câteva săptămâni.

Dar se opri, curios. Îl știa destul de bine pe Gam. În campania electorală, cu patru ani în urmă, îl văzuse în numeroase ocazii – de fapt, îl reprezentase pe Gam în câteva procese de calomnie, unul cu Gam în calitate de reclamant, celelalte, în calitate de pârât. Și nu-l

plăcea deloc.

– Telegrama asta a sosit alaltăieri, spuse Gam.

– Dar Sarapis a… St Cyr se întrerupse. Vreau s-o văd.

Întinse mâna și Gam îi dădu telegrama.

Era o declarație adresată de Louis Sarapis lui Gam, prin care îl asigura de susținerea sa deplină în apropiata cursă pentru candidatură, din cadrul Convenției. Iar Gam avea dreptate; telegrama era datată doar cu trei zile în urmă. Era absurd.

– Nu-mi explic, domnule St Cyr, spuse pe un ton sec Gam. Dar seamănă cu stilul lui Louis. Vrea să candidez iar. După cum vedeți. Mie nu mi-ar mai fi trecut niciodată prin cap s-o fac. În ceea ce mă privește, m-am lăsat de mult de politică și mă ocup de creșterea bibilicilor. M-am gândit că poate știți dumneavoastră ceva despre asta… cine o fi trimis-o și de ce. Făcu o pauză, apoi adăugă: Presupunând că n-a trimis-o bătrânul Louis.

– Cum ar fi putut s-o trimită Louis?

– A, mă gândeam că poate o fi scris-o înainte de a muri și a pus pe cineva să o trimită alaltăieri. Poate chiar pe dumneavoastră. Gam ridică din umeri. E clar că nu dumneavoastră ați făcut-o. Atunci, poate domnul Barefoot.

Întinse mâna după telegramă.

– De fapt, intenționați să vă înscrieți din nou în cursa pentru candidatură?

– Dacă așa vrea Louis…

– Și să pierdeți din nou? Să faceți din nou partidul să piardă, doar pentru a-i face pe plac unui bătrân încăpățânat și ranchiunos care… St Cyr se întrerupse. Întorceți-vă la bibilicile dumneavoastră. Lăsați-o moartă cu politica. Sunteți un perdant, domnule Gam. Toată lumea din partid știe asta. De fapt, o știe toată America.

– Cum aș putea lua legătura cu domnul Barefoot?

– Habar n-am, zise St Cyr și dădu să iasă.

– Am nevoie de asistență juridică, spuse Gam.

– Pentru ce? V-a mai dat cineva în judecată? Nu aveți nevoie de nicio asistență juridică, domnule Gam, aveți nevoie de asistență medicală, de un psihiatru care să vă explice de ce vreți să candidați din nou. Uite ce-i… Se aplecă înspre Gam. Dacă în viață fiind, Louis n-a putut să te instaleze în funcție, cu siguranță că n-o mai poate face acum, când e mort.

Se îndreptă spre ușă, lăsându-l pe Gam în mijlocul încăperii.

– O clipă, rosti acesta.

Reticent, Claude St Cyr se întoarse.

– De data asta am să câștig, spuse Gam.

Vorbise de parcă era absolut sigur de ceea ce spunea; vocea lui, în loc să fie șovăitoare, ca de obicei, răsunase cu fermitate.

Derutat, St Cyr spuse:

– Mă rog, baftă. Și dumitale, și lui Louis.

– Așadar *este* în viață.

Ochii lui Gam scânteiară.

– N-am spus asta. A fost o ironie.

Gam rosti, îngândurat:

– Dar e viu; sunt sigur. Aș vrea să dau de el. Am fost la mai multe morgi, dar nu era acolo, sau n-au vrut să-mi spună. Am să mai caut. Vreau să vorbesc cu el. De-asta am venit de pe Io.

În momentul acela, St Cyr reuși să iasă. *Ce nulitate,* își spuse. *Un zero, o nenorocită de marionetă în mâna lui Louis. Se cutremură. Doamne, ferește-ne de o asemenea soartă; unul ca ăsta, președinte.*

Cum ar fi să ajungem cu toții *ca Gam!*

Nu era un gând agreabil; nu era deloc încurajator pentru ziua de lucru care îl aștepta. Și îl aștepta o zi încărcată.

Aceasta era ziua în care el, în calitate de consilier juridic al lui Phil Harvey, avea să-i prezinte domnișoarei Kathy Sharp – fostă Kathy Egmont – o ofertă pentru Wilhelmina Securities. Oferta implica un schimb de acțiuni; acțiuni cu drept de vot în Consiliul de Administrație, redistribuite astfel încât Harvey să obțină controlul asupra Wilhelminei. Valoarea corporației fiind aproape imposibil de calculat, Harvey oferea nu doar bani, ci și proprietăți imobiliare; poseda suprafețe enorme de teren pe Ganimede, ținuturi care îi fuseseră cedate cu zece ani în urmă de guvernul sovietic, în schimbul asistenței tehnice pe care o furnizase Uniunii Sovietice și coloniilor sale.

Șansele ca domnișoara Sharp să accepte erau nule.

Cu toate acestea, oferta trebuia făcută. Pasul următor – și se codea chiar și să se gândească la el – ar fi implicat un război pe viață și pe moarte în sfera concurenței economice directe între firma de transporturi a lui Harvey și-a ei. Iar a ei, St Cyr știa asta, se afla acum în cădere liberă; imediat după moartea bătrânului apăruseră necazuri cu sindicatele. Lucrul pe care Louis îl detesta cel mai mult se materializase: liderii sindicali începuseră să atace Archimedean.

În ceea ce-l privea pe el însuși, simpatiza cu sindicatele; era și timpul să intre în scenă. Până nu demult, îi ținuseră în frâu doar tacticile murdare și energia nemărginită ale bătrânului, ca să nu mai vorbim de veșnica și brutala sa imaginație. Kathy nu avea nimic din toate acestea. Iar Johnny Barefoot…

Ce poți pretinde de la un astud? se întrebă caustic St Cyr. *Să facă dintr-o coadă de câine o sită de mătase?*

Și Barefoot era ocupat până peste cap cu elaborarea imaginii publice a lui Kathy; abia începuse să realizeze câte ceva, când izbucniseră ciorovăielile sindicale. O fostă narcomană și o țicnită habotnică, o femeie care avea cazier judiciar… Johnny era exact omul potrivit la locul potrivit.

Cele mai bune rezultate fuseseră obținute în ceea ce privea imaginea

fizică a femeii. Kathy avea o înfățișare plăcută, chiar blândă și senină, aproape neprihănită. Iar Johnny știuse să exploateze acest lucru. În loc să-i redacteze comunicate de presă, o fotografiase, într-o mie de ipostaze „sănătoase": cu câini, cu copii, la serbări câmpenești, în spitale, implicându-se în acțiuni caritabile – toată gama.

Din nefericire, însă, Kathy stricase imaginea pe care i-o crease, și o stricase într-un mod destul de excentric.

Kathy susținea – pur și simplu – că e în legătură cu bunicul său. Că el era cel care se afla la o săptămână-lumină în spațiu și fusese captat de Kennedy Slough. Îl auzea, la fel ca și restul lumii… dar, grație unui miracol, o auzea și el.

Pe St Cyr îl pufni râsul în timp ce ascensorul îl ducea spre heliportul de pe acoperiș. Ciudățeniile ei religioase nu putuseră să le scape foiletoniștilor de la gazetele de scandal… Kathy vorbise prea mult în locuri publice, în restaurante și bărulețe faimoase. Chiar și cu Johnny lângă ea. Nici măcar el nu reușise s-o facă să-și țină gura.

În plus, mai survenise și incidentul de la petrecerea la care Kathy se dezbrăcase, declarând că venise momentul purificării generale; se și pictase în anumite locuri cu ojă purpurie, ca pentru o ceremonie rituală… Bineînțeles, băuse peste măsură.

Și asta-i femeia care conduce Archimedean, gândi St Cyr. *Femeia pe care trebuie s-o deposedăm, pentru binele nostru și pentru binele public.* Pentru el asta era, efectiv, o sarcină asumată în numele poporului. Practic, un serviciu public, care trebuia dus la îndeplinire, și singurul care nu împărtășea acest punct de vedere era Johnny.

Johnny O PLACE, își spuse. *Ăsta-i motivul.*

Mă întreb, cugetă el mai departe, *ce-o fi gândind Sarah Belle despre asta.*

Binedispus, St Cyr urcă în copter, închise ușa și introduse cheia de contact. Iar în momentul acela se gândi din nou la Alfonse Gam. Și buna dispoziție îi dispăru imediat, făcându-l să devină iarăși posac.

Există două persoane, gândi, *care acționează pe baza presupunerii că Louis Sarapis trăiește: Kathy Egmont Sharp și Alfonse Gam.*

Pe deasupra, două persoane dintre cele dezagreabile. Și, în ciuda sentimentelor lui, era silit să aibă de-a face cu amândouă. Se părea că asta îi era soarta.

Nu stau mai bine decât pe vremea când lucram pentru bătrânul Louis, gândi. *Ba, în anumite privințe, stau chiar mai rău.*

Decolă, îndreptându-se spre sediul firmei lui Phil Harvey, din centrul Denverului. Era în întârziere, așa că deschise emițătorul, apucă microfonul și tastă codul de apel al lui Harvey.

– Phil, mă auzi? Sunt St Cyr și mă îndrept spre tine.

Trecu pe recepție și ascultă.

Ascultă, și la urechi îi ajunse o bolboroseală îndepărtată, o boscorodeală ca și când o mulțime de cuvinte erau debitate de-a valma. O recunoscu; o auzise deja de mai multe ori, în emisiunile de televiziune.

– …în ciuda atacurilor la persoană, mult mai dure decât în cazul lui Chambers, care n-a putut să câștige alegerile din cauza reputației sale de prost administrator. Păstrează-ți încrederea în tine însuți, Alfonse. Oamenii știu să recunoască un om de calitate, să-l prețuiască; ai răbdare. Încrederea urnește și munții. Ți-o spun din proprie experiență; gândește-te la ce-am realizat eu într-o viață…

Era, realiză St Cyr, entitatea aflată la o săptămână-lumină distanță, care emitea acum un semnal și mai puternic; asemenea petelor solare, afecta toate căile de comunicație. Scăpă o înjurătură, se încruntă și închise cu un gest furios emițătorul.

Perturbă comunicațiile, își spuse. *Asta e ilegal; ar trebui să mă adresez Comisiei Federale de Comunicații.*

Tulburat, continuă să piloteze copterul pe deasupra pășunilor și a terenurilor agricole.

Dumnezeule, gândi, *chiar părea a fi bătrânul Louis!*

Să fi avut dreptate Kathy Egmont Sharp?

Când Johnny Barefoot își făcu apariția la întâlnirea cu Kathy de la sediul lui Archimedean din Michigan, o găsi pe fată într-o stare de deprimare.

– Nu vezi ce se întâmplă? îl interpelă ea, ridicându-se de la biroul la care tronase cândva Louis. Nu mă descurc deloc, toată lumea constată asta. Nu-ți dai seama?

Îl fulgeră cu privirea.

– Nu, răspunse Johnny. Dar în sinea lui știa că fata avea dreptate. Calmează-te și stai jos. Harvey și St Cyr or să apară dintr-un minut în altul și trebuie să fii stăpână pe tine când vei da ochii cu ei.

Era o întrevedere pe care sperase să o evite. Dar, își dăduse seama apoi, mai devreme sau mai târziu tot ar fi trebuit să aibă loc, așa că o convinsese pe Kathy să o accepte.

– Trebuie… să-ți spun ceva groaznic, zise Kathy.

– Ce? N-o fi chiar așa groaznic.

Se așeză, așteptând cu o senzație de teamă.

– Am început iar să mă droghez, Johnny. Din cauza responsabilităților și a stresului; e prea mult pentru mine. Îmi pare rău.

Lăsă capul în jos, mohorâtă.

– Ce iei?

– Prefer să nu-ți spun. O amfetamină. M-am documentat; știu că poate provoca o psihoză, la cantitatea pe care-o iau. Dar nu-mi pasă.

Cu respirația întretăiată, îi întoarse spatele. Johnny își dădu seama brusc cât de mult slăbise Kathy. Era și trasă la față, cu ochii goi; acum înțelese de ce. Abuzul de amfetamine îi degrada organismul, transformând materia în energie. Metabolismul ei era modificat și, pe măsură ce dependența se reinstala, devenea o

pseudohipertiroidiană, cu toate procesele somatice accelerate.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse el. Se temuse de acest lucru. Și totuși, când se întâmplase, nu fusese în stare să-și dea seama; trebuise să aștepte să-i spună ea. Cred că ar trebui să te îngrijească un medic.

Se întrebă de unde își procura drogul. Dar probabil că pentru ea, cu anii ei de experiență, nu era o problemă.

– Chestia asta te face să devii foarte instabil din punct de vedere emoțional, spuse Kathy. Să ai accese subite de furie sau să plângi în hohote. Vreau să știi asta, ca să nu mă învinuiești. Ca să știi că-i din cauza drogului.

Încercă să zâmbească și el observă efortul pe care-l făcea. Apropiindu-se, puse mâna pe umărul ei.

– Ascultă, îi spuse, când vor veni Harvey și St Cyr, cred că-i mai bine să le accepți oferta.

– Oh, făcu ea, dând din cap. Bine.

– Și pe urmă, adăugă el, vreau să te duci de bunăvoie la un spital.

– La dezintoxicare, rosti ea cu amărăciune.

– O să-ți fie mai bine departe, fără responsabilitatea care te apasă aici, la Archimedean. Ai nevoie de o perioadă lungă de odihnă totală. Ești într-o stare de oboseală psihică și fizică, dar atât timp cât iei amfetamina aia…

– Nu o simt, completă ea. Johnny, nu le pot vinde afacerea lui Harvey și St Cyr.

– De ce?

– Louis n-ar vrea să fac asta. El… Tăcu o clipă. El zice nu.

– Sănătatea ta, poate chiar viața…

– Sănătatea mea psihică, vrei să zici.

– Pui prea multe în joc. Ducă-se dracului Louis. Ducă-se dracului Archimedean. Vrei să te trezești și tu într-o morgă, în semiviață? Nu merită; asta-i doar o proprietate, dar tu ești o ființă umană.

Kathy zâmbi. În momentul acela se aprinse o lumină și bâzâi interfonul. Apoi vocea secretarei din anticameră anunță:

– Domnișoară Sharp, au sosit domnii Harvey și St Cyr. Pot să intre?

– Da, răspunse Kathy.

Ușa se deschise și Claude St Cyr și Phil Harvey intrară în grabă.

– Salut, Johnny, spuse St Cyr.

Avea un aer sigur de sine; Harvey părea, și el, sigur de sine.

– Am să-l las mai mult pe Johnny să vorbească, zise Kathy.

El îi aruncă o privire scurtă. *Asta înseamnă că acceptă totuși să vândă?* se întrebă, apoi spuse:

– Ce fel de tranzacție vreți să încheiați? Ce aveți de oferit în schimbul pachetului majoritar la Wilhelmina Securities din Delaware? Nu-mi pot imagina despre ce ar putea fi vorba.

– Ganimede, răspunse St Cyr. Tot. În principiu, adăugă.

– Ah, da, zise Johnny. Titlurile de proprietate funciară obținute de la URSS. Au fost verificate de instanțele internaționale?

– Da, și sunt valabile. Valoarea lor este inestimabilă. Și va crește cu fiecare an, putându-se chiar dubla. Clientul meu va avea grijă de asta. E o ofertă bună, Johnny; noi doi ne cunoaștem și tu știi că, dacă spun eu asta, așa este.

Probabil că așa era, hotărî Johnny. Din multe puncte de vedere era o ofertă generoasă; Harvey nu încerca să o înșele pe Kathy.

– Vorbind în numele domnișoarei Sharp… începu el, dar Kathy îl întrerupse.

– Nu, rosti ea pe un ton repezit. Nu pot vinde. El se opune.

– Mi-ai acordat deja împuternicirea să negociez, Kathy, spuse Johnny.

– Ei bine, replică ea cu asprime, ți-o retrag.

– Dacă vrei să lucrez în vreun fel cu și pentru tine, trebuie să-mi urmezi sfatul. Am vorbit deja despre asta și am căzut de acord că…

Telefonul din birou sună.

– Ascultă-l tu însuți, spuse Kathy. Ridică receptorul și i-l întinse lui Johnny. O să-ți spună chiar el.

Johnny luă receptorul și-l duse la ureche.

– Cine e? întrebă.

Apoi auzi vibrația. O vibrație stranie, ca și când ceva ar fi lovit o sârmă lungă de metal.

– …imperios să păstrați controlul. Sfatul tău e absurd. Ea poate să se adune; are stofă. Reacție panicardă; te-ai speriat fiindcă se droghează. Un doctor bun poate s-o pună pe picioare. Caută un doctor. Caută un avocat și asigură-te să nu intre pe mâna legii. Ai grijă să i se taie aprovizionarea cu droguri. Insistă pe…

Johnny smulse receptorul de la ureche, refuzând să mai asculte. Tremurând, închise telefonul.

– L-ai auzit, zise Kathy. Nu-i așa? *Era Louis.*

– Da.

– A prins puteri. Acum putem să-l auzim direct; nu e doar radiotelescopul de la Kennedy Slough. L-am auzit pentru prima oară cu claritate aseară, când mă pregăteam de culcare.

Johnny i se adresă lui St Cyr:

– Evident, va trebui să reflectăm la propunerea voastră. Trebuie să

obținem o evaluare a terenului încă nevalorificat pe care îl oferiți și fără îndoială că și voi veți dori o revizie contabilă a Wilhelminei. Asta o să ia timp.

Își auzi tremurul vocii. Încă nu-și revenise din șocul pe care-l avusese când luase receptorul și auzise vocea plină de viață a lui Louis Sarapis.

După ce stabili cu St Cyr și Harvey o nouă întrevedere ceva mai târziu în cursul aceleiași zile, Johnny o scoase pe Kathy la un mic dejun întârziat; fata recunoscuse că nu mâncase nimic de seara trecută.

– Pur și simplu nu mi-e foame, explică ea, în timp ce ciugulea cu indiferență din ochiurile cu șuncă și felia de pâine prăjită cu gem.

– Chiar dacă era Louis Sarapis, spuse Johnny, tu nu…

– El era. Nu spune „chiar dacă", știi că el e. Capătă tot mai multă energie, acolo, departe. Poate de la Soare.

– Să zicem că-i Louis, zise el, cu încăpățânare. Totuși, trebuie să acționezi în interesul tău, nu al lui.

– Interesele lui și-ale mele sunt aceleași, replică ea. Archimedean trebuie păstrat.

– Poate el să-ți acorde ajutorul de care ai nevoie? Poate el să furnizeze ceea ce lipsește? Nu-ți ia în serios dependența de drog, asta e limpede. N-a făcut decât să mă dăscălească. Simți că se înfurie. Al dracului de puțin ajutor, pentru tine sau pentru mine, în situația actuală.

– Johnny, îl simt lângă mine tot timpul; n-am nevoie de televizor sau de telefon – eu îl *simt*. E înclinația mea mistică, cred. Intuiția mea religioasă. Mă ajută să mențin legătura cu el.

Kathy bău puțin suc.

– Poate vrei să spui că e psihoza ta amfetaminică, spuse tăios Johnny.

– N-o să merg la spital, Johnny. N-o să mă internez. Sunt bolnavă, dar nu chiar atât de rău. De data asta o voi scoate la capăt cu puterile mele, fiindcă nu sunt singură. Îl am pe bunicul meu. Și… Îi zâmbi. Te am pe tine. Indiferent de Sarah Belle.

– Pe mine n-o să mă ai, Kathy, rosti el liniștit, decât dacă îi vinzi lui Harvey. Dacă accepți proprietățile funciare de pe Ganimede.

– Altfel îți dai demisia?

– Da.

După o pauză, Kathy spuse:

– Bunicul zice că n-ai decât să demisionezi.

Îl privi cu ochi mari, negri și total reci.

– Nu cred că a zis asta.

– Atunci, vorbește cu el.

– Cum?

Kathy arătă spre televizorul dintr-un colț al restaurantului.

– Deschide-l și ascultă.

Ridicându-se în picioare, Johnny zise:

– N-am de ce; ți-am comunicat deja hotărârea mea. Dacă te răzgândești, mă găsești la hotel.

Se întoarse și o luă din loc, lăsând-o singură la masă. Avea să-l cheme înapoi? Ascultă în timp ce se apropia de ieșire. Nu-l chemă.

O clipă mai târziu era pe trotuarul din fața restaurantului. Kathy nu marșase la cacealmaua lui, așa că nu mai era cacealma, era realitate. Își dăduse demisia.

Zăpăcit, continuă să meargă, fără nicio țintă. Și totuși… el era cel care avea dreptate. Era sigur de asta. Doar că… *Dracu' s-o ia*, gândi. De ce nu voia să cedeze? *Din cauza lui Louis*, conchise. Dacă nu ar fi

fost bătrânul, ar fi făcut-o, ar fi dat pachetul majoritar al acțiunilor în schimbul proprietăților de pe Ganimede. *Dracu' să-l ia pe Louis Sarapis, nu pe ea,* gândi el, furios.

Și acum? se întrebă. Să se întoarcă la New York? Să-și caute o altă slujbă? De pildă, să se ducă la Alfonse Gam? Erau de scos ceva bani din asta, dacă reușea să-l agațe. Sau să rămână aici, în Michigan, în speranța că ea avea să se răzgândească?

Nu poate s-o țină, hotărî el. *Indiferent ce-i spune Sarapis. Sau, mai degrabă, ce crede ea că-i spune. Nu contează despre ce este vorba.*

Opri un taxi și-i dădu șoferului adresa hotelului la care trăsese. Câteva minute mai târziu intra în holul hotelului Antler, întorcându-se în locul de unde plecase de dimineață. Înapoi, în camera hidos de goală, de data aceasta doar pentru a aștepta. Sperând că ea se va răzgândi și-l va suna. De data aceasta nu mai avea stabilită nicio întrevedere; întrevederea se încheiase.

Când ajunse în dreptul ușii camerei sale, auzi sunând telefonul.

Preț de o clipă, Johnny rămase în fața ușii, cu cheia în mână, ascultând soneria telefonului dinăuntru, care răzbătea, stridentă, pe culoar. *Să fie Kathy?* se întrebă. *Sau e* el?

Vârî cheia în broască, o răsuci și intră. Smulgând receptorul din furcă, spuse:

– Alo.

Vibrantă și îndepărtată, în mijlocul monologului său monoton, vocea murmură:

– …foarte rău, Barefoot, s-o părăsești. Îți trădezi meseria; credeam că ți-ai înțeles responsabilitățile. Am fost și eu în aceeași situație ca ea, dar nu m-ai fi lăsat niciodată baltă într-un acces de amor propriu jignit. Am dat în mod intenționat dispoziții să te ocupi de corpul meu, ca să rămâi în funcție. Nu poți să…

Johnny trânti receptorul în furcă, înfiorat.

Imediat, telefonul sună din nou.

De data aceasta nu mai ridică receptorul. *Să te ia dracu'!* gândi. Se duse la geam și rămase nemișcat, privind strada de dedesubt, cu gândul la discuția pe care o avusese cu Louis, cu mulți ani în urmă. Discuția care îl impresionase atât de mult. Discuția din care reieșise că nu se dusese la universitate pentru că voia să moară. Privind strada de sub fereastră, gândi: *Poate c-ar trebui să sar. Așa s-ar termina în sfârșit cu telefoanele… s-ar termina* cu asta.

Partea cea mai proastă, gândi, *e* senilitatea *lui. Gândurile lui nu sunt clare, nu-s deslușite; sunt ca în vis; irațională. Bătrânul nu e cu adevărat în viață. Nu e nici măcar în semiviață. Ceea ce i se întâmplă e o scurgere lentă a conștiinței, spre beznă. Iar noi suntem siliți s-o ascultăm în timp ce se desfășoară, în timp ce avansează, pas cu pas, către moartea finală, totală.*

Dar și în acest stadiu degenerativ, Louis avea dorințe. *Voia,* și voia morțiș. Voia ca el, Johnny Barefoot, să acționeze; voia ca și Kathy să acționeze. Rămășițele lui Louis Sarapis erau în funcțiune și erau active, și suficient de deștepte pentru a găsi modalități de a-l hărțui pe el, de a obține ce voia. Era ca o parodie a năzuințelor pe care Louis Sarapis le avusese în timpul vieții și, totuși, nu putea fi ignorată; nu putea fi evitată.

Telefonul continua să sune.

Poate că nu e Louis, gândi în clipa aceea. *Poate că-i Kathy.* Se duse și ridică receptorul. Și-l puse la loc imediat. Aceeași vibrație, frânturi ale personalității lui Louis Sarapis… Se cutremură. *Oare e aici, e selectivă?*

Avea senzația îngrozitoare că *nu era* selectivă.

Se îndreptă spre televizorul din celălalt capăt al camerei și apăsă brutal pe întrerupător. Ecranul se lumină, dar, observă el, imaginea era ciudat de tulbure. Contururi nedeslușite ale… unui chip, i se păru.

Și toată lumea vede asta, realiză. Trecu pe alt canal. Din nou, trăsăturile încețoșate, materializarea bătrânului pe ecran. Iar din difuzor, bolboroseala:

– …când va începe campania electorală, își vor da seama. Un om cu voința de a-și depune candidatura a doua oară, asumându-și responsabilitățile financiare; la urma urmei doar cineva foarte bogat își poate permite, nu-i așa, prețul unei campanii…

Vocea continuă să boscorodească. Nu, bătrânul nu-l putea auzi. Nu era o conversație; era un monolog. Nu exista o comunicație autentică.

Și totuși, bătrânul știa ce se întâmpla pe Pământ; părea să fi înțeles, să fi văzut, cumva, că Johnny își abandonase slujba.

Închizând telefonul, se așeză și-și aprinse o țigară.

Nu pot să mă întorc la Kathy, își dădu seama, *decât dacă îmi schimb opinia și o sfătuiesc să nu vândă. Iar asta e imposibil; nu pot face asta. Deci, asta pică. Atunci, ce-mi mai rămâne?*

Cât timp poate să mă hărțuiască Sarapis? Există vreun loc în care să mă pot refugia?

Întorcându-se la fereastră, rămase din nou cu ochii la strada de dedesubt.

Oprindu-se la un chioșc de presă, St Cyr aruncă o monedă și luă ziarul.

– Mulțumesc, doamnă sau domnule, rosti vânzătorul-robot.

Articolul de fond… St Cyr strânse din ochi și se întrebă dacă nu-și pierduse mințile. Nu putea să priceapă ceea ce citea – sau, mai degrabă, ceea ce nu putea să citească. Era aberant; sistemul homeostatic al jurnalului, microreleul automat care îl punea în funcțiune, se defectase, cu siguranță. Tot ce vedea era o înșiruire de cuvinte aparent fără sens. Era mai rău ca în *Veghea lui Finnegan*… [7]

Sau chiar aveau un sens? Un paragraf îi atrase atenția.

Acum la fereastra camerei de hotel, gata să sară. Dacă vreți să mai faceți vreo afacere cu ea, ați face bine să vă duceți acolo. Ea depinde de el, are nevoie de un bărbat de când a părăsit-o soțul ei, Paul Sharp ăla. Hotelul Antler, camera 604. Cred că aveți timp. Johnny e prea irascibil; nu trebuia să joace la cacealma. Când ai sângele meu, nu marșezi la așa ceva, iar ea are sângele meu și…

St Cyr îi spuse repede lui Harvey, care stătea lângă el:

– Johnny Barefoot se află într-o cameră la hotelul Antler și e pe punctul de a se arunca pe fereastră și bătrânul Sarapis ne dă de știre, ne avertizează. Cred că-i mai bine să mergem acolo.

– Barefoot e de partea noastră, zise Harvey, aruncându-i o privire. Nu ne putem permite să-l pierdem. Dar ce interes ar avea Sarapis să…

– Hai să mergem acolo, rosti St Cyr, repezindu-se spre copterul său, parcat în apropiere.

Harvey îl urmă în fugă.

IV

Soneria telefonului încetă brusc. Johnny se întoarse de la fereastră… și dădu cu ochii de Kathy Sharp care stătea lângă aparat, cu receptorul în mână.

– M-a sunat, Johnny, zise ea. El mi-a spus unde ești și ce ai de gând să faci.

– Prostii, replică el. N-am de gând să fac nimic.

– El era încredințat că da.

– Ceea ce dovedește că poate să se înșele.

Observă că țigara dintre degetele lui arsese până la filtru; o strivi în scrumiera de pe măsuța de toaletă.

– Bunicul a ținut întotdeauna la tine, spuse Kathy. Nu i-ar plăcea să ți se întâmple ceva.

Johnny dădu din umeri.

– În ceea ce mă privește, nu mai am nimic de-a face cu Louis Sarapis.

Kathy dusese receptorul la ureche, nu mai era atentă la Johnny. Îl asculta pe bunicul ei, își dădu el seama și nu mai spuse nimic. N-avea niciun rost.

– El zice, spuse Kathy, că St Cyr și Phil Harvey sunt pe cale să vină aici. El le-a spus să vină.

– Drăguț din partea lui, rosti el laconic.

– Și mie mi-ești drag, Johnny. Înțeleg de ce te plăcea și te admira bunicul. Iei cu adevărat în serios bunăstarea mea, nu-i așa? Poate că m-aș putea duce de bunăvoie la spital, însă doar pentru scurt timp, o săptămână sau câteva zile.

– Și asta o să fie îndeajuns? întrebă el.

– S-ar putea. Îi întinse receptorul. Vrea să vorbească cu tine. Cred că n-ar strica să-l asculți; oricum, va găsi el o cale pentru a ajunge la tine. Și tu știi asta.

Johnny luă receptorul fără nicio tragere de inimă.

– …problema e că ai rămas fără slujbă și asta te deprimă. Dacă nu lucrezi, simți că nu reprezinți nimic; așa ești tu făcut. Și asta-mi place. Ești ca și mine. Ascultă, am eu o slujbă pentru tine. La Convenție. Să te ocupi de publicitate în așa fel încât să fie desemnat drept candidat Alfonse Gam. O să faci treabă bună. Caută-l pe Gam. Caută-l pe Alfonse Gam. Johnny, caută-l pe Gam. Caută-l…

Johnny închise telefonul.

– Am iar de lucru, îi spuse lui Kathy. Să-l reprezint pe Gam. Cel

puțin așa zice Louis.

– O s-o faci? O să fi PR-ul lui la desemnarea candidaturii?

El ridică din umeri. De ce nu? Gam avea banii necesari; putea plăti bine și ar fi plătit. Și cu siguranță nu era mai rău decât actualul președinte, Kent Margrave. În plus… *Îmi trebuie o slujbă,* realiză el. *Trebuie să-mi câștig existența. Am o soție și doi copii; cu asta nu-i de glumit.*

– Crezi că Gam are șanse de data asta? întrebă Kathy.

– Nu, nu prea. Dar în politică se mai întâmplă și miracole. Amintește-ți de revenirea incredibilă a lui Richard Nixon, în 1968.

– Care e cea mai bună cale pe care ar trebui s-o urmeze Gam?

El o privi lung.

– Despre asta o să vorbesc cu el. Nu cu tine.

– Încă mai ești supărat, rosti liniștită Kathy. Fiindcă nu vreau să vând. Ascultă, Johnny. Să presupunem că-ți dau pe mână Archimedean.

După un moment, el întrebă:

– Ce părere are Louis de asta?

– Nu l-am întrebat.

– Știi bine că s-ar opune. Nu am destulă experiență. Știu cum funcționează afacerea, firește; am fost prezent încă de la început. Dar…

– Să nu vinzi pielea ursului din pădure, spuse cu voce joasă Kathy.

– Te rog, zise el. Nu mă dăscăli. Să-ncercăm să rămânem prieteni; prieteni detașați, rezervați.

Iar dacă e vreun lucru pe care nu pot să-l sufăr, își spuse, *e să fiu dăscălit de-o femeie. Și încă, pasămite, spre binele meu.*

Ușa camerei se deschise violent. Claude St Cyr și Phil Harvey se năpustiră în cameră, apoi o văzură pe Kathy, îl văzută și pe el lângă ea, și se destinseră. Trăgându-și sufletul, St Cyr îi spuse lui Kathy:

– Așadar te-a pus și pe tine să vii aici.

– Da, încuviință ea. Era foarte îngrijorat din cauza lui Johnny. Îl bătu ușurel pe braț. Vezi câți prieteni ai? Și apropiați, și detașați.

– Da, rosti el.

Dar, dintr-un motiv neștiut, se simțea profund melancolic.

În aceeași după-amiază, Claude St Cyr găsi timp să treacă pe la locuința Elektrei Harvey, fosta soție a actualului său patron.

– Ascultă, păpușă, spuse el, încerc să-ți fiu de folos cu afacerea asta. Dacă voi avea succes… O cuprinse în brațe și o strânse cu putere. Vei recupera câte ceva din ce ai pierdut. Nu tot, dar destul pentru a te face să te bucuri un pic mai mult de viață în general.

O sărută și, ca de obicei, ea îi răspunse; fremătă, efectiv, trăgându-l spre ea, lipindu-se cu totul de el, într-un mod aproape nefiresc de satisfăcător. Era foarte plăcut și, în plus, dură mult. Iar asta *nu* era ca de obicei.

În cele din urmă, desprinzându-se tulburată din brațele lui, Elektra spuse:

– Apropo, poți să-mi spui ce se întâmplă cu telefonul și cu televizorul? Nu pot să dau niciun telefon – tot timpul pare să fie cineva pe fir. Și imaginea de la televizor: e plină de purici și distorsionată și mereu aceeași, ca un fel de *față.*

– Nu-ți face griji, o liniști el. Ne ocupăm de asta chiar în momentul ăsta; avem o echipă care face investigații.

Oamenii săi vizitau morgă după morgă; până la urmă aveau să dea de corpul lui Louis. Și atunci aiureala asta avea să ia sfârșit… spre ușurarea tuturor.

Apropiindu-se de bufet pentru a pregăti ceva de băut, Elektra Harvey spuse:

– Phil știe ceva despre noi doi?

Picură bitter în paharele cu whisky, câte trei picături în fiecare.

– Nu, răspunse St Cyr, și, oricum, nu-i treaba lui.

– Dar Phil e plin de prejudecăți în ceea ce privește fostele soții. Nu i-ar plăcea. Te-ar bănui de lipsă de loialitate; fiindcă îi displac lui, s-ar aștepta să-ți displac și ție. E ceea ce el numește „integritate".

– Mă bucur de informație, dar pot face al naibii de puțin în privința asta. Oricum, nu va afla.

– Nu-mi pot împiedica, totuși, temerea, zise Elektra, aducându-i paharul. Vezi tu, încercam să reglez televizorul, când… știu că pare o nebunie, dar chiar mi s-a părut că… Se întrerupse. Ei bine, mi s-a părut că-l aud pe crainic vorbind despre noi. Dar era un fel de bolboroseală sau, poate, recepția era proastă. În orice caz, am auzit numele noastre.

Îl privi gravă, în timp ce-și aranja cu un gest distrat cordonul rochiei.

Simțind un fior rece, St Cyr spuse:

– Draga mea, e ridicol.

Se duse la televizor și-l deschise.

Dumnezeule mare, gândi. *Louis Sarapis e* pretutindeni? *Vede din locul ăla, unde va fi fiind el în spațiu, tot ce facem noi?*

Nu era un gând prea agreabil, mai cu seamă în momentul în care încerca s-o determine pe nepoata lui Louis să încheie o tranzacție cu care bătrânul nu era de acord.

Se ia iar de mine, își dădu el seama în timp ce, dus pe gânduri, se străduia să regleze televizorul cu degete amorțite.

– La drept vorbind, domnule Barefoot, spuse Alfonse Gam, intenționam să-ți telefonez. Am o telegramă de la domnul Sarapis, prin care mă sfătuiește să te angajez. Cred însă că va trebui să venim cu ceva total nou. Margrave are un avantaj considerabil față de noi.

– E adevărat, admise Johnny. Dar să fim realiști; de data aceasta vom primi ajutor. Ajutor din partea lui Louis Sarapis.

– Louis mi-a dat ajutor și data trecută, observă Gam, și nu a fost suficient.

– Dar ajutorul lui de acum va fi de o cu totul altă natură.

La urma urmei, gândi, bătrânul controlează toate mediile de comunicație – radioul, televiziunea, până și telefoanele, Doamne iartă-mă! Cu asemenea putere, Louis putea face aproape tot voia.

Nu văd ce nevoie ar mai avea de mine, gândi, ironic. Dar nu-i dezvălui gândul lui Alfonse Gam; după toate aparențele, Gam nu-l înțelegea pe Louis și nu înțelegea nici ce putea Louis să facă. Iar în afară de asta, o slujbă era o slujbă.

– Ai deschis vreun televizor în ultima vreme? întrebă Gam. Sau ai încercat să telefonezi ori să cumperi vreun ziar? Nu dai decât de un soi de bâiguială fără cap și fără coadă. Dacă ăsta e Louis, n-o să fie de mult ajutor la Convenție. E… dezlânat. Bate câmpii.

– Știu, rosti prudent Johnny.

– Mă tem că planul pe care și-l va fi făcut el pentru perioada de semiviață a luat-o razna, opină Gam.

Avea un aer posomorât; nu arăta ca un om care se așteaptă să câștige un scrutin.

– Admirația dumitale pentru Louis o întrece cu siguranță pe-a mea, în stadiul actual, reluă el. Sincer vorbind, domnule Barefoot, am avut o discuție lungă cu domnul St Cyr, iar spusele sale au fost total descurajatoare. Sunt decis să merg înainte, dar, sincer… Gesticulă vag. Claude St Cyr mi-a spus pe șleau că sunt un perdant.

– Doar n-o să-l credeți pe St Cyr! El e în tabăra cealaltă acum, cu Phil

Harvey.

Pe Johnny îl uimea cât de naiv era Gam, cât de influențabil.

– I-am spus că voi câștiga, mormăi Gam. Dar, pe cuvântul meu, aiurelile astea din televizoare, din telefoane… E groaznic. Mă deprimă; îmi vine să-mi iau lumea în cap.

– Înțeleg, spuse cu promptitudine Johnny.

– Louis n-a fost niciodată așa, continuă să se lamenteze Gam. Acum doar boscorodește. Chiar dacă poate să atragă de partea mea voturile pentru candidatură… oare o doresc cu adevărat? Sunt obosit, domnule Barefoot. Foarte obosit.

Tăcu apoi.

– Dacă îmi cereți să vă dau curaj, spuse Johnny, n-ați găsit omul potrivit.

Vocea de la telefon și televizor îl afecta la fel de mult și pe el. Mult prea mult pentru a-l putea îmbărbăta pe Gam.

– Te ocupi de relații publice, replică Gam. Nu poți insufla entuziasm acolo unde lipsește cu desăvârșire? Convinge-mă, Barefoot, și pe urmă eu voi convinge lumea. Scoase din buzunar o telegramă împăturită. Asta e ce-am primit deunăzi de la Louis. E clar că poate să intervină și în comunicațiile telegrafice, la fel ca și-n celelalte.

Îi dădu telegrama și Johnny o citi.

– Louis era mai coerent în momentul acela, comentă el. Când a scris asta.

– Asta vreau și eu să spun! Se deteriorează cu repeziciune. Când va începe Convenția – și acum nu mai e decât o zi – în ce stare va fi? Am o presimțire urâtă în legătură cu treaba asta. Și nu țin să fiu amestecat în vreun fel. Făcu o pauză, apoi adăugă: Cu toate astea, vreau să candidez. În consecință, Barefoot, tratează dumneata cu Louis pentru mine; dumneata poți fi intermediarul. Psihopompa.

– Ce-nseamnă asta?

– Mijlocitorul dintre Dumnezeu și om.

– Dacă veți folosi asemenea cuvinte nu veți obține candidatura. Pot să vă asigur de asta.

Cu un zâmbet forțat, Gam zise:

– Bei ceva? Se îndreptă spre bucătăria de lângă living. Scotch? Bourbon?

– Bourbon.

– Ce părere ai despre fată, nepoata lui Louis?

– Îmi place.

Și era adevărat; chiar îi plăcea.

– În ciuda faptul că-i psihopată, narcomană, ca a făcut pușcărie și, colac peste pupăză, mai are și damblaua religiei?

– Da, răspunse tăios Johnny.

– Cred că nu ești întreg la cap, comentă Gam, întorcându-se cu paharele. Dar sunt de acord cu dumneata. E o fată de treabă. De fapt, o cunosc de ceva vreme. Ca să fiu sincer, nu știu de ce a luat-o pe panta pe care-a luat-o. Nu-s psiholog… dar probabil că are ceva de-a face cu Louis. Manifestă un devotament de un fel aparte față de el, un soi de loialitate în același timp infantilă și fanatică. Și, din punctul meu de vedere, mișcătoare.

Sorbind din pahar, Johnny spuse:

– Bourbon-ul ăsta e groaznic.

– Old Sir Muskrat, zise Gam, strâmbându-se. Sunt de acord.

– Ați face bine să serviți băuturi mai bune, altminteri chiar că sunteți terminat în politică.

– Iată de ce am nevoie de dumneata. Înțelegi?

– Înțeleg, răspunse Johnny, ducându-și whisky-ul în bucătărie

pentru a-l turna înapoi în sticlă… și pentru a încerca scotch-ul.

– Cum ai să procedezi ca să mă scoți învingător? întrebă Gam.

– Cred… că modul nostru de abordare cel mai potrivit, singurul mod de abordare, este să folosim sentimentalismul cu care privesc oamenii moartea lui Louis. Am văzut șirurile de îndoliați. Impresionant. Au tot venit, zile în șir. Pe când era în viață, mulți se temeau de el, se temeau de puterea lui. Dar acum pot răsufla mai ușurați; el a dispărut, iar aspectele de temut ale…

Gam îl întrerupse:

– Dar n-a dispărut, Johnny. Tocmai asta-i problema. Știi foarte bine că *chestia* aia care bolborosește în telefoane și televizoare… e el!

– Ei însă nu știu, replică Johnny. Publicul e descumpănit – la fel de descumpănit pe cât a fost primul ins care l-a auzit. Tehnicianul ăla de la Kennedy Slough. Rosti apăsat: De ce ar face vreo legătură între o emanație electrică aflată la o săptămână-lumină depărtare de Pământ și Louis Sarapis?

După o clipă, Gam spuse:

– Cred că faci o greșeală, Johnny. Dar Louis a spus să te angajez și așa am să fac. Ai mână liberă. Mă voi bizui pe iscusința dumitale.

– Mulțumesc, zise Johnny. Puteți să vă bizuiți pe mine.

Dar în sinea sa nu era chiar așa sigur. *Poate că publicul e mai isteț decât îmi închipui eu,* gândi. *Poate că fac, într-adevăr, o greșeală.* Dar ce alt mod de abordare ar fi putut să adopte? Nu își imagina niciunul; ori făceau uz de asocierea lui Gam cu persoana lui Louis, ori nu aveau absolut nimic care să-l recomande.

Un firicel cam subțire pe care să-și bazeze campania pentru desemnarea candidaturii – și doar la o zi până la deschiderea Convenției. Nu-i plăcea asta.

Telefonul din livingul lui Gam sună.

– Probabil că el e, zise Gam. Vrei să vorbești dumneata? Ca să fiu

cinstit, mă tem să ridic receptorul.

– Lăsați-l să sune, spuse Johnny.

Era perfect de acord cu Gam; treaba era prea afurisit de neplăcută.

– Dar nu putem să scăpăm de el, observă Gam. Dacă vrea să ajungă la noi, va ajunge; dacă nu-i telefonul, e presa. Iar alaltăieri am vrut să folosesc mașina de scris electrică… și în locul scrisorii pe care voiam s-o redactez m-am pomenit cu același mișmaș – mi-a ieșit un text de la *el.*

Totuși, niciunul dintre ei nu se duse la telefon. Îl lăsară să sune.

– Vrei un avans? întrebă Gam. Ceva bani?

– Nu mi-ar strica, spuse Johnny. Dat fiind că am demisionat de la Archimedean.

Vârând mâna în haină după portofel, Gam spuse:

– O să-ți dau un cec. Îl privi fix pe Johnny. Îți place de ea, dar nu poți lucra pentru ea. Asta e?

– Asta e, spuse Johnny.

Nu intră în amănunte și nici Gam nu încercă să-l tragă de limbă. Gam era foarte manierat. Și Johnny aprecie faptul.

Pe când cecul trecea dintr-o mână în alta, soneria telefonului încetă.

Să fi fost vreo legătură între cele două? se întrebă Johnny. Sau era o pură coincidență? Imposibil de spus. Louis părea să știe tot… Oricum, asta voise; le-o spusese amândurora.

– Cred că am făcut amândoi ceea ce trebuie, rosti, ușor mușcător, Gam. Ascultă, Johnny. Sper să restabilești relații amicale cu Kathy Egmont Sharp. De dragul ei; are nevoie de ajutor. De mult ajutor.

Johnny emise un mormăit.

– Acum, că nu mai lucrezi pentru ea, mai fă o încercare, zise Gam.

De acord?

– O să mă gândesc.

– E o fată foarte bolnavă, iar acum are o mare responsabilitate. Știi și dumneata asta. Indiferent care va fi fost cauza rupturii dintre voi… încearcă să ajungi la o înțelegere *până nu-i prea târziu.* Asta e singura cale de urmat.

Johnny se abținu de la vreun comentariu. Dar, în sinea lui, știa că Gam avea dreptate.

Și totuși… cum ar fi putut proceda? Nu știa. *Cum să abordezi un psihopat?* se întrebă. *Cum să repari o ruptură atât de drastică?* Ar fi fost dificil și în condiții normale… darămite când existau atâtea conotații.

Oricum, toată povestea avea de-a face cu Louis. Și cu ceea ce simțea Kathy pentru Louis. Asta trebuia să ia sfârșit. Adorația ei oarbă… trebuia să înceteze.

– Ce părere are soția dumitale despre ea? îl întrebă Gam.

– Sarah Belle? rosti surprins Johnny. N-a întâlnit-o niciodată pe Kathy. De ce întrebați?

Gam îl privi lung, fără a-i răspunde.

– A naibii de ciudată întrebare! zise Johnny.

– A naibii de ciudată fată, Kathy! replică Gam. Mai ciudată decât îți închipui, prietene. Sunt o grămadă de lucruri de care nu ai habar.

Dar nu dezvoltă subiectul.

– Am o întrebare, îi spuse Phil Harvey lui Claude St Cyr. O întrebare la care trebuie să obținem un răspuns, altfel nu vom putea pune mâna pe pachetul majoritar de la Wilhelmina. *Unde-i cadavrul?*

– Îl căutăm, răspunse liniștit St Cyr. Luăm toate morgile la rând, una

câte una. Dar e vorba de bani; nu încape îndoială că cineva le-a plătit tăcerea, și dacă vrem să vorbească…

– Fata aia, zise Harvey, acționează după instrucțiuni de pe lumea cealaltă. În ciuda faptului că Louis se năruie… ea continuă să-i acorde atenție. E… anormal.

Scutură din cap, dezgustat.

– De acord, încuviință St Cyr. De fapt, ai definit perfect toată treaba. Azi-dimineață, pe când mă bărbieream… l-am prins la televizor. Îl străbătu vizibil un fior. Vreau să zic că acum se bagă în viața noastră din toate părțile.

– Astăzi se deschide Convenția, spuse Harvey. Privi pe fereastră la mașinile și oamenii de afară. Atenția lui Louis se va concentra în direcția asta, în încercarea de a impune alegerea lui Alfonse Gam. Barefoot va fi, și el, acolo, pentru că lucrează pentru Gam – și asta a fost tot ideea lui Louis. Poate că acum putem acționa cu mai multe șanse de izbândă. Pricepi? Poate că a uitat de Kathy. Ce Dumnezeu, nu poate urmări simultan tot ce se întâmplă!

St Cyr rosti calm:

– Dar Kathy nu mai e la Archimedean în momentul de față.

– Atunci, unde e? În Delaware? La Wilhelmina Securities? Nu poate fi greu de găsit.

– E bolnavă. E într-un spital, Phil. S-a internat aseară, târziu. La dezintoxicare, presupun.

Urmă o tăcere.

– Știi o grămadă de lucruri, spuse în cele din urmă Harvey. De unde ai aflat asta, de pildă?

– De la telefon și de la televizor. Dar nu știu unde-i spitalul. Ar putea fi și altundeva decât pe Pământ; ar putea fi pe Lună sau pe Marte, sau chiar pe lumea de unde-a venit. Impresia mea este că-i foarte bolnavă. Faptul că Barefoot a abandonat-o a afectat-o serios. St Cyr îi aruncă o privire întunecată patronului său. Asta e tot ce știu, Phil.

– Crezi că Johnny Barefoot știe unde e?

– Mă îndoiesc.

Cugetând, Harvey spuse:

– Pariez că încearcă să-l sune. Pariez că el știe, sau va ști curând. Dacă am reuși să instalăm un circuit de detecție pe linia lui telefonică… să-i interceptăm convorbirile.

– Eh, telefoanele, rosti plictisit St Cyr. Tot ce se aude e bălmăjeala aia, interferența lui Louis.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat cu Archimedean Enterprises în cazul în care Kathy era declarată incapabilă să-și administreze afacerile, dacă era internată cu forța. Lucrurile erau foarte complicate, depinzând de ce legislație era aplicabilă, cea de pe Pământ sau…

– Nu putem s-o găsim pe ea și nu putem să găsim cadavrul, spunea Harvey. Iar între timp Convenția se desfășoară și-o să-l desemneze pe nenorocitul ăla de Gam, unealta lui Louis. După care, mai știi, o să ne pomenim cu el președinte. Îl privi cu ostilitate pe St Cyr. Până acum, nu prea mi-ai fost de folos, Claude.

– Vom verifica la toate spitalele. Dar sunt cu zecile de mii. Iar dacă nu e în zona asta, ar putea fi oriunde.

Se simțea neputincios. *Rătăcim de colo-colo*, gândi, *și nu ajungem nicăieri.*

În fine, putem continua să monitorizăm emisiunile televiziunii, hotărî. *Ne-ar putea ajuta într-o oarecare măsură.*

– Plec la Convenție, îl anunță Harvey. Ne vedem mai târziu. Dacă afli ceva – lucru de care mă îndoiesc – să mă cauți acolo.

Se îndreptă cu pași mari spre ușă și, un moment mai târziu, St Cyr era singur.

La dracu'! își spuse. *Ce să mai fac acum? Poate că ar trebui să mă duc și eu la Convenție.* Dar mai era o morgă pe care dorea s-o verifice; oamenii săi o vizitaseră, însă voia să se convingă el însuși. Era exact

genul care i-ar fi plăcut lui Louis, condusă de un individ onctuos, al cărui nume aiuritor era Herbert Schoenheit von Vogelsang, ceea ce, în germană, însemna Herbert Frumusețea Cântecului de Păsări – un nume potrivit pentru cineva care administra Morga Fraților Dragi, din centrul Los Angelesului, cu filiale la Chicago, New York și Cleveland.

Când ajunse la morgă, Claude St Cyr ceru să-l vadă chiar pe Schoenheit von Vogelsang. Locul era într-un vârf de activitate; se apropia Ziua Reînvierii și micii burghezi, care veneau buluc la astfel de ceremonii, stăteau la coadă pentru a-și lua rudele semiviețuitoare.

– Da, domnule, spuse Schoenheit von Vogelsang când își făcu în sfârșit apariția la ghișeul din holul de recepție al morgii. Ați dorit să vorbiți cu mine.

St Cyr își puse cartea de vizită pe tăblia ghișeului; cartonașul îl desemna încă drept consilier juridic al firmei Archimedean Enterprises.

– Sunt Claude St Cyr, declară el. Poate ați auzit de mine.

Aruncându-și privirea pe cartea de vizită, Schoenheit von Vogelsang păli și bolborosi:

– Vă dau cuvântul meu, domnule St Cyr, că ne străduim, ne străduim din răsputeri. Am cheltuit deja peste o mie de dolari din propriile noastre fonduri în încercarea de a stabili contactul cu el. Am adus par avion un amplificator de mare putere din Japonia, unde a fost proiectat și fabricat. Dar n-am obținut niciun rezultat. Tremurând, se retrase de-a-ndăratelea. Puteți veni să vedeți cu ochii dumneavoastră. Cu toată sinceritatea, cred că cineva face asta intenționat; un eșec total ca acesta nu poate surveni în mod natural, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Vreau să-l văd, spuse St Cyr.

– Desigur.

Palid și agitat, proprietarul morgii îl conduse prin clădire până la cripte, unde, în sfârșit, St Cyr ajunse în fața sicriului lui Louis Sarapis.

– Intenționați să ne acționați în justiție? întrebă temător Schoenheit von Vogelsang. Vă asigur că suntem…

– Mă aflu aici doar pentru a lua cadavrul. Dați dispoziție oamenilor dumneavoastră să-l încarce într-o furgonetă.

– Da, domnule St Cyr, rosti obedient Herb Schoenheit von Vogelsang. Chemă doi angajați ai morgii și începu să le dea instrucțiuni. Ați venit cumva cu o furgonetă, domnule St Cyr? întrebă apoi.

– Presupun că-mi veți da dumneavoastră una, spuse St Cyr pe un ton dezagreabil.

Nu peste mult timp, sicriul fu încărcat într-una din furgonetele morgii, iar șoferul îl privi întrebător pe St Cyr. Acesta îi dădu adresa lui Phil Harvey.

– În ceea ce privește un eventual litigiu, mormăi Herb Schoenheit von Vogelsang în timp ce St Cyr urca în cabină, lângă șofer. Sper că nu considerați că e vorba de incompetență din partea noastră, domnule St Cyr. Deoarece dacă…

– În ceea ce mă privește, cazul este închis, răspunse laconic St Cyr și-i făcu semn șoferului să pornească.

Imediat ce părăsiră morga, St Cyr izbucni în râs.

– Ce vi se pare așa de hazliu? întrebă șoferul.

– Nimic, replică St Cyr, râzând încă pe înfundate.

După ce sicriul, cu cadavrul aflat încă în învelișul criogenic originar, fu depus în locuința lui Harvey și furgoneta plecă, St Cyr se duse la telefon și formă un număr. Dar nu reuși să stabilească legătura cu Sala Convenției. Oricât își dădea silința, tot ce auzea erau vibrația

îndepărtată și litania monotonă a lui Louis Sarapis. Închise aparatul, scârbit, dar în același timp ferm hotărât.

Ne-a fost de ajuns cu povestea asta, își spuse. *N-am să aștept aprobarea lui Harvey; nu am nevoie de ea.*

Căutând prin living, găsi, în sertarul unui bufet, un pistol termic. Ațintindu-l spre coșciugul lui Louis Sarapis, apăsă pe trăgaci.

Învelișul criogenic se evaporă și sicriul intră în efervescență în timp ce plasticul se topea. Înăuntru, cadavrul se înnegri, se contractă, apoi se carboniză, transformându-se într-o grămăjoară informă de zgură solidificată.

Mulțumit, St Cyr puse pistolul la loc, în sertar.

Apoi se duse la telefon și formă din nou numărul.

În urechea lui, vocea monotonă spunea:

– …numai Gam poate reuși; Gam e omul care sunt – o lozincă bună pentru tine, Johnny. Gam e omul care sunt, ține minte. O să vorbesc eu. Dă-mi microfonul și-o să le spun eu; Gam e omul care sunt. Gam e…

Claude St Cyr trânti receptorul în furcă și se întoarse spre reziduul înnegrit care fusese Louis Sarapis; gemu înfundat, căci nu mai înțelegea nimic. Când deschise televizorul, vocea se auzi și acolo, la fel ca înainte; nu se schimbase nimic.

Vocea lui Louis Sarapis nu provenea din corpul lui. Deoarece corpul dispăruse. Pur și simplu, între ele nu era nicio legătură.

Așezându-se într-un fotoliu, St Cyr își scoase țigările și, cu mâna tremurând, aprinse una, încercând să priceapă ce însemna asta. Avea senzația că aproape știa despre ce este vorba, că aproape avea explicația.

Dar nu tocmai.

V

Luând monoraiul – își lăsase copterul la Morga Fraților Dragi – Claude St Cyr ajunse, într-o stare de buimăceală, la Sala Convenției. Locul era, bineînțeles, înțesat, iar hărmălaia, insuportabilă. Reuși totuși să obțină serviciile unui aprod-robot. Prin difuzoare, Phil Harvey fu anunțat că era așteptat într-una din sălile adiacente pe care le foloseau de obicei delegațiile care voiau să discute în secret.

Harvey își făcu apariția, cu hainele în neorânduială după trecerea prin aglomerația spectatorilor și a delegaților.

– Ce este, Claude? întrebă, apoi observă expresia de pe chipul consilierului său juridic. Vorbește, rosti cu voce joasă.

St Cyr își dădu drumul:

– Vocea pe care-o auzim. Nu e Louis! E cineva care încearcă să pară Louis!

– De unde știi?

Îi spuse.

Dând din cap, Harvey zise:

– Și e sigur că ceea ce ai distrus era cadavrul lui Louis, că nu te-au tras pe sfoară acolo, la morgă… ești sigur de asta?

– Nu sunt sigur, spuse St Cyr. Dar cred că era. Așa cred acum și așa am crezut și-n momentul ăla.

În orice caz, acum era prea târziu ca să se convingă, căci din corp nu mai rămăsese destul pentru a se efectua vreo investigație pertinentă.

– Dar cine ar putea fi, în cazul acesta? întrebă Harvey. Dumnezeule, emisia asta ne parvine de dincolo de sistemul solar. Să fie extratereștri? Sau vreun soi de ecou ori de zeflemea, vreo reacție non-vitală pe care noi n-o cunoaștem? Un proces inerțial, fără niciun scop?

St Cyr râse.

– Bați câmpii, Phil. Termină.

Harvey dădu din cap.

– Cum zici tu, Claude. Dacă tu crezi că-i cineva de aici…

– Nu știu, spuse Claude, cu sinceritate. Dar înclin să cred că e cineva chiar de pe această planetă, cineva care l-a cunoscut pe Louis îndeajuns de bine pentru a-și însuși caracteristicile lui într-un mod atât de desăvârșit, încât să le imite perfect.

Tăcu. Acesta era punctul până la care putea să-și ducă raționamentul logic… mai departe nu mai vedea nimic. Era un gol, unul înspăimântător.

Există un element detracat în povestea asta, gândi. *Ceea ce am luat noi drept decădere este mai mult o formă de nebunie decât de degenerare. Sau este nebunia însăși degenerare?* Nu știa; nu avea pregătire în domeniul psihiatriei, cu excepția aspectelor ei legale. Iar în cazul acesta aspectele legale nu aveau relevanță.

– L-a propus cineva pe Gam până acum? îl întrebă pe Harvey.

– Încă nu. Dar e de așteptat să se întâmple la un moment dat. Se zvonește că o va face un delegat din Montana.

– John Barefoot e aici?

– Da. Ocupat nevoie mare să atragă cât mai mulți delegați. Se vântură de la o delegație la alta, făcându-și simțită prezența din plin. Nici urmă de Gam, firește. Nu va apărea înainte de a se încheia discursul de desemnare, iar atunci, de bună seamă, va fi un adevărat infern. Urale, manifestații de entuziasm, țopăială, steguleț…e susținătorii lui Gam sunt pregătiți.

– Vreun semn de… St Cyr șovăi. De la ceea ce ne-am închipuit noi că e Louis? De o prezență a lui?

Sau a ce-o fi, gândi.

– Până acum, nu.

– Cred că va apărea. Înainte de a se termina Convenția.

Harvey încuviință din cap; asta gândea și el.

– Ți-e frică?

– Sigur. De o mie de ori mai mult ca oricând, acum când nu știm nici măcar cine sau ce este.

– Ai dreptate, întări St Cyr.

Avea același sentiment.

– Poate c-ar trebui să-i spunem lui Johnny, zise Harvey.

– Lasă-l să afle singur.

– Foarte bine, Claude. Cum hotărăști tu. În definitiv, tu ești cel care ai găsit, până la urmă, corpul lui Louis. Am toată încrederea în tine.

Într-un fel, gândi St Cyr, *aș vrea să nu-l fi găsit. Aș vrea să nu fi știut ce știu acum. Ne-ar fi fost mai bine crezând că bătrânul Louis era cel care ne vorbea din fiecare telefon, ziar și televizor.*

Era rău și așa, dar asta e mult mai rău. Deși, gândi, *am senzația că răspunsul e pe undeva pe aproape, așteptând.*

Trebuie să încerc, își spuse. *Să încerc să-l aflu. SĂ ÎNCERC!*

De unul singur, într-una din sălile adiacente, Johnny Barefoot urmărea încordat desfășurarea Convenției, pe canalul de televiziune cu circuit închis. Interferența, prezența invadatoare venită de la distanță de o săptămână-lumină încetase pentru moment și acum putea să-l vadă și să-l audă pe delegatul din Montana rostind discursul de desemnare a candidaturii lui Alfonse Gam.

Se simțea ostenit. Întregul proces al Convenției, discursurile și scandările, schimburile de replici sarcastice îl călcau pe nervi și erau

contrare stării sale de spirit. *Prea mult afurisit de spectacol,* gândi. La ce bun tot bâlciul ăsta? Dacă Gam voia să obțină desemnarea, putea s-o obțină, restul era inutil.

Gândul lui era, de fapt, la Kathy Egmont Sharp.

Nu o mai văzuse de la internarea ei la Spitalul UC din San Francisco. În momentul de față nu știa nimic despre starea ei, dacă tratamentul dădea sau nu dădea rezultate.

Nu putea însă scăpa de gândul obsesiv că nu dădea.

Cât de bolnavă era, în fond, Kathy? Probabil că foarte bolnavă, indiferent dacă era sau nu din cauza drogurilor; asta îi spunea insistent intuiția. Poate că n-avea să fie externată niciodată; nu i se părea ceva de neconceput.

Pe de altă parte… dacă ea ar vrea să părăsească spitalul, *ar găsi o cale s-o facă.* Tot intuiția îi spunea și asta, chiar mai insistent.

Prin urmare, de ea depindea totul. Se dusese la spital din proprie voință. Și la fel avea să plece – dacă avea să plece. Nimeni nu putea s-o constrângă pe Kathy… pur și simplu pentru că nu era genul de persoană care putea fi constrânsă. Iar asta, realiză el, nu era exclus să fie un simptom al bolii.

Ușa sălii se deschise brusc. Își luă ochii de la monitor.

Și îl văzu pe Claude St Cyr stând în pragul ușii, cu un pistol termic ațintit către el.

– Unde e Kathy? întrebă St Cyr.

– Nu știu, răspunse Johnny.

Se ridică încet, precaut.

– Ba știi. Dacă nu-mi spui, te curăț.

– De ce? rosti Johnny, întrebându-se ce îl determinase pe St Cyr să recurgă la un asemenea lucru extrem.

Fără a coborî arma, St Cyr se apropie de el.

– E pe Pământ? întrebă.

– Da, răspunse fără tragere de inimă Johnny.

– Dă-mi numele orașului.

– Ce ai de gând să faci? Treaba asta nu-ți stă în fire, Claude; tu ai procedat întotdeauna în respectul legii.

– Cred că vocea e a lui Kathy, spuse St Cyr. Știu că nu-i Louis, acum; am asta ca punct de plecare, însă mai departe e doar o bănuială. *Kathy e singura persoană despre care știu că-i destul de detracată, de deteriorată.* Spune-mi numele spitalului.

– Singurul mod în care ai putea ști că nu este Louis, zise Johnny, ar fi să-i distrugi corpul.

– Exact, încuviință St Cyr, dând din cap.

Înseamnă că a făcut-o, conchise Johnny. *A găsit morga lui Herb Schoenheit von Vogelsang.* Deci asta era.

Ușa se deschise din nou pe neașteptate. În sală dădură buzna un grup de delegați zgomotoși, susținători ai lui Gam suflând în trompete de carton, aruncând serpentine, agitând pancarte mari, scrise de mână. St Cyr se întoarse spre ei, agitând pistolul… și Johnny Barefoot o rupse la fugă pe lângă grupul de entuziaști, ieșind pe culoar.

Continuă să alerge de-a lungul coridorului și, un moment mai târziu, pătrunse în sala mare, unde manifestația în favoarea lui Gam era în toi. Din difuzoarele montate sub tavan o voce tuna la nesfârșit:

– Votați Gam, omul care sunt! Gam, Gam, votați Gam, omul cel mai bun! Votați Gam, care chiar sunt! Gam, Gam, Gam, care chiar sunt…

Kathy, gândi el. *Nu poți fi tu; nu se poate.* Ieși în fugă din sală, croindu-și drum printre delegații care se zbânțuiau în delir, printre bărbați și femei cu ochi strălucitori, purtând pe cap pălăriuțe caraghioase și fluturând steguleț…e Coborî în stradă, în mijlocul mulțimii care se

înghesuia printre copterele și mașinile parcate, încercând să pătrundă în clădire.

Dacă ești tu, gândi, *atunci ești prea bolnavă ca să mai părăsești vreodată spitalul. Chiar dacă vrei asta, impune-ți să n-o faci. Ai așteptat să moară Louis, nu-i așa? Ne urăști? Sau ți-e frică de noi? Care e explicația pentru ceea ce faci… care este* motivul?

Urcă într-un copter marcat TAXI.

– La San Francisco, îi spuse pilotului.

Poate că nu ești conștientă de ceea ce faci, gândi. *Poate e un proces autonom, generat de inconștientul tău. Mintea ta s-a împărțit în două: o parte la suprafață, cea pe care-o vedem, cealaltă…*

E cea pe care o auzim.

Ar trebui să te compătimim? se întrebă. *Sau ar trebui să te urâm, să ne temem de tine? CÂT DE MULT RĂU POȚI SĂ FACI? Cred că asta-i adevărata problemă. Te iubesc, gândi. Într-un anumit fel, cel puțin. Îți duc grija, iar asta este o formă de iubire. Nu ca aceea pe care o am față de soția mea sau de copiii mei, ci o grijă pe care ți-o port. La dracu', gândi, e groaznic. Poate că St Cyr se înșală; poate că nu ești tu.*

Copterul se ridică deasupra clădirilor și viră spre vest, cu palele rotindu-se la turația maximă.

Jos, în fața sediului Convenției, St Cyr și Phil Harvey urmăriră cu privirea copterul care se depărta.

– Ei, mi-a mers, spuse St Cyr. L-am pus în mișcare. Presupun că se îndreaptă fie spre Los Angeles, fie spre San Francisco.

Un al doilea copter alunecă în dreptul lor, la semnul lui Phil Harvey. Cei doi urcară în el și Harvey spuse:

– Vezi taxiul care tocmai a decolat? Rămâi în spatele lui, la o distanță de la care să nu-l pierzi din vedere. Dar, dacă poți, fă în așa fel încât să nu te vadă.

– Pe naiba, mormăi pilotul. Dacă eu pot să-l văd, mă poate vedea și el. Puse totuși în funcțiune aparatul de taxat și începu să se înalțe, bombănind: Nu-mi plac treburile astea; pot fi periculoase.

– Deschide radioul, îi spuse St Cyr. Dacă vrei să auzi ceva periculos.

– Dă-l dracului, replică pilotul, cu lehamite. Radioul nu funcționează; e un fel de interferență, ca de la pete solare sau de la vreun radioamator. Am pierdut o grămadă de curse fiindcă dispeceratul n-a putut să mă contacteze. Cred că poliția ar trebui să se ocupe de chestia asta, nu credeți?

St Cyr nu-i răspunse. Lângă el, Harvey stătea cu ochii țintă la copterul din față.

Când ajunse la Spitalul UC din San Francisco și coborî pe platforma de pe acoperișul clădirii centrale, Johnny observă al doilea aparat, care înconjura clădirea, fără a-și continua zborul, și se convinse că avusese dreptate; fusese urmărit. Dar nu-i păsa. Nu avea nicio importanță.

Coborî pe scări până la etajul al treilea și opri o infirmieră.

– Domnișoara Sharp, spuse. Unde se află?

– Trebuie să întrebați la recepție, răspunse infirmiera. Dar orele de vizită nu încep decât…

Alergă pe coridoare până găsi recepția.

– Domnișoara Sharp e la camera 309, îl informă infirmiera cu ochelari, din spatele tejghelei. Dar trebuie să-i cereți doctorului Gross încuviințarea s-o vizitați. Iar acum doctorul Gross ia masa și probabil că nu se va întoarce înainte de ora 14, dacă nu vă deranjează să așteptați.

Arătă spre o sală de așteptare.

– Mulțumesc, spuse el. O să aștept.

Trecu prin sala de așteptare, ieși pe ușa de la capătul celălalt și porni pe coridor, examinând numerele de pe uși până ajunse la 309.

Deschise, intră în cameră și, după ce închise ușa, privi către pat. Patul era era gol.

– Kathy, rosti el.

Ea se întoarse din dreptul ferestrei. Era în cămașă de noapte și pe chip avea întipărită o expresie vicleană, încărcată de ură. În timp ce-l fixa cu privirea, buzele i se mișcară și rostiră cu venin:

– Îl vreau pe Gam fiindcă el sunt.

Scuipând spre el, se apropie cu pași furișați, cu mâinile ridicate, cu degetele mișcându-i-se spasmodic.

– Gam e un bărbat, un bărbat *adevărat,* șuieră, iar Johnny văzu, în ochii ei, cum rămășițele rarefiate ale personalității ei se dezintegrau chiar în clipa aceea. Gam, Gam, Gam, șopti ea, și-l lovi peste față.

El se dădu înapoi.

– Tu ești, rosti. Claude St Cyr a avut dreptate. E-n regulă. O să plec.

Bâjbâi după ușa din spatele său, încercând s-o deschidă. Îl năpădi dintr-odată un val de panică; n-avea alt gând, decât să fugă din cameră.

– Kathy, dă-mi drumul.

Își înfipsese unghiile în umerii lui, și rămăsese agățată de el, privindu-l pieziș, zâmbindu-i.

– Ești mort, îi spuse. Pleacă. Te simt, simt mirosul mortului din tine.

– O să plec, zise el și izbuti să dea de clanța ușii.

Brusc, ea îi dădu drumul. Îi văzu mâna ridicându-se fulgerător, repezindu-se cu unghiile drept spre fața lui, poate spre ochii lui. Se aplecă din reflex și lovitura nu-l nimeri.

– Vreau să plec, spuse el, acoperindu-și fața cu brațele.

– Eu sunt Gam sunt eu, șuieră Kathy. Eu sunt singurul ce sunt. Sunt

viu, Gam, viu.

Râse.

– E-n regulă, o să plec, zise, imitându-i perfect vocea. Claude St Cyr a avut dreptate. E-n regulă, o să plec. O să plec. O să plec.

Reușise să se strecoare între el și ușă.

– Fereastra, îi spuse. Fă acum ceea ce voiai să faci când te-am oprit eu.

El se dădu înapoi. Kathy înaintă și el continuă să se retragă, pas cu pas, până atinse cu spatele un perete.

– Totul e doar în mintea ta, spuse el. Ura asta. Toată lumea ține la tine. Eu, Gam, St Cyr, Harvey. Ce rost au toate astea?

– Rostul, zise Kathy, e că-ți arăt cum ești cu adevărat. Încă nu știi? Ești și mai rău decât mine. Eu sunt doar cinstită.

– De ce te-ai dat drept Louis? întrebă el.

– Sunt Louis, spuse Kathy. Când a murit n-a ajuns în semiviață pentru că l-am mâncat. A devenit eu. Am așteptat asta. Alfonse și cu mine am pus totul la cale, emițătorul din spațiu, cu banda preînregistrată… V-am speriat, nu-i așa? Sunteți cu toții speriați, prea speriați ca să-i stați în cale. Va fi desemnat. A fost deja desemnat, o simt, o știu.

– Nu încă, rosti el.

– Dar nu va mai dura mult, spuse Kathy. Și voi fi soția lui. Îi surâse. Iar voi veți fi morți, tu și ceilalți. Apropiindu-se iar de el, îngână: Sunt Gam, sunt Louis, iar când veți fi morți voi fi tu, Johnny Barefoot, și toți ceilalți. O să vă devorez pe toți.

Deschise larg gura și îi văzu dinți ascuțiți, de un alb cadaveric.

– Și vei domni peste morți, zise Johnny, și o lovi cu toată forța în falcă.

Kathy căzu pe spate, dar se ridică imediat și se năpusti spre el. Înainte de a-l putea atinge, Johnny sări într-o parte, zări pentru o clipă fața ei schimonosită, răvășită de forța pumnului său – apoi ușa camerei se deschise și în pragul ei apărură St Cyr și Harvey, însoțiți de două infirmiere. Kathy încremeni. Încremeni și el.

– Vino aici, Barefoot, spuse St Cyr, făcându-i semn cu capul.

Johnny traversă odaia și li se alătură.

Legându-și cordonul halatului, Kathy rosti pe un ton degajat:

– Vasăzică așa v-ați făcut planul. Johnny să mă ucidă, iar voi să asistați și să vă distrați.

– Au un emițător imens în spațiu, spuse Johnny. L-au plasat acolo de mult, poate cu ani în urmă. În tot timpul ăsta au așteptat ca Louis să moară; poate l-au ucis chiar ei, în cele din urmă. Ideea era să obțină desemnarea și alegerea lui Gam, în timp ce terorizau pe toată lumea cu emisia aceea. E bolnavă, mult mai bolnavă decât mi-am închipuit, mai bolnavă chiar decât v-ați închipuit voi. Dar cea mai mare parte era în adânc, de nedeslușit.

St Cyr ridică din umeri.

– Foarte bine, diagnosticul va trebui autentificat, spuse el. Era calm, dar vorbea neobișnuit de rar. Testamentul m-a desemnat pe mine drept administrator. Voi prelua curatela, voi înainta documentele de punere sub interdicție, apoi mă voi prezenta la audierea de autentificare a stării psihice.

– Voi cere un proces cu juriu, interveni Kathy. Pot să conving un juriu că sunt sănătoasă la minte. E o treabă destul de ușoară și am mai trecut prin asta.

– Posibil, spuse St Cyr. În orice caz, emițătorul nu va mai exista; până atunci, autoritățile vor ajunge acolo.

– Le va lua luni bune, zise Kathy. Chiar și cu nava cea mai rapidă. Până atunci, alegerile se vor fi încheiat, Alfonse va fi președinte.

St Cyr îi aruncă o privire lui Johnny Barefoot.

– Poate, mormăi.

– De-asta l-am plasat atât de departe, reluă Kathy. Au fost banii lui Alfonse și abilitatea mea. Am moștenit iscusința lui Louis, după cum vedeți. Pot face orice. Nimic nu-mi e imposibil, dacă așa vreau eu; tot ce am de făcut e să vreau î*ndeajuns de mult.*

– Ai vrut să mă arunc pe fereastră, observă Johnny. Și n-am făcut-o.

– Ai fi făcut-o, îl contrazise Kathy, în mai puțin de-un minut. Dacă n-ar fi apărut ei. Părea destul de echilibrată acum. Și-o vei face în cele din urmă. O să am eu grijă de tine. Nu vei avea unde să te ascunzi. Știi că te voi urmări și te voi găsi. Pe toți trei vă voi găsi, adăugă, plimbându-și privirea de la unul la altul.

– Am și eu un pic de putere și ceva bani, spuse Harvey. Cred că putem să-l învingem pe Gam, chiar dacă e desemnat.

– Ai putere, zise Kathy, dar nu ai imaginație. Ce ai tu nu-i suficient. Nu împotriva mea.

Vorbise liniștită, cu desăvârșită încredere în sine.

– Să mergem, spuse Johnny și porni spre capătul coridorului, lăsând în urmă camera 309 și pe Kathy Egmont Sharp.

Cu mâinile în buzunare, Johnny urca și cobora pe străzile în pantă ale orașului San Francisco, ignorând casele și oamenii, nevăzând nimic, mergând pur și simplu la întâmplare. Încet, după-amiaza se preschimbă în seară; luminile orașului se aprinseră, dar le ignoră și pe ele. Continuă să bată străzile, cvartal după cvartal, până ce începură să-l doară picioarele, până ce deveni conștient că îi era foarte foame, că se făcuse aproape miezul nopții și nu mâncase nimic de la micul dejun. Abia atunci se opri și privi în jur.

Unde erau Claude St Cyr și Phil Harvey? Nu-și amintea că se despărțise de ei; nu-și mai amintea nici că părăsise spitalul. Dar Kathy… de asta își amintea. Asta nu putea să uite nici dacă ar fi vrut. Și nu voia. Era ceva prea important pentru a fi dat vreodată uitării – de oricare dintre ei, cei care fuseseră de față, care

înțeleseseră.

În dreptul unui chioșc de presă văzu titlurile, cu litere mari, negre:

CANDIDATUL DESEMNAT, GAM, PROMITE O CAMPANIE AGRESIVĂ PENTRU ALEGERILE DIN NOIEMBRIE

Așadar, a reușit, gândi el. *Au reușit amândoi, obținând exact ceea ce au urmărit. Iar acum… tot ce mai au de făcut e să-l învingă pe Kent Margrave. Iar chestia aia din spațiu, de la o săptămână-lumină, boscorodește în continuare. Și va continua să boscorodească luni de-a rândul.*

Or să câștige, conchise.

Intră într-o cabină telefonică dintr-un bistrou. Introduse o fisă și formă numărul de telefon de acasă. Auzi declicul de la celălalt capăt al firului, dar în locul vocii lui Sarah Belle îi ajunse la ureche o altă voce, familiară și monotonă:

– Gam în noiembrie, Gam în noiembrie. Să câștigăm cu Gam, președintele Gam, omul care ne reprezintă. Eu sunt pentru Gam. *Eu sunt pentru Gam. Pentru GAM!*

Puse la loc receptorul și ieși din cabină. Nu mai era nicio speranță.

Se așeză la bar și comandă un sendviș și o cafea. Rămase pe scaunul înalt, mâncând mecanic, dând ascultare cerințelor organismului, fără nicio plăcere sau dorință, înfulecând din reflex, până când termină și veni momentul să achite nota. *Ce pot să fac?* se întrebă. *Ce poate face altcineva? Toate mijloacele de comunicație s-au dus. Ei au radioul, televiziunea, ziarele, telefoanele, serviciile telegrafice… tot ce ține de comunicațiile electronice. Au pus mâna pe tot, nu ne-au mai lăsat nimic nouă, opoziției, ca să-i contracarăm.*

Înfrângerea, gândi. *Asta e trista realitate care ne-așteaptă. Iar pe urmă, după ce vor accede la funcție, va urma… moartea noastră.*

– Un dolar și zece, spuse fata de la tejghea.

Plăti și ieși din bistrou.

Când un copter marcat TAXI trecu pe deasupra îi făcu semn.

– Du-mă acasă, îi spuse pilotului.

– S-a făcut, răspunse prietenos bărbatul. Și unde-i acasă, amice?

Îi dădu adresa din Chicago, apoi se lăsă pe spate în scaun, pregătindu-se pentru lunga călătorie. Renunțase. Ieșea din joc. Se întorcea la Sarah Belle, soția sa, și la copii. În ceea ce îl privea, lupta părea încheiată.

Când îl văzu stând în ușă, Sarah Belle exclamă:

– Doamne Dumnezeule, Johnny, arăți groaznic! Îl sărută și îl trase înăuntru, în căldura familiară a livingului. Credeam că te-ai dus să sărbătorești.

– *Să sărbătoresc?* rosti el, cu voce spartă.

– Omul tău a câștigat candidatura, spuse ea, ducându-se să dea drumul la cafetieră.

– A, da, zise el, dând din cap. Așa e. Am fost PR-ul lui; am uitat.

– Mai bine întinde-te pe canapea, zise Sarah Belle. Johnny, nu te-am văzut niciodată atât de abătut; nu pricep. Ce ți s-a întâmplat?

El se așeză pe canapea și își aprinse o țigară.

– Ce pot să fac pentru tine? întrebă ea, neliniștită.

– Nimic.

– Cel de la toate televizoarele și telefoanele e Louis Sarapis? Pare a fi el. Am vorbit cu Nelsonii și ei zic că-i exact vocea lui Louis.

– Nu. Nu-i Louis. Louis e mort.

– Dar perioada lui de semiviață…

– Nu. E mort. Las-o baltă.

– Știi de care Nelsoni vorbesc, nu? Familia care s-a mutat în apartamentul pe care…

– N-am chef de vorbă, o întrerupse el.

Aproape un minut, Sarah Belle rămase tăcută. Apoi spuse:

– Și au mai zis ceva… care nu cred c-o să-ți placă. Nelsonii sunt oameni simpli, cât se poate de obișnuiți… Au zis că și dacă Alfonse Gam ar câștiga candidatura, n-ar vota pentru el. Pur și simplu nu le place.

Johnny scoase un mârâit.

– Te supără asta? întrebă Sarah Belle. Eu cred că reacționează la insistență, la insistența lui Louis, cu televiziunea și telefoanele. S-au săturat. Și eu cred că ai exagerat cu campania asta, Johnny. Îl privi, nesigură. Ăsta-i adevărul; trebuia să ți-l spun.

Ridicându-se în picioare, el zise:

– Mă duc până la Phil Harvey. O să mă întorc ceva mai târziu.

Ieși, urmărit de ochii umbriți de îngrijorare ai soției sale.

Când intră în livingul casei lui Phil Harvey, îi găsi pe Phil și Gertrude Harvey împreună cu Claude St Cyr, toți cu pahare în mână, dar cufundați în tăcere. Harvey ridică ochii o clipă, îl văzu și întoarse privirea.

– Ne dăm bătuți? îl întrebă Johnny.

– Am luat legătura cu Kent Margrave, răspunse Harvey. Vom încerca să distrugem emițătorul. Dar e o încercare cu șanse de un milion la unu, având în vedere distanța. Chiar și cu cea mai rapidă rachetă, o să dureze o lună.

– Dar, cel puțin, e ceva, zise Johnny. Cel puțin va fi înainte de alegeri, își spuse; vom avea măcar câteva săptămâni pentru campanie. Margrave înțelege situația?

– Da, răspunse St Cyr. I-am spus, efectiv, totul.

– Dar asta nu-i suficient, zise Harvey. Mai trebuie să facem un lucru. Vrei să participi? La o tragere la sorți?

Arătă spre măsuța pentru cafea. Johnny văzu trei bețe de chibrit, dintre care unul era rupt la jumătate. Phil Harvey adăugă un al patrulea, întreg.

– Mai întâi ea, spuse St Cyr. Ea, cât mai repede cu putință. Iar mai încolo, dacă va fi necesar, și Alfonse Gam.

O spaimă rece îl năpădi pe Johnny Barefoot.

– Să tragem câte un băț, spuse Harvey. Luă cele patru chibrituri, le aranjă și rearanjă în mână, apoi le prezentă celor din jur cele patru capete egale. Dă-i drumul, Johnny. Tu ai venit ultimul, așa că vei trage primul.

– Eu nu.

– Atunci vom trage fără tine, zise Gertrude Harvey și apucă un chibrit. Phil le întinse pe cele rămase, iar St Cyr luă, și el, unul. În mâna lui Phil Harvey mai erau două bețe.

– Am fost îndrăgostit de ea, rosti Johnny. Încă mai sunt.

Harvey dădu din cap.

– Da, știu.

Cu inima grea, Johnny spuse:

– Bine. Am să trag.

Întinse mâna și alese unul dintre cele două chibrituri.

Era cel rupt.

– L-am tras, rosti. Eu voi fi.

– Poți s-o faci? îl întrebă Claude St Cyr.

Câteva clipe, rămase tăcut. Apoi ridică din umeri și zise:

– Sigur. Pot. De ce nu?

De ce nu, într-adevăr? se întrebă. *O femeie de care am fost îndrăgostit; bineînțeles că pot s-o omor. Fiindcă asta e de făcut. Pentru noi nu există altă ieșire.*

– S-ar putea să nu fie atât de greu pe cât îți închipui, îi explică St Cyr. Am consultat câțiva dintre tehnicienii lui Phil și ne-am ales cu niște observații interesante. Cea mai mare parte a transmisiilor lor vin din apropiere, în niciun caz de la distanță de o săptămână-lumină. Am să-ți spun cum am dedus asta. Transmisiile au ținut pasul cu mersul evenimentelor. De exemplu, intenția ta de sinucidere, de la hotelul Antler. *Atunci, ca și în alte dăți, n-a existat nicio întârziere.*

– Și nu sunt ființe supranaturale, Johnny, interveni Gertrude Harvey.

– Așa că primul lucru care trebuie făcut, continuă St Cyr, este să găsești baza lor de aici, de pe Pământ sau, cel puțin, din sistemul solar. S-ar putea să fie ferma de păsări a lui Gam, de pe Io. Încearcă acolo, dacă ea a părăsit spitalul.

– Bine, rosti Johnny, înclinând ușor capul.

– Un păhărel? îl întrebă Harvey.

Johnny dădu din cap.

Așezați în cerc, băură toți patru, încet, în tăcere.

– Ai un pistol? te interesează St Cyr.

– Da.

Johnny se ridică, lăsând jos paharul.

– Mult noroc, îi ură, din urmă, Gertrude.

Johnny deschise ușa din față și ieși, singur, în întunericul rece al serii.

Ah, să fii gelat!...

(Oh, to Be a Blobel!, 1964)

Vârî în fantă o monedă de platină de douăzeci de dolari și, după o scurtă pauză, psihanalistul se aprinse. Ochii îi străluceau prietenos. Se roti în scaun, luă de pe birou un stilou și un bloc lung de foi galbene și spuse:

– Bună dimineața, domnule. Puteți începe.

– Bună, doctore Jones. Presupun că nu ești același doctor Jones care a publicat biografia definitivă a lui Freud; asta a fost acum un secol.

Râse nervos. Fiind un om mai degrabă nevoiaș, nu era obișnuit să se descurce cu noii psihanaliști integral homeostatici.

– Deci… să fac asociații libere sau să-ți spun câte ceva despre trecutul meu sau ce?

– Cred că ați putea începe prin a-mi spune cine sunteți și *warum mich* – de ce m-ați ales pe mine, zise doctorul Jones.

– Sunt George Munster de pe pasarela 4, blocul WEF-395, condominiul San Francisco, constituit în 1996.

– Îmi pare bine, domnule Munster.

Doctorul Jones întinse mâna și George Munster i-o strânse. Constată că mâna avea o temperatură corporală agreabilă și era, categoric, catifelată. Strângerea însă era bărbătească.

– Sunt un fost soldat, veteran de război, zise Munster. Așa am obținut apartamentul din WEF-395; prioritatea acordată veteranilor.

– A, da, rosti doctorul Jones, ticăind ușor în timp ce măsura trecerea timpului. Războiul cu gelații.

– Am luptat trei ani în războiul ăla, spuse Munster, trecându-și cu nervozitate mâna prin părul lung, negru și pe cale să rărească. Îi uram pe gelați și m-am înrolat voluntar. Aveam doar nouăsprezece ani și o slujbă bunicică… dar cruciada purtată pentru curățarea Sistemului Solar de gelați era, pentru mine, mai importantă.

– Hm, făcu doctorul Jones, ticăind și dând din cap.

– Am luptat bine, continuă Munster. De fapt, am primit și două decorații și o citare prin ordin de zi pe câmpul de luptă. Am fost avansat caporal. Pentru că am distrus de unul singur un satelit de recunoaștere plin de gelați. N-am știut niciodată câți anume fiindcă, firește, ca gelați, au tendința să se contopească și să se descontopească în mod cu totul derutant.

Se întrerupse brusc, simțind că se emoționează. Până și amintirea sau pomenirea războiului era prea mult pentru el… Se lungi pe canapea, își aprinse o țigară și încercă să se calmeze.

Gelații emigraseră inițial dintr-un alt sistem stelar, probabil Proxima. Cu mii de ani în urmă se stabiliseră pe Marte și pe Titan, fiind foarte pricepuți la activități agrare. Erau varietăți evoluate ale amibei monocelulare originare, destul de mari și cu un sistem nervos foarte dezvoltat, dar tot amibe; aveau pseudopode, se reproduceau prin diviziune binară și, în general, le provocau repulsie coloniștilor terrani.

Războiul propriu-zis izbucnise pe considerente ecologice. Ministerul Ajutoarelor Externe al Națiunilor Unite luase decizia de a schimba atmosfera marțiană, pentru a o face mai prielnică pentru coloniștii terrani. Schimbarea, însă, o făcuse insuportabilă pentru coloniștii gelați aflați deja acolo: așa izbucnise încăierarea.

Și, reflectă Munster, era cu neputință să se schimbe doar *jumătate* din atmosfera unei planete, din cauza mișcării browniene. În decurs de zece ani atmosfera modificată se răspândise pe tot cuprinsul planetei, provocându-le suferințe gelaților – sau cel puțin așa pretindeau ei. Drept ripostă, o armada gelată se apropiase de Terra

și plasase pe orbită o serie de sateliți sofisticați din punct de vedere tehnic și destinați să schimbe în cele din urmă atmosfera Terrei. Schimbarea nu apucase să se petreacă deoarece, evident, Ministerul de Război al Națiunilor Unite intrase în acțiune; sateliții fuseseră distruși cu rachete autoghidate… și războiul începuse.

– Sunteți căsătorit, domnule Munster? întrebă doctorul Jones

– Nu, răspunse Munster. Și… Se scutură. Îți vei da seama de ce, după ce voi termina ce am de spus. Uite cum stă treaba, doctore Jones… Își stinse țigara. O să fiu sincer. Eu am fost spion terran. Asta a fost misiunea mea; mi-au încredințat-o datorită vitejiei mele pe câmpul de luptă… Nu eu am cerut-o.

– Înțeleg, spuse doctorul Jones.

– Oare? Vocea lui Munster se sparse. Știi de ce era nevoie pe vremea aia ca să faci dintr-un terran un spion eficace în tabăra gelaților?

Dând din cap, doctorul Jones spuse:

– Da, domnule Munster. A trebuit să renunțați la forma dumneavoastră umană și să luați forma respingătoare a unui gelat.

Munster nu scoase nicio vorbă. Își înclești și-și desclești pumnii cu obidă. În fața lui, doctorul Jones ticăia.

În aceeași seară, întors în micul său apartament din WEF-395, Munster deschise o sticlă de Theacher's și se așeză, sorbind whisky-ul dintr-o ceașcă, fiindcă nu mai avea energie nici măcar pentru a lua un pahar din bufetul de deasupra chiuvetei.

Cu ce se alese de pe urma ședinței avute cu doctorul Jones? Cu nimic, din câte putea să-și dea seama. Și-i făcuse și o gaură considerabilă în resursele lui financiare limitate – limitate fiindcă…

Fiindcă, în pofida tuturor eforturilor depuse de el însuși și de Agenția de Spitalizare pentru Veterani a Națiunilor Unite, timp de aproape douăsprezece ore pe zi revenea la vechea formă de gelat, de pe vremea războiului – o gelatină informă, ca o protoplasmă, drept

în mijlocul apartamentului său din WEF-395.

Resursele sale financiare proveneau din insignifianta pensie de la Ministerul de Război. Să-și găsească o slujbă era cu neputință deoarece, de cum era angajat, încordarea și emoția îl făceau să se transforme pe loc, sub ochii noului său patron și a proaspeților colegi.

Nu era ceva care să ajute la clădirea unor bune relații la locul de muncă.

Bineînțeles, acum, la ora 20, simțea iarăși că începe să se preschimbe; era o senzație veche și familiară, pe care o detesta. Sorbi în grabă ultimele picături de scotch, puse ceașca pe o masă… și simți cum alunecă în el însuși, prefăcându-se într-o băltoacă omogenă.

Telefonul sună.

– Nu pot să răspund, îi strigă el.

Releul aparatului preluă mesajul lui chinuit și îl transmise spre sursa apelului. Acum Munster devenise o masă gelatinoasă transparentă, în mijlocul covorului. Undui către telefonul care continua să sune în ciuda a ceea ce-i spusese, provocându-i un resentiment furios. N-avea deja destule necazuri și fără a-l mai deranja telefonul?

Ajungând lângă aparat, întinse un pseudopod și smulse receptorul din furcă. Cu un efort considerabil, modelă din substanța sa vâscoasă un simulacru de aparat vocal, cu o rezonanță înfundată.

– Sunt ocupat, vui el în receptor. Sună mai târziu.

Sună mâine dimineață, gândi, în timp ce punea la loc receptorul. *Când îmi voi fi recăpătat forma umană.*

În apartament era liniște acum.

Oftând, Munster se prelinse de-a lungul covorului până la fereastră, unde se înălță într-o coloană înaltă, pentru a privi afară. Pe suprafața sa exterioară exista o mică porțiune sensibilă la lumină și, deși nu poseda un cristalin adevărat, putea să aprecieze – nostalgic – priveliștea Golfului San Francisco, cu Podul Golden Gate și orășelul

copiilor care era Insula Alcatraz.

La dracu'! gândi cu amărăciune. *Nu pot să mă căsătoresc; nu pot să am o existență omenească adevărată din cauza revenirii ăsteia la forma pe care mi-au impus-o grangurii de la Ministerul de Război pe vremea conflictului…*

Nu știuse, atunci când acceptase misiunea, că avea să-i lase acest efect permanent. Îl asiguraseră că va fi „doar temporar, pe durata ostilităților" sau altă abureală de genul ăsta. *Temporar pe dracu'!* gândi Munster cu o ură neputincioasă. *Au trecut unsprezece ani!*

Problemele psihologice cu care se confrunta, tensiunea exercitată asupra psihicului său erau imense. De aceea apelase la doctorul Jones.

Telefonul sună din nou.

– E-n regulă, spuse cu voce tare Munster și se deplasă anevoie prin cameră, spre aparat. Vrei să vorbești cu mine, rosti el în timp ce se apropia încetul cu încetul; pentru cineva în formă de gelat drumul era lung. Am să vorbesc. Poți chiar să cuplezi ecranul video și să mă *privești.* Ajuns la videofon, apăsă pe butonul care permitea comunicarea audiovizuală. Uită-te bine, zise și își expuse forma amorfă în fața videoscannerului.

Din telefon se auzi vocea doctorului Jones:

– Îmi pare rău că vă deranjez acasă, domnule Munster, mai cu seamă când vă aflați în această postură, ăăă, neplăcută… Psihanalistul homeostatic făcu o pauză. Dar am acordat oarece timp rezolvării problemei legate de situația dumneavoastră. S-ar putea să am cel puțin o soluție parțială.

– Ce? făcu Munster, surprins. Vrei să spui că științele medicale ar putea acum să…

– Nu, nu, spuse repede doctorul Jones. Aspectele fizice se situează în afara domeniului meu; nu trebuie să uitați asta, domnule Munster. Când m-ați consultat cu privire la problemele dumneavoastră, adaptarea psihologică era cea care…

– O să vin chiar acum la dumneata ca să discutăm, zise Munster. Apoi își dădu seama că nu putea s-o facă; în forma lui de gelat i-ar fi luat câteva zile ca să se târască prin oraș până la cabinetul doctorului. Jones, rosti el disperat, înțelegi problemele cu care mă confrunt. Sunt blocat aici, în apartamentul ăsta, în fiecare seară, de la ora 20 până pe la 7 dimineața… Nu pot nici măcar să ajung până la dumneata, ca să mă ajuți să…

– Calmați-vă, domnule Munster, îl întrerupse doctorul Jones. Încerc să vă spun ceva. *Nu sunteți singurul în această situație.* Știați asta?

Căznit, Munster răspunse:

– Sigur. În total, optzeci și trei de terrani au fost transformați în gelați într-un moment sau altul, în timpul războiului. Dintre cei optzeci și trei… Știa datele pe dinafară. Șaizeci și unu au supraviețuit și acum există o organizație numită Veteranii Războaielor Anormale din care fac parte cincizeci. Sunt membru. Ne întâlnim de două ori pe lună, ne preschimbăm simultan… Dădu să închidă telefonul. Așadar asta obținuse pentru banii pe care-i dăduse, vestea asta răsuflată. La revedere, doctore, mormăi.

Doctorul Jones zumzăi agitat.

– Domnule Munster, nu vorbesc despre alți terrani. Am făcut o investigație în interesul dumneavoastră și am descoperit, în niște dosare capturate și aflate în Biblioteca Congresului, că cincisprezece *gelați* au fost făcuți pseudoterrani pentru a acționa ca spioni pentru tabăra *lor.* Înțelegeți?

– Nu prea, rosti Munster după o clipă.

– Aveți un blocaj mental la ideea de a primi ajutor, decretă doctorul Jones. Dar iată ce vreau de la dumneavoastră: veniți la cabinetul meu mâine dimineață la ora 11. O să ne ocupăm atunci de rezolvarea problemei care vă frământă. Noapte bună.

Obosit, Munster zise:

– Când sunt în formă de gelat nu-mi prea merge mintea, doctore. Trebuie să mă scuzi.

Închise, încă nedumerit. Deci, în momentul de față existau cincisprezece gelați care hălăduiau pe Titan urgisiți să ia formă omenească – ei și? Cu ce-l ajuta asta?

Poate avea să afle a doua zi la 11.

Când intră în sala de așteptare a cabinetului doctorului Jones văzu, șezând într-un fotoliu adânc de lângă o lampă din colț și citind un număr din revista *Fortune,* o tânără extrem de atrăgătoare.

Automat, Munster se așeză într-un loc din care putea s-o observe. Păr platinat, împletit la spate într-o coadă lungă… Se delectă privind-o în timp ce se prefăcea că citește propriul său număr din *Fortune.* Picioare mlădioase, coate mici și delicate. Și fața ei ascuțită, cu trăsături bine conturate, ochii inteligenți, nările înguste, subțiate… *O fată într-adevăr adorabilă,* gândi. Continuă să o soarbă din ochi… până ce ea își înălță brusc capul și îl privi cu răceală.

– Plicticoasă, așteptarea asta, îngăimă Munster.

– Veniți des la doctorul Jones? întrebă fata.

– Nu, recunoscu el. Asta-i a doua oară.

– Eu n-am mai fost aici. Mergeam la alt psihanalist electronic integral homeostatic, din Los Angeles, dar ieri-seară doctorul Bing, analistul meu, m-a sunat și mi-a spus să iau avionul și să vin la doctorul Jones în dimineața aceasta. E un psihanalist bun?

– Ăă… Cred că da.

Rămâne de văzut, gândi. *Tocmai asta e ceea ce nu se știe în acest moment.*

Ușa cabinetului se deschise și în pragul ei apăru doctorul Jones.

– Domnișoară Arrasmith, rosti el, dând din cap către fată. Domnule Munster. Dădu din cap către George. Intrați, vă rog, amândoi.

Ridicându-se, domnișoara Arrasmith spuse:

– În cazul acesta cine plătește cei douăzeci de dolari?

Dar analistul amuțise; se stinsese.

– O să plătesc eu, spuse domnișoara Arrasmith, deschizând poșeta.

– Nu, nu, zise Munster. Dați-mi voie.

Scoase o monedă de douăzeci de dolari și o introduse în fanta analistului.

Imediat, doctorul Jones spuse:

– Sunteți un gentleman, domnule Munster. Zâmbitor, îi conduse pe cei doi în cabinet. Luați loc, vă rog. Domnișoară Arrasmith, fără niciun preambul, permiteți-mi să-i explic domnului Munster… situația dumneavoastră. Se întoarse spre Munster. Domnișoara Arrasmith este o gelată.

Munster nu fu în stare decât să se holbeze la fată.

– Desigur, continuă doctorul Jones, în momentul de față în formă umană. Pentru dumneaei, aceasta este starea reversiunii involuntare. În timpul războiului a acționat în spatele liniilor terrane, în serviciul Ligii Beligerante Gelate. A fost capturată și încarcerată, dar la sfârșitul războiului nu a fost nici judecată, nici condamnată.

– M-au eliberat, explică domnișoara Arrasmith cu voce joasă, perfect controlată. Eram tot în formă umană. Am rămas aici de rușine. Nu puteam să mă întorc pe Titan și…

Vocea îi șovăi.

– Pentru orice gelat din casta superioară, interveni doctorul Jones, această situație reprezintă o mare ocară.

Domnișoara Arrasmith dădu din cap, frământând între degete o mică batistă din olandă și încercând să pară calmă.

– Așa este, doctore. Am fost pe Titan pentru a prezenta situația mea unor autorități în materie de medicină de-acolo. După un tratament scump și îndelungat au izbutit să-mi inducă o revenire la forma mea

naturală pentru o perioadă de… circa un sfert din timp. Dar în celelalte trei sferturi… sunt așa cum mă vedeți acum.

Lăsă capul în jos și își atinse cu batista colțul ochiului drept.

– Dumnezeule, protestă Munster, sunteți norocoasă! Forma umană este infinit superioară formei gelate, ascultați-mă pe mine. Ca gelat, ești nevoit să te târăști… ești ca un fel de meduză mare, fără schelet care să te mențină în poziție verticală. Cât despre diviziunea binară… e ceva jalnic, cu adevărat jalnic, în comparație cu forma terrană de… în fine. Reproducere.

Roși.

Doctorul Jones ticăi și declară:

– Timp de vreo șase ore formele dumneavoastră umane se suprapun. Apoi, vreme de vreo oră, se suprapun formele dumneavoastră gelate. Așa că, în total, amândoi aveți la dispoziție șapte ore din douăzeci și patru în care amândoi posedați forme identice. După părerea mea… Se jucă un pic cu stiloul și hârtia. Șapte ore nu-i prea rău. Dacă înțelegeți la ce mă refer.

După un moment, domnișoara Arrasmith spuse:

– Dar domnul Munster și cu mine suntem dușmani înnăscuți.

– Asta a fost cu ani în urmă, observă Munster.

– Corect, încuviință doctorul Jones. E adevărat, domnișoara Arrasmith este, în esență, o gelată, iar dumneavoastră, domnule Munster, sunteți terran, însă… Agită o mână. Amândoi sunteți urgisiți în civilizația dumneavoastră; amândoi nu mai aveți țară și ca atare sunteți supuși treptat unei pierderi a identității sinelui. Vă prevestesc amândurora o deteriorare progresivă, care va duce în cele din urmă la o boală psihică gravă. Doar dacă nu izbutiți să stabiliți o relație de apropiere.

Și psihanalistul amuți.

Domnișoara Arrasmith rosti cu voce scăzută:

– Cred că avem noroc, domnule Munster. După cum zicea doctorul Jones, ne suprapunem vreme de șapte ore pe zi… Ne-am putea bucura împreună de acest timp, fără a ne mai chinui în deprimanta noastră izolare.

Îi zâmbi încrezătoare, aranjându-și jacheta. Hotărât lucru, avea o siluetă încântătoare; rochia scurtă o sugera întru totul. Privind-o, Munster chibzui.

– Dați-i timp, îi spuse doctorul Jones domnișoarei Arrasmith. Analiza personalității sale îmi spune că va percepe corect lucrurile și va face ceea ce trebuie.

Tot aranjându-și jacheta și tamponându-și din când în când ochii mari, negri, domnișoara Arrasmith așteptă.

Câțiva ani mai târziu, în cabinetul doctorului Jones sună telefonul. Doctorul Jones răspunse ca de obicei:

– Doamnă sau domnule, vă rog să depuneți douăzeci de dolari dacă doriți să vorbiți cu mine.

De la celălalt capăt, un glas bărbătesc aspru spuse:

– Uite ce-i, aici e Oficiul Juridic al Națiunilor Unite și noi nu depunem douăzeci de dolari pentru a vorbi cu cineva. Prin urmare, deconectează-ți mecanismul ăla, Jones.

– Da, domnule, spuse doctorul Jones și, cu mâna dreaptă, apăsă pe butonul din spatele urechii, care îl făcea să funcționeze gratis.

– În 2037, reluă expertul juridic de la Națiunile Unite, ai sugerat unei perechi să se căsătorească? Numitului George Munster și numitei Vivian Arrasmith, în prezent doamna Munster?

– Păi, da, răspunse doctorul Jones după ce-și consultă baza de date integrată.

– Ai cercetat implicațiile legale ale progeniturilor lor?

– Ăă, dar asta nu-i treaba mea.

– Poți fi adus în fața justiției pentru instigare la orice acțiune potrivnică legislației Națiunilor Unite.

– Nu există nicio lege care să interzică o căsătorie între o gelată și un terran.

Expertul juridic spuse:

– Prea bine, doctore, voi face demersurile necesare pentru o investigație a cazului lor.

– Exclus. Ar fi o încălcare a deontologiei.

– Atunci vom emite o citație și-i vom reține.

– N-aveți decât.

Doctorul Jones duse mâna în spatele urechii pentru a se decupla.

– Așteaptă. Poate că te-ar interesa să afli că Munsterii au la ora actuală patru copii. Și, conform Legilor lui Mendel [8], descendenții s-au eșalonat cu rigurozitate în proporția 1–2–1. O fată gelată, un băiat hibrid, o fată hibridă, o fată terrană. Problema legală apare deoarece Consiliul Suprem Gelat revendică fata gelată pursânge ca având cetățenie titaniană și, în plus, propune ca unul dintre cei doi hibrizi să treacă în jurisdicția sa. Expertul Națiunilor Unite se simți dator să explice: Căsătoria Munsterilor e pe cale să se desfacă. Cei doi divorțează și e dificil de determinat ce legi prevalează în ceea ce-i privește pe ei și progeniturile lor.

– Da, admise doctorul Jones. Îmi închipui. Care e motivul divorțului?

– Nu știu și nu mă interesează. Posibil să fie faptul că ambii adulți și doi dintre cei patru copii sunt zilnic ba gelați, ba terrani. Poate că stresul a devenit insuportabil. Dacă vrei să le acorzi asistență psihologică, discută cu ei. La revedere.

Expertul juridic închise.

Am greșit sfătuindu-i să se căsătorească? se întrebă doctorul Jones. *Poate că ar trebui să-i caut; măcar atât le datorez.*

Deschizând cartea de telefon a Los Angelesului, începu să caute la litera M.

Fuseseră șase ani dificili pentru Munsteri.

Mai întâi, George se mutase de la San Francisco la Los Angeles; el și Vivian se instalaseră într-un apartament de bloc cu două camere în loc de trei. Cum Vivian era în formă terrană trei sferturi din timp, putuse să-și găsească o slujbă; ba chiar una în care lucra cu publicul, la un ghișeu de informații al Aeroportului 5 din Los Angeles. George însă…

Pensia lui reprezenta doar o pătrime din salariul soției sale și resimțea serios acest lucru. Pentru a o spori, căutase o cale de a câștiga bani acasă. Până la urmă, dăduse peste un anunț publicitar promițător, într-o revistă:

REALIZAȚI PROFITURI RAPIDE ÎN PROPRIUL DUMNEAVOASTRĂ BLOC! CREȘTEȚI BROAȘTE-BOU URIAȘE DE PE JUPITER, CAPABILE DE SALTURI DE DOUĂZECI ȘI CINCI DE METRI. SE POT FOLOSI ÎN CURSELE DE BROAȘTE (unde sunt legale) ȘI…

Așa că în 2038 cumpărase prima pereche de broaște importate de pe Jupiter și începuse creșterea lor, în vederea obținerii de profituri rapide, chiar în propriul bloc, într-un colț al pivniței, pe care Leopold, administratorul semihomeostatic, îl lăsase s-o folosească pe gratis.

Dar în gravitația terrană relativ mică broaștele erau capabile de salturi enorme și pivnița se dovedise prea joasă pentru ele; ricoșau dintr-un perete în altul, ca niște mingi verzi de ping-pong și, curând, mureau. Nu încăpea nicio îndoială că era nevoie de mai mult decât o porțiune din pivnița blocului QEK-604 pentru a adăposti un șeptel

din afurisitele alea de lighioane, își dădu seama George.

Pe deasupra, tot cam pe atunci se născuse primul lor copil. Întâmplarea făcuse să fie o gelată pursânge. Timp de douăzeci și patru de ore era o masă gelatinoasă și George se pomeni așteptând în zadar să ia formă umană măcar pentru o clipă.

O înfruntă sfidător pe Vivian cu privire la asta, într-un moment în care se aflau amândoi în formă umană.

– Cum s-o consider copilul meu? o întrebă el. Pentru mine e o… formă de viață străină. Era descurajat și chiar oripilat. Doctorul Jones ar fi trebuit să prevadă asta. Poate că e copilul *tău* – arată exact ca tine.

Ochii lui Vivian se umplură de lacrimi.

– Vorbești așa ca să mă insulți.

– Ba bine că nu! Am luptat împotriva creaturilor ca voi – nu vă consideram mai mult decât niște meduze urzicătoare. Își luă mohorât jacheta. Mă duc la Veteranii Războaielor Anormale, își informă soția. La o bere cu băieții.

O clipă mai târziu era pe drum spre întâlnirea cu vechii săi camarazi de război, fericit să evadeze din apartamentul de bloc.

Sediul VRA era o clădire veche de beton din centrul Los Angelesului, o relicvă din secolul XX care avea o nevoie disperată de zugrăveală. VRA dispunea de puține fonduri deoarece majoritatea membrilor săi trăiau, ca și George Munster, dintr-o pensie NU. Totuși, avea o masă de biliard, un televizor 3-D vechi, câteva zeci de benzi cu muzică pop și o tablă de șah. De obicei, George își bea berea și juca șah cu alți membri, fie ei în formă umană sau gelată; aici erau acceptați toți.

În seara aceea se așeză lângă Pete Ruggles, un camarad veteran care se căsătorise, și el, cu o femelă gelată ce se preschimba, ca și Vivian, în formă umană.

– Pete, nu mai pot continua. Am un copil care nu e decât o masă gelatinoasă. De când mă știu am vrut un copil, și acum cu ce m-am

ales? Cu ceva care arată de parc-ar fi fost aruncat de valuri pe plajă.

Sorbind din bere – momentan era și el în formă umană – Pete răspunse:

– La naiba, George, sunt de acord că-i o porcărie. Dar trebuia să-ți dai seama în ce te bagi când te-ai căsătorit cu ea. Pe de altă parte, ce dracu', după Legile lui Mendel, următorul copil…

– Vreau să spun, îl întrerupse Munster, că nu-mi mai respect nevasta. Asta-i problema. O privesc ca pe o… *chestie.* Ca și pe mine, de altfel. Amândoi suntem chestii.

Dădu pe gât toată berea.

Pete rosti meditativ:

– Dar din punctul de vedere gelat…

– Ascultă, de partea cui ești? vru să știe George.

– Nu ridica vocea la mine, zise Pete, că te pocnesc.

O clipă mai târziu se năpusteau furioși unul la celălalt. Din fericire, Pete își schimbă la țanc forma în cea de gelat și nimeni nu păți nimic. George rămase singur, în formă umană, în timp ce Pete se prelinse în altă parte, probabil pentru a se alătura grupului de veterani care luaseră și ei formă gelată.

Poate că am putea găsi o nouă societate, undeva, pe vreun satelit îndepărtat, își spuse posomorât George. *Una care să nu fie nici terrană, nici gelată.*

Trebuie să mă întorc la Vivian, hotărî el. Ce altceva aș putea face? În fond, am noroc că am găsit-o pe ea; altfel n-aș fi decât un veteran de război, turnând în mine bere, aici, la sediul VRA, zi și noapte, fără niciun viitor, fără nicio speranță, fără o viață adevărată…

Între timp demarase un nou plan de făcut bani. O afacere pe bază de comenzi la domiciliu; plasase în *Saturday Evening Post* un anunț pentru MAGNETITE MAGICE CUNOSCUTE CA ADUCĂTOARE DE NOROC. DINTR-UN ALT SISTEM STELAR! Minereurile proveneau din Proxima și se puteau procura de pe Titan; Vivian

fusese cea care încheiase pentru el contractul comercial cu semenii ei. Dar până acum puțină lume trimisese un dolar și cincizeci de cenți.

Sunt un ratat, își spuse George.

Din fericire, următorul copil, născut în iarna lui 2039, se dovedi a fi un hibrid; lua formă umană cincizeci la sută din timp, așa că, în sfârșit, George avea un copil care era – măcar ocazional – un membru al propriei sale specii.

Se afla încă pe cale de a sărbători nașterea lui Maurice, când o delegație a vecinilor lor din QEK-604 veni să-i bată la ușă.

– Avem o petiție, spuse conducătorul delegației, legănându-se stânjenit pe picioare, prin care se cere ca dumneavoastră și doamna Munster să plecați din QEK-604.

– De ce? întrebă nedumerit George. Până acum n-ați avut nimic să ne reproșați.

– Motivul este că acum aveți un băiețel hibrid, care va vrea să se joace cu ai noștri, și considerăm că e dăunător pentru copiii noștri să…

George le trânti ușa în nas.

Cu toate astea, simțea tensiunea, ostilitatea oamenilor din jurul lor. *Și când te gândești,* își spuse cu amărăciune, *că am luptat în război ca să-i salvez pe oamenii ăștia. Chiar că n-a meritat.*

O oră mai târziu era iarăși la sediul VRA, bând bere și stând de vorbă cu camaradul său Sherman Downs, care se căsătorise tot cu o gelată.

– Sherman, e inutil. Nu suntem doriți. Trebuie să emigrăm. Poate că o să ne încercăm norocul pe Titan, în lumea lui Viv.

– Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Sherman, mă scoate din sărite să te văd renunțând. N-a început să se vândă centura ta

electromagnetică de slăbit?

În ultimele luni, George începuse să confecționeze și să scoată la vânzare un complicat dispozitiv electronic de slăbire, pe care îl proiectase cu ajutorul lui Vivian; principiul se baza pe o invenție gelată foarte populară pe Titan, dar necunoscută pe Terra. Și treaba mersese binișor; George primise mai multe comenzi decât ar fi putut onora. Dar…

– Mi s-a întâmplat ceva groaznic, Sherm, se destăinui el. Acum câteva zile eram într-o mare farmacie care mi-a plasat o comandă masivă de centuri. M-a năpădit o emoție atât de… Se întrerupse. Îți închipui ce s-a întâmplat. M-am preschimbat. Acolo, în fața a vreo sută de clienți. Iar când cumpărătorul a văzut asta, a anulat toată comanda. A fost exact lucrul de care ne temem cu toții… ar fi trebuit să fii acolo ca să vezi cum și-au schimbat atitudinea față de mine.

– Angajează pe cineva să se ocupe de vânzări, spuse Sherm. Un terran pursânge.

Cu glas înfundat, George replică:

– *Eu* sunt terran pursânge, și nu uita asta. Niciodată.

– Am vrut să zic…

– Știu ce-ai vrut să zici, îi tăie vorba George.

Și-și repezi pumnul spre Sherman. Din fericire nu-l nimeri și, sub imperiul emoției, amândoi luară formă gelată. Câtva timp, se prelinseră cu furie unul în altul, dar în cele din urmă câțiva camarazi veterani reușiră să-i despartă.

– Sunt la fel de terran ca oricare altul, îi radie telepatic, în modul gelat, George lui Sherman. Și-am să-l fac una cu pământul pe oricine spune că nu-i așa.

În formă de gelat nu putea să ajungă acasă; trebuia să-i telefoneze lui Vivian să vină după el. Era umilitor.

Sinuciderea, hotărî el. *Asta-i soluția.*

Cum era mai bine s-o facă? În formă de gelat nu putea să simtă durere; cel mai bine era s-o facă atunci. Diferite substanțe puteau să-l dizolve… de pildă, se putea arunca într-o piscină foarte clorinată, ca aceea din sala de agrement a blocului QEK-604.

Într-o noapte, târziu, Vivian, în formă umană, dădu peste el pe când stătea șovăitor pe marginea bazinului de înot.

– George, te implor… du-te la doctorul Jones.

– Nooo, vui el înfundat, din aparatul cvasivocal pe care îl formase cu o porțiune a corpului. N-are niciun rost, Viv. *Nu mai vreau* s-o duc așa.

Chiar și centurile! Fuseseră ideea lui Viv, nu a lui. Până și în privința asta era în inferioritate… Era mereu în urma ei, tot mai în urmă cu fiecare zi ce trecea.

– Ai atât de multe de oferit copiilor, spuse Viv.

Asta era adevărat.

– Poate că o să trec pe la Ministerul de Război, decise el. Să vorbesc cu ei, să văd dacă medicina n-a descoperit ceva, care ar putea să mă stabilizeze.

– Dar dacă te stabilizezi ca terran, zise Vivian, ce-o să se întâmple cu mine?

– Vom avea zilnic *optsprezece ore* pentru a fi împreună. Tot timpul în care iei formă umană!

– Dar atunci n-ai mai vrea să rămâi căsătorit cu mine. Pentru că în cazul ăsta, George, ai putea să întâlnești o femeie terrană.

N-ar fi fost corect față de ea, își dădu el seama. Așa că abandonă ideea.

În vara lui 2041 li se născu al treilea copil, tot o fată și, ca Maurice, un hibrid. Era gelată noaptea și terrană ziua.

Între timp, George găsi o soluție pentru unele din problemele lui.

Își luă o amantă.

El și Nina stabiliră să se întâlnească la hotelul Elysium, o clădire părăginită de lemn, din inima Los Angelesului.

– Nina, spuse George, sorbind scotch Teacher's în timp ce ședea alături de ea pe canapeaua uzată din camera de hotel, m-ai făcut să simt din nou că merită să trăiesc.

Începu să se joace cu nasturii bluzei ei.

– Te respect, zise Nina Glaubman, ajutându-l la nasturi. În ciuda faptului că… mă rog, ești un fost inamic al nostru.

– Dumnezeule, protestă George, nu trebuie să ne gândim la vremurile acelea, trebuie să alungăm din minte trecutul.

Să ne intereseze doar viitorul, gândi.

Afacerea lui cu centuri pentru slăbit se dezvoltase atât de mult, încât acum avea cincisprezece angajați terrani cu normă întreagă și era proprietarul unei făbricuțe moderne, la periferia orașului San Fernando. Dacă taxele ar fi fost rezonabile, ar fi fost un om bogat… Când medita melancolic la asta, George se întreba care era oare nivelul impozitelor în teritoriile guvernate de gelați, pe Io, de pildă. Poate că nu strica să se intereseze.

Într-o seară, la sediul VRA, discută subiectul cu Reinholt, soțul Ninei, care, firește, nu știa nimic despre relația lui cu Nina.

– Reinholt, rosti cu greutate George în timp ce-și bea berea, am planuri mari. Socialismul ăsta, din leagăn până la mormânt, instaurat de Națiunile Unite… nu e pe gustul meu. Mă încătușează. Centura Magnetică Magică Munster este… Făcu un gest larg cu mâna. Mai mult decât poate susține civilizația terrană. Pricepi?

Reinholt răspunse glacial:

– Da, George, dar tu ești terran. Dacă emigrezi, cu fabrica ta, într-un teritoriu guvernat de gelați înseamnă că-ți trădezi propria…

– Ascultă, îl întrerupse George, am un copil gelat sută la sută, doi copii pe jumătate gelați, și un al patrulea pe drum. Am legături *afective* puternice cu ființele acelea de pe Titan și Io.

– Ești un trădător, zise Reinholt și-i arse un pumn în gură. Și nu numai atât, continuă el, lovindu-l pe George în stomac, trăiești cu nevastă-mea. Te omor.

Ca să scape, George luă formă gelată; loviturile lui Reinholt se afundară inofensive în substanța sa umedă, gelatinoasă. Reinholt se preschimbă în momentul acela și el, și se prelinse în George în mod ucigător, încercând să-i distrugă și să-i absoarbă nucleul.

Din fericire, câțiva camarazi veterani le desprinseră corpurile înainte de a-și provoca vătămări ireversibile.

Ceva mai târziu în aceeași seară, George se așeză lângă Vivian în salonul apartamentului lor cu opt camere din vastul bloc nou ZGF-900. Scăpase ca prin urechile acului, iar acum, bineînțeles, Reinholt avea să-i spună lui Vivian; era doar o chestiune de timp. Mariajul, așa cum vedea George situația, se încheiase. Asta era, poate, ultima lor discuție.

– Viv, rosti el pe un ton imperios, trebuie să mă crezi: te iubesc. Tu și copiii – plus afacerea cu centurile, desigur – sunteți totul pentru mine. O idee disperată îi veni în minte. Să emigrăm acum, în seara asta. Să luăm copiii și să plecăm pe Titan chiar în clipa asta.

– Nu pot să plec, zise Vivian. Știu cum m-ar trata ai mei și știu cum te-ar trata pe tine și pe copii. George, *du-te tu.* Mută fabrica pe Io. Eu voi rămâne aici.

O podidiră lacrimile.

– La dracu'! izbucni George. Ce fel de viață ar fi asta? Tu pe Terra și eu pe Io – asta nu-i căsnicie. Și cui îi rămân copiii?

Probabil lui Viv… dar firma sa avea un consilier juridic de mâna întâi – poate că-l putea folosi pentru a-și rezolva problemele de familie.

În dimineața următoare Vivian află despre Nina. Și se duse, și ea, la

un avocat.

– Uite ce vreau, spuse George, vorbind la telefon cu Henry Ramarau, consilierul său juridic de mâna întâi. Fă ce trebuie pentru a mi se încredința spre creștere și educare al patrulea copil; va fi terran. Cu cei doi hibrizi vom face un compromis; eu o să-l iau pe Maurice, iar ea poate s-o păstreze pe Kathy. Și, firește, îi va rămâne și gelatina aia, primul așa-zis copil. În ceea ce mă privește, e al ei, oricum. Trânti receptorul și se întoarse către directorii executivi ai firmei sale. Deci, unde rămăsesem? Da, la analiza legislației financiare de pe Io.

În cursul următoarelor săptămâni ideea mutării pe Io deveni din ce în ce mai fezabilă din punctul de vedere profit și pierderi.

– Dă-i drumul și cumpără teren pe Io, îl instrui George pe agentul său de marketing, Tom Hendricks. Și vezi să-l obții ieftin; trebuie să pornim cu dreptul. Apoi, către secretara sa, domnișoara Nolan: Nu lași pe nimeni să intre la mine până nu te anunț eu. Simt că mă paște o criză. Din cauza anxietății provocate de această manevră majoră a mutării de pe Terra pe Io. Adăugă: Plus problemele personale.

– Am înțeles, domnule Munster, spuse domnișoara Nolan, conducându-l pe Tom Hendricks spre ușă. Nu vă va deranja nimeni.

Putea conta pe ea că nu va permite accesul nimănui cât timp el se întorcea la forma sa gelată de pe vremea războiului, așa cum se întâmpla tot mai des în ultimul timp; tensiunea la care era supus devenise enormă.

Când, ceva mai târziu, reveni la forma umană, George află de la domnișoara Nolan că telefonase doctorul Jones.

– Ei, drăcia dracului, spuse George, amintindu-și de cele petrecute cu șase ani în urmă. Credeam c-a ajuns de mult la gunoi. Caută-l și anunță-mă când ai obținut legătura; o să-mi rup un minut ca să vorbesc cu el.

Se simțea ca pe vremuri, la San Francisco.

Nu peste mult timp, domnișoara Nolan i-l dădu pe doctorul Jones.

– Doctore, rosti George, lăsându-se pe spate și rotindu-se încolo și încoace în fotoliul său pivotant, cu ochii la orhideea de pe biroul său. Mă bucur să te aud.

Vocea psihanalistului homeostatic îi răsună în ureche:

– Domnule Munster, observ că acum aveți secretară.

– Da, spuse George, sunt un magnat. În domeniul centurilor pentru slăbit: ceva de genul zgărzilor antipurici pentru pisici. Bun, ce pot să fac pentru dumneata?

– Înțeleg că acum aveți patru copii…

– De fapt, trei, al patrulea e pe drum. Ascultă, doctore, al patrulea e vital pentru mine. După Legile lui Mendel va fi terran pursânge și, jur pe Dumnezeu, fac tot ce-mi stă în puteri ca să obțin custodia. Vivian – îți amintești de ea – s-a întors acum pe Titan. Printre ai ei, unde i-e locul. Iar eu am cerut câtorva dintre cei mai buni medici pe care mi-i pot permite să găsească o modalitate pentru a mă stabiliza. M-am săturat de transformarea asta permanentă, zi și noapte; am prea multe de făcut ca să suport o aberație ca asta.

– Din tonul dumneavoastră pot să-mi dau seama că sunteți o persoană importantă, foarte ocupată, domnule Munster. De bună seamă că ați obținut succese remarcabile de când v-am văzut ultima oară.

– Treci la subiect, spuse George, nerăbdător. De ce m-ai sunat?

– M-am, ăă, gândit dacă n-aș putea să vă aduc din nou împreună, pe dumneavoastră și Vivian.

– Pfui! făcu disprețuitor George. Femeia aia? Niciodată. Ascultă, doctore, trebuie să închid acum; suntem în plin proces de finalizare a unei noi strategii în afaceri, aici, la Munster Incorporated.

– Domnule Munster, e vorba de o altă femeie?

– E vorba de o altă gelată, replică George, dacă asta vrei să spui.

Și închise telefonul. *Doi gelați sunt mai buni decât niciunul*, își zise. *Și*

acum, înapoi la treabă… Apăsă pe butonul de pe birou și domnișoara Nolan își vârî capul pe ușă.

– Domnișoară Nolan, fă-mi legătura cu Hank Ramarau. Vreau să aflu…

– Domnul Ramarau așteaptă pe cealaltă linie. Spune că e ceva urgent.

George comută pe linia a doua.

– Salut, Hank. Ce-i?

– Tocmai am descoperit, răspunse consilierul său juridic principal, că pentru a-ți putea instala fabrica pe Io trebuie să fii cetățean al Titanului.

– Ar trebui să putem aranja asta, zise George.

– Dar pentru a fi cetățean al Titanului… Ramarau ezită. O să ți-o spun cât pot de simplu, George. Trebuie să fii gelat.

– La dracu', sunt gelat. Cel puțin o parte din timp. N-ajunge?

– Nu. Am cercetat aspectul ăsta, cunoscându-ți problema, dar trebuie să fii gelat tot timpul. Zi *și* noapte.

– Hm, făcu George. Asta-i prost. Dar o rezolvăm noi cumva. Uite ce-i, Hank, am o întâlnire cu Eddy Fullbright, coordonatorul meu medical. Vorbim după aceea, bine?

Puse receptorul în furcă, apoi stătu încruntat, frecându-și maxilarul. *Ei bine,* hotărî, *dacă trebuie, trebuie. Faptele sunt fapte și nu le putem lăsa să ne stea în cale.*

Ridicând receptorul, formă numărul medicului său, Eddy Fullbright.

Moneda de platină de douăzeci de dolari se rostogoli în fantă și conectă circuitul. Doctorul Jones se aprinse, ridică privirea și dădu

cu ochii de o tânără superbă, cu sâni obraznici, în care o recunoscu – printr-o scanare rapidă a bazei sale de date – pe doamna George Munster, fostă Vivian Arrasmith.

– Bună, Vivian, spuse cordial doctorul Jones. Dar înțelesesem că ești pe Titan.

Se ridică în picioare și-i oferi un scaun.

Tamponându-și cu batista ochii mari, negri, Vivian suspină:

– Doctore, totul se surpă în jurul meu. Soțul meu are o aventură cu o altă femeie… tot ce știu e că o cheamă Nina și că toți cei de la VRA vorbesc despre asta. Presupun că-i terrană. Am intentat amândoi acțiune de divorț. Și ducem o bătălie legală oribilă în privința copiilor. Își aranjă cu modestie jacheta. Sunt însărcinată. Al patrulea nostru copil.

– Știu, spuse doctorul Jones. Un terran pursânge, de această dată… dacă funcționează Legile lui Mendel… deși ele erau aplicabile doar în cazul puiandrilor.

Doamna Munster spuse îndurerată:

– Am fost pe Titan ca să discut cu experți juridici și medicali, cu ginecologi, și în special cu consultanți în probleme matrimoniale… Mi s-au dat tot soiul de sfaturi în ultima lună. Acum m-am întors pe Terra, dar nu dau de George – *a dispărut* pur și simplu.

– Aș vrea să te pot ajuta, Vivian, zise doctorul Jones. Am avut deunăzi o scurtă convorbire cu soțul tău, însă a făcut doar aserțiuni generale… E limpede că în prezent a ajuns un om de afaceri atât de important, încât e foarte greu de abordat.

– Și când te gândești, se smiorcăi Vivian, că a realizat totul datorită unei idei pe care i-am dat-o eu. O idee gelată.

– Ironia sorții, spuse doctorul Jones. Ei, dar dacă vrei să-ți păstrezi soțul, Vivian…

– Sunt hotărâtă să-l păstrez, doctore Jones. Ca să fiu sinceră, am urmat un tratament pe Titan, cel mai recent și cel mai scump…

numai pentru că îl iubesc pe George atât de mult, mai mult decât îmi iubesc propriii semeni sau propria planetă.

– A? făcu doctorul Jones.

– Grație celor mai recente descoperiri din domeniul medicinei din Sistemul Solar, spuse Vivian, am fost stabilizată, doctore Jones. Acum sunt în formă umană douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, nu doar optsprezece. Am renunțat la forma mea naturală pentru a-mi salva căsnicia cu George.

– Sacrificiul suprem, rosti doctorul Jones, mișcat.

– Da, dar acum trebuie să-l *găsesc,* doctore…

La ceremonia de inaugurare de pe Io, George Munster se prelinse încet spre lopată, întinse un pseudopod, luă lopata și reuși să disloce o bucată simbolică de sol.

– Astăzi e o zi mare, vui el cavernos, cu ajutorul imitației de aparat vocal pe care o modelase din substanța vâscoasă, maleabilă, a trupului său monocelular.

– Așa este, George, întări Hank Ramarau, care stătea lângă el, cu actele legale.

Înaltul funcționar ionian, o mare gelatină transparentă, ca și George, se prelinse spre Ramarau, luă documentele și vui:

– Acestea vor fi remise guvernului nostru. Sunt sigur că sunt în ordine, domnule Ramarau.

– Vă garantez asta, răspunse Ramarau. Domnul Munster nu se va mai întoarce la forma umană niciodată. A folosit unele dintre cele mai avansate tehnici ale științelor medicale contemporane pentru a dobândi această stabilitate în faza monocelulară a fostei sale condiții. Firma Muster n-ar trișa niciodată.

– Acest moment istoric, radie telepatic marea gelatină care era George Munster către mulțimea gelată care asista la ceremonie,

înseamnă un nivel de trai mai bun pentru ionienii care vor lucra aici. El va aduce prosperitate în această regiune, plus sentimentul de mândrie națională al unei mari izbânzi în fabricația a ceea ce recunoaștem a fi o invenție autohtonă, Centura Magnetică Magică Munster.

Mulțimea gelaților radie urale.

– Aceasta este o zi măreață în viața mea, declară George Munster și începu să se prelingă încetul cu încetul înapoi, spre mașină, unde șoferul aștepta să-l conducă la hotelul din Io City unde se stabilise definitiv.

Într-o zi, avea să fie proprietarul acelui hotel. Avea să plaseze profitul realizat din afacerea sa în bunuri imobiliare locale; era o investiție patriotică – și rentabilă – după cum îi spuseseră alți ionieni, alți gelați.

– Sunt în sfârșit un om realizat, le radie telepatic George Munster tuturor celor destul de aproape pentru a-i recepționa emanațiile.

Însoțit de urale frenetice, urcă, prelingându-se domol, rampa către mașina sa fabricată pe Titan.

Amintiri garantate

(We Can Remember It For You Wholesale, 1966)

Se deșteptă… și avu poftă de Marte. *Văile,* gândi. *Cum o fi să hoinărești printre ele? Minunat, cu adevărat minunat…* Pe măsură ce devenea complet conștient, visul creștea, visul și dorința arzătoare. Aproape că simțea prezența învăluitoare a celeilalte lumi, pe care doar reprezentanții guvernului și înalții demnitari o văzuseră. Un funcționar ca el? Slabă speranță.

– Te scoli sau nu? întrebă somnoroasă soția sa, Kirsten, cu obișnuita ei notă de arțag. Dacă da, apasă pe butonul de cafea al afurisitei ăleia de mașini.

– Bine, spuse Douglas Quail și se îndreptă desculț din dormitorul conaptului 9 lor spre bucătărie. Acolo, după ce apăsă ascultător pe butonul de cafea caldă, se așeză la masă și scoase o cutiuță galbenă de tutun fin de prizat Dean Swift. Inhală scurt, și mixtura Beau Nash îi înțepă nasul și-i arse cerul gurii. Continuă, totuși, să inhaleze; asta îl trezi de-a binelea și îngădui viselor, dorințelor sale nocturne și poftelor sale haotice să se condenseze în ceva cât de cât rațional.

O să mă duc, își spuse. *Înainte de a muri o să văd Marte.*

Era, firește, cu neputință, și știa asta chiar în timp ce visa. Dar lumina zilei, zgomotele terestre ale soției sale care acum își peria părul în fața oglinzii din dormitor, totul complota pentru a-i reaminti ce era. *Un biet funcționar,* își zise el cu amărăciune. Kirsten îi reamintea asta cel puțin o dată pe zi și el nu o putea acuza; o soție trebuie să-și aducă bărbatul cu picioarele pe pământ. *Cu picioarele pe Pământ,* gândi și pufni în râs. Figura de stil se potrivea cum nu se poate mai bine.

– De ce te hlizești? întrebă soția sa, intrând valvârtej în bucătărie, cu

poalele capotului roz fluturându-i în urmă. Un vis, pun pariu. Tot timpul visezi.

– Da, răspunse el și se uită prin fereastra bucătăriei la aeroglisoarele, canalele de circulație și omuleții vioi care se grăbeau la lucru. Nu peste mult timp se va afla printre ei. Ca întotdeauna.

– Pariez că-i vorba de vreo femeie, rosti cu un aer nimicitor Kirsten.

– Nu, zise el. De un zeu. Zeul războiului. Are cratere minunate, în adâncul cărora cresc tot felul de plante exotice.

– Ascultă. Kirsten se ghemui lângă el și vorbi cu toată seriozitatea, asprimea din glas dispărându-i pentru o clipă. Fundul oceanului, al oceanului *nostru*, este de o infinitate de ori mai frumos. Știi asta, o știe toată lumea. Închiriază branhii artificiale pentru amândoi, ia-ți o săptămână de concediu și putem coborî acolo pentru un sejur într-una din stațiunile subacvatice deschise tot anul. În plus… Se întrerupse. Nu mă asculți. Rău faci. Ce-ți propun eu e mult mai realist decât dorința asta nebunească, obsesia asta a ta pentru Marte, iar tu nici măcar nu asculți! Vocea i se înălță, stridentă. Dumnezeule mare, ești pierdut, Doug! Ce-o să se întâmple cu tine?

– O să mă duc la lucru, spuse el și se ridică de la masă, uitând de micul dejun. Asta o să se întâmple cu mine.

Ea îl privi lung.

– Se agravează. Ești mai fanatic pe zi ce trece. Unde-o să te ducă povestea asta?

– Pe Marte, rosti el și deschise ușa dulapului ca să ia o cămașă curată pentru serviciu.

După ce coborî din taxi, Douglas Quail traversă încet trei canale pietonale supraaglomerate, până la intrarea modernă, ademenitoare. Acolo se opri, stânjenind circulația de la mijlocul dimineții, și citi cu băgare de seamă firma de neon în culori schimbătoare. O mai examinase și-n alte dăți… dar niciodată atât de aproape. De data asta era cu totul altfel; ceea ce făcea acum era altceva. Ceva ce, mai

devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple.

REKAL, INCORPORATED

Asta să fi fost soluția? În definitiv, o iluzie, oricât de convingătoare, nu era altceva decât o iluzie. Cel puțin din punct de vedere obiectiv. Subiectiv însă… era exact contrariul.

Și, oricum, avea stabilită o întâlnire. Peste cinci minute.

Inspiră adânc o gură din aerul ușor poluat cu smog al Chicago-ului, trecu prin ametitorul licăr policromatic orbitor al intrării și se îndreptă spre recepție.

Blonda mlădioasă din spatele tejghelei, cu sânii goi și dichisită, i se adresă cu amabilitate:

– Bună dimineața, domnule Quail.

– Bună, rosti el. Am venit să mă interesez despre o ofertă Rekal. După cum cred că știți.

– Nu „rekal“, *recall* [10], îl corectă recepționera. Ridică receptorul videofonului de lângă cotul ei fin și rosti: A sosit domnul Quail, domnule McClane. Poate să intre acum sau e prea devreme?

„Pohhh zm mmrree“, mormăi aparatul.

– Da, domnule Quail, spuse ea. Puteți intra, domnul McClane vă așteaptă. Iar pe când el pornea nesigur, îi strigă din urmă: Camera D, domnule Quail. La dreapta.

După un moment jenant, dar scurt, în care i se păru că se rătăcise, găsi camera indicată. Ușa era deschisă, iar înăuntru, la un birou mare din lemn de nuc veritabil, ședea un bărbat între două vârste, cu un aer jovial, purtând un costum gri din piele de broască, după ultima modă marțiană. Privindu-l, Quail înțelese că ajunsese la cine trebuia.

– Luați loc, domnule Quail, spuse McClane, arătând cu o mână

dolofană un scaun aflat în fața biroului. Așadar, doriți să fi fost pe Marte. Foarte bine.

Quail se așeză, conștientizându-și nervozitatea.

– Nu-s prea sigur că merită cheltuiala, spuse el. Costă o grămadă de bani și, din câte pot să-mi dau seama, de fapt nu obțin nimic.

Costă aproape la fel de mult cât drumul până acolo, gândi.

– Obțineți dovezi palpabile ale voiajului dumneavoastră, îl contrazise apăsat McClane. Toate dovezile de care aveți nevoie. Uitați, am să vă arăt. Scotoci într-un sertar al impresionantului său birou. Talonul biletului. Dintr-un plic de hârtie scoase un pătrățel de carton gofrat. Dovada că ați fost… și v-ați întors. Ilustrate. Puse una lângă alta, pe birou, în fața lui Quail, patru vederi 3-D în culori, francate. Filme. Peisaje pe care le-ați filmat la fața locului cu un aparat închiriat. I le arătă și pe acestea lui Quail. Plus numele unor persoane pe care le-ați cunoscut acolo, plus suvenire în valoare de două sute de poscredite, care vor sosi, de pe Marte, în cursul lunii viitoare. Pașaport, certificate menționând vaccinurile care vi s-au făcut. Și altele. Îl privi pătrunzător pe Quail. Veți fi sigur că ați fost acolo, nu vă temeți. Nu vă veți aminti de noi, nu vă veți aminti de mine sau că ați fost vreodată pe-aici. În amintirea dumneavoastră va rămâne o călătorie reală; garantăm asta. Două săptămâni încheiate de amintiri; până la cel mai neînsemnat amănunt. Țineți minte ce vă spun acum: dacă vă veți îndoi vreodată că ați făcut într-adevăr o vizită lungă pe Marte, puteți să vă întoarceți aici și vi se vor înapoia toți banii. Înțelegeți?

– Dar n-am fost, spuse Quail. Nu voi fi fost acolo, indiferent ce fel de dovezi mi-ați furniza. Inspiră adânc, tremurător. Și nu voi fi fost niciodată agent secret al Interplanului.

I se părea imposibil ca implantul de memorie extrafactuală oferit de Rekal Incorporated să funcționeze – în pofida celor aflate din auzite.

– Domnule Quail, rosti răbdător McClane. După cum ne-ați explicat în scrisoarea pe care ne-ați adresat-o, nu aveți nicio șansă, nici cea mai mică posibilitate să puneți vreodată piciorul pe Marte; nu vă puteți permite și, ceea ce-i mult mai important, n-ați putea niciodată

să deveniți un agent sub acoperire al Interplanului sau al oricui altcuiva. Aceasta e singura modalitate prin care vă puteți împlini, hm, visul de-o viață. Nu am dreptate, domnule Quail? În realitate, nu puteți fi și nu puteți face ceea ce vă doriți cel mai mult. Râse scurt. Dar puteți *să fi fost și să fi făcut.* Avem noi grijă. Iar tariful nostru este rezonabil; fără adaosuri ulterioare.

Zâmbi încurajator.

– Memoria asta extrafactuală e chiar atât de convingătoare? întrebă Quail.

– Mai convingătoare decât cea reală, domnule Quail. Dacă ați fi fost cu adevărat pe Marte ca agent Interplan, până acum ați fi uitat multe. Studiile întreprinse de noi asupra sistemelor memoriei reale – amintiri autentice ale unor evenimente importante din viața cuiva – demonstrează că o sumedenie de amănunte se pierd foarte repede. Pentru totdeauna. O parte a ofertei noastre constă în faptul că implantăm amintirile atât de profund, încât nu se uită nimic. Materialul pe care vi-l introducem în timp ce vă veți afla în stare letargică este creația unor specialiști experimentați, oameni care au petrecut mulți ani pe Marte. În fiecare caz verificăm în amănunt detaliile. Iar dumneavoastră ați ales un sistem extrafactual relativ simplu; dacă ați fi optat pentru Pluton sau dacă ați fi vrut să fiți Împăratul Alianței Planetelor Interioare, ne-ar fi fost mult mai greu… și prețul ar fi fost considerabil mai mare.

– Bine, spuse Quail, vârând mâna în buzunar după portofel. A fost ambiția vieții mele și îmi dau seama că n-am s-o realizez niciodată. Așa încât cred că va trebui să mă mulțumesc cu asta.

– Nu priviți așa lucrurile, spuse McClane, mustrător. Nu-i vorba să acceptați marfă de mâna a doua. Memoria dumneavoastră reală, cu toate impreciziile, omisiunile și lapsusurile ei, ca să nu mai vorbim de denaturări, e o marfă de mâna a doua. Luă banii și apăsă pe un buton de pe birou. E-n regulă, domnule Quail, zise, în timp ce ușa camerei se deschise și doi bărbați solizi intrară în grabă. Sunteți în drum spre Marte, ca agent secret. Se ridică și veni să strângă mâna nervoasă și umedă a lui Quail. Sau, mai degrabă, ați făcut acest drum. După-amiază, la ora 16.30, vă veți, ăăă, întoarce pe Terra; un taxi vă va lăsa în fața conaptului dumneavoastră și, așa cum am

spus, nu vă veți mai aminti niciodată că v-ați întâlnit cu mine sau că ați fost aici. De fapt, nu vă veți mai aminti nici măcar să fi auzit de noi.

Cu gura uscată de emoție, Quail ieși din birou, urmându-i pe cei doi tehnicieni; de ei depindea ce avea să urmeze.

Chiar voi ajunge să cred că am fost pe Marte? se întrebă. *Că am izbutit să-mi duc la îndeplinire ambiția de-o viață?* Avea o presimțire stranie, stăruitoare, că ceva nu va merge bine. Ce anume, însă, nu știa.

Trebuia să aștepte ca să afle.

Intercomul care făcea legătura între biroul lui McClane și sectorul de lucru al firmei bâzâi și o voce spuse:

– Domnul Quail se află sub narcoză acum, domnule McClane. Vreți să supravegheați acest caz sau continuăm?

– E o treabă de rutină, răspunse McClane. Puteți continua, Lowe. Nu cred că veți avea vreo problemă.

Programarea amintirii artificiale a unei călătorii pe o altă planetă – cu sau fără stimulentul suplimentar al rolului de agent secret – apărea în programul de lucru al firmei cu o regularitate monotonă. *Într-o lună, calculă el ironic, trebuie să facem douăzeci de-astea… Surogatul de călătorie interplanetară a devenit pâinea noastră cea de toate zilele.*

– Cum doriți, domnule McClane, răsună vocea lui Lowe, după care intercomul se închise.

McClane se duse la seiful din camera aflată în spatele biroului său pentru a căuta un pachet 3 – călătorie pe Marte – și un pachet 62 – agent secret Interplan. După ce le găsi, se întoarse la birou, se așeză confortabil și le dădu la iveală conținutul – articole de introdus în conaptul lui Quail în timp ce tehnicienii laboratorului se ocupau cu inserarea falsei memorii.

Un pistol extraplat în valoare de un poscred, reflectă McClane. *Ăsta-i obiectul cel mai voluminos. Ne costă cel mai mult.* Apoi, un emițător-pilulă, care putea fi înghițit dacă agentul era capturat. Un carnet de

coduri care semăna uimitor cu unul adevărat – modelele firmei erau extrem de exacte, bazate, în limita posibilului, pe materiale autentice din dotarea armatei americane. În sfârșit, mărunțișuri care nu aveau niciun sens în sine, dar care, întrețesute în urzeala călătoriei imaginare a lui Quail, aveau să coincidă cu amintirile lui: o jumătate dintr-o veche monedă de argint de cincizeci de cenți, mai multe citate din predicile lui John Donne, transcrise incorect, fiecare pe câte o bucată de foiță transparentă, câteva plicuri de chibrituri de prin baruri de pe Marte, o lingură din oțel inoxidabil pe care era gravat PROPRIETATEA FERMELOR COLECTIVE NAȚIONALE ALE DOMULUI MARTE, o rolă de bandă izolatoare care…

Intercomul bâzâi.

– Domnule McClane, îmi pare rău că vă deranjez, dar ceva nu-i în regulă. Poate că n-ar strica să veniți totuși aici. Quail e sub narcoză. A reacționat bine la narkidrină; e complet inconștient și receptiv. Dar…

– Vin.

Presimțind un bucluc, McClane părăsi biroul. Câteva clipe mai târziu își făcu apariția în sectorul de lucru.

Douglas Quail era întins pe un pat igienic, respirând ușor și regulat, cu ochii aproape închiși; părea vag – dar numai vag – conștient de prezența celor doi tehnicieni și, acum, a lui McClane.

– Nu e loc pentru inserarea falsei amintiri? McClane simți că se enervează. Atunci eliminați pur și simplu două săptămâni de lucru. E funcționar la Biroul de Emigrări al Coastei de Vest, care-i o agenție guvernamentală, așa că sigur are sau a avut două săptămâni de concediu în decurs de un an. Asta ar trebui să rezolve problema.

Detaliile îl plictiseau. Și aveau să-l plictisească întotdeauna.

– Problema noastră, spuse apăsat Lowe, e cu totul alta. Se aplecă deasupra patului și i se adresă lui Quail: Spuneți-i domnului McClane ce ne-ați spus nouă. Apoi, către McClane: Ascultați cu atenție.

Ochii de un verde spălăcit ai bărbatului întins pe pat fixară chipul lui McClane. Expresia lor, observă tulburat acesta, devenise dură; avea o lucire sticloasă, anorganică, asemenea unei pietre semiprețioase. McClane nu era sigur că-i plăcea ce vedea; lucirea era prea rece.

– Ce mai vreți acum? vorbi aspru Quail. Mi-ați distrus acoperirea. Cărați-vă de-aici până nu vă căsăpesc pe toți. Îl studie pe McClane. Tu în special, continuă el. Tu răspunzi de contralovitura asta.

– Cât ați stat pe Marte? întrebă Lowe.

– O lună, răspunse răstit Quail.

– Cu ce scop? continuă Lowe.

Buzele subțiri se strâmbară; Quail îl țintui cu privirea, dar nu răspunse. Apoi, lungind vorbele pentru a le conferi cât mai multă ostilitate, spuse:

– Agent Interplan. Așa cum v-am spus deja. Nu înregistrați totul? Puneți-i șefului vostru banda cu înregistrarea audiovizuală și lăsați-mă în pace.

Închise ochii și lucirea dură dispăru. Pe McClane îl năpădi brusc o senzație de ușurare.

Lowe spuse cu voce joasă:

– E un dur, domnule McClane.

– N-o să mai fie după ce aranjăm să-și piardă iar șirul amintirilor, replică McClane. O să fie la fel de blând ca înainte. Și, adresându-i-se lui Quail: Vasăzică *de asta* voiați atât de mult să mergeți pe Marte.

Quail vorbi fără să deschidă ochii:

– N-am vrut niciodată să merg pe Marte. Am fost trimis – mi s-a încredințat o misiune și m-am pomenit acolo, blocat. Mă rog, admit că am fost curios. Cine n-ar fi? Deschise din nou ochii și-i cercetă pe cei trei, în special pe McClane. E foarte eficace drogul ăsta al adevărului pe care l-ați folosit. A scos la suprafață lucruri de care

nu-mi mai aminteam deloc. Stătu pe gânduri, apoi continuă, parcă mai mult pentru sine: Mă întreb ce-i cu Kirsten. O fi amestecată și ea? O persoană de legătură a Interplanului care să stea cu ochii pe mine… să se asigure că nu mi-am recăpătat memoria? Nu-i de mirare că lua în râs dorința mea de a merge acolo.

Schiță un zâmbet. Zâmbetul era cel al cuiva care înțelege deodată, dar dispăru aproape imediat.

– Vă rog să mă credeți, domnule Quail, zise McClane. Am dat peste asta în mod cu totul accidental. În munca noastră…

– Te cred, spuse Quail. Părea obosit acum; drogul continua să-l cufunde în letargie, mai adânc, tot mai adânc. Unde am spus că am fost? murmură. Marte? E greu să-mi aduc aminte… Știu că mi-ar plăcea s-o văd… Oricui i-ar plăcea. Dar eu… Glasul i se pierdu. Doar un funcționar, un pârlit de funcționar.

Lowe se îndreptă și îi spuse superiorului său:

– Vrea să i se implanteze o amintire falsă care corespunde unei călătorii pe care de fapt a făcut-o. Și un scop fals, care este chiar scopul real. Spune adevărul; narkidrina și-a făcut efectul din plin. Amintirea călătoriei e foarte vie în mintea lui – cel puțin sub narcoză. Dar, după toate aparențele, altfel nu și-o amintește. Cineva, probabil într-un laborator științific al armatei, i-a șters amintirile conștiente; tot ce știa era că a merge pe Marte avea o însemnătate deosebită pentru el, la fel ca și calitatea de agent secret. Asta n-au putut să șteargă; nu e o amintire, ci o dorință, fără îndoială aceeași care l-a îndemnat de la bun început să se ofere voluntar pentru misiune.

– Ce facem? îl întrebă pe McClane celălalt tehnician, Keeler. Grefăm o amintire falsă peste cea reală? Nu se poate ști ce rezultate ar avea asta; s-ar putea să-și amintească frânturi din călătoria reală, iar confuzia ar putea declanșa o psihoză. În mintea lui s-ar ivi simultan două premise opuse: că a fost pe Marte și că n-a fost. Că e un agent veritabil al Interplanului și că nu e, că totul e fals. Eu cred că ar trebui să-l reanimăm fără niciun implant de amintire falsă și să-i facem vânt; chestia asta frige.

– De acord, se învoi McClane. Apoi îi veni o idee. Puteți prevedea ce își va aminti când o să iasă de sub narcoză?

– E imposibil de precizat, răspunse Lowe. Probabil că va avea o amintire estompată, difuză, a călătoriei reale. Și probabil că va avea îndoieli serioase cu privire la autenticitatea ei; o să conchidă, probabil, că un angrenaj din programarea noastră a dat chix. Și își va aminti că a fost aici; asta nu se va șterge… decât dacă vreți dumneavoastră să ștergem pasajul ăsta.

– Cu cât ne vom face mai puțin de lucru cu tipul ăsta, cu atât voi fi mai liniștit, declară McClane. Nu e cazul să ne jucăm cu focul; am fost destul de neghiobi – sau destul de ghinioniști – să deconspirăm un spion adevărat al Interplanului, care avea o acoperire atât de bine pusă la punct, încât nu știa nici el ce era sau, mai bine zis, este.

Cu cât se spălau mai rapid pe mâini de individul care își spunea Douglas Quail, cu atât avea să fie mai bine.

– O să-i introduceți pachetele 3 și 62 în conapt? întrebă Lowe.

– Nu, răspunse McClane. Și-i vom înapoia jumătate din bani.

– Jumătate! De ce jumătate?

McClane rosti, fără convingere:

– Pare să fie un compromis onorabil.

În timp ce taxiul îl ducea înapoi spre conaptul său din zona rezidențială a orașului, Douglas Quail își spunea: *E într-adevăr plăcut să te întorci pe Terra.*

Luna petrecută pe Marte începuse deja să fluctueze în memoria sa; avea doar imaginea unor cratere largi și adânci, străvechea și atotprezenta eroziune a colinelor, a vitalității, a mișcării. O lume înecată în praf, unde nu se întâmpla aproape nimic și unde îți petreceai o bună parte a zilei verificându-ți și reverificându-ți sursa portabilă de oxigen. Și-apoi… formele de viață, cuminții și modeștii cactuși gri-cafenii și viermii gușați.

De fapt, luase cu el câteva exemplare muribunde din fauna marțiană, pe care reușise să le strecoare prin vamă. În definitiv, nu reprezentau nicio amenințare; nu puteau supraviețui în atmosfera densă a Pământului.

Se scotoci în buzunar după cutiuța cu viermi marțieni…

Și în locul ei dădu de un plic.

Îl scoase și, deschizându-l, constată cu stupoare că în el se aflau cinci sute șaptezeci de poscredite în bancnote de valoare mică.

De unde au apărut astea? se întrebă. *Nu mi-am cheltuit toți banii în voiajul ăsta?*

Odată cu banii apăru și un bilețel pe care scria: *Jumătate din preț returnat. De McClane.* Și data. Data de azi.

– *Recall,* spuse el cu voce tare.

– Cum ați spus, domnule sau doamnă? întrebă respectuos șoferul-robot.

– Ai o carte de telefon?

– Desigur, domnule sau doamnă.

Un volet se deschise și din el alunecă o minicarte de telefon.

– Numele e scris mai ciudat, mormăi Quail în timp ce răsfoia paginile aurii. Apoi i se făcu frică; o frică stăruitoare. Uite-o, spuse el. Du-mă la Rekal Incorporated. M-am răzgândit; nu mai merg acasă.

– Cum dorește domnul sau doamna, spuse șoferul.

O clipă mai târziu, taxiul țâșnea în direcție opusă.

– Poți să-mi împrumuți un pic telefonul? întrebă Quail.

– Cu plăcere, spuse șoferul și-i dădu un luxos videofon 3-D în culori, nou-nouț.

Quail formă numărul de acasă. După o pauză, se pomeni confruntat pe ecranul minuscul cu o imagine în miniatură, dar cumplit de realistă, a lui Kirsten.

– Am fost pe Marte, îi spuse el.

– Ești beat. Buzele ei făcură o strâmbătură disprețuitoare. Sau mai rău.

– Jur că ăsta-i adevărul.

– Când? întrebă ea.

– Nu știu. Se simți derutat. O călătorie simulată, cred. La una din firmele alea care vând amintiri artificiale sau extrafactuale sau ce-or fi fiind. N-a mers.

Kirsten rosti nimicitor: „E clar că ești beat" și întrerupse legătura. Închise și el, și simți că i se urcă sângele în obraji. *Veșnic același ton*, își spuse mânios. *Veșnic gata de ripostă, ca și când ea știe totul, iar eu nu știu nimic. Ce căsnicie, Hristoase!* gândi el, deprimat.

Puțin după aceea, taxiul opri în fața unei mici clădiri roz, moderne și foarte atrăgătoare, deasupra cărei jucau luminile unei firme multicolore de neon pe care scria REKAL, INCORPORATED.

Recepționera, foarte șic și goală de la mijloc în sus, tresări surprinsă, apoi își recăpătă stăpânirea de sine.

– Oh, bună ziua, domnule Quail, spuse ea cu nervozitate. Cu-cum vă simțiți? Ați uitat ceva?

– Restul banilor, răspunse el.

Ceva mai calmă acum, recepționera zise:

– Restul? Cred că vă înșelați, domnule Quail. Ați fost aici ca să vă interesați de posibilitatea unei călătorii extrafactuale, dar… Ridică din umerii ei cu pielea fină și albă. Din câte am înțeles, nu ați contractat călătoria.

– Îmi amintesc totul, domnișoară, replică Quail. Scrisoarea mea către

Rekal Incorporated, de la care a pornit toată povestea asta. Îmi aduc aminte că am venit aici, că m-am întâlnit cu domnul McClane. Apoi doi tehnicieni m-au condus într-un laborator și mi-au administrat un drog ca să mă adoarmă.

Nu era de mirare că firma îi înapoiase jumătate din preț. Falsa amintire a „călătoriei pe Marte" nu funcționase – sau cel puțin nu pe de-a-ntregul, nu așa cum fusese asigurat.

– Domnule Quail, rosti fata, deși sunteți un funcționar mărunt, sunteți un bărbat chipeș și nu vă stă bine furios. Dacă asta v-ar face să vă simțiți mai liniștit, aș putea, hm, să accept o invitație în oraș…

Abia atunci se înfurie Quail.

– Îmi amintesc de dumneata, spuse el cu mânie. De pildă, faptul că ai sânii vopsiți în albastru mi s-a întipărit în minte. Și-mi amintesc promisiunea domnului McClane că, dacă îmi voi reaminti de vizita mea la Rekal Incorporated, voi primi toți banii înapoi. Unde e domnul McClane?

După un răstimp – probabil cât de mult putuseră să tergiverseze – se pomeni din nou șezând în fața impozantului birou din lemn de nuc, exact așa cum stătuse cu vreo oră și ceva mai înainte.

– Grozavă tehnică aveți, începu el sarcastic. Dezamăgirea și resentimentul erau acum enorme. Așa-zisa mea „amintire" a unei călătorii pe Marte, ca agent sub acoperire al Interplanului, e începătoșată, vagă și plină de contradicții. Și îmi aduc aminte limpede de tranzacția încheiată cu firma voastră. Ar trebui să reclam chestia asta la Biroul pentru Îmbunătățirea Afacerilor.

În momentul acela, era foc și pară; sentimentul că fusese tras pe sfoară îl copleșise, spulberându-i obișnuita sa aversiune de a se implica într-un scandal public.

Cu un aer ursuz și, totodată, precaut, McClane spuse:

– Capitulăm, domnule Quail. O să vă înapoiem și restul sumei. Recunosc că n-am făcut absolut nimic pentru dumneavoastră.

Tonul său era resemnat.

Quail rosti acuzator:

– Nu mi-ați furnizat nici măcar articolele despre care pretindeați că-mi vor „dovedi“ că am fost pe Marte. Toată vrăjeala asta la care v-ați dedat – nu s-a materializat în niciun fel. Nici măcar contramarca unui bilet. Nici vederi, nici pașaport, nici certificate de vaccinare, nici…

– Uitați ce-i, domnule Quail, interveni McClane. Să presupunem că v-am spus… Se opri. Să trecem peste asta. Apăsă pe un buton al intercomului. Shirley, completează, te rog, un cec de decontare pentru încă cinci sute șaptezeci de poscredite pe numele Douglas Quail. Mulțumesc.

Eliberă butonul, apoi îl privi dușmănos pe Quail.

Cecul apăru numaidecât; recepționera îl puse în fața lui McClane și se făcu nevăzută, lăsându-i singuri pe cei doi bărbați, înfruntându-se deasupra tăbliei masivului birou din lemn de nuc.

– Dați-mi voie să vă dau un sfat, spuse McClane în timp ce semna cecul și-l împingea spre Quail. Să nu discutați cu nimeni despre, hm, recentul dumneavoastră voiaj pe Marte.

– Ce voiaj?

– Păi, asta e. McClane vorbi apăsat: Voiajul de care vă amintiți parțial. Purtați-vă ca și cum nu v-ați aduce aminte; prefaceți-vă că n-a avut loc niciodată. Nu mă întrebați de ce; ascultați-mi sfatul; va fi mai bine pentru toată lumea. Începuse să transpire abundent. Și acum, domnule Quail, am alte treburi, mă așteaptă alți clienți.

Se ridică și-l conduse pe Quail spre ușă. În timp ce o deschidea, Quail zise:

– O firmă care lucrează atât de prost n-ar trebui să aibă niciun client.

Apoi închise ușa după el.

În taxiul care îl ducea spre casă, Quail chibzui asupra felului în care

avea să întocmească reclamația către Biroul Îmbunătățirii Afacerilor, Divizia Terra. Va începe de îndată ce va ajunge la mașina de scris; era clar că avea datoria de a-i avertiza pe alții să se ferească de Rekal, Incorporated.

De cum intră în conapt, se așeză în fața Hermes Rocket-ului portabil, deschise sertarele și, cotrobăind după indigo, dădu peste o cutiuță care i se păru cunoscută. O cutiuță pe care o umpluse meticulos pe Marte cu faună locală și, ulterior, o strecurase prin vamă. Deschizând-o, descoperi, spre uimirea sa, șase viermi gușați morți și câteva varietăți de viață unicelulară cu care se hrăneau viermii marțieni. Protozoarele erau uscate, acoperite de praf, dar le recunoscu: scormonise o zi întreagă printre bolovanii negri ai planetei pentru a le găsi. O excursie minunată, plină de descoperiri surprinzătoare.

Dar n-am fost pe Marte, se dezmetici el.

Pe de altă parte…

Kirsten se ivi în pragul ușii, strângând la piept o pungă plină de cumpărături.

– De ce ești acasă acum?

Glasul ei, ca întotdeauna, era acuzator.

– *Am fost pe Marte?* o întrebă el. Tu trebuie să știi.

– Nu, firește că n-ai fost pe Marte. *Tu* ești cel care ar trebui să știi, presupun. Nu te smiorcăi toată ziua că vrei să te duci?

– Pe Dumnezeul meu, cred că am fost, rosti el. După o pauză, adăugă: Și, totodată, cred că n-am fost.

– Hotărăște-te.

– Crezi că pot? Gesticulă. În capul meu interferează două feluri de amintiri; unele sunt reale, altele nu, dar nu pot să le deosebesc. De ce nu mă pot bizui pe tine? La amintirile tale n-a umblat nimeni…

Măcar atâta putea face pentru el – chiar dacă altceva nu făcuse

vreodată.

Kirsten spuse cu voce egală, stăpânită:

– Doug, dacă nu-ți vii în fire, totul s-a terminat între noi. O să te părăsesc.

– Nu-i a bună, rosti el. Vocea îi era răgușită și aspră. Tremurătoare. Probabil că sunt pe cale să fac o psihoză; sper că nu, dar poate că asta este. În orice caz, asta ar explica totul.

Lăsând jos punga cu cumpărături, Kirsten se îndreptă spre dulapul din perete.

– N-am glumit, îi spuse ea calmă.

Scoase o jachetă, o îmbrăcă și porni spre ușa conaptului.

– O să-ți dau un telefon într-una din zile, curând, zise ea pe un ton inexpresiv. Adio, Doug. Sper s-o scoți la capăt până la urmă; chiar mă rog pentru asta. De dragul tău.

– Așteaptă, rosti el disperat. Spune-mi doar, și spune-o limpede: am fost sau n-am fost?

Dar s-ar putea să-ți fi alterat și ție memoria, îi dădu lui în gând.

Ușa se închise. Soția sa plecase. Definitiv!

În spatele lui răsună o voce:

– Ei, asta-i situația. Și acum, mâinile sus, Quail. Apoi fă stânga-mprejur și privește-mă.

Quail se răsuci instinctiv, fără a ridica mâinile.

Omul din fața lui purta uniforma albastră-vineție a Agenției Poliției Interplanetare, iar pistolul său părea a fi din cele aflate în dotarea trupelor ONU. Și, în mod ciudat, lui Quail i se părea cunoscut; cunoscut, dar de o manieră tulbure, distorsionată, pe care nu o putea defini. Cu o tresărire, ridică mâinile.

– Îți amintești de călătoria pe Marte, spuse polițistul. Știm tot ce-ai făcut astăzi și-ți cunoaștem toate gândurile – mai cu seamă cele foarte importante pe care le-ai avut în drum spre casă, după ce ai plecat de la Rekal, Incorporated. Și-i explică: Ți-am implantat în creier un emițător telepatic care ne informează în permanență.

Un emițător telepatic – aplicația practică a unui soi de plasmă vie care fusese descoperită pe Lună. Se cutremură de dezgust față de propriu-i trup. Chestia aia trăia în el, în creierul lui, hrănindu-se, ascultând, hrănindu-se. Dar Interplanul le folosea; se vorbise de asta și în homeopresă. Prin urmare, era probabil adevărat, oricât părea de îngrozitor.

– De ce tocmai mie? întrebă cu vocea înecată.

Ce făcuse… sau gândise? Și ce avea treaba asta de-a face cu Rekal, Incorporated?

– În esență, spuse polițistul, n-are nimic de-a face cu Rekal; e o treabă între noi și tine. Bătu cu degetul în urechea dreaptă. Îți captez în continuare procesele mentale prin intermediul emițătorului tău encefalic. Quail observă în urechea polițistului un dop din plastic alb. Așa că trebuie să te previn: orice gândești poate fi folosit împotriva ta. Zâmbi. Nu că ar mai avea vreo importanță acum; ai gândit și-ai vorbit deja prea mult. Ceea ce ne deranjează este faptul că la Rekal, Incorporated, sub narkidrină, le-ai spus celor doi tehnicieni și proprietarului, McClane, despre călătoria ta – unde te-ai dus, pentru cine, câte ceva din ce ai făcut. Sunt foarte speriați. Își doresc să nu te fi întâlnit niciodată. Adăugă, gânditor: Și pe bună dreptate.

– N-am făcut nicio călătorie, spuse Quail. E o amintire falsă pe care mi-au implantat-o în mod defectuos tehnicienii lui McClane.

Apoi, însă, se gândi la cutia din sertarul biroului său, cea cu forme de viață marțiană. Și la cât de greu le adunase. Amintirea asta părea reală. Iar cutia cu viermi era în mod cert reală. Doar dacă nu i-o plasase McClane. Poate că era una dintre „dovezile“ despre care îi vorbise atât de convingător.

Pe mine amintirea călătoriei pe Marte nu mă convinge, gândi, *dar, din*

nefericire, i-a convins pe cei de la Agenția Poliției Interplanetare. Ei cred că am fost într-adevăr pe Marte și că, de fapt, parțial cel puțin, sunt conștient de asta.

– Nu știm doar că ai fost pe Marte, îi confirmă polițistul gândurile. Mai știm și că acum îți amintești destule ca să ne creezi probleme. Și n-ar avea niciun rost să-ți ștergem totul din memoria conștientă, fiindcă, dacă am face asta, te-ai duce pur și simplu din nou la Rekal, Incorporated și ai lua-o de la capăt. Nici în privința lui McClane și-a activității lui nu putem face nimic pentru că jurisdicția noastră se limitează doar la oamenii noștri. Oricum, McClane n-a comis nicio infracțiune. Îl privi pe Quail. De altfel, tehnic, nici tu. Nu te-ai dus la Rekal cu gândul de a-ți redobândi memoria; te-ai dus, din câte ne dăm seama, pentru motivul obișnuit care îi face pe unii să meargă acolo: o dorință de aventură a omului simplu, mărginit. Din nefericire, adăugă el, tu nu ești nici un om simplu, nici mărginit, și ai avut parte deja de prea multă aventură; ultimul lucru din Univers de care ai fi avut nevoie era o memorie artificială oferită de Rekal, Incorporated. Nimic n-ar fi putut să fie mai fatal pentru tine sau pentru noi. Și, în privința asta, pentru McClane.

– De ce vă creează „probleme“ dacă îmi amintesc călătoria – pretinsa călătorie – și ce am făcut acolo?

– Pentru că, spuse polițistul, ceea ce ai făcut nu e în concordanță cu imaginea publică a marelui nostru tată alb atotprotector. Ai făcut, pentru noi, ceea ce noi nu facem niciodată. După cum îți vei aminti acum datorită narkidrinei. Cutia aia cu alge și viermi morți a zăcut în sertarul biroului tău vreme de șase luni, de când te-ai înapoiat. Și niciodată nu te-ai interesat nici cât negru sub unghie de ea. Nici măcar n-am știut că o ai până ce nu ți-ai adus aminte de ea în timp ce te întorceai acasă de la Rekal; atunci am venit aici în viteză ca s-o căutăm. Adăugă, inutil: Fără succes; n-am avut destul timp.

Un al doilea polițist i se alătură primului; cei doi se sfătuiră câteva clipe. Între timp, Quail gândea cu înfrigurare. Își amintea mai multe acum; polițistul avusese dreptate în legătură cu narkidrina. Cei de la Interplan o foloseau probabil și ei. Probabil? Știa al naibii de bine că o foloseau; îi văzuse administrând-o unui arestat. Unde se întâmplase *asta?* Undeva, pe Terra? Mai degrabă pe Lună, conchise, văzând imaginea ce răsărea din memoria sa pe care o recupera cu

repeziciune.

Și își mai amintea ceva. Motivul pentru care fusese trimis pe Marte; misiunea pe care o executase.

Nu era de mirare că îi șterseseră amintirea.

– O, Doamne, rosti primul polițist, întrerupându-și discuția cu partenerul său. Era limpede că interceptase gândurile lui Quail. Acum problema e și mai gravă, cât se poate de gravă. Păși către Quail, ațintind din nou pistolul asupra lui. Trebuie să te omorâm, zise. Chiar acum.

Celălalt polițist interveni, nervos:

– De ce chiar acum? Nu putem să-l ducem, pur și simplu, la sediul din New York și să-i lăsăm pe ei să…

– *Știe el* de ce trebuie chiar acum, replică colegul său.

Acum părea și el nervos, dar Quail își dădu seama că dintr-un motiv cu totul diferit. În clipa aceasta memoria îi revenise aproape în întregime. Și înțelegea întru totul nervozitatea polițistului.

– Pe Marte, rosti el cu glas răgușit, am ucis un om. După ce am trecut de cincisprezece gardieni. Unii înarmați cu pistoale extraplate, ca voi.

Interplanul îl pregătise timp de cinci ani pentru a deveni un asasin. Un ucigaș de profesie.

Cunoștea tehnici pentru a le veni de hac unor adversari înarmați… ca acești doi polițiști; iar cel cu receptorul în ureche știa și el asta.

Dacă se mișca suficient de rapid…

Pistolul detună. Dar el sărise deja într-o parte și, în aceeași clipă, îl secerase cu o lovitură pe polițistul înarmat. În clipa următoare se afla în posesia pistolului și-l ținea spre celălalt polițist buimăcit.

– Îmi intercepta gândurile, zise Quail, trăgându-și sufletul. Știa ce-o să fac, dar tot am făcut-o.

Ridicându-se pe jumătate, polițistul doborât scrâșni:

– Nu va trage în tine, Sam; am interceptat și asta. Știe că-i terminat, și știe c-o știm și noi. Haide, Quail. Încet, icnind de durere, se ridică în picioare, clătinându-se. Întinse mâna. Pistolul, îi ceru el lui Quail. Nu-l poți folosi, iar dacă mi-l dai îți garantez că n-am să te omor; ți se va acorda o audiere și cineva mai mare de la Interplan va hotărî, nu eu. Poate că vor putea să-ți mai șteargă o dată amintirea; nu știu. Dar tu știi de ce trebuia să te omor; nu te puteam împiedica să-ți reamintești. Prin urmare, motivul pentru care te-aș fi ucis e, într-un fel, depășit.

Cu mâna încleștată de pistol, Quail țâșni afară din conapt și alergă spre ascensor. *Dacă mă urmăriți,* gândi, *vă ucid. Așa că rămâneți pe loc.* Apăsă pe butonul ascensorului și, după câteva clipe, ușile se dădură în lături.

Polițiștii nu-l urmăriseră. De bună seamă că îi captaseră gândurile lapidare, înfrigurate, și hotărâseră să nu își asume riscul.

Ascensorul începu să coboare. Scăpase – pentru un timp. Dar ce avea să urmeze? Unde se putea duce?

Ascensorul ajunse la parter și, o clipă mai târziu Quail se amestecă în mulțimea care umplea pietonalele.

Îl durea capul și se simțea rău. Dar, cel puțin, scăpase de moarte; fuseseră cât pe ce să-l împuște pe loc, acolo, în propria sa locuință.

Și probabil că vor mai încerca s-o facă, conchise el. *Când or să mă găsească. Iar cu emițătorul ăla în mine, n-o să dureze prea mult.*

Ironia era că obținuse exact ce se dusese să ceară de la Rekal, Incorporated. Aventură, pericol, Agenția Interplan în acțiune, o călătorie secretă și primejdioasă pe Marte, în cursul căreia viața sa era pusă în joc – tot ce dorise sub forma unei amintiri false.

Avantajele faptului că era o amintire – și nimic mai mult – erau acum de apreciat.

Ședea singur pe o bancă din parc și privea posomorât un stol de perți, un fel de semipăsări, importate de pe cei doi sateliți ai lui Marte, capabile să zboare planat chiar și în uriașa gravitație a Pământului.

Poate că găsesc o cale să mă întorc pe Marte, cugetă. *Dar pe urmă?* Pe Marte ar fi fost și mai rău; organizația politică pe al cărei conducător îl asasinase l-ar fi reperat de cum ar fi coborât din navă. Acolo ar fi fost pe urmele lui și Interplanul, și ei.

Îmi auziți gândurile? se întrebă. Îl pândea paranoia; stând acolo de unul singur, îi simțea ascultându-l, monitorizând, înregistrând, discutând… Cu un fior, se ridică în picioare și o luă din loc fără țintă, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. *Nu contează unde merg, realiză el. Voi o să fiți tot timpul cu mine. Atât timp cât am emițătorul ăsta în cap.*

Am să fac un târg cu voi, își spuse sieși… și lor. *Puteți să-mi imprimați din nou o amintire falsă, cum ați mai făcut-o, cum că aș fi dus o viață anostă, obișnuită, și că n-am fost niciodată pe Marte? Că n-am văzut niciodată de aproape o uniformă a Interplanului și că n-am ținut niciodată în mână un pistol?*

În creierul său, o voce răspunse:

– După cum ți s-a explicat limpede, asta n-ar fi suficient.

Se opri uluit.

– Am mai comunicat cu tine în felul ăsta și înainte, continuă vocea. Când erai în acțiune, pe Marte. Au trecut luni de atunci; de fapt, am crezut că nu va mai fi nevoie s-o facem vreodată. Unde ești?

– Pe drum, spuse Quail, spre moarte. *De gloanțele voastre,* adăugă, ca o reflexie târzie. Cum puteți fi siguri că n-ar fi suficient? întrebă. Tehnicile Rekal nu funcționează?

– Ți-am mai spus. Dacă ți se implantează un set de amintiri standard, obișnuite, devii… fără astâmpăr. În mod inevitabil, te-ai duce din nou la Rekal sau la vreunul din concurenții săi. Nu putem risca asta a doua oară.

– Să zicem că, după ce-mi vor fi fost anulate amintirile autentice, mi se implantează ceva mai important decât amintiri standard. Ceva care mi-ar satisface pofta. Asta s-a demonstrat deja; probabil că de-asta m-ați recrutat inițial. Dar nu se poate să nu fiți în stare să găsiți și altceva – ceva echivalent. De pildă, că am fost cel mai bogat om de pe Terra, dar că în cele din urmă am donat toți banii fundațiilor pentru educație. Sau că am fost un faimos explorator spațial. Orice de genul ăsta. N-ar merge?

Tăcere.

– Încercați, zise el disperat. Convocați cei mai buni dintre psihiatrii voștri militari; explorați-mi mintea. Încercă să se concentreze. Femei, spuse. Mii de femei, cum a avut Don Juan. Un playboy interplanetar – cu o amantă în fiecare oraș de pe Pământ, Lună, Marte. Numai c-am renunțat, de oboseală. Vă rog! îi imploră. Încercați.

– Te vei preda de bunăvoie, în cazul ăsta? întrebă vocea din capul său. Dacă acceptăm să aranjăm o soluție de genul ăsta? *Dac*ă este posibilă?

După o scurtă ezitare, răspunse:

– Da.

O să-mi asum riscul, își spuse. *Riscul că nu mă veți ucide, pur și simplu.*

– Tu va trebui să faci primul pas, replică imediat vocea. Vino și predă-te. Iar noi vom analiza acea posibilitate. Dacă nu se poate, dacă amintirile tale autentice încep să se ivească din nou, cum s-a întâmplat acum, atunci… Un interval de tăcere, apoi vocea încheie: Vom fi obligați să te lichidăm. Trebuie să-nțelegi asta. Așadar, Quail, tot mai vrei să încerci?

– Da, răspunse.

Pentru că acum alternativa era moartea – cu certitudine. Cel puțin în felul ăsta avea o șansă, oricât va fi fost ea de redusă.

– Prezintă-te la sediul nostru central, din New York, reluă vocea polițistului de la Interplan. Fifth Avenue, 580, etajul doisprezece. De îndată ce te vei fi predat, îi vom pune pe psihiatri să vadă ce se poate

face cu tine; le vom cere să efectueze teste de stabilire a profilului personalității. Vom încerca să determinăm dorința ta cea mai fierbinte, cea mai fantezistă – și pe urmă te vom aduce înapoi la Rekal, Incorporated, aici; le vom cere să-ți împlinească acea dorință prin înlocuirea ei cu o amintire-surogat. Îți urăm mult noroc. În definitiv, îți suntem totuși datori cu ceva; ai fost o unealtă eficientă pentru noi.

Vocea era lipsită de maliție; dacă nu altceva, ei – organizația – aveau pentru el compasiune.

– Mulțumesc, rosti Quail.

Și se duse să caute un taxi-robot.

– Domnule McQuail, începu psihiatrul în vârstă, cu chipul sever, ai o fantezie foarte interesantă, pe care ți-ai dori-o îndeplinită. Probabil fără nicio legătură cu ceea ce nutrești sau presupui în mod conștient. Așa se întâmplă de obicei. Sper să nu te supere prea mult când vei afla despre ce-i vorba.

Ofițerul superior de la Interplan, aflat de față, spuse pe un ton sec:

– Ar face bine să nu fie prea supărat când va afla despre ce-i vorba, dacă speră să nu fie împușcat.

– Spre deosebire de dorința fantezistă de a fi un agent sub acoperire al Interplanului, continuă psihiatrul, dorință care, comparativ, fiind un produs al maturității, avea o oarecare plauzibilitate, acest produs este un vis ridicol din copilărie; nu e de mirare că n-ai reușit să ți-l amintești. Iată în ce constă fantezia dumitale: ai nouă ani și hoinărești de unul singur pe un drum de țară. Un tip necunoscut de navă spațială, dintr-un alt sistem stelar, aterizează chiar în fața dumitale. Nimeni de pe Pământ nu o vede, în afară de dumneata. Creaturile din interiorul ei sunt foarte mici și vulnerabile, cam ca niște șoareci-de-câmp, deși intenția lor este să invadeze Pământul; zeci de mii de nave asemănătoare vor fi curând pe drum, după ce acest detașament de recunoaștere le va da semnalul de pornire.

– Și presupun că eu îi împiedic, zise Quail, simțind un amestec de amuzament și silă. Singur-singurel, îi fac una cu pământul. Probabil strivindu-i sub talpă.

– Nu, rosti răbdător psihiatrul. Oprești invazia, dar nu nimicindu-i. Dimpotrivă, le arăți bunătate și îndurare, cu toate că, telepatic – modul lor de comunicare – ai aflat pentru ce au venit. Or, ei n-au mai întâlnit o asemenea manifestare de omenie la niciun alt organism conștient și, în semn de înaltă apreciere, fac un legământ cu dumneata.

– Nu vor invada Pământul atât timp cât sunt în viață, interveni Quail.

– Exact, spuse psihiatrul, apoi, către ofițer: E limpede că povestea corespunde personalității sale, în ciuda atitudinii zeflemitoare pe care o simulează.

– Vasăzică prin simpla mea existență, spuse Quail, simțind o plăcere crescândă, prin simplul fapt că trăiesc, îi împiedic pe extratereștri să ia în stăpânire Pământul. Drept pentru care sunt, cu adevărat, cea mai importantă persoană de pe Terra. Fără să mișc un deget.

– Într-adevăr, stimate domn, încuviință psihiatrul. Iar ideea asta este fundamentul psihismului dumitale; e o fantezie care durează din copilărie. Și de care, fără o narcoterapie intensivă, nu ți-ai fi amintit niciodată. Dar ea a existat tot timpul înăuntrul dumitale; s-a cufundat în subconștient, dar n-a dispărut niciodată.

Ofițerul de poliție i se adresă lui McClane, care asculta concentrat:

– Puteți să-i implantați o amintire extrafactuală de o asemenea extravaganță?

– Avem de-a face cu toate dorințele fanteziste imaginabile, răspunse McClane. Ca să fiu sincer, am auzit destule mult mai aiurite ca asta. Bineînțeles că putem rezolva. Peste douăzeci și patru de ore nu va *dori* doar să fi salvat Pământul, va crede cu sfințenie că asta s-a întâmplat cu adevărat.

– În cazul acesta puteți să treceți la treabă, decretă ofițerul. Ca

măsură preliminară, i-am șters deja încă o dată amintirea călătoriei pe Marte.

– Ce călătorie pe Marte? întrebă Quail.

Nu primi niciun răspuns, așa că se văzu nevoit să renunțe la întrebare. Și, oricum, între timp își făcuse apariția un vehicul al poliției. El, McClane și ofițerul se îmbarcară și, curând după aceea, se aflau în drum spre Chicago și Rekal, Incorporated.

– Ar fi bine să nu mai comiți vreo greșeală de data asta, îi spuse ofițerul lui McClane, care părea nervos.

– Nu văd ce-ar putea merge rău, mormăi McClane, transpirând. Chestia asta n-are nimic de-a face cu Marte sau cu Interplanul. Să împiedici de unul singur invadarea Pământului de către creaturi dintr-un alt sistem stelar. Clătină din cap. Drace, la ce poate visa un puști! Și încă printr-un act de virtute; nu prin recurgere la forță. Pare cumva desuet.

Își tamponă fruntea cu batista mare de olandă pe care o scosese din buzunarul de la piept.

Nimeni nu spuse nimic.

– De fapt, adăugă McClane, e mișcător.

– Dar arogant, opină rigid ofițerul. În măsura în care, când el va muri, invazia va fi reluată. Nu mă miră că nu-și amintește; e cea mai pretențioasă fantasmagorie de care mi-a fost dat să aud. Se uită dezaprobator la Quail. Și când te gândești că l-am recrutat pe omul ăsta.

Când ajunseră la Rekal, Incorporated, Shirley, recepționera, îi întâmpină cu sufletul la gură.

– Bine ați venit înapoi, domnule Quail, turui ea, în timp ce sânii ca niște pepeni, vopsiți acum într-un portocaliu-incandescent, se legănau din cauza agitației. Îmi pare rău că totul a mers atât de prost data trecută. Sunt sigură că de data aceasta va merge mai bine.

– Trebuie, rosti McClane, care continua să-și tamponeze întruna fruntea cu batista lui de olandă, frumos împăturită.

Acționând prompt, îi chemă pe Lowe și pe Keeler, îi escortă pe ei și pe Douglas Quail până în sectorul de lucru, apoi, însoțit de Shirley și de ofițerul de poliție, intră în biroul lui și începu să aștepte.

– Avem un pachet pregătit pentru asta, domnule McClane? întrebă Shirley, ciocnindu-se de el din cauza emoției, apoi roșind intimidată.

– Cred că da. Încercă să-și amintească; apoi renunță și consultă tabelul oficial. O combinație, hotărî el cu voce tare. Din pachetele 81, 20 și 6.

Revenind cu pachetele scoase din seiful aflat în camera învecinată, le puse pe birou ca să le verifice conținutul.

– Din 81, explică el, o baghetă magică tămăduitoare, care i-a fost dăruită clientului în cauză, în cazul de față domnul Quail, de ființe dintr-un alt sistem stelar. În semn de recunoștință.

– Funcționează? se interesă curios ofițerul.

– A funcționat cândva, răspunse McClane. Dar, hm, vedeți dumneavoastră, i-a epuizat energia cu mulți ani în urmă, vindecând în dreapta și în stânga. Acum e doar un suvenir. Dar el își aduce aminte că dădea rezultate spectaculoase. Râse înfundat, apoi deschise pachetul 20. O scrisoare de la secretarul general al Națiunilor Unite, care îi mulțumește că a salvat Pământul; asta nu se potrivește întru totul, fiindcă o parte din fantezia lui Quail este că în afară de el nu mai știe nimeni despre invazie, dar o s-o punem de dragul verosimilității.

Veni apoi rândul pachetului 6. Ce era în el? Nu putu să-și amintească. Încruntându-se, vârî mâna în punga de plastic, în timp ce ofițerul de la Interplan și Shirley priveau cu interes.

– Un înscris, observă Shirley. Într-o limbă ciudată.

– Aici se explică cine erau și de unde veneau, își aminti McClane. Plus o hartă astronomică detaliată pe care este marcat traseul pe care l-au urmat până aici, precum și sistemul de origine. Firește, e în

scrierea *lor,* așa că el nu poate citi. Dar își aduce aminte că i-au citit ei, în limba lui. Rândui cele trei obiecte pe tăblia biroului. Astea trebuie introduse în conaptul lui Quail, îi spuse ofițerului de poliție. În așa fel încât să le găsească când ajunge acasă. Și să-i confirme fantezia. PLS: procedura de lucru standard.

Râse scurt, temător, întrebându-se cum stăteau lucrurile cu Lowe și Keeler.

Intercomul bâzâi.

– Domnule McClane, îmi pare rău că vă deranjez. Era vocea lui Lowe. McClane înlemni când o auzi; înlemni și amuți. Dar a intervenit iarăși ceva. Poate că ar fi mai bine să veniți aici și să ne asistați. Ca și data trecută, Quail a reacționat bine la narkidrină; e inconștient, relaxat și receptiv. Însă…

McClane alergă spre sectorul de lucru.

Douglas Quail era întins pe un pat igienic, respirând ușor și regulat, cu ochii pe jumătate închiși, vag conștient de prezența celor din jur.

– Începusem să-l interogăm, spuse Lowe, alb la față. Ca să aflăm cu exactitate în ce perioadă să plasăm amintirea-fantezie a felului în care a salvat el Pământul de unul singur. Dar, în mod destul de straniu…

– Mi-au zis să nu spun, mormăi Douglas Quail cu voce surdă, saturată de drog. Așa a fost înțelegerea. Nu trebuia nici măcar să-mi amintesc. Dar cum puteam să uit un asemenea eveniment?

Îmi închipui că n-ar fi ușor, reflectă McClane. *Dar ai uitat – până acum.*

– Mi-au dat și-un înscris, pe un pergament, murmură Quail. În semn de recunoștință. L-am ascuns în conaptul meu; o să vi-l arăt.

McClane se întoarse spre ofițerul de poliție care îl însoțise.

– Ei, acum îmi permit să vă sfătuiesc că ar fi mai bine să nu-l omorâți. Dacă o faceți, se vor întoarce…

– Mi-au mai dat și-o baghetă magică invizibilă, nimicitoare,

murmură Quail, acum cu ochii închiși. Cu ea l-am ucis pe omul ăla de pe Marte, pe care m-ați trimis să-l lichidez. E în sertarul meu, lângă cutia cu viermi gușați și plante marțiene uscate.

Fără să scoată o vorbă, ofițerul de la Interplan se răsuci și părăsi cu pași mari zona de lucru.

Pot să pun la loc pachetele alea cu obiecte doveditoare, își spuse resemnat McClane. Se întoarse, mergând agale, în biroul său. *Inclusiv scrisoarea de la secretarul general al Națiunilor Unite.*

Cea reală probabil că n-avea să întârzie.

Credința părinților noștri

(Faith of Our Fathers, 1967)

Pe străzile Hanoiului, se pomeni față în față cu un vânzător ambulant, cu ambele picioare amputate, care se deplasa într-un cărucior de lemn și interpela fiecare trecător cu voce stridentă. Chien își încetini pasul, ascultă, dar nu se opri. Treburile de la Ministerul Produselor Culturale îi absorbeau toată atenția, împiedicându-l să se abată spre altceva. Era ca și cum ar fi fost singur, ca și cum toate bicicletele, scuterele și motocicletele cu reacție ar fi dispărut. Și, tot așa, era ca și cum vânzătorul olog n-ar fi existat.

– Tovarășe, strigă totuși acesta, luându-se după el și manevrând cu dibăcie căruciorul propulsat de o baterie cu heliu. Am o gamă largă de ierburi tămăduitoare, însoțite de mărturiile a mii de clienți satisfăcuți. Spuneți-mi de ce boală suferiți și vă pot ajuta.

Oprindu-se pentru o clipă, Chien spuse:

– Poate, dar n-am nicio boală.

Decât, gândi, cea cronică a funcționarilor aflați în slujba Comitetului Central, cea a oportunismului în carieră, încercând în permanență porțile oricărei funcții oficiale. Inclusiv a mea.

– Pot să vindec, de pildă, boala radiației, psalmodie vânzătorul, continuând să-l urmărească. Sau să sporesc, dacă-i nevoie, potența sexuală. Pot inversa procesele carcinogene, chiar și îngrozitorul melanom, cel căruia i se spune cancerul negru. Ridicând o tavă plină de flacoane, cutiuțe de aluminiu și tot felul de prafuri în recipiente de plastic, intonă: Dacă un rival insistă în încercarea de a vă uzurpa poziția birocratică avantajoasă, pot furniza un unguent care, deși aparent un balsam dermic, este de fapt o toxină teribil de eficace. Prețurile mele, tovarășe, sunt modice. Și, ca o favoare specială

pentru o persoană atât de distinsă ca dumneavoastră, am să accept dolarii inflaționiști postbelici de hârtie, considerați devize internaționale, dar care, în realitate, nu valorează mai mult decât hârtia igienică.

– Du-te dracului! spuse Chien și făcu semn unui taxi pe pernă de aer.

Întârzase deja trei minute și jumătate la prima întâlnire a dimineții, iar superiorii săi burtoși de la minister probabil că își făceau deja scurte însemnări mentale… ca și, într-o măsură încă și mai mare, subordonații săi.

Vânzătorul ambulant rosti calm:

– Tovarășe, *trebuie* să cumpărați de la mine.

– De ce? întrebă Chien indignat.

– Pentru că sunt veteran de război, tovarășe. Am luptat în Colosalul Război Final de Eliberare Națională, alături de Frontul Democrat Unit al Poporului, împotriva imperialiștilor. Mi-am pierdut membrele inferioare în bătălia de la San Francisco. Tonul său era acum triumfător și viclean. *Așa cere legea.* Dacă refuzați să cumpărați articole oferite de un veteran, riscați o amendă și o posibilă condamnare la închisoare… plus căderea în dizgrație.

Plictisit, Chien făcu semn cu capul taxiului să plece.

– Așa e, zise. Bine, trebuie să cumpăr. Aruncă o privire spre tava pe care erau înșirate remediile naturiste, căutând unul la întâmplare. Ăsta, se hotărî, arătând un pachețel învelit în hârtie, aflat pe ultimul rând.

Vânzătorul râse.

– Acela, tovarășe, e un spermicid, pe care îl cumpără femeile atunci când, din motive politice, nu pot obține aprobare pentru pilulă. V-ar fi prea puțin de folos, de fapt nu v-ar fi deloc, fiindcă sunteți un gentleman.

– Legea, rosti plin de sarcasm Chien, nu-mi cere să cumpăr ceva

folositor de la tine, ci doar să cumpăr ceva. Îl iau pe ăsta.

Vârî mâna în buzunar după portofelul umflat cu bancnotele postbelice inflaționiste, cu care el, ca funcționar guvernamental, era remunerat de patru ori pe săptămână.

– Spuneți-mi ce probleme aveți, insistă vânzătorul.

Chien îl privi fix, speriat de această ingerință în viața sa privată… din partea cuiva care nu era în slujba guvernului.

– E-n regulă, tovarășe, spuse vânzătorul, văzându-i expresia. Nu vă trag de limbă; scuze. Dar ca doctor – tămăduitor naturist – se cuvine să știu cât mai mult cu putință. Cugetă, cu o expresie posacă pe chipul său scofâlcit. Vă uitați la televizor mai mult decât e normal? întrebă dintr-odată.

Luat prin surprindere, Chien răspunse:

– În fiecare seară. Mai puțin vinerea, când merg la club ca să practic arta ezoterică a mânuirii lasoului, importată din Occidentul învins.

Era singurul său capriciu; în rest, se consacra în totalitate activităților de partid.

Vânzătorul întinse mâna și alese un pachet în hârtie gri.

– Șaizeci de dolari, declară. Cu garanție integrală: dacă nu dă rezultatele scontate, îmi aduceți ce rămâne și vă înapoiez bucuros toți banii.

– Și ce rezultate e garantat să producă? întrebă Chien sarcastic.

– Odihnește ochii obosiți de confruntarea cu perorațiile oficiale lipsite de noimă. E un preparat alinător; să-l luați imediat ce veți fi nevoit să vă expuneți la obișnuitele predici plicticoase și nesfârșite pe care…

Chien îi dădu banii, luă pachetul și se grăbi să plece. Rahat! își spuse. Decretul care a făcut din veteranii de război o clasă privilegiată e un jaf, conchise el. Se înfruptă din noi, cei mai tineri, ca niște prădători.

Dat uitării, pachetul gri rămase în buzunarul hainei în timp ce Chien pătrundea în clădirea impunătoare a Ministerului postbelic al Produselor Culturale și în relativ somptuosul său birou, pentru a-și începe ziua de lucru.

Un occidental impozant, între două vârste, purtând un costum cafeniu din mătase de Hong Kong, cu vestă, aștepta în birou. Lângă necunoscutul occidental se afla șeful său direct, Ssu-Ma Tso-pin. Tso-pin făcu prezentările în cantoneză, un dialect pe care îl vorbea defectuos.

– Domnule Tung Chien, dumnealui e domnul Darius Pethel. Domnul Pethel va fi directorul noii instituții ideologice și culturale cu caracter didactic care își va deschide curând porțile la San Fernando, California. Domnul Pethel, adăugă, a avut o activitate bogată și neprecupețită de-a lungul întregii sale vieți, susținând lupta poporului pentru răsturnarea țărilor din blocul imperialist, prin intermediul metodelor pedagogice. Așa se explică înaltul post pe care urmează să-l ia în primire.

Chien și Pethel își strânseră mâinile.

– Ceai? îi întrebă Chien pe cei doi.

Apăsă pe butonul unui *hibachi* [11] cu infraroșii și, în aceeași clipă, apa din vasul ornamentat din ceramică – de origine japoneză – începu să bolborosească. În timp ce se așeza la biroul său observă că devotata domnișoară Hsi îi pregătise fișa informativă (cu caracter confidențial) despre tovarășul Pethel. O parcurse dintr-o privire, prefăcându-se că-și aranjează hârtiile.

– Binefăcătorul Absolut al Poporului, spuse Tso-pin, l-a cunoscut personal pe domnul Pethel și are încredere în domnia sa. Asta se întâmplă rar. În școala din San Fernando se vor preda, în aparență, obișnuitele concepții filozofice taoiste, dar în realitate, firește, va fi pentru noi un canal de comunicație destinat tineretului liberal și intelectual din vestul Statelor Unite. Au mai rămas în viață destui tineri, de la San Diego până la Sacramento; estimăm că sunt cel puțin zece mii. Înscrierea va fi obligatorie pentru cei pe care îi selectăm. Sarcina dumitale în legătură cu programul domnului Pethel are o importanță deosebită. A! Fierbe apa pentru ceaiul

dumneavoastră.

– Mulțumesc, mormăi Chien, cufundând plicul de ceai Lipton.

Tso-pin continuă:

– Deși domnul Pethel va superviza implementarea programei de învățământ oferite de școală corpului studențesc, în mod destul de curios, toate lucrările de examen vor fi trimise aici, la biroul dumitale, pentru a le analiza din punct de vedere ideologic cu toată acribia unui expert. Cu alte cuvinte, domnule Chien, va trebui să hotărăști care dintre cei două mii de studenți sunt demni de încredere, care răspund cu adevărat la program și care nu.

– Acum prepar ceaiul pentru mine, anunță Chien, începând un mic ceremonial.

– Ceea ce trebuie să înțelegem, hurui Pethel într-o cantoneză și mai stricată decât a lui Tso-pin, este că, din momentul în care am pierdut războiul global purtat împotriva noastră, tineretul american și-a dezvoltat talentul de a disimula.

Rostise ultimul cuvânt în engleză; neînțelegându-l, Chien își privi întrebător șeful.

– Minciună, răspunse Tso-pin.

– Mulți tineri dau glas lozincilor corespunzătoare, pentru impresia de suprafață, dar în sinea lor le consideră eronate, spuse Pethel. Lucrările de examen ale acestui grup seamănă foarte mult cu cele ale adevăraților…

– Vreți să spuneți că lucrările de examen a *două mii* de studenți vor trece prin biroul meu? întrebă Chien. Nu-i venea să creadă. Asta-i, singură, o muncă de-o normă întreagă; nu am nici pe departe timp pentru așa ceva. Era îngrozit. Acordarea cu discernământ a unui calificativ oficial favorabil sau nefavorabil de genul celui pe care-l preconizați… Dădu din mână. Da-ți-o în aia a mă-sii! spuse în englezește.

Clipind la auzul obscenității brutale, occidentale, Tso-pin zise:

– Ai o echipă. În plus, poți mobiliza mai multe persoane din cadrul forțelor de muncă; bugetul ministerului, mărit anul acesta, o permite. Și nu uita: Binefăcătorul Absolut al Poporului l-a ales personal pe domnul Pethel.

Tonul său devenise acum amenințător, însă doar într-o manieră subtilă. Doar atât cât să domolească isteria lui Chien și s-o transforme în obediență. Cel puțin temporar. Pentru a-și sublinia argumentul, Tso-pin se îndreptă spre capătul îndepărtat al biroului. Se opri în fața uriașului portret tridimensional al Binefăcătorului Absolut și, după un scurt răgaz, apropierea persoanei sale declanșă dispozitivul din spatele portretului. Chipul Binefăcătorului se animă și dinspre el se auzi o lozincă familiară, pe un ton mai mult decât reverențios.

– Luptați pentru pace, fiii mei! intonă portretul, cu blândețe, cu fermitate.

– Ha! făcu Chien, încă descumpănit, dar ascunzând acest lucru.

Poate că vreunul din calculatoarele ministerului va putea sorta lucrările; poate că se va putea face apel la vreun program de genul „da/nu/poate", în combinație cu o analiză preliminară a modelului de corectitudine – sau incorectitudine – ideologică. Problema putea fi transformată într-una de rutină. Probabil.

– Am la mine un material pe care aș dori să-l examinați, domnule Chien, spuse Darius Pethel. Deschise fermoarul unei serviete urâte și demodate, din plastic. Două lucrări de examen, zise întinzându-i documentele lui Chien. Acestea ne vor spune dacă sunteți calificat. Apoi se uită la Tso-pin; privirile li se întâlniră. Înțeleg, reluă Pethel, că dacă îndepliniți cu succes această sarcină veți fi numit viceconsilier în minister, iar Excelența Sa, Binefăcătorul Absolut al Poporului, vă va conferi personal medalia Kisterigian.

Și el, și Tso-pin zâmbiră prudent, la unison.

– Medalia Kisterigian, îngână Chien. Luă lucrările de examen și se uită peste ele, simulând o calmă indiferență. Dar cu inima bătându-i de încordare prost disimulată. De ce astea două? Adică, vreau să spun, ce anume trebuie să descopăr, stimate domn?

– Una dintre ele, zise Pethel, este lucrarea unui progresist devotat, un membru loial al partidului, ale cărui convingeri au fost verificate cu mare atenție. Cealaltă este a unei tinere *stiliaga* [12] pe care o bănuim de criptoidei degenerate mic-burghezo-imperialiste. Dumneavoastră, stimate domn, trebuie să stabiliți care a cui e.

Mulțumesc, gândi Chien. Dar, dând din cap, citi titlul lucrării de deasupra.

DOCTRINELE BINEFĂCĂTORULUI ABSOLUT,
ANTICIPATE ÎN OPERA POETICĂ A LUI BAHA
AD-DIN ZUHAYR,
DIN ARABIA SECOLULUI AL XIII-LEA

Răsfoind primele pagini ale eseului, Chien observă un catren cunoscut; era intitulat *Moartea* și îl știa încă din primii ani ai studiilor sale de maturitate.

> Și va greși o dată, va greși de două ori,
> Din ale zilei ceasuri doar unul va alege,
> Căci nu cunoaște nici genune, nici pisc cu vârfu-n nori,
> Ci doar câmpie-ntinsă, de unde flori culege.

– Impresionant, rosti Chien. Poemul acesta.

– Îl folosește drept laitmotiv, spuse Pethel, urmărind buzele lui Chien care se mișcau în timp ce recitea catrenul, pentru a atrage atenția asupra înțelepciunii seculare de care dă dovadă Binefăcătorul Absolut în epoca noastră și care ne spune că niciun individ nu este în siguranță; toată lumea e muritoare și doar temeiul istoric esențial, aflat deasupra individului, supraviețuiește. După cum se și cuvine. Sunteți de acord cu el? Mă refer la studentul acesta. Sau… Pethel făcu o pauză. Nu cumva satirizează, de fapt, spusele Binefăcătorului Absolut?

– Dați-mi voie să examinez și cealaltă lucrare, răspunse evaziv Chien.

– Nu aveți nevoie de mai multe informații; decideți.

Chien rosti, șovăitor:

– Nu… m-am gândit niciodată astfel la poemul acesta. Simți că se enervează. În orice caz, nu e de Baha ad-Din Zuhayr; face parte din antologia *O mie și una de nopți.* Datează însă din secolul al XIII-lea, cu asta sunt de acord.

Citi repede textul care însoțea poemul. Părea o reciclare banală și searbădă a platitudinilor partidului, pe care le cunoștea din copilărie. Monstrul orb, imperialist, care voia să înăbușe (metaforă ambiguă) aspirațiile omenirii, uneltirile grupului antipartinic care exista încă în estul Statelor Unite et cetera et cetera. Se simți plictisit de moarte și la fel de lipsit de inspirație ca lucrarea studentului. Trebuie să perseverăm, se declara în text. Să nimicim rămășițele Pentagonului din Munții Catskills, să îngenunchem Tennessee și mai cu seamă enclava de reacționari înrăiți de pe colinele roșii din Oklahoma. Oftă.

– Cred că ar trebui să-i permitem domnului Chien să studieze această chestiune dificilă pe îndelete, spuse Tso-pin. Apoi, adresându-i-se lui Chien: Poți să iei lucrările acasă în seara asta și să deliberezi asupra lor în timpul dumitale liber.

Se înclină, pe jumătate batjocoritor, pe jumătate binevoitor. Oricum, ofensator sau nu, îl scosese pe Chien din încurcătură și, pentru asta, Chien îi era recunoscător.

– Sunteți foarte amabil, mormăi el, îngăduindu-mi să efectuez această nouă și deosebit de stimulativă muncă în timpul meu liber. Mikoian 13, dacă ar mai fi în viață, v-ar aproba.

Jigodie! gândi, adresând calificativul atât șefului său, cât și occidentalului Pethel. Să-mi dea în primire o treabă împuțită ca asta, și încă în timpul meu liber. E limpede că Partidul Comunist al SUA are probleme; academiile sale de îndoctrinare nu izbutesc să-și ducă treaba la îndeplinire cu tinerii yankei, ale căror încăpățânare de catâr și excentricitate sunt notorii. Și-ați tot pasat castana asta fierbinte de colo-colo, până a ajuns la mine.

Mulțumesc de-așa onoare! gândi sarcastic.

În aceeași seară, în micul, dar bine înzestratul său apartament de bloc, frunzări cealaltă lucrare de examen, aparținând unei oarecare Marion Culper, și descoperi că și ea se ocupa de poezie. Fără îndoială că era vorba de o clasă având drept specialitate poezia și i se făcu silă. Detestase dintotdeauna folosirea poeziei – sau a oricărei forme de artă – în scopuri sociale. Totuși, așezat confortabil în fotoliul său special, cu spătar de îndreptare a coloanei vertebrale și tapițat cu imitație de piele, aprinse un imens trabuc Cuesta Rey Number One English Market și începu să citească.

Autoarea eseului, domnișoara Culper, pornea de la un fragment dintr-un poem de John Dryden, poetul englez din secolul al XVII-lea, și anume ultimele versuri ale bine cunoscutului *Cântec de ziua Sfintei Cecilia:*

> …Iar în cumplitul ultim ceas în care
> S-o spulbera măreața sărbătoare,
> Din ’nalturi răsuna-va trâmbița,
> Cei vii muri-vor, cei morți vor învia,
> Iar cerul Muzica îl va dezacorda.

Ei, asta chiar că e o gogomănie, își spuse Chien, caustic. Trebuie să tragem concluzia că Dryden a prevăzut căderea capitalismului? Asta a vrut el să spună cu „s-o spulbera măreața sărbătoare“? Dumnezeule! Se aplecă să ia trabucul din scrumieră și constată că se stinsese. Ridicându-se pe jumătate din fotoliu, se scotoci prin buzunare în căutarea brichetei sale japoneze.

Tuiiiiiii! făcu televizorul de la celălalt capăt al sufrageriei.

Aha! gândi Chien. Urmează să ni se adreseze Conducătorul. Binefăcătorul Absolut al Poporului ne va vorbi tocmai de la Pekin, unde trăiește de nouăzeci de ani. Sau o sută? Binefăcătorul, ori, cum îi spunem câteodată în gând, Binebăși…

– Cele zece mii de flori ale sărăciei lucii de bunăvoie acceptate să

înflorească în ograda voastră spirituală! declamă crainicul.

Cu un geamăt, Chien se ridică în picioare și făcu obligatoria plecăciune de răspuns. Orice televizor se livra echipat cu dispozitivul de monitorizare menit să informeze Polsec-ul, Poliția Securității, dacă posesorul se înclina și/sau urmărea programul.

Pe ecran apăru un chip clar conturat: figura rubicondă, fără riduri și strălucind de sănătate a conducătorului Partidului Comunist de Est, cârmaciul în vârstă de o sută douăzeci de ani al celor mulți – mult prea mulți, reflectă Chien. Dă-i drumul la meliță, gândi și se reașeză în fotoliu, cu fața la televizor, acum.

– Gândurile mele, începu Binefăcătorul Absolut, cu vocea sa pătrunzătoare și tărăgănată, se îndreaptă spre voi, copiii mei. Și îndeosebi spre domnul Tung Chien, din Hanoi, care are în față o sarcină grea, o sarcină de natură să aducă propășirea popoarelor din Estul democrat, plus a celor de pe Coasta de Vest a Americii. Gândurile noastre, ale tuturor, trebuie să se îndrepte către acest om generos și devotat, și spre dificila sarcină pe care o are de îndeplinit; iată de ce am decis să aloc câteva clipe din timpul meu pentru a-l onora și a-l încuraja. Mă asculți, domnule Chien?

– Da, Excelența Voastră, spuse Chien și cumpăni în sinea lui șansele reale ca liderul partidului să-l fi ales *pe el* tocmai în această seară. Șansele îi conferiră un sentiment netovărășesc de cinism; treaba era neconvingătoare. Probabil că programul era transmis numai în apartamentul său sau, cel puțin, numai în acest oraș. Putea fi și o postsincronizare, realizată de Hanoi TV Incorporated. În orice caz, i se cerea să privească, să asculte… și să se pătrundă. Așa făcu, grație unui antrenament de-o viață. În exterior părea numai ochi și urechi. În interior cugeta în continuare la cele două lucrări, întrebându-se care și a cui era; unde sfârșea entuziasmul partinic sincer și unde începea pamfletul sarcastic? Greu de spus… ceea ce explica, desigur, de ce-i puseseră treaba asta în brațe.

Se scotoci din nou prin buzunare, căutând bricheta… și dădu de pachețelul gri pe care i-l vânduse veteranul de război. Dumnezeule! gândi, amintindu-și cât îl costase. Bani duși pe apa sâmbetei și la ce era bun remediul ăsta naturist? La nimic. Întoarse pachetul și observă o inscripție tipărită cu caractere mărunte. Hm, gândi și

începu să deschidă cu grijă pachetul. Primele rânduri ale inscripției îl momiră – ceea ce și urmăreau, desigur.

> Nu reușești ca membru de partid și ca om?
> Te temi să nu fii scos din circulație și aruncat
> în lada de gunoi a istoriei de…

Parcurse repede textul, fără a acorda atenție pretențiilor curative, curios să afle cu ce se alesese.

Între timp, Binefăcătorul Absolut continua să turuie.

Tutun de prizat. Pachetul conținea tutun de prizat – un praf negru, ca praful de pușcă, care îi gâdila nările cu o aromă interesantă. Numele acestui amestec deosebit era Princes Special, descoperi el. Și foarte atrăgător, hotărî. La un moment dat prizase și el tutun – tutunul de fumat fiind câtva timp ilegal din motive de sănătate – în anii studenției la Universitatea din Pekin; fusese o modă, mai ales mixturile „de casă" preparate la Chongqing, făcute din Dumnezeu știe ce. Asta să fi fost? În tutunurile de prizat se putea adăuga aproape orice ingredient aromat, de la esență de origan până la pui de crab pisați… sau așa dădeau impresia unele dintre ele, în special un amestec englezesc, numit High Dry Toast, care, el singur, pusese, mai mult sau mai puțin, capăt poftei lui de a trage tutun pe nas. Pe ecranul televizorului, Binefăcătorul Absolut bodogănea monoton când Chien, după ce adulmecă prudent praful, citi pretențiile terapeutice – vindeca tot, de la întârziatul la serviciu până la amorezarea de o femeie dintr-un mediu social îndoielnic din punct de vedere politic. Interesant. Dar tipic pentru pretențiile oricăror…

Se auzi soneria.

Ridicându-se, se duse la ușă și o deschise, știind întocmai la ce să se aștepte. În fața lui, bineînțeles, se afla Mou Kuei, administratorul blocului – mic de statură, cu privirea severă, și gata la datorie; își pusese banderola și casca de metal, ca să dea de înțeles că treaba era serioasă.

– Domnule Chien, tovarășe lucrător de partid. Mi s-a telefonat de la

conducerea televiziunii. În loc să priviți ecranul televizorului, vă jucați cu un pachet cu conținut dubios. Scoase un carnet și un pix. Două semne roșii, iar din acest moment vi se cere să vă așezați într-o poziție comodă, destinsă, în fața televizorului și să-i acordați Conducătorului întreaga atenție. În seara aceasta, cuvintele sale vi se adresează în mod special dumneavoastră, stimate domn, dumneavoastră.

– Mă îndoiesc, se auzi Chien spunând.

Clipind, Kuei zise:

– Ce vreți să spuneți?

– Conducătorul conduce opt miliarde de tovarăși. N-o să mă remarce tocmai pe mine.

Simți că se înfurie; promptitudinea cu care venise mustrarea administratorului îl enervase.

– Dar am auzit clar, cu urechile mele, spuse Kuei. V-a menționat numele.

Chien se duse la televizor și dădu sonorul mai tare.

– Dar acum vorbește despre neajunsurile din India Populară; asta nu mă privește pe mine.

– Orice dojană a Conducătorului ne privește. Mou Kuei mai scrijeli un semn în carnetul lui, se înclină convențional și se întoarse să plece. Apelul în urma căruia am urcat aici ca să vă atrag atenția asupra neglijenței dumneavoastră a pornit de la Centru. E clar că se dă importanță atenției dumneavoastră; trebuie să vă cer să puneți în funcțiune circuitul de înregistrare automată a transmisiunilor și să revedeți prima parte a cuvântării Conducătorului.

Chien emise un sunet obscen printre buze. Și închise ușa.

Înapoi la televizor, își spuse. Unde ne petrecem noi timpul liber. Și lângă fotoliu așteptau cele două lucrări de examen; le mai avea și pe-astea pe cap. În timpul meu liber, gândi furios. Dracu' să-i ia! Băga-și-le-ar în… Se repezi la televizor și dădu să-l închidă. Imediat se

aprinse o inscripție luminoasă de culoare roșie, informându-l că nu avea voie să închidă aparatul – că, de fapt, nu putea să-i întrerupă sonorul și imaginea nici dacă îl scotea din priză. Discursurile obligatorii o să ne facă de petrecanie la toți, gândi, o să ne îngroape de vii; dacă aș putea scăpa de vacarmul cuvântărilor, de hărmălaia lătrăturilor de partid care hărțuiesc omenirea…

Nu exista totuși niciun decret cunoscut care să-i interzică să prizeze tutun în timp ce îl urmărea pe Conducător. Ca atare, deschizând pachețelul gri, scutură o grămăjoară de praf negru pe dosul mâinii stângi. Apoi, ca un profesionist, duse mâna la nări și inspiră adânc, trăgând tutunul în cavitățile sinusale. Îi veni în gând vechea superstiție cum că sinusurile ar fi în legătură cu creierul și, ca atare, o priză de tutun ar afecta în mod direct cortexul cerebral. Zâmbi, se așeză din nou în fotoliu și își ațintи privirea spre ecranul televizorului și spre individul care dădea din mâini și pe care îl cunoștea atât de bine întreaga lume.

Chipul de pe ecran se dizolvă, dispăru. Vorbăria încetă. Chien privea un gol, un vacuum. Ecranul era doar lumină albă, iar din difuzor răzbătea un fâșâit slab.

A naibii priză! își spuse. Și inhală restul de praf de pe mână, trăgându-l avid în nas, în sinusuri și, sau așa i se părea, în creier; se lăsă în voia prizei, absorbind-o cu o senzație de exaltare.

Ecranul rămase gol, apoi, treptat, pe bucățele, se formă din nou o imagine, care se stabiliză. Nu era Conducătorul. Nu era chipul Binefăcătorului Absolut al Poporului. De fapt, nu era câtuși de puțin un chip omenesc.

Avea în față o structură mecanică neînsuflețită, făcută din circuite integrate, pseudopode pivotante, lentile și o pâlnie de megafon. Iar megafonul începu să-i predice într-o păsărească monotonă.

Holbând ochii, Chien se întrebă: *Ce-i asta?* Realitate? Halucinație, gândi. Vânzătorul ambulant a dat peste niscaiva droguri psihedelice folosite în timpul Războiului de Eliberare… și acum le vinde pe stradă, iar eu am luat o doză, una zdravănă!

Îndreptându-se cu pași nesiguri spre videofon, formă numărul celei

mai apropiate secții Polsec de blocul său.

– Vreau să denunț un traficant de substanțe halucinogene, spuse el în receptor.

– Numele și adresa dumneavoastră.

Birocrație polițienească promptă, eficientă și impersonală.

Le dădu informația și se întoarse împleticindu-se în fotoliul din imitație de piele, pentru a da iar cu ochii de arătarea de pe ecranul televizorului. Substanța asta-i letală, își spuse. Trebuie să fie vreun preparat elaborat la Washington sau la Londra – mai puternic și mai ciudat decât LSD-ul 25 cu care ne contaminau atât de eficient rezervoarele de apă. Și eu care credeam că mă va scăpa de povara discursurilor Conducătorului… Grozăvia asta e și mai rea; monstruozitatea asta electronică din metal și plastic care hârâie și cârâie și bolborosește… e înspăimântătoare.

De-ar fi să mă confrunt cu *asta* pentru tot restul vieții…

Trecură zece minute până când echipajul Polsec-ului îi bătu la ușă. Dar în momentul acela, după o serie de distorsiuni progresive, imaginea familiară a Conducătorului se coagulase din nou pe ecran, înlocuind oribila plăsmuire artificială care își unduia pseudopodele și nu contenea din bolboroseală. Tremurând, le deschise celor doi polițiști și îi conduse la masa pe care pusese pachetul cu ce mai rămăsese în el.

– O toxină psihedelică, spuse cu glas răgușit. Cu efect de scurtă durată. Absorbită de sistemul circulator pe cale directă, prin capilarele nazale. O să vă dau detaliile – unde am cumpărat-o, de la cine, totul.

Inspiră adânc, tremurător; prezența poliției era încurajatoare.

Cu pixurile pregătite, cei doi agenți așteptau. Și în tot acest timp, în fundal, Conducătorul își continua cuvântarea interminabilă, așa cum o făcea de mii de seri din viața lui Tung Chien. Numai că, gândi el, de acum încolo nu va mai fi niciodată la fel; cel puțin pentru mine.

Asta să fi vrut ei? se întrebă.

I se păru ciudat că se gândește la niște *ei.* Straniu… dar, cumva, corect. Pentru o clipă, ezită să dea amănunte… Se gândi să nu spună totul poliției. Un vânzător ambulant… Nu mai știu unde, nu-mi amintesc. Dar știa; își amintea exact intersecția. Și, cu o neplăcere inexplicabilă, le spuse.

– Mulțumim, tovarășe Chien. Șeful echipajului luă cu grijă pachețelul aproape plin și îl puse în buzunarul uniformei sale impecabile. Îl vom trimite la laborator de îndată ce va fi cu putință și vă vom informa imediat în cazul în care se recomandă să luați contramăsuri medicale. Unele dintre vechile substanțe psihedelice de pe vremea războiului erau fatale, după cum desigur că ați citit.

– Am citit, încuviință Chien.

Era exact lucrul la care se gândise și el.

– Mult noroc și mulțumim că ne-ați anunțat, rostiră într-un glas polițiștii și plecară.

La gradul lor de eficiență, afacerea nu părea să-i fi impresionat; nu încăpea îndoială că astfel de reclamații erau ceva obișnuit.

Rezultatul de la laborator veni repede – în mod cu totul surprinzător, având în vedere vasta birocrație. Videofonul sună înainte ca Binefăcătorul Absolut să-și fi încheiat cuvântarea de la televizor.

– Nu e un halucinogen, îl informă tehnicianul de la laboratorul Polsec-ului.

– Nu? rosti el uimit, dar, în mod straniu, fără a se simți ușurat. Câtuși de puțin ușurat.

– Dimpotrivă. Este o fenotiazină, care, după cum de bună seamă știți, este antihalucinogenă. În concentrație mare, dar inofensivă. S-ar putea să vă scadă tensiunea arterială sau să vă dea o stare de somnolență. Probabil c-a fost furată dintr-un depozit de medicamente din timpul războiului. Abandonate de barbarii în retragere. Nu e cazul să vă faceți griji.

Dus pe gânduri, Chien închise videofonul cu o mișcare înceată. Apoi se îndreptă spre fereastră – fereastra cu panorama încântătoare a altor blocuri de locuințe din Hanoi – ca să-și limpezească gândurile.

Se auzi soneria. Pășind de parcă ar fi fost în transă, traversă sufrageria și se duse să deschidă ușa.

Fata care stătea în prag, îmbrăcată într-un impermeabil cafeniu și cu o basma peste părul negru, lucios și foarte lung, rosti cu voce scăzută, timidă:

– Tovarășul… Chien? Tung Chien? De la Ministerul…

În mod reflex, o pofti înăuntru și închise ușa în urma ei.

– Mi-ai monitorizat videofonul, îi zise.

O spusese la nimereală, dar ceva înăuntrul lui, o certitudine surdă, îi spunea că așa era.

– Au… luat restul pachetului? întrebă ea, privind în jur. Oh, sper că nu; e atât de greu de găsit în ziua de azi.

– Tutun de prizat, replică el, e ușor de găsit. Fenotiazină, nu? La asta te refereai?

Fata înălță capul și îl privi cu ochi mari, înnegurați.

– Da, domnule Chien… Șovăi, în mod clar la fel de nesigură pe cât fuseseră de siguri pe ei agenții Polsec-ului. Spuneți-mi ce-ați văzut. E foarte important să fim siguri.

– Aveam de ales? întrebă el, repezit.

– D-da, din plin. Asta e ceea ce ne neliniștește; asta e ceea ce nu a mers cum am plănuit. Nu înțelegem; nu se potrivește cu teoria nimănui. Cu privirea și mai înnegurată, continuă: A fost oroarea acvatică? Monstruozitatea aceea cu mucozități și dinți ascuțiți, forma de viață extraterestră? Vă rog, spuneți-mi; trebuie să știm.

Respira agitat, cu efort, cu pieptul urcând și coborând sub impermeabil; Chien se pomeni urmărindu-i ritmul.

– Am văzut o mașinărie, spuse.

– O! făcu ea, dând din cap. Da, înțeleg; un organism mecanic fără nicio asemănare cu ființa umană. Nu un simulacru sau ceva conceput ca să aducă a om.

– Nu arăta deloc a om, zise el. Și adăugă pentru sine: Nici n-a reușit – n-a încercat – să vorbească precum un om.

– Vă dați seama că n-a fost o halucinație.

– Mi s-a comunicat oficial că am luat o fenotiazină. Asta e tot ce știu.

Spusese cât mai puțin cu putință; nu voia să vorbească, ci să audă. Să audă ce avea de spus fata.

– Ei bine, domnule Chien…, spuse ea inspirând adânc, întretăiat, dacă nu a fost halucinație, atunci ce a fost? Ce-ar mai rămâne? Ceea ce se numește „extraconștient"? Asta să fie?

Chien nu-i răspunse. Întorcându-se, luă fără grabă cele două lucrări de examen și începu să le răsfoiască, ignorând-o. Așteptând următoarea ei mutare.

Ea apăru brusc lângă umărul său, mirosind a ploaie de primăvară, a delicii și a neliniște, frumoasă în felul în care mirosea, și arăta, și, gândi el, vorbea. Atât de diferit de vorbirea aspră și plată pe care o auzim la televizor – pe care am auzit-o de când eram mic copil.

– Unii din ei, rosti ea cu glas înecat, unii dintre cei care iau stelazină – stelazină ați luat, domnule Chien – văd o arătare, alții o alta. Dar s-au detașat câteva categorii distincte; diversitatea nu este infinită. Unii văd ce-ați văzut dumneavoastră; noi îi spunem Zornăitorul. Alții, oroarea acvatică – Înfulecătorul. Mai sunt Pasărea și Tubul Cățărător și… Se opri. Dar alte reacții vă spun prea puțin. *Ne* spun prea puțin. Ezită, apoi continuă năvalnic: Acum, că ați trecut prin asta, domnule Chien, am vrea să veniți alături de noi. Să vă alăturați grupului din care faceți parte, al celor care văd ce ați văzut dumneavoastră. Grupul Roșu. Vrem să aflăm ce este *cu adevărat* și… Își flutură degetele fine, ca niște lumânărele. Nu poate fi *toate* aceste manifestări.

Tonul ei era pătimaș, dar de o manieră naivă. Chien își simți prudența slăbind – un pic.

– Ce vezi? Tu adică.

– Eu sunt din Grupul Galben. Văd… o furtună. O trombă șuierătoare, cumplită. Care dezrădăcinează tot, culcă la pământ blocuri de locuințe construite să dăinuiască un secol. Zâmbi trist. Nimicitorul. Sunt douăsprezece grupuri cu totul, domnule Chien. Douăsprezece experiențe complet diferite, toate de la aceleași fenotiazine, toate atunci când Conducătorul vorbește la televizor. Sau, mai degrabă, când *arătarea* vorbește.

Îi zâmbi, ridicând ochii… cu gene lungi – probabil artificiale – cu o privire încurajatoare, încrezătoare chiar. Ca și când ar fi gândit că el știa ceva sau putea face ceva.

– Ar trebui să cer să fii arestată, spuse el brusc.

– Nu există nicio lege referitoare la asta. Am studiat legislația sovietică înainte de a… găsi oameni care să distribuie stelazina. Nu mai avem prea multă; trebuie să avem mare grijă cui o dăm. Ni s-a părut că sunteți o alegere potrivită… un tânăr bine-cunoscut, devotat, cu o carieră postbelică în plină ascensiune. Luă din mâinile lui lucrările de examen. V-au cerut o politolectură? îl întrebă.

– *Politolectură?*

Nu cunoștea termenul.

– Studierea unor idei exprimate oral sau în scris pentru a stabili dacă se încadrează în actuala concepție despre lume a partidului. La nivelul dumneavoastră ierarhic o numiți doar „lectură“, nu-i așa? Zâmbi din nou. Când veți accede la o treaptă superioară, la nivelul domnului Tso-pin, veți mai auzi această denumire. Adăugă, încruntându-se: Sau la nivelul domnului Pethel. El e foarte sus. Domnule Chien, nu există nicio școală ideologică la San Fernando; acestea sunt false lucrări de examen, menite să le furnizeze lor o analiză amănunțită a ideilor *dumneavoastră* politice. Și? Ați reușit să distingeți care lucrare e ortodoxă și care-i eretică? Avea un glas ca de spiriduș, cu o notă de maliție amuzată. Alegeți-o pe cea care nu

trebuie și cariera dumneavoastră promițătoare se va curma brusc, în plin avânt. Alegeți-o pe cea bună…

– Știi tu care cum e? întrebă el.

– Da, răspunse ea, dând din cap cu seriozitate. Avem microfoane în birourile private ale domnului Tso-pin; i-am interceptat discuția cu domnul Pethel… care nu e domnul Pethel, ci Inspectorul Suprem al Polsec-ului, Judd Craine. Probabil că ați auzit de el; a fost asistentul principal al judecătorului Vorlavski la procesul crimelor de război de la Zrich, în '98.

– Am… priceput, rosti el anevoie.

Așadar, așa se explica…

– Numele meu este Tanya Lee, spuse fata.

El nu zise nimic; dădu doar din cap, prea tulburat pentru a putea să se concentreze.

– Din punct de vedere tehnic, continuă domnișoara Lee, sunt o funcționară măruntă în ministerul dumneavoastră. Totuși, nu ne-am văzut niciodată, cel puțin din câte îmi amintesc. Încercăm să ocupăm posturi oriunde putem. Și cât mai sus cu putință. Șeful meu direct…

– E bine să-mi spui toate astea? întrebă el, arătând spre televizorul care rămăsese deschis. Nu ne interceptează?

– Am introdus un factor de zgomot în recepția audiovizuală a blocului; le va trebui aproape o oră ca să localizeze dispozitivul. Așa că mai avem… se uită la micul ceas de la încheietura ei fină… încă cincisprezece minute în care putem vorbi în siguranță.

– Spune-mi care lucrare este corectă.

– Asta vă preocupă? Într-adevăr?

– Ce-ar trebui să mă preocupe?

– Nu înțelegeți, domnule Chien? Ați aflat ceva. Conducătorul nu este Conducătorul; e altceva, dar nu ne dăm seama ce anume. Nu încă.

Domnule Chien, cu tot respectul cuvenit, ați dus vreodată la analiză apa pe care o beți? Știu că sună paranoic, dar ați făcut-o?

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse el, bănuind ce avea să-i spună.

Domnișoara Lee vorbi repede:

– Analizele noastre arată că este saturată cu halucinogene. Este, a fost și va continua să fie. Nu din cele folosite în timpul războiului; nu din cele dezorientatoare, ci un derivat sintetic dintr-o varietate de cornul-secarei, numit Datrox-3. Îl beți aici, în apartamentul dumneavoastră, din clipa în care vă treziți din somn; îl beți în restaurante și în apartamentele pe care le vizitați. Îl beți la minister. E pompat de la o sursă centrală, comună. Tonul ei era glacial și tăios. Problema asta am rezolvat-o; știam, de cum l-am descoperit, că orice fenotiazină bună îl va contracara. Ceea ce nu știam, firește, era asta: că există o *diversitate* de experiențe autentice; asta e aberant, ilogic. Halucinația e cea care ar trebui să difere de la o persoană la alta, iar realitatea ar trebui să fie cea omniprezentă. Totul e dat peste cap. Nu putem emite nicio teorie pertinentă care să justifice asta, oricât ne-am frământa mintea. Douăsprezece halucinații reciproc exclusive – asta ar fi ușor de înțeles. Dar o halucinație și douăsprezece realități… Tăcu brusc și examină cele două lucrări de examen, încreținându-și fruntea. Cea cu poemul arab e cea ortodoxă, îi spuse. Dacă o să le ziceți asta, le veți câștiga încrederea și vă vor oferi un post mai înalt. Veți urca încă o treaptă în ierarhia birocrației de partid. Zâmbind – avea o dantură perfectă, încântătoare – încheie: Iată ce ați primit în schimbul investiției pe care ați făcut-o azi-dimineață. Cariera dumneavoastră este girată pentru o vreme. De noi.

– Nu te cred, replică el.

Prudența acționa întotdeauna înăuntrul lui în mod instinctiv – prudența din viața dusă printre trepădușii organizației din Hanoi a Partidului Comunist de Est. Aceștia cunoșteau o infinitate de căi pentru a scoate din joc un rival. Unele le folosise el însuși; pe altele le simțise pe pielea lui sau le văzuse aplicate altora. Asta putea fi una nouă, una pe care n-o cunoștea. Orice era posibil, oricând.

– În cuvântarea sa din această seară, spuse domnișoara Lee,

Conducătorul vi s-a adresat personal. Nu v-a frapat acest lucru? Dintre toți cetățenii, tocmai dumneavoastră? Un mărunt șef de birou dintr-un minister de o importanță minoră…

– De acord, încuviință el. M-a frapat, într-adevăr.

– Faptul are o justificare. Excelența Sa vrea să formeze o elită de cadre mai tinere, aparținând epocii de după război, prin care speră să dea un nou suflu ierarhiei mărginite, muribunde, a conservatorilor și a vechilor cai de povară ai partidului. Excelența Sa v-a remarcat din același motiv pentru care v-am remarcat și noi; dacă va fi condusă cum trebuie, cariera dumneavoastră vă va duce până în vârf. Cel puțin pentru un timp… după cum știm. Așa merg lucrurile.

Așadar, gândi el, de fapt toată lumea are încredere în mine. Cu excepția mea; și în orice caz, nu după experiența asta cu substanța antihalucinogenă. Zdruncinase ani de încredere, și pe bună dreptate. Cu toate acestea, începea să-și recapete siguranța de sine. O simți revenind, mai întâi un pic, apoi năvalnic.

Apropiindu-se de videofon, ridică receptorul și începu, pentru a doua oară în acea seară, să formeze numărul Polsec-ului.

– Dacă mă denunțați, spuse domnișoara Lee, ar fi a doua mare decizie regresivă pe care ați putea să o luați. Le voi spune că m-ați adus aici ca să mă mituiți; deoarece v-ați închipuit, dată fiind munca mea la minister, că voi ști ce lucrare de examen trebuie să alegeți.

– Și care ar fi prima mare decizie regresivă? întrebă el.

– Să nu luați încă o doză de stelazină, răspunse calmă domnișoara Lee.

Lăsând jos receptorul, Tung Chien își spuse: Nu înțeleg ce mi se întâmplă. Două forțe: partidul și Excelența Sa, pe de o parte, fata cu pretinsul ei grup, pe de alta. Una vrea să urc cât mai sus cu putință în ierarhia partidului; cealaltă… *Ce voia Tanya Lee?* În spatele cuvintelor, dincolo de membrana unui dispreț aproape bagatelizator față de partid, de Conducător, de normele etice ale Frontului Democrat Unit al Poporului… ce urmărea în ceea ce îl privea pe el?

Întrebă, curios:

– Ești împotriva partidului?

– Nu.

– Dar… Asta e tot ce există: cu partidul sau împotriva partidului. Înseamnă că ești cu partidul. O privi fix, consternat; ea îi întoarse cu seninătate privirea. Aveți o organizație, reluă el, și vă întâlniți. Ce vreți să distrugeți? Funcționarea normală a guvernului? Sunteți ca studenții trădători din Statele Unite care, pe vremea Războiului din Vietnam, opreau trenurile care transportau trupe, făceau demonstrații…

– N-a fost așa, îl contrazise plictisită domnișoara Lee. Dar să lăsăm asta; nu asta-i problema. Vrem să știm cine sau ce ne conduce. Trebuie să pătrundem destul de adânc în structurile partidului pentru a recruta pe cineva, vreun tânăr teoretician în plină ascensiune, care ar putea avea șansa de a fi invitat la o întâlnire în particular cu Conducătorul… Înțelegeți?

Ridicase glasul. Își consultă ceasul, în mod evident nerăbdătoare să plece: cele cincisprezece minute aproape trecuseră.

– După cum știți, reluă ea, foarte puține persoane ajung să-l vadă, de fapt, pe Conducător. Vreau să zic, să-l vadă cu adevărat.

– Trăiește retras, spuse el. Din cauza vârstei sale înaintate.

– Sperăm că, dacă veți trece testul fictiv la care v-au supus – și cu ajutorul meu îl veți trece – o să fiți invitat la una dintre petrecerile pe care Conducătorul le organizează din când în când și despre care, firește, presa nu suflă niciun cuvânt. Acum înțelegeți? Vocea îi deveni dintr-odată stridentă, plină de disperare. Atunci vom ști! Dacă dumneavoastră ați putea ajunge acolo sub influența drogului antihalucinogen, dacă i-ați putea vedea fața, așa cum este în realitate…

Gândind cu voce tare, Chien spuse:

– Aș pune capăt carierei mele în serviciul public. Dacă nu și vieții.

– Ne sunteți dator, izbucni Tanya Lee, albindu-se la față. Dacă nu v-aș fi spus pe care dintre lucrările de examen s-o alegeți, ați fi ales-o pe cea care nu trebuie și devotata dumneavoastră carieră în serviciul public ar fi fost oricum terminată; ați fi dat greș… ați fi dat greș la un test la care nici măcar nu știați că sunteți supus.

– Aveam șanse egale, rosti el blajin.

Ea își scutură violent capul.

– Nu. Cea eretică e împănată din plin cu jargonul partidului; au conceput anume cele două texte ca să cădeți în cursă. *Voiau* să greșiți!

El examină încă o dată cele două lucrări, descumpănit. Avea Tanya Lee dreptate? Posibil. Probabil. Părea verosimil, așa cum îi cunoștea pe funcționarii partidului, și pe Tso-pin, șeful său, în special. În momentul acela, se simți obosit. Învins. Într-un târziu, spuse:

– Ceea ce încerci să obții de la mine este ceva de genul serviciu contra serviciu. Ai făcut ceva pentru mine: mi-ai oferit, sau pretinzi că mi-ai oferit, răspunsul la această anchetă a partidului. Dar tu ți-ai îndeplinit deja partea ta. Ce mă poate împiedica să te dau afară de-aici chiar în momentul ăsta?

Își auzi propriul glas, inexpresiv, cu acea lipsă a oricărei urme de emotivitate, atât de obișnuită în cercurile partidului.

Domnișoara Lee zise:

– Vor fi și alte teste, pe măsură ce veți urca pe scară ierarhică. Și o să le monitorizăm pentru dumneavoastră și pe acelea.

Vorbise liniștit; era limpede că prevăzuse reacția lui.

– Cât timp am ca să mă gândesc? o întrebă.

– Eu am să plec acum. Nu-i nicio grabă, e puțin probabil să primiți o invitație la vila Conducătorului, de pe malul fluviului Yangtze, în decurs de o săptămână sau chiar o lună. Se îndreptă spre ușă, o deschise și se opri. Când vi se vor mai prezenta teste de evaluare disimulate vă vom contacta, furnizându-vă răspunsurile – așa că s-ar

putea să vă întâlniți cu unul sau mai mulți dintre noi cu aceste ocazii. Probabil că nu voi fi eu; foile cu răspunsurile corecte vi le va vinde invalidul acela, după ce plecați de la minister. Îi adresă un surâs fugar, ca o părere. Dar într-una din zile, și cu siguranță pe neașteptate, veți primi o invitație ornamentată, oficială, la vilă, iar când veți merge acolo veți fi sub influența unei doze masive de stelazină… poate ultima din provizia noastră tot mai săracă. Noapte bună.

Ușa se închise în urma ei; plecase.

Dumnezeule! gândi el. Pot să mă șantajeze. Pentru ceea ce am făcut. Iar ea nici măcar nu s-a ostenit să mi-o spună; având în vedere în ce sunt ei implicați, nici nu merita să se obosească.

Dar, în definitiv, pentru ce anume să-l șantajeze? Le spusese deja agenților de la Polsec că i se vânduse un drog, care se dovedise a fi o fenotiazină. *Prin urmare ei știu*, realiză. Mă vor supraveghea; sunt puși în gardă. Tehnic, n-am încălcat nicio lege, dar… tot vor fi cu ochii pe mine.

Pe de altă parte, oricum supravegheau tot timpul. Gândul îl făcu să se mai destindă un pic. De-a lungul anilor, se obișnuise cu asta, ca toată lumea.

Îl voi vedea pe Binefăcătorul Absolut al Poporului așa cum este, își spuse. Ceea ce probabil că nu mai făcuse nimeni. Ce va fi? Care dintre categoriile nehalucinatorii? Categorii despre care nici măcar n-aveam habar… S-ar putea să văd ceva care mă va năuci. Cum voi putea fi în stare să rezist o seară întreagă, să-mi păstrez stăpânirea de sine, dacă va fi ca arătarea pe care-am văzut-o la televizor? Zdrobitorul, Zornăitorul, Pasărea, Tubul Cățărător, Înfulecătorul… sau mai rău.

Se întrebă cum vor fi fost celelalte arătări… apoi renunță la acest gen de speculații; erau sterile. Și prea neliniștitoare.

În dimineața următoare, domnii Tso-pin și Darius Pethel veniră în biroul său, amândoi calmi, dar în expectativă. Fără niciun cuvânt, le

întinse una dintre cele două „lucrări de examen“ – cea ortodoxă, cu scurtul, dar emoționantul ei poem arab.

– Aceasta, rosti apoi cu solemnitate, este concepția unui membru de partid devotat sau al unui candidat la calitatea de membru. Cealaltă… Lovi cu palma foile rămase pe birou. Gunoi reacționar. Începu, furios: În ciuda unei aparente…

– E-n regulă, domnule Chien, îl întrerupse Pethel, dând din cap. Nu e nevoie să analizăm fiecare detaliu; concluzia dumneavoastră este corectă. Ați auzit mențiunea referitoare la dumneavoastră din discursul Conducătorului transmis aseară la televizor?

– Desigur, răspunse Chien.

– Atunci fără îndoială că ați dedus cât de important este ceea ce încercăm să facem aici. Conducătorul vă urmărește cu interes; asta e limpede. De fapt, a și discutat cu mine în legătură cu dumneavoastră. Deschise servieta sa burdușită și scotoci în ea. Am rătăcit-o pe undeva, fir-ar să fie. În orice caz… Îi aruncă o privire lui Tso-pin, care dădu ușor din cap. Excelența Sa dorește să participați la un dineu, la ferma de la Yangtze, joia viitoare. Doamna Fletcher, mai cu seamă, apreciază…

– Doamna Fletcher? se miră Chen. Cine e doamna Fletcher?

După o scurtă pauză, Tso-pin spuse sec:

– Soția Binefăcătorului Absolut. Numele lui – pe care, bineînțeles, nu l-ai auzit niciodată – este Thomas Fletcher.

– E occidental, explică Pethel. Provine din Partidul Comunist Neozeelandez; a participat la dificila preluare a puterii de acolo. Informația nu este secretă în adevăratul sens al cuvântului, dar nu s-a făcut vâlvă în jurul ei. Ezită, jucându-se cu lanțul de la ceas. Probabil că ar fi mai bine s-o uitați. Firește, de îndată ce vă veți întâlni față în față vă veți da seama, veți vedea că este occidental. Ca și mine. Ca mulți dintre noi.

– Rasa, interveni Tso-pin, nu are nimic de-a face cu loialitatea față de Conducător și partid. Dovada vie, domnul Pethel, aici de față.

Dar… Excelența Sa! gândi Chien, șocat. Pe ecranul televizorului nu arăta deloc a occidental.

– La televizor… începu el.

– Imaginea, îl întrerupse Tso-pin, este obiectul unei serii de prelucrări iscusite. În scopuri ideologice. Mai toți cei care dețin funcții înalte cunosc acest lucru.

Îl fixă pe Chien cu o privire profund dezaprobatoare.

Vasăzică toată lumea e de acord, gândi Chien. Ce vedem în fiecare seară nu e real. Întrebarea este: cât e de ireal? Parțial? Sau… total?

– Voi fi pregătit, rosti el încordat.

Și gândi: S-au încurcat lucrurile. Ei – cei pe care îi reprezintă Tanya Lee – nu erau pregătiți să primesc invitația atât de curând. Unde e antihalucinogenul? Pot să-l facă să ajungă la mine sau nu? Probabil că nu, într-un răstimp atât de scurt.

În mod ciudat, simți o ușurare. Va ajunge în prezența Excelenței Sale într-o situație care îi va permite să-l vadă ca o ființă umană, așa cum l-a văzut – și cum l-a văzut toată lumea – la televizor. Va fi o petrecere stimulativă și voioasă, alături de unii dintre cei mai influenți membri ai partidului din Asia. Cred că mă pot lipsi de fenotiazină, își spuse. Și senzația de ușurare crescu.

– Ah, am găsit-o până la urmă, spuse brusc Pethel, scoțând din servietă un plic alb. Invitația dumneavoastră. O cursă a companiei Sino-Rocket vă va duce la vila Conducătorului joi dimineață; acolo, șeful protocolului o să vă dea indicații cu privire la felul în care trebuie să procedați. Ținuta va fi cea oficială – cravată albă și frac – dar atmosfera va fi cordială. Se rostesc întotdeauna o mulțime de toasturi. Adăugă: Am participat la două asemenea dineuri. Domnului Tso-pin – zâmbi crispat – nu i s-a acordat încă această onoare. Dar, cum se zice, toate se vor împlini pentru cel ce așteaptă. Ben Franklin a spus asta.

– În cazul domnului Chien e oarecum prematur, aș zice, comentă Tso-pin, apoi ridică filozofic din umeri. Dar mie nu mi s-a cerut

niciodată părerea.

– Mai e ceva, îi spuse Pethel lui Chien. Este posibil ca atunci când îl veți vedea pe Conducător în persoană să fiți dezamăgit în anumite privințe. Dacă vi se va întâmpla acest lucru, aveți grijă să nu lăsați să se vadă. Cu toții am avut întotdeauna tendința – așa am fost educați – să-l considerăm mai mult decât un om. Dar la masă este… – gesticulă – …un om ca toți oamenii. În anumite privințe, ca și noi. S-ar putea, de pildă, să se dedea, moderat, la manifestări omenești orale mai mult sau mai puțin agresive; nu-i exclus să spună o glumă vulgară sau să exagereze cu băutura… Sincer vorbind, nimeni nu poate ști dinainte cum vor decurge lucrurile, însă asemenea petreceri durează de obicei până a doua zi dimineață. Astfel încât ar fi înțelept să acceptați doza de amfetamine pe care v-o va da șeful protocolului.

– Poftim? făcu Chien.

Asta era ceva nou pentru el, ceva interesant.

– Ca să rezistați la oboseală. Și ca să contrabalansați efectele alcoolului. Excelența Sa are o rezistență uimitoare; adesea e încă în picioare și nerăbdător să continue, când toți ceilalți sunt sub masă.

– Un om deosebit, îi ținu isonul Tso-pin. Eu cred că aceste… excese ale sale nu fac decât să demonstreze că e un excelent tovarăș. Unul desăvârșit. E ca omul ideal din epoca Renașterii; ca Lorenzo de Medici, de exemplu.

– Într-adevăr, întări Pethel.

Îl privi pe Chien cu o asemenea intensitate, încât îi redeșteptă frământările din noaptea trecută. Sunt atras dintr-o cursă într-alta? se întrebă el. Fata aceea… era de fapt o agentă a Polsec-ului trimisă să mă pună la încercare, să încerce să depisteze vreo tendință neloială, antipartinică?

Cred că am să mă asigur ca vânzătorul ăla olog de remedii naturiste să nu mă prindă în laț când ies de la lucru; o s-o iau pe alt drum la întoarcerea acasă.

Și reuși. În ziua aceea îl evită pe vânzătorul ambulant, iar a doua zi la fel și tot așa, până joi.

Joi dimineață vânzătorul ambulant apăru brusc de lângă un camion parcat la marginea trotuarului și-i aținu calea.

– Doctoria mea? se interesă el. A ajutat? Sunt sigur că da; rețeta datează din epoca dinastiei Sung… Pot să jur că a ajutat. Este?

– Lasă-mă în pace, spuse Chien.

– Vreți să aveți amabilitatea de a-mi răspunde?

Tonul lui nu era previzibila, obișnuita tânguială a unui vânzător stradal care abia își câștigă existența. Chien îl auzi tare și clar… cum obișnuiau să spună cândva mercenarii imperialiști.

– Știu ce mi-ai dat, spuse. Dar nu mai vreau. Dacă mă răzgândesc, pot să cumpăr de la farmacie. Mulțumesc.

O luă din loc, dar căruciorul, cu ocupantul său invalid, îl urmă.

– Am vorbit cu domnișoara Lee, spuse cu glas răsunător vânzătorul.

– Hm, făcu Chien și grăbi în mod automat pasul; zări un taxi pe pernă de aer și începu să-i facă semne.

– Diseară mergeți la dineul de la vila de lângă Yangtze, spuse vânzătorul, gâfâind în timp ce se străduia să se țină după el. Luați doctoria – acum! Îi întinse rugător un pachețel plat. Vă rog, tovarășe membru de partid Chien. Pentru binele dumneavoastră, pentru binele nostru, al tuturor. Ca să știm cu ce avem de-a face. Doamne Dumnezeule, s-ar putea să fie un extraterestru! De asta ne temem cel mai mult. Nu pricepi, Chien? Ce contează afurisita ta de carieră în comparație cu asta? Dacă nu reușim să aflăm…

Taxiul se opri lângă bordură, iar ușa culisă lateral. Chien dădu să urce.

Pachețelul zbură pe lângă el și ateriză pe pragul taxiului, apoi se rostogoli pe podeaua încă umedă după ploaia din zori.

– Te rog, zise vânzătorul. Și nu te costă nimic; azi e gratis. Ia-l doar și folosește-l înainte de dineu. Și nu lua amfetamine; sunt un stimulent talamic, contraindicat în cazul administrării unui neutralizator al adrenalinei ca fenotiazina, care…

Ușa taxiului se închise în spatele lui Chien.

– Unde mergem, tovarășe? se interesă mecanismul-robot de pilotare.

Îi indică numărul de cod al blocului său.

– Imbecilul ăla de vânzător ambulant a reușit să introducă marfa lui infectă în interiorul meu curat, spuse taxiul. Aveți grijă, e la picioarele dumneavoastră.

Se uită. Un plic, un plic cât se poate de obișnuit. Presupun, gândi, că așa ajungi să iei droguri; te trezești cu ele din senin. Câteva clipe nu se mișcă de pe banchetă, apoi se aplecă și ridică plicul.

Ca și data trecută, „doctoria“ era însoțită de un text, doar că acum textul era pe un bilețel scris de mână. Un scris de femeie – al domnișoarei Lee:

> *Ne-a uluit cât de iute s-a întâmplat. Dar, slavă Domnului, eram pregătiți. Unde ați fost marți și miercuri? În fine, iat-o, și succes. O să iau legătura cu dumneavoastră. la sfârșitul săptămânii; nu încercați să mă căutați.*

Dădu foc biletului, lăsându-l să ardă complet în scrumiera taxiului.

Și păstră minusculele granule negre.

În tot acest timp, gândi. Halucinogene în apa noastră potabilă. Ani de-a rândul. Decenii. Și nu pe timp de război, ci pe timp de pace. Și nu în tabăra inamicului, ci aici, la noi. Ce ticăloși! Poate că ar trebui să iau asta; poate că ar trebui să descopăr cine e el sau *ce* este și să le dau de știre celor din grupul Tanyei.

Am s-o fac, hotărî el. În plus… era și curios.

Un sentiment periculos, știa asta. Curiozitatea, mai cu seamă în activitățile de partid, era adesea un stadiu terminal din punctul de vedere al carierei.

Un stadiu care, în momentul de față, pusese stăpânire pe el. Se întrebă dacă avea să-l țină până la ora dineului, dacă avea să inhaleze într-adevăr drogul.

Timpul va arăta. Va arăta asta și tot restul. Cum spunea poemul arab: suntem flori pe întinsul câmpiei, pe care moartea le culege. Încercă să-și amintească restul poemului, dar nu izbuti.

Cu atât mai bine, probabil.

Șeful protocolului de la vilă, un japonez cu numele Kimo Okubara, o huidumă, fără doar și poate un fost luptător, îl iscodi cu o ostilitate înnăscută, chiar și după ce-i arătase invitația aurită și reușise să-și dovedească identitatea.

– Mir că ostenești să vii, mormăi Okubara. De ce nu stai acasă și te uiți la televizor? Nimeni nu duce lipsa ta. Noi am descurcat bine fără tine până acum.

– M-am uitat deja la televizor, răspunse plat Chien.

Și, oricum, dineurile de acest fel se televizau rareori; erau prea destrăbălate.

Oamenii lui Okubara îl percheziționară până la piele, căutând arme și un posibil supozitor anal, apoi îi înapoiară hainele. Stelazina, însă, nu o găsiră. Pentru că o luase deja. Efectele drogului, știa asta, durau aproximativ patru ore; avea să fie mai mult decât suficient. Și, cum spusese Tanya, era o doză mare; se simțea moleșit și amețit, iar limba îi tresălta cu spasme ca de Parkinson – un efect secundar neplăcut pe care nu putuse să-l prevadă.

O fată, goală de la brâu în sus, cu păr lung, roșcat, care-i acoperea umerii și spatele, trecu pe lângă el. Interesant.

Venind din direcție opusă, își făcu apariția o altă fată, goală de la

fese în sus. Și mai interesant. Fetele păreau libere, plictisite și perfect stăpâne pe sine.

– Intri și tu așa, îl informă Okubara pe Chien.

Tresărind, Chien spuse:

– Mi s-a spus cravată albă și frac.

– Glumă, rosti Okubara. Pe seama ta. Numai fetele poartă goale; ca să placi pe ele, dacă nu cumva tu homosexual.

Păi, gândi Chien, presupun că e mai bine să-mi placă. Se amestecă printre ceilalți invitați – care, ca și el, purtau cravată albă și frac, iar femeile, rochii de seară – fără însă a se simți în largul său, în ciuda efectului tranchilizant al stelazinei. De ce mă aflu aici? se întrebă. Ambiguitatea situației nu-i scăpă. Se afla acolo pentru a avansa în cadrul aparatului de partid, pentru a obține gestul de aprobare intim și personal al Excelenței Sale… Pe de altă parte, se afla acolo pentru a descoperi că Excelența Sa era un impostor. Nu știa despre ce fel de impostură era vorba, dar asta era: impostură față de partid, față de toate popoarele democrate iubitoare de pace de pe Terra. Ce ironie! gândi. Și continuă să se plimbe printre invitați.

O fată cu sâni mici, luminiscenți, îi ceru un foc. Scoase cu un gest distrat bricheta.

– De ce-ți strălucesc sânii? o întrebă. Injecții radioactive?

Fata ridică din umeri fără să spună nimic și trecu mai departe, lăsându-l singur. Era clar că reacția lui nu fusese cea potrivită.

O fi vreo mutație de pe vremea războiului, cugetă el.

– Ceva de băut, domnule?

Un servitor îi întinse cu deferență o tavă. Luă un martini – care era moftul la modă în sferele cadrelor superioare ale partidului din China Populară – și sorbi din băutura aromată, rece ca gheața. Gin bun, englezesc, își spuse. Sau poate ingredientul olandez original, ienupăr sau ce mai puneau ei. Nu-i rău. Continuă să se plimbe, simțindu-se mai bine; de fapt, găsea plăcută atmosfera care domnea

acolo. Oamenii din jur erau indivizi siguri de ei; avuseseră succes și acum puteau să se relaxeze. Era în mod evident un mit că apropierea Excelenței Sale producea o anxietate nevrotică. Nu vedea nici urmă de așa ceva, aici cel puțin, și nici el nu avea această senzație.

Un bărbat mai vârstnic, corpolent și chel, îl opri proptindu-i pur și simplu paharul în piept.

– Fătuca blazată care ți-a cerut un foc, spuse bărbatul, râzând înfundat, aia cu țâțele ca un pom de Crăciun… era un băiat, travestit. Chicoti. Trebuie să fii cu băgare de seamă pe-aici.

– Unde pot să găsesc femei adevărate, dacă există? Sub cravate albe și fracuri?

– Ești pe-aproape, replică bărbatul și se îndepărtă cu o ceată de oaspeți hiperactivi, lăsându-l pe Chien singur cu băutura lui.

O femeie frumoasă, înaltă, elegantă, care stătea lângă Chien, îi puse brusc mâna pe braț. Îi simți degetele încordate, apoi o auzi spunând:

– Vine. Excelența Sa. E prima oară când am ocazia să-l văd; mi-e puțin frică. Coafura mea e în regulă?

– Perfectă, rosti Chien în mod reflex și-i urmări privirea, pentru a-l zări, și el pentru prima oară, pe Binefăcătorul Absolut.

Ceea ce traversă sala către masa din centru nu era om.

Și nu era, realiză Chien, nici o structură metalică; nu era ce văzuse la televizor. Arătarea aceea fusese, în mod clar, doar un mecanism de ținut discursuri, așa cum Mussolini folosise cândva un braț artificial pentru a saluta defilări lungi și plictisitoare.

Dumnezeule! gândi, și simți că i se face rău. Asta era forma pe care Tanya Lee o numise „oroarea acvatică"? Dar nu avea formă. Nici pseudopode, din carne sau metal. Într-un fel, nici nu era. Când reuși s-o privească fix, arătarea dispăru; vedea prin ea, vedea oamenii din partea cealaltă a sălii, dar nu pe ea. Însă dacă întorcea puțin capul, dacă se uita pieziș, putea să-i deslușească oarecum conturul.

Era înfiorător; îl copleșea cu prezența sa. În timp ce înainta, drena viața din fiecare persoană, rând pe rând; devora oamenii strânși împrejur, trecea mai departe, iar devora, devora tot mai mult, cu o poftă insațiabilă. Ura; îi simțea ura. Detesta; îi simțea aversiunea pentru fiecare dintre cei de față – de fapt, îi împărtășea aversiunea. Dintr-odată, el și toți cei din interiorul vilei erau, fiecare, un limax strivit, iar în timp ce trecea peste stârvurile lor creatura se delecta, zăbovea, dar tot timpul venea drept spre el – sau era o iluzie? Dacă e o halucinație, gândi Chien, e cea mai oribilă pe care am avut-o vreodată. Dacă nu e, atunci e o realitate malefică; e ceva hain, care chinuiește și ucide. Privi dâra de oameni striviți, terciuiți, rămasă în urma arătării; văzu oamenii încercând să se reconstituie, să-și miște trupurile schilodite; îi auzi chinuindu-se să vorbească.

Știu cine ești, gândi Tung Chien. Tu, conducătorul suprem al structurii mondiale a partidului. Tu, care nimicești orice ființă pe care o atingi. Acum înțeleg acel poem arab. Culegi florile vieții pentru a le devora. Te văd colindând câmpia întinsă care e pentru tine Pământul, câmpie fără dealuri, fără văi. Mergi oriunde, apari oricând, devorezi orice; creezi viață, iar apoi te ghiftuiești cu ea, și îți place asta.

– Domnule Chien, rosti vocea, dar ea îi parveni dinăuntrul capului său, nu de la năluca fără gură aflată acum chiar în fața lui. E bine că te văd din nou. Nu știi nimic. Pleacă. Nu mă interesezi. De ce mi-ar păsa de niște mâzgă? Mâzgă… Sunt înglodat în ea, o excretez, și asta e alegerea mea. Aș putea să te distrug; aș putea să mă distrug chiar și pe mine însumi. Sub mine sunt pietre ascuțite; eu sunt cel care răspândește lucruri tăioase, ascuțite, prin mocirlă. Eu fac ca ascunzișurile, tainițele adânci să fiarbă ca un cazan. Pentru mine, oceanul este ca un imens vas cu pomadă. Particulele cărnii mele se contopesc cu tot ce există. Tu ești eu. Eu sunt tu. Nu are nicio importanță, așa cum nu are nicio importanță dacă creatura cu sâni incandescenți e fată sau băiat; ai putea învăța să-ți placă amândoi.

Râse.

Lui Chien nu-i venea să creadă că vorbește cu el; nu putea să-și închipuie – era prea hidos – că îl alesese pe el.

– Am ales pe toată lumea, spuse arătarea. Nimeni nu-i prea mărunt.

Fiecare cade și moare, iar eu sunt aici ca să contemplu. Nu trebuie să fac nimic, decât să contemplu. E ceva automat. Așa a fost dat.

Apoi încetă să-i vorbească; se dezintegră. Dar el continua s-o vadă. Îi simțea prezența multiplă. Era un glob care atârna în sală, cu cincizeci de mii de ochi, milioane de ochi… miliarde: un ochi pentru fiecare ființă, așteptând-o pe fiecare să cadă, ca apoi s-o strivească în timp ce zăcea neputincioasă. Pentru că în acest scop le crease, Chien era sigur de asta. Acum înțelegea. Ceea ce în poemul arab părea a fi moartea nu era moartea, ci Dumnezeu. Sau, mai degrabă, Dumnezeu era moartea, era o forță, un culegător, o entitate canibală, care greșea iar și iar, dar, având la dispoziție eternitatea, își putea permite să greșească. Ambele poeme, își dădu el seama. Și al lui Dryden. Sărbătoarea spulberată; e lumea noastră, pe care tu o spulberi. Deformând-o, ca să-ți fie mai ușor. Încovoindu-ne.

Dar, cel puțin, mi-am păstrat demnitatea, gândi. Cu demnitate, lăsă jos paharul, se întoarse și se îndreptă spre ușa mare a sălii. Dincolo de ușă, parcurse un culoar lung, acoperit cu un covor. Un servitor înveșmântat în purpuriu îi deschise ușa de la capătul culoarului. Se pomeni în întunericul nopții, pe o terasă, singur.

Nu singur.

Îl urmărise. Sau fusese deja acolo înaintea lui. Da, îl așteptase. Încă nu terminase cu el.

– M-am dus, spuse el și se repezi spre balustradă.

Erau șase etaje până jos, unde scânteiau fluviul și moartea, nu ce văzuse poemul arab.

În timp ce încăleca balustrada, îl prinse de umăr cu o prelungire a sa.

– De ce? întrebă el.

Dar, de fapt, se opri. Mirându-se. Neînțelegând câtuși de puțin.

– Nu te prăbuși în contul meu, îi spuse.

Nu-l vedea pentru că se deplasase în spatele lui. Dar prelungirea cu

care îl prinsese de umăr… începuse să arate ca o mână de om.

Apoi îl auzi râzând.

– Ce-i de râs? întrebă, în timp ce se balansa pe balustradă, reținut de pseudomâna lui.

– Faci treaba mea, zise. Nu aștepți. N-ai timp să aștepți? Te-am ales dintre ceilalți; nu e nevoie să grăbești procesul.

– Și ce-o să se întâmple dacă o fac? Fiindcă mi-e silă de tine?

El râse. Dar nu răspunse.

– Nici măcar nu-mi spui, zise Chien.

Din nou, nu primi niciun răspuns. Începuse să alunece înapoi, pe terasă. Și dintr-odată, pseudomâna se desprinse.

– Tu ai întemeiat partidul? întrebă Chien.

– Eu am întemeiat totul. Am întemeiat antipartidul și partidul care nu e un partid, i-am creat pe cei care sunt cu el și pe cei care sunt împotriva lui, cei pe care voi îi numiți imperialiști yankei, cei din tabăra reacționară și așa mai departe, la nesfârșit. Eu i-am creat pe toți. Ca și când ar fi fire de iarbă.

– Și te afli aici ca să te bucuri de asta?

– Ceea ce vreau eu este să mă vezi așa cum sunt, așa cum m-ai văzut, și apoi să te încrezi în mine.

– Ce? întrebă el cu glas tremurător. Să mă încred în ce privință?

– Crezi în mine?

– Da, rosti el. Te pot vedea.

– Atunci întoarce-te la munca ta de la minister. Spune-i Tanyei Lee că ai văzut un om bătrân, supraponderal, extenuat, care bea prea mult și căruia îi place să ciupească de fund fetele tinere.

– Iisuse!

– Pe măsură ce îți vei duce viața, incapabil să-i pui capăt, te voi chinui. Te voi lipsi, rând pe rând, de tot ce ai și de tot ce dorești. Iar când vei fi strivit, în pragul morții, îți voi dezvălui un mister.

– Ce mister?

– Cei vii muri-vor și cei morți vor învia. Eu ucid ce e viu, salvez ce-a murit. Și îți mai spun așa: *există lucruri mai rele decât mine.* Dar nu le vei cunoaște fiindcă între timp te voi fi ucis. Acum întoarce-te în sală și pregătește-te de petrecere. Nu pune la îndoială ce fac eu. Am făcut-o cu mult înainte de a fi existat un Tung Chien și o voi face încă mult timp.

Chien îl lovi cu toată puterea.

Și simți o durere violentă în craniu.

Și se trezi în întuneric, cu o senzație de cădere.

După aceea, iar întuneric. O să-ți vin eu de hac, gândi. Voi avea grijă să mori și tu. Și să suferi. Vei suferi, exact ca și noi, în fiecare privință în care suferim noi. Te voi răstigni; jur pe Dumnezeu că te voi pironi undeva, sus. Și te va durea. La fel de mult cum mă doare pe mine acum.

Închise ochii.

Se simți scuturat cu brutalitate. Și auzi vocea domnului Kimo Okubara:

– Să te ridici, bețiv ordinar. Hai!

Fără să deschidă ochii, spuse:

– Cheamă-mi un taxi.

– Taxi așteaptă deja. Te cară acasă. Rușine. Ai dat în spectacol.

Ridicându-se nesigur pe picioare, deschise ochii și își examină trupul. Conducătorul nostru, pe care îl urmăm orbește, este Dumnezeu Unul și Adevărat. Și dușmanul împotriva căruia luptăm și-am luptat este, și el, Dumnezeu. E așa cum se spune: el e

pretutindeni. Dar eu nu înțelegeam ce înseamnă asta. Uitându-se lung la șeful protocolului, gândi: Și tu ești Dumnezeu. Prin urmare, nu există cale de scăpare, probabil nici sărind în gol. Cum mi-a venit să fac în mod instinctiv. Se cutremură.

– Amesteci băutură cu droguri, îl apostrofă, nimicitor, Okubara. Ruinezi carieră. Am văzut asta multe ori. Te cară!

Șovăitor, se îndreptă spre marea poartă centrală a vilei. Doi servitori în costume de cavaleri medievali, cu panaș, îi deschiseră ceremonios poarta, iar unul dintre ei spuse:

– Noapte bună, domnule.

– Pe mă-ta! replică Chien și ieși în noapte.

La ora 2.45, în timp ce ședea fără a-și găsi somnul în apartamentul său, fumând un Cuesta Rey Astoria după altul, se auzi o bătaie în ușă.

Când deschise, se trezi față în față cu Tanya Lee, în impermeabilul ei, cu obrajii îmbujorați de frig. Îl privea cu ochi arzători, întrebători.

– Nu te uita așa la mine, spuse el răstit. Trabucul i se stinsese; îl reaprinse. Mi-ajunge cât am fost contemplat, adăugă.

– L-ai văzut, zise ea.

El dădu din cap.

Tanya se așeză pe brațul canapelei și, într-un târziu, întrebă:

– Vrei să-mi povestești și mie?

– Să pleci cât vei putea mai departe, spuse el. Să bați cale lungă. Apoi își aminti: nicio cale nu era îndeajuns de lungă. Își aminti că și pe asta o citise undeva. Uită ce-am spus, îi zise și, ridicându-se, merse șovăitor în bucătărie să pună de cafea.

Urmându-l, Tanya întrebă:

– A fost… chiar atât de rău?

– Nu putem câștiga, spuse el. Adică voi nu puteți câștiga. Nu mă includ și pe mine. Eu nu-s implicat. Eu vreau doar să-mi văd de slujba mea de la minister și să uit. Să uit toată blestemăția asta.

– E extraterestru?

– Da.

– Ne e ostil?

– Da. Nu. Și una, și alta. Mai mult ostil.

– Atunci trebuie să…

– Du-te acasă și culcă-te.

O privi cu atenție. Cât timp fusese singur se tot gândise. La o mulțime de lucruri.

– Ești căsătorită? o întrebă.

– Nu. Acum nu. Am fost.

– Rămâi cu mine în noaptea asta, spuse el. Adică, restul nopții. Până răsare soarele. Adăugă: Noaptea e cumplit.

– O să rămân, zise ea, desfăcându-și cordonul impermeabilului, dar vreau niște răspunsuri.

– Ce a vrut să spună Dryden cu muzica dezacordând cerul? întrebă el. Nu pricep asta. Ce-i face cerului muzica?

– Toată orânduiala celestă a universului ia sfârșit, răspunse ea în timp ce își atârna impermeabilul în dulapul dormitorului; sub el purta un pulover cu dungi portocalii și pantaloni colanți.

– Și asta e rău?

Ea se opri și reflectă.

– Nu știu. Cred că da.

– Cam multă putere conferită muzicii.

– Ei, cunoști vechea idee pitagoreică despre „muzica sferelor“, zise ea, așezându-se pe marginea patului și scoțându-și pantofii ca niște conduri.

– Crezi în asta? Sau crezi în Dumnezeu?

– „Dumnezeu“! râse ea. Chestia asta a dispărut odată cu motorul cu abur. Despre ce vorbești, de fapt? Ce fel de Dumnezeu?

Se apropie de el, privindu-l în ochi.

– Nu mă privi atât de aproape, spuse el tăios, dându-se înapoi. Nu vreau să mai fiu privit niciodată.

Se depărtă, iritat.

– Cred, spuse Tanya, că dacă există un Dumnezeu, îl interesează foarte puțin treburile oamenilor. În orice caz, asta e teoria mea. Vreau să zic, lui nu pare să-i pese dacă până la urmă învinge răul sau dacă oamenii ori animalele suferă și mor. Sincer vorbind, nu-l văd nicăieri prin preajmă. Iar partidul a negat întotdeauna orice formă de…

– Dar l-ai văzut vreodată? În copilărie?

– O, în copilărie, firește. Dar credeam și că…

– Ți-a trecut vreodată prin cap că binele și răul sunt două cuvinte care desemnează același lucru? Că Dumnezeu ar putea fi în același timp bun și rău?

– Am să-ți torn ceva de băut, spuse Tanya și se duse desculță în bucătărie.

– Zdrobitorul, rosti Chien. Zornăitorul. Înfulecătorul, Pasărea, Tubul Cățărător… plus alte nume, forme, habar n-am. Am avut o halucinație. La dineul ăla. Una înspăimântătoare.

– Dar stelazina…

– A înrăutățit lucrurile.

– Există vreo cale prin care să luptăm împotriva a ceea ce ai văzut? întrebă ea, posomorâtă. Împotriva acelei arătări pe care tu o numești halucinație, dar care de bună seamă că nu era?

– Să credem în ea.

– Ce realizăm cu asta?

– Nimic, răspunse el obosit. Absolut nimic. Sunt obosit. Nu vreau să beau… Hai să ne culcăm.

– Bine, zise ea.

Se întoarse în dormitor și începu să-și scoată puloverul, trăgându-l peste cap.

– O halucinație, spuse Chien, e îndurătoare. Aș vrea să fi avut una. O vreau înapoi pe a mea. Vreau să fiu cum eram înainte ca vânzătorul vostru să mă fi agățat cu fenotiazina aia.

– Vino în pat. O să fie bine. Cald și bine.

El își scoase cravata, cămașa… și văzu, pe umărul drept, semnul, stigmatul pe care i-l lăsase când îl împiedicase să sară. Urme albe, care arătau de parcă n-aveau să dispară niciodată. Îmbrăcă bluza de pijama; ascundea urmele.

– În orice caz, spuse Tanya, urcând în pat, lângă el, cariera ta a făcut un salt incomensurabil. Nu te bucuri?

– Ba da, zise el, dând vag din cap în întuneric. Foarte mult.

– Lipește-te de mine, spuse Tanya, cuprinzându-l cu brațele. Și uită de orice altceva. Cel puțin în clipa asta.

O strânse la piept, făcând precum îi ceruse, precum dorea și el. Era îndemânatică. Era activă, eficientă. Își interpreta admirabil partitura. Nu rostiră nicio vorbă, până când, în cele din urmă, ea șopti „Oh!…“ și se destinse.

– Aș vrea, zise el, să dureze o veșnicie.

– A durat, spuse Tanya. E ceva în afara timpului; ceva nemărginit, ca oceanul. E cum eram în Cambrian, înainte de a migra pe uscat. Cum eram în oceanul primordial. E singurul moment când putem să ne întoarcem. Atunci când facem asta. De aceea înseamnă atât de mult. Iar în vremurile acelea nu eram izolați; eram ca o gelatină imensă, ca bășicuțele de aer care plutesc până ajung pe plajă.

– Plutesc până ajung pe plajă și se sparg, murmură el.

– Îmi dai un prosop? îi ceru ea. Sau un șervet? Am nevoie.

El se duse în baie să ia un prosop. Acolo – și era gol acum – își văzu din nou umărul, văzu locul în care îl înșfăcase și îl reținuse, trăgându-l înapoi, poate pentru a se mai juca un pic cu el.

Semnele, în mod inexplicabil, sângerau.

Șterse sângele cu buretele. Imediat, sângele apăru iar și, văzându-l, se întrebă cât timp îi mai rămăsese. Probabil, doar câteva ore.

Reîntorcându-se în pat, întrebă:

– Ai putea să continui?

– Sigur. Dacă mai ai energie. Tu hotărăști.

Îl privea fix, fără să clipească, cu trăsăturile abia deslușite în lumina difuză a nopții.

– Am, spuse el.

Și o strânse în brațe.

Furnica electrică

(The Electric Ant, 1969)

La ora 16.15, Garson Poole se trezi în patul de spital, își dădu seama că se afla într-un pat de spital dintr-un salon cu trei paturi și își mai dădu seama de alte două lucruri: că nu mai avea mâna dreaptă și că nu simțea nicio durere.

Mi-au dat un analgezic puternic, își spuse în timp ce privea spre peretele de la capătul salonului, cu fereastra prin care se vedea centrul New Yorkului. Păienjenișul rețelelor de circulație, animat de vânzoleala vehiculelor și-a pietonilor, și lumina crepusculară îi făcură plăcere. Încă nu s-a dus, gândi. Și nici eu.

Pe noptiera de lângă pat era un videofon. Șovăi, apoi ridică receptorul și formă un număr din oraș. O clipă mai târziu îi apăru pe ecran chipul lui Louis Danceman, care conducea activitatea Tri-Planului când el, Garson Poole, nu era la firmă.

– Slavă Domnului că sunteți în viață, spuse Danceman, văzându-l. Fața lui mare, dolofană, pe care ciupiturile de vărsat o făceau să semene cu discul lunar, avea o expresie de ușurare. V-am căutat toată…

– Doar că nu mai am mâna dreaptă, spuse Poole.

– Asta nu-i o problemă. Vreau să zic, o să vă grefeze alta.

– De cât timp sunt aici? se interesă Poole.

Se întrebă unde erau infirmierele și medicii, de ce nu apăreau să facă tărăboi fiindcă nu stătea liniștit.

– De patru zile, răspunse Danceman. Dar aici, la firmă, treburile

merg strună. Ne-am ales cu comenzi de la trei organe de poliție diferite, de aici, de pe Terra. Două din Ohio și unul din Wyoming. Comenzi sănătoase, ferme, cu o treime avans și obișnuita opțiune de concesionare pe trei ani.

– Vino să mă iei.

– Până nu vă pun altă mână nu pot să…

– Mai vorbim despre asta.

Abia aștepta să se întoarcă într-un mediu familiar. Amintirea transportorului comercial crescând hidos pe ecranul de pilotare nu-i dădea pace; dacă închidea ochii, se vedea iar în mașina lui, aruncat dintr-un vehicul în altul, provocând dezastru pe unde era proiectat. Senzațiile cinetice… Se înfioră, amintindu-și-le. Cred c-am avut noroc, își spuse.

– Sarah Benton e-acolo? întrebă Danceman.

– Nu.

Firește, ar fi fost de așteptat, măcar din considerente profesionale, ca secretara lui particulară să se afle prin preajmă, ogoindu-l în stilul ei mămos, copilăresc și plicticos. Toate femeile trupețe adoră să-și manifeste calitățile materne, gândi el. Mai sunt și periculoase; dacă se întâmplă cumva să cadă pe tine, te pot omorî.

– Poate că asta s-a și întâmplat, spuse cu voce tare. Poate că o fi căzut Sarah peste mașina mea.

– Nu, nu. Un lonjeron de la eleronul de direcție s-a fisurat la ora de vârf a traficului rutier și ați…

– Îmi amintesc.

Se răsuci în pat când auzi ușa salonului deschizându-se; un medic în halat alb și două infirmiere în uniforme albastre se apropiară de patul lui.

– Vorbim mai târziu, spuse Poole și închise receptorul.

Trase adânc aer în piept, așteptând.

– N-ar fi trebuit să telefonați chiar atât de curând, spuse doctorul în timp ce-i studia fișa. Domnul Garson Poole, proprietarul firmei Tri-Plan Electronics. Producătoare de săgeți identificatoare aleatorii, care își urmăresc ținta pe un cerc cu raza de o mie șase sute de kilometri, orientându-se după caracteristicile specifice undelor encefalice. Sunteți un om de afaceri prosper, domnule Poole. Numai că, domnule Poole, nu sunteți om. Sunteți o furnică electrică.

– Iisuse! exclamă Poole năucit.

– Așa că acum, după ce am stabilit acest lucru, nu mai avem cu ce să vă ajutăm, aici. Firește, am bănuit ceva când am examinat mâna rănită; am văzut componentele electronice și atunci am făcut radiografii ale toracelui, care ne-au confirmat ipoteza.

– Ce este o furnică electrică? întrebă Poole.

Dar știa; putea decripta termenul.

Una dintre infirmiere răspunse:

– Un robot organic.

– Înțeleg, zise Poole.

O sudoare rece îi acoperi pielea, pe tot corpul.

– Nu știați, spuse medicul.

– Nu, zise Poole, clătinând din cap.

– Aproape în fiecare săptămână ne pomenim cu câte o furnică electrică. Fie în urma unui accident de mașină, ca în cazul dumneavoastră, fie venind să se interneze din proprie inițiativă – una căreia, tot ca în cazul dumneavoastră, nu i s-a spus niciodată, care a lucrat alături de oameni, crezându-se ființă umană. Cât despre mână…

Făcu o pauză.

– Lăsați asta, spuse brutal Poole.

– Calmează-te. Doctorul se aplecă deasupra lui, privindu-l în ochi. Una din mașinile noastre te va conduce la un service unde ți se va putea repara sau înlocui mâna la un preț rezonabil, fie pentru tine însuți, dacă ești independent, fie pentru proprietarii tăi, dacă există vreunii. În orice caz, te vei putea întoarce la biroul tău de la Tri-Plan, funcționând ca mai înainte.

– Cu excepția faptului că acum știu, spuse Poole.

Se întrebă dacă Danceman sau Sarah sau vreunii dintre ceilalți de la firmă știau. Oare fusese achiziționat de vreunul din ei… sau de toți, în comun? Fusese anume conceput? O marionetă, își spuse; asta e tot ce-am fost. Probabil că n-am condus niciodată cu adevărat compania; a fost o iluzie care mi-a fost implantată când am fost construit… odată cu aceea că duc viața unei ființe umane.

– Înainte de a pleca la centrul de reparații, spuse medicul, v-aș ruga să achitați nota de plată la biroul de recepție.

Poole replică incisiv:

– Ce notă de plată, dacă aici nu vă ocupați de furnici?

– Pentru serviciile prestate de noi, îi explică infirmiera. Până când am aflat.

– O să plătesc, răspuse Poole furios. Sau va plăti firma. Cu un efort considerabil reuși să se ridice în capul oaselor; încă năuc, coborî șovăielnic din pat. Mă bucur să plec de-aici, zise, în timp ce se ridica în picioare. Și mulțumesc pentru omenia de care ați dat dovadă.

– Mulțumim și noi, domnule Poole, spuse doctorul. Sau poate ar trebui să-ți spun doar Poole.

La centrul de reparații i se înlocui mâna lipsă.

Găsi fascinantă mâna aceea; o examină îndelung înainte ca tehnicienii să i-o monteze. La suprafață părea organică – de fapt, la

suprafață așa și era. O epidermă naturală care acoperea țesuturi naturale, vene și capilare în care circula sânge adevărat. Dar, sub acestea, luceau cablaje și circuite, componente miniaturizate… Studiind cu atenție încheietura, observă contacte de supratensiune, motorașe, vane cu trepte multiple, toate, minuscule. Complicat. Iar mâna costa patruzeci de brotaci. Salariul pe-o săptămână, după cum figura pe statul de plată al companiei.

– Are garanție? îi întrebă pe tehnicieni în timp ce-i ajustau „osatura" mâinii pentru a-i echilibra corpul.

– Nouăzeci de zile, piese și manoperă, răspunse unul din tehnicieni. Dacă nu o deteriorezi printr-o utilizare anormală sau în mod intenționat.

– Sună ca o aluzie, observă Poole.

Tehnicianul, un om – toți erau oameni – îl iscodi cu privirea și întrebă:

– Pozai?

– Fără voia mea, răspunse Poole.

– Iar acum o faci în cunoștință de cauză?

– Exact.

– Știi de ce nu ți-ai dat seama până acum? Căci trebuie să fi existat niște semne… țăcănituri sau zumzete care răzbăteau când și când dinăuntrul tău. Nu ți-ai dat niciodată seama fiindcă ai fost programat să nu le observi. La fel de greu îți va fi acum să afli de ce ai fost construit și pentru cine lucrai.

– Un sclav, rosti Poole. Un sclav mecanic.

– Dar ți-a făcut plăcere.

– Am dus o viață bună, recunoscu Poole. Am și trudit din greu.

După ce plăti, strânse și desfăcu de câteva ori noile degete, le încercă apucând câteva monede și alte obiecte mărunte, apoi părăsi centrul

de reparații. Zece minute mai târziu se afla într-un transportor public, în drum spre casă. Îi fusese îndeajuns pentru ziua aceea.

În garsoniera sa, își turnă un pahar de Jack Daniel's Purple Label – vechi de șaizeci de ani – și se așeză, sorbind din el, cu privirea la blocul de peste drum, care se vedea prin unica fereastră a încăperii. Să mă duc la firmă? se întrebă. Dacă da, de ce? Dacă nu, de ce? Hotărăște-te. Iisuse, cum poate să te submineze o descoperire ca asta! Sunt un monstru, își spuse apoi. O creatură neînsuflețită care maimuțărește una însuflețită. Dar… se simțea viu. Cu toate acetea… îl încercau alte sentimente. Față de sine și față de ceilalți, în special de Danceman, de Sarah și de toți cei de la Tri-Plan.

Îmi vine să mă sinucid, își spuse. Dar probabil că sunt programat să n-o fac. Ar însemna pierderea unei investiții costisitoare pentru proprietarul meu. Ceea ce nu i-ar conveni.

Programat. Undeva, înăuntrul meu, se află o matrice, o grilă de ecranare care îmi interzice anumite gânduri, anumite acțiuni. Și îmi impune altele. Nu sunt liber. N-am fost niciodată, dar acum știu, și asta schimbă totul.

Acoperi fereastra, aprinse lumina și începu să se dezbrace cu grijă, scoțând hainele rând pe rând. Îi urmărise atent pe tehnicienii de la centrul de reparații în timp ce îi montau noua mână; avea acum o idee destul de clară despre modul în care îi fusese asamblat corpul. Două plăci mari, câte una pe fiecare coapsă; tehnicienii le demontaseră pentru a controla circuitele complexe de dedesubt. Dacă sunt programat, hotărî el, probabil că acolo se găsește matricea.

Labirintul circuitelor îl puse în încurcătură. Am nevoie de ajutor, își spuse. Ia să vedem… care e codul telefonic al calculatorului din clasa BBB pe care-l folosim la firmă?

Ridică receptorul și introduse codul calculatorului, de la sediul său permanent din Boise, Idaho.

– Folosirea acestui calculator se taxează cu cinci brotaci pe minut, anunță o voce mecanică. Vă rugăm să țineți cardul dumneavoastră în fața ecranului.

Se conformă.

– La semnalul sonor, veți fi conectat la calculator, continuă vocea. Vă rugăm să formulați solicitarea dumneavoastră cât mai rapid cu putință, având în vedere faptul că răspunsul este dat în mai puțin de o milisecundă, în timp ce întrebările…

Reduse volumul videofonului, dar îl restabili imediat după aceea, când ecranul îi indică stabilirea conexiunii cu intrarea audio a calculatorului. În clipa aceea computerul devenise o ureche gigantică, pregătită să-l asculte pe el… și pe alți cincizeci de mii de solicitanți de pe tot cuprinsul Pământului.

– Scanează-mă vizual, ceru Poole. Și spune-mi unde e amplasat dispozitivul de programare care îmi dirijează gândurile și comportamentul.

Așteptă. Pe ecranul videofonului apăru un ochi imens, cu o mulțime de fațete mobile. Poole se lăsă examinat, stând nemișcat în fața ecranului.

– Demontați placa toracică, spuse calculatorul. Apăsați pe stern, apoi împingeți ușor în față.

Făcu precum i se spusese. O bucată din pieptul său se desprinse; zăpăcit, o depuse pe podea.

– Pot să disting module de control, spuse computerul, dar nu văd care… Făcu o pauză, în timp ce fațetele ochiului său se roteau pe ecran. Văd o rolă de bandă perforată, montată deasupra dispozitivului cardiac. O vedeți?

Poole puse bărbia în piept și privi în jos. O văzu.

– Întrerup acum, spuse calculatorul. După ce voi prelucra datele de care dispun, vă voi contacta și vă voi da un răspuns. La revedere. Ecranul se stinse.

O să scot banda, gândi Poole. Mecanismul era foarte mic – două role nu mai mari decât niște mosorele de ață, cu un scanner între tamburul debitor și tamburul motor. Nu deslușea nicio mișcare; tamburile păreau inerte. Probabil că intră în acțiune numai în

anumite situații, reflectă el. Pentru a-mi anula anumite procese cerebrale. Și am avut parte de asta de când sunt!

Atinse cu degetul tamburul debitor. Tot ce am de făcut e să-l smulg pe ăsta de-aici și…

Ecranul videofonului se reaprinse.

– Cardul numărul 3-BNX-882-HQR446-T, se auzi vocea calculatorului. Aici BBB-307DR, cu răspunsul la solicitarea dumneavoastră cu durata de șaisprezece secunde, din 4 noiembrie 1992. Banda perforată de deasupra dispozitivului cardiac nu este o unitate de programare, ci un generator de realitate. Toți stimulii senzoriali pe care îi recepționează sistemul nervos central provin de la acest generator și orice intervenție asupra lui e riscantă, dacă nu chiar fatală. Adăugă: Se pare că nu aveți nicio unitate de programare. Răspuns la solicitare furnizat. La revedere. Ecranul se stinse.

Fără a se mișca din loc, atent, cu extremă prudență, Poole atinse din nou tamburul pe care era înfășurată banda. Înțeleg, gândi el deodată. Sau mi se pare că înțeleg? Dispozitivul ăsta…

Dacă tai banda, lumea mea o să dispară. Realitatea va continua pentru alții, dar nu și pentru mine. Pentru că realitatea mea, universul meu îmi parvin de la acest modul minuscul. Preluate de scanner și apoi transmise sistemului meu nervos central pe măsură ce banda se derulează cu încetineală de melc.

Se derulează de atâția ani, realiză el.

Își adună hainele și, după ce se îmbrăcă, se așeză în fotoliul mare luxos adus în garsoniera sa de la birourile centrale ale Tri-Planului – și își aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau când puse jos bricheta cu monograma lui; lăsându-se pe spate, suflă un inel de fum, care se înălță ca un nimb cenușiu.

Trebuie s-o iau cu încetul, își spuse. Ce vreau să fac? Să-mi anulez programarea? Dar computerul n-a găsit nicio unitate de programare. Vreau să intervin asupra benzii de realitate? Și dacă da, *de ce?*

Deoarece, gândi, dacă reușesc să controlez asta, controlez realitatea. Cel puțin în ceea ce mă privește. Realitatea mea subiectivă… Dar asta e tot ce există. Realitatea obiectivă este un concept sintetic, bazat pe generalizarea ipotetică a unei multitudini de realități subiective.

Propriul meu univers se află în mâinile mele, înțelese deodată. Numai să-mi dau seama cum funcționează drăcia asta. Tot ce am intenționat inițial a fost să descopăr unde se află unitatea mea de programare, ca să pot obține o funcționare homeostatică reală: să mă controlez pe mine însumi. Dar cu această nouă descoperire…

Cu această nouă descoperire nu dobândea doar controlul asupra lui însuși; putea controla totul.

Iar asta mă deosebește de orice ființă umană care a existat vreodată, gândi el, mohorât.

Întorcându-se la videofon, formă numărul biroului său. Când Danceman apăru pe ecran, spuse autoritar:

– Vreau să trimiți la mine acasă un set de microinstrumente și un ecran microscopic. Am de lucrat la niște microcircuite.

După care întrerupse legătura, ca să nu mai aibă de dat și alte explicații.

Peste o jumătate de oră răsună o bătaie în ușă. Când deschise, îl recunoscu pe unul dintre șefii de atelier, încărcat cu o mulțime de truse.

– N-ați spus exact ce anume doriți, zise omul, intrând în vestibulul garsonierei. Așa că domnul Danceman m-a pus să aduc tot ce avem.

– Și ecranul microscopic?

– E în camionetă, sus, pe acoperiș.

Poate că ceea ce doresc, gândi Poole, este să-mi găsesc moartea. Își aprinse o țigară și așteptă, fumând, ca șeful de atelier să coboare cu ecranul microscopic, bancul său de alimentare și panoul de comandă. Ceea ce fac în momentul ăsta e sinucidere. Se cutremură.

– Nu vă simțiți bine, domnule Poole? îl întrebă șeful de atelier, ridicându-se după ce pusese în mijlocul camerei masivul ecran microscopic. Cred că sunteți încă slăbit după accident.

– Da, rosti cu voce joasă Poole.

Aștepta încordat ca șeful de echipă să plece.

Sub grosismentul ecranului microscopic, banda din plastic căpătă un alt aspect: o pistă lată, pe care se vedeau sute de mii de perforații. Mi-am închipuit eu, își spuse. Nu înregistrări magnetice pe un strat de oxid feros, ci orificii și fante microscopice.

Imaginea mărită de pe ecran arăta că banda se derula. Înainta încet, extrem de încet și cu viteză constantă, spre scanner.

Așa cum văd eu lucrurile, gândi, perforațiile sunt intrări. Funcționează ca la un pian mecanic: plinul e nu, golul e da. Cum pot verifica asta?

Evident, obturând câteva orificii.

Estimă cantitatea de bandă rămasă pe tamburul debitor, calculă – cu multă trudă – viteza de derulare a benzii și obținu o cifră. Dacă modifica banda pe porțiunea aflată pe punctul de a pătrunde în scanner, aveau să se scurgă între cinci și șapte ore până în momentul scanării. Astfel ar fi anulat stimulii pe care urma să-i primească peste câteva ore.

Cu ajutorul unei micropensule, acoperi o fâșie lată – relativ lată – de bandă, cu un lac opac pe care-l descoperi în trusa de ingrediente. Am șters stimuli pentru vreo jumătate de oră, aprecie el.

Abia aștepta să vadă ce se va schimba – dacă avea să se schimbe ceva – în realitatea din jurul său, peste șase ore.

Cinci ore și jumătate mai târziu, era împreună cu Danceman la Krakter's, un somptuos bar din Manhattan.

– Nu arătați prea bine, spuse Danceman.

– Nici nu mă simt bine, răspunse Poole.

Goli paharul, un scotch cu lămâie, apoi mai comandă unul.

– Din cauza accidentului?

– Într-un fel, da.

Danceman șovăi:

– E ceva… Ați aflat ceva despre dumneavoastră?

Ridicând capul, Poole îl privi fix în lumina difuză din bar.

– Știi deci.

– Știu, rosti Danceman, că ar trebui să vă spun „Poole“ în loc de „domnule Poole“. Însă prefer a doua formă de adresare și voi continua să o folosesc.

– De când știi?

– De când ați preluat conducerea companiei. Mi s-a spus că adevărații proprietari ai Tri-Planului, care locuiesc în sistemul Proxima, au vrut ca la conducerea firmei să fie o furnică electrică, pe care s-o poată controla. Doreau un conducător competent și eficace, care…

– Adevărații proprietari? se miră Poole. Era prima oară când auzea de așa ceva. Avem două mii de acționari. Răspândiți pretutindeni.

– Marvis Bey și soțul ei, Ernan, de pe Prox 4, dețin cincizeci și unu la sută din acțiuni. Așa a fost de la bun început.

– Eu de ce n-am știut?

– Mi s-a cerut să nu vă spun. Trebuia să credeți că dumneavoastră sunteți cel care stabilește strategia companiei. Cu ajutorul meu. În realitate, vă sugeram ceea ce îmi transmiteau soții Bey.

– Sunt o marionetă, spuse Poole.

– Într-un anumit sens, da, admise Danceman. Pentru mine însă veți fi întotdeauna „domnul Poole“.

O bucată din peretele din spatele barului dispăru. Și, odată cu ea, mai multe persoane de la mesele din apropiere. Iar…

Dincolo de uriașul geam lateral al localului, în depărtare, siluetele profilate pe cer ale zgârie-norilor newyorkezi dispărură.

Observându-i expresia feței, Danceman întrebă:

– Ce este?

Poole răspunse cu glas spart:

– Privește în jur. Vezi vreo schimbare?

După ce își roti privirea prin sală, Danceman spuse:

– Nu. Ce schimbare?

– Mai vezi linia zgârie-norilor?

– Sigur că da. În ciuda smogului. Licărul luminilor…

– Acum știu, rosti Poole.

Nu se înșelase; fiecare perforație obturată însemna dispariția unui obiect din lumea realității sale. Ridicându-se, spuse:

– Pe curând, Danceman. Trebuie să mă întorc acasă; mai am încă de lucru. Noapte bună.

Ieși în grabă din bar și coborî în stradă, căutând un taxi.

Nu existau taxiuri.

Și astea, gândi. Mă întreb ce-am mai obturat. Prostituate? Flori? Închisori?

Zări, în parcarea barului, mașina lui Danceman. O s-o iau, hotărî el. În lumea lui Danceman mai sunt încă taxiuri; poate găsi unul, la plecare. Oricum, e mașina firmei și am dublura cheii.

O clipă mai târziu, se ridica în aer și pornea către casă.

Centrul New Yorkului nu reapăruse. În stânga și în dreapta, vehicule, clădiri, străzi, pietoni, reclame…, iar în mijloc nimic. Cum să zbor într-acolo? se întrebă. Aș dispărea.

Sau nu? Se îndreptă spre neant.

Fumând țigară după țigară, zbură în cerc vreme de cincisprezece minute… când brusc, pe tăcute, orașul reapăru. Putea să-și continue drumul. Strivi țigara pe jumătate fumată – o adevărată risipă la ce preț avea – și porni în direcția cartierului său.

Dacă aș insera o fâșie îngustă de bandă opacă, gândi în timp ce deschidea ușa garsonierei, aș putea să…

Șirul gândurilor sale se întrerupse. Cineva stătea în fotoliu, urmărind un serial SF la televizor.

– Sarah, rosti el, iritat.

Femeia se ridică – grăsană, dar grațioasă.

– Nu mai erai la spital, așa că am venit aici. Mai am cheia pe care mi-ai dat-o înapoi în martie, după cearta aia îngrozitoare. Dar… pari atât de abătut. Se apropie de el și îl privi cu o expresie îngrijorată. Doare chiar atât de rău rana aceea?

– Nu-i vorba de asta.

Își scoase haina, cravata, cămașa, apoi placa toracică și, lăsându-se în genunchi, începu să-și tragă pe mâini mănușile de telecomandă pentru microinstrumente. Apoi se opri, ridică ochii spre ea și spuse:

– Am aflat că sunt o furnică electrică. Ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, deschide o serie de posibilități, pe care vreau acum să le explorez.

Îndoi degetele și luă o microșurubelniță, a cărei imagine mărită apăru pe ecranul microscopic.

– Poți să te uiți, mormăi. Dacă ai chef.

Sarah începu să plângă.

– Ce ai? întrebă el nervos, fără a-și lua ochii de la ceea ce făcea.

– E… e tare trist. Ai fost un șef atât de bun cu noi toți, cei de la Tri-Plan. Te respectăm atât de mult. Iar acum, totul s-a schimbat.

Sus și jos, banda avea o bordură neperforată; decupă o fâșie orizontală, foarte îngustă, apoi, după un moment de maximă concentrare, reteză transversal toată banda la vreo patru ore distanță de scaner. Roti fâșia decupată astfel încât să cadă în unghi drept cu scanerul, o fixă cu un termofuzibil, apoi lipi la loc cele două capete retezate ale benzii. Introdusese astfel un timp mort de douăzeci de minute în cursul continuu al realității sale. Efectul avea să se producă – conform calculelor sale – la câteva minute după miezul nopții.

– Te repari? întrebă timid Sarah.

– Mă eliberez, replică Poole.

În afară de ceea ce făcuse, mai avea în gând câteva modificări. Dar mai întâi trebuia să-și verifice teoria; banda neperforată însemna absența oricăror stimuli, iar în cazul acesta lipsa benzii…

– Ceea ce ți se citește pe față…, începu Sarah. Apoi începu să-și adune lucrurile, geanta, jacheta, revista audiovizuală. Plec; am remarcat cum ai reacționat găsindu-mă aici.

– Rămâi, spuse el. O să ne uităm împreună la serialul ăla. Își puse cămașa. Mai ții minte când erau – câte? – douăzeci, douăzeci și ceva de canale? Înainte ca guvernul să desființeze posturile independente?

Sarah dădu din cap.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă pe ecranul televizorului s-ar fi transmis *simultan* toate canalele? Oare am fi putut distinge ceva din toată amestecătura?

– Nu cred.

– Poate că am fi putut învăța s-o facem. Am fi putut învăța să devenim selectivi, să percepem numai ce am fi vrut noi. Gândește-te

ce posibilități ar exista dacă creierul nostru ar putea să prelucreze simultan douăzeci de imagini; imaginează-ți volumul de cunoștințe care ar putea fi dobândit într-un anumit interval de timp. Mă întreb dacă creierul, creierul uman… Se întrerupse. Nu, creierul uman n-ar putea face față, rosti apoi, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși. Dar, teoretic, un creier cvasiorganic ar putea.

– Asta ai tu? întrebă Sarah.

– Da, răspunse el.

Urmăriră serialul până la sfârșit, apoi se băgară în pat. Poole însă rămase cu spatele sprijinit de perne, fumând îngândurat. Lângă el, Sarah se foia nervoasă, întrebându-se de ce nu stingea lumina.

23.50. De acum, se putea întâmpla în orice moment.

– Sarah, rosti el deodată. Am nevoie de ajutorul tău. Peste câteva minute, mi se va întâmpla ceva neobișnuit. N-o să dureze mult, însă vreau să mă observi cu toată atenția. Să vezi dacă… – făcu un gest vag – apare vreo schimbare. Dacă adorm sau dacă vorbesc aiurea, sau… Voise să spună „dacă dispar", dar se abținu. N-o să-ți fac niciun rău, dar cred că ar fi bine să ai la îndemână o armă. Ai la tine pistolul defensiv?

– În poșetă.

Sarah se trezise de-a binelea; se ridică în coate, dând la iveală umerii ei rotunzi, arși de soare și plini de pistrui, și-l privi lung, speriată.

El îi aduse pistolul.

Încăperea și tot ce era în ea încremeniră brusc. Culorile începură să se spălăcească. Obiectele se subțiară până când, ca fumul de țigară, dispărură încet în penumbră. Camera se întunecă pe măsură ce contururile deveneau din ce în ce mai neclare.

Dispar ultimii stimuli, realiză Poole. Strânse din pleoape și privi printre gene, încercând să vadă ceva. O deslușì pe Sarah Benton, în pat: o siluetă bidimensională, proptită acolo ca o păpușă, care se

micșoră și dispăru. Răbufniri de substanță dematerializată se învolburau la întâmplare ca niște nori spulberați de vânt; elementele se contopeau, se dezintegrau, apoi iar se contopeau. În cele din urmă, căldura, energia, lumina dispărură; odaia se închise și se prăbuși în ea însăși, ca și cum s-ar fi izolat de realitate. Și, în momentul acela, o beznă totală înlocui totul – nu întuneric nocturn, ci spațiu încremenit și impenetrabil.

Întinse mâna, încercând să atingă ceva. Dar nu avea cu ce să atingă. Propriul său corp părea să fi dispărut, odată cu tot ce mai exista în univers. Nu avea mâini și, chiar dacă ar mai fi avut, nu avea ce să atingă cu ele.

Am deci perfectă dreptate în privința felului în care funcționează banda, își spuse, folosind o gură inexistentă pentru a emite un mesaj inexprimabil.

Se va termina în zece minute? se întrebă. Să nu mă fi înșelat nici în privința asta? Aștepta… dar știa intuitiv că și simțul timpului dispăruse odată cu toate. Nu pot decât să aștept, își spuse. Sper să nu dureze prea mult.

Ca să se calmeze, se gândi să alcătuiască un dicționar. Voi încerca să găsesc toate cuvintele care încep cu „a“, își zise. Ia să vedem. Își frământă mintea. Aromă, automobil, aksetron, atmosferă, Atlantic, aspic, anunț… Continuă să înșire, fără noimă, termeni care îi veneau în mintea bântuită de teamă.

Dintr-odată, se făcu lumină. Era întins pe canapea și prin fereastră se revărsa lumina blândă a soarelui. Deasupra lui erau aplecați doi oameni, cu unelte în mâini. Tehnicieni de la centrul de reparații, realiză el. Au intervenit înăuntrul meu.

– E conștient acum, spuse unul din tehnicieni.

Își îndreptă corpul și se dădu la o parte. În locul lui apăru Sarah Benton, tremurând de îngrijorare.

– Slavă Domnului! izbucni ea, răsuflând greu și umed în urechea lui Poole. M-am speriat îngrozitor! Până la urmă a trebuit să-l anunț pe domnul Danceman că…

– Ce s-a întâmplat? îi tăie vorba Poole. Ia-o de la început și, pentru numele lui Dumnezeu, vorbește rar, ca să pot pricepe ceva.

Sarah încercă să se stăpânească, făcu o pauză pentru a-și șterge nasul, apoi începu agitată:

– Ai leșinat. Zăceai, așa, ca un mort. Am așteptat până la 2.30, dar nu ți-ai mai revenit. L-am sunat pe domnul Danceman, din păcate l-am trezit din somn, iar el a telefonat la service-ul pentru furnici elec… adică pentru roboți organici, și pe la 4.45 au venit dumnealor, care de-atunci au tot lucrat la tine. Acum e 6.15. Mi-e foarte frig și vreau să mă bag sub plapumă. N-am să pot merge la lucru astăzi; chiar n-am să pot.

Se întoarse cu spatele, suspinând. Sunetul îl enervă pe Poole.

Unul dintre tehnicienii îmbrăcați în salopeta centrului de reparații spuse:

– Ai umblat la banda de realitate.

– Da, recunoscu Poole. De ce-ar fi negat? Era limpede că găsiseră blancul pe care-l lipise. N-ar fi trebuit să rămân dus atât de mult timp, spuse. Am inserat doar un blanc pentru zece minute.

– Ai oprit mecanismul de derulare, îi explică tehnicianul. Banda n-a mai avansat; inserția ta a blocat-o, iar mecanismul s-a decuplat automat ca să evite ruperea benzii. Ce te-a apucat să te joci cu așa ceva? Nu știai ce putea să se-ntâmple?

– Nu eram sigur, răspunse Poole.

– Dar îți cam închipuiai.

Poole replică mușcător:

– De-asta am și făcut-o.

– O să te coste nouăzeci și cinci de brotaci, îl anunță tehnicianul. Dacă dorești, poți plăti în rate.

– Bine, încuviință el.

Se ridică în șezut, amețit, și își frecă ochii, strâmbându-se. Îl durea capul și își simțea stomacul gol.

– Altă dată să răzui ușor suprafața benzii, îl sfătui primul tehnician. Așa, nu se va mai bloca. Nu ți-a trecut prin cap că are un dispozitiv de siguranță? În așa fel încât mai bine să se oprească, decât…

– Ce s-ar întâmpla, îl întrerupse Poole cu voce joasă, încordată, dacă pe sub scaner n-ar trece nimic? Nicio bandă… nimic. Dacă celula fotoelectrică ar funcționa fără impedanță?

Tehnicienii schimbară o privire. Unul dintre ei îi răspunse:

– Toate circuitele neuronale ar sări peste goluri și s-ar produce un scurtcircuit.

– Adică?

– Adică distrugerea mecanismului.

– Am examinat circuitul, spuse Poole. Nu are o tensiune destul de mare pentru a provoca așa ceva. Metalul nu se topește la un curent atât de slab, chiar dacă intră în contact terminalele. E vorba de o milionime de watt într-un conductor cu cesiu de vreo doi milimetri lungime. Să presupunem că la un moment dat ar exista un miliard de combinații posibile generate de orificiile benzii. Curentul de ieșire nu este cumulativ; intensitatea lui depinde de debitul bateriei pentru acest modul și el nu e mare. Cu puzderia aia de circuite în funcțiune.

– De ce te-am minți? îl întrebă plictisit unul din tehnicieni.

– De ce nu? replică Poole. În felul ăsta aș putea percepe totul. Simultan. Să cunosc universul în întregime, să fiu, pentru o clipă, în contact cu întreaga realitate. Ceva ce nu poate face nicio ființă umană. O partitură simfonică pătrunzându-mi în creier fără a ține seama de factorul timp – cu toate notele tuturor instrumentelor răsunând simultan. Și cu toate simfoniile. Pricepeți?

– Te-ar arde, rostiră într-un glas cei doi tehnicieni.

– Nu cred, spuse Poole.

– Doriți o cafea, domnule Poole? interveni Sarah.

– Da, zise el.

Coborî picioarele de pe canapea și la contactul tălpilor cu podeaua rece avu un frison. Apoi se ridică în picioare. Îl durea tot trupul. M-au ținut toată noaptea pe canapea, își dădu seama. La urma urmei, puteau să se descurce mai bine.

Așezat în fața lui Sarah, la masa din bucătărioara de la capătul încăperii, Garson Poole sorbea din cafea. Tehnicienii plecaseră de mult.

– Sper că n-ai de gând să te mai supui la alte experiențe, da? îl iscodi ea, cu o privire melancolică.

Poole vorbi printre dinți:

– Mi-ar plăcea să pot controla timpul. Să-l inversez.

O să tai o bucată de bandă, gândi, și am s-o lipesc cu susul în jos. În felul ăsta secvențele cauzale se vor desfășura invers. Deci: cobor cu spatele treptele de la parcarea de pe acoperiș, merg cu spatele până la ușa mea, deschid ușa încuiată, mă îndrept cu spatele spre chiuvetă, din care scot farfuriile și tacâmurile murdare. Mă așez la masa asta, cu ele în față, și umplu fiecare farfurie cu mâncare produsă de stomacul meu… Pe urmă pun mâncarea în frigider. A doua zi scot mâncarea din frigider, o pun în pungi. Mă duc cu pungile la magazinul alimentar și le depun conținutul pe diferite rafturi. Ajuns în cele din urmă la casă, mi se dau bani scoși din sertarul de încasări. Produsele mele alimentare vor fi împachetate împreună cu altele în lăzi mari din plastic și vor fi transportate pe mare până la fabricile hidroponice din Atlantic, unde se vor întoarce în arbori și arbuști, sau în corpuri de animale sacrificate, sau în adâncul pământului. Dar ce ar dovedi toate astea? N-ar fi decât o bandă video derulată invers… N-aș afla mai mult decât știu în clipa de față, ceea ce nu-i de ajuns.

Ceea ce vreau eu, își dădu seama, e percepția realității absolute,

autentice, timp de o microsecundă. După aceea nu va mai conta, pentru că voi ști totul; nu va mai rămâne nimic de văzut sau de înțeles.

Aș mai putea încerca o schimbare, își spuse. Înainte de a tăia banda. S-o perforez în câteva locuri și să văd ce se-ntâmplă. Ar fi interesant, fiindcă n-aș ști ce ar putea rezulta din perforațiile mele.

Se ridică de la masă.

O clipă mai târziu, cu vârful unei microscule, făcu mai multe găuri în bandă, la întâmplare și cât mai aproape de scaner putu… nu avea răbdare să aștepte.

– Mă întreb dacă ai să observi ceva, îi spuse lui Sarah.

Probabil că nu, pe cât putea el să prevadă.

– S-ar putea să apară ceva, adăugă. Vreau doar să te pun în gardă ca să nu te sperii.

– O, Doamne! șopti ea.

Poole se uită la ceas. Trecu un minut, încă unul și încă unul.

Apoi…

În mijlocul camerei se ivi un cârd de rațe sălbatice, cu pene negre și verzi. Măcăind zgomotos, își luară zborul de pe podea, înălțându-se spre tavan într-o învârtejire frenetică de aripi și pene, în timp ce căutau instinctiv să părăsească odaia.

– Rațe, spuse Poole, minunându-se. Am făcut o gaură care a rezultat într-un stol de rațe sălbatice.

Dar imediat apăru altceva. O bancă dintr-un parc, pe care ședea un bătrân zdrențăros, citind un ziar ferfeniț it. Bătrânul își ridică ochii, păru să-l întrezărească pe Poole și-i zâmbi cu o dantură stricată, după care se întoarse la ziarul lui mototolit și continuă să citească.

– Îl vezi? o întrebă Poole pe Sarah. Și rațele.

Exact în momentul acela rațele și vagabondul din parc dispărură. Nu mai rămase nici urmă din ei. Intervalul perforațiilor care le corespundeau trecuse.

– N-a fost nimic real, spuse Sarah. Nu-i așa? Atunci cum de…

– Tu nu ești reală, rosti el. Ești un stimul pe banda mea de realitate. Un orificiu care ar putea fi obturat. Oare există și pe o altă bandă de realitate sau într-o realitate obiectivă?

N-avea de unde să știe; nu-și putea da seama. Poate că nici Sarah nu știa. Poate că exista pe o mie de benzi de realitate, poate că era pe fiecare bandă care se fabricase vreodată.

– Dacă retez banda, zise, vei fi pretutindeni și nicăieri. Ca tot ce există în univers. Cel puțin în măsura în care îl percep eu.

– Sunt reală, bâigui Sarah.

– Vreau să te cunosc pe de-a-ntregul, spuse Poole. Pentru asta va trebui să tai banda. Dacă n-o fac acum, o s-o fac altă dată; o voi face cu siguranță, e inevitabil.

Atunci de ce să mai aștept? se întrebă. Și apoi, s-ar putea foarte bine ca Danceman să fi telefonat deja proprietarilor și firmei care m-a fabricat, iar aceștia să fie pe cale să ia măsuri pentru a mă neutraliza. Fiindcă, probabil, le periclitez proprietatea – eu însumi.

– Până la urmă, ai să mă faci să cred că ar fi fost mai bine să mă duc la lucru, spuse Sarah, coborând comisurile pistruiate ale buzelor.

– Du-te.

– Nu vreau să te las singur.

– Nu-ți face griji pentru mine.

– Ba îmi fac. O să te deconectezi sau mai știu eu ce, o să te omori fiindcă ai descoperit că nu ești ființă umană, ci doar o furnică electrică.

– Poate, replică el repezit.

Poate că, într-adevăr, la asta se reducea totul.

– Și nu te-aș putea împiedica, rosti ea.

– Nu, confirmă el, dând din cap.

– Atunci o să rămân. Chiar dacă nu te pot împiedica. Pentru că, dacă plec și te sinucizi, mă voi întreba tot restul vieții ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi plecat. Înțelegi?

El dădu din cap.

– Dă-i drumul, zise Sarah.

Poole se ridică.

– Nu voi simți nicio durere, îi spuse. Chiar dacă ție așa o să ți se pară. Nu uita că circuitele de durere ale roboților organici sunt reduse la minimum. Însă voi trăi cele mai intense…

– Nu mai vreau să aud nimic, îl întrerupse ea. Fă-o, dacă ai de gând s-o faci, sau n-o face, dacă nu vrei.

Cu mișcări șovăitoare – fiindcă îi era frică – Poole vârî mâinile în mănușile de telecomandă și alese o lamă minusculă.

– O să tai banda aflată în panoul meu toracic, spuse, cu ochii la ecranul microscopic. Atâta tot.

Mâna din mănușă îi tremură când ridică lama. Într-o secundă se termină totul, gândi. Definitiv. Dar… voi avea timp să lipesc la loc cele două capete retezate. Cel puțin o jumătate de oră. Dacă mă răzgândesc.

Tăie banda.

Cu ochii la el, făcându-se mică, Sarah șopti:

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Mai am vreo treizeci-patruzeci de minute.

Scoase mănușile și se reașeză la masă. Își auzise tremurul vocii; de

bună seamă că-l auzise și Sarah și se simți furios pe el însuși, știind că o alarmase.

– Îmi pare rău, rosti el absurd; voia să se scuze față de ea. Poate c-ar trebui să pleci, spuse, cuprins deodată de panică, și se ridică în picioare.

Se ridică și ea, imitându-l în mod reflex. Îl privea neliniștită, tremurând.

– Pleacă, spuse el cu voce joasă. Du-te la birou, unde ar trebui să fii. Unde ar trebui să fim amândoi.

O să lipesc la loc capetele benzii, își spuse; e prea mare tensiunea asta, n-o pot suporta.

Întinse mâinile spre mănuși și își vârî pe bâjbâite degetele încordate. Privind ecranul microscopic, văzu fasciculul celulei fotoelectrice ațintit în sus, direct în scaner; în aceeași clipă observă capătul benzii dispărând… îl văzu și înțelese. E prea târziu, își dădu seama. Banda s-a dus. Doamne, gândi el, ajută-mă! Banda s-a derulat mai repede decât calculasem. Deci *acum* se va…

Văzu mere și pietre de pavaj și zebre. Simțea căldură, atingerea mătăsoasă a unei haine; simțea valurile oceanului clipocind la picioarele lui și un vânt puternic, dinspre nord, împingându-l ca și cum ar fi vrut să-l ducă undeva. Sarah era peste tot în jurul lui. Și Danceman. New Yorkul sclipea în noapte și mașinile din jur goneau și ricoșau pe ceruri nocturne și la lumina zilei, și inundații, și secetă. Pe limbă i se topea unt și în același timp îl năpădeau miasme și gusturi oribile: amărăciuni de otrăvuri și lămâi și fire de iarbă. Se îneca; se prăbușea; stătea în brațele unei femei, într-un imens pat alb, care totodată îi țiuia ascuțit în urechi: zgomotul alarmant al unui ascensor defect, într-unul dintre hotelurile vechi, degradate, din centrul orașului. Trăiesc, am trăit, nu voi mai trăi niciodată, își spuse, și odată cu gândurile sale percepea fiecare cuvânt, fiecare sunet; zumzet și fojgăit de insecte, iar el era pe jumătate cufundat în măruntaiele unei instalații homeostatice complicate, aflate undeva în laboratoarele Tri-Planului.

Vru să-i spună ceva lui Sarah. Deschizând gura, încercă să pronunțe

cuvinte – să pună cap la cap câteva din masa enormă și strălucitoare de cuvinte care îi luminau mintea, mistuindu-l cu semnificațiile lor absolute.

Îi ardea gura. Se întrebă de ce.

Încremenită lângă perete, Sarah Benton deschise ochii și văzu un fir de fum care se înălța, răsucindu-se, din gura întredeschisă a lui Poole. Apoi robotul se prăbuși, mai întâi în genunchi și în coate, pe urmă răsturnându-se moale pe podea, într-o poziție frântă, chircită. Fără a fi nevoie să-l examineze de aproape, Sarah știu că „murise".

Poole și-a făcut seama, realiză ea. Dar fără a simți vreo durere; a spus-o chiar el. Sau, cel puțin, fără prea multă durere; doar un pic, poate. Oricum, în momentul ăsta totul s-a terminat.

Ar fi bine să-l sun pe domnul Danceman și să-i spun ce s-a întâmplat, hotărî ea. Încă tremurând, se îndreptă spre videofon, ridică receptorul și formă numărul.

Credea că sunt un stimul pe banda lui de realitate, gândi. De aceea își închipuia că eu voi muri când va „muri" el. Ce ciudat. De ce și-a imaginat asta? N-a fost niciodată conectat la lumea reală; a „trăit" într-o lume electronică, numai a lui. Straniu.

– Domnule Danceman, rosti când avu legătura cu biroul acestuia, Poole nu mai e. S-a autodistrus sub ochii mei. Ar fi bine să veniți aici.

– Vasăzică am scăpat în sfârșit de el.

– Da. Nu credeți că o să fie mai bine?

– O să trimit doi oameni de la atelier, spuse Danceman. Privi pe lângă ea, la corpul lui Poole care zăcea lângă masa din bucătărie. Du-te acasă și odihnește-te, o sfătui pe Sarah. Cred că ești frântă, după povestea asta.

– Da, rosti ea. Mulțumesc, domnule Danceman.

Închise și rămase pe loc, nehotărâtă.

Apoi observă ceva.

Mâinile mele. Le duse în fața ochilor. De ce văd prin ele?

Pereții încăperii deveniseră, și ei, neclari.

Tremurând, se întoarse la robotul inert, se opri lângă el, neștiind ce să facă. Prin picioarele ei se vedea covorul. Apoi covorul se estompă și, prin el, văzu straturi după straturi de materie care se dezintegra.

Poate că dacă lipesc la loc capetele benzii…, gândi ea. Dar nu știa cum. Iar Poole începuse deja să se estompeze.

Vântul dimineții îi bătea în față. Nu-l simți; începuse, deja, să nu mai simtă.

Vânturile continuau să bată.

Note

1 - Lîsenko, Trofim Denisovici (1898–1976), biolog și agronom sovietic. Ideile sale eronate cu privire la transmiterea însușirilor dobândite au fost considerate teorie oficială de puterea sovietică până în 1955 (n. tr.).

2 - Aluzie la „Cele trei maimuțe înțelepte“, faimosul basorelief din secolul al XVII-lea, aflat pe frontispiciul sanctuarului budist Tosho-gu din Nikko, Japonia, și reprezentând trei maimuțe: una care își acoperă ochii, una care își acoperă urechile și una care își acoperă gura. Maxima imagistică este interpretată prin proverbul „Să nu vezi lucruri rele, să nu auzi lucruri rele, să nu vorbești lucruri rele.“ Ideea proverbului este atribuită unei învățături a zeului Vadjra, conform căreia dacă nu auzi, nu vezi și nu vorbești lucruri rele, nu vei avea parte de ele. O idee oarecum similară e exprimată de proverbul românesc „Vorbești de lup și lupul la ușă“ (n. tr.).

3 - Astăzi, Uniunea Myanmar (n. tr.).

4 - Menținerea unor persoane în condiții de servitute sau de cvasisclavie pentru achitarea, prin muncă fără plată, a unei datorii sau obligații (de la peon, odinioară muncitor agricol din America Latină, mai ales Mexic, a cărui muncă era exploatată prin această practică) (n. tr.).

5 - Massachussetts Institute of Technology – Institutul Tehnologic din Massachussetts (n. tr.).

6 - Joc de cuvinte: *Barefoot*, nume cu rezonanță amerindiană, însemnând „Picior gol“ sau „Desculț“; *Funnyfoot*, aproximativ „Picior hazliu“ (n. tr.).

7 - Roman de James Joyce, în care căutările în materie de limbaj, constând în aglomerarea de elemente haotice și în reveniri care

nu țin seama de cronologie, duc exprimarea până la ermetism (n. tr.).

8 - Gregor Johann Mendel (1822–1884), naturalist austriac, considerat întemeietorul geneticii. A formulat legea uniformității primei generații hibride, legea segregării sau disjuncției factorilor ereditari în generația a doua hibridă și legea segregării independente a perechilor de caractere – numite Legile lui Mendel (n. tr.).

9 - Apartament în condominium (bloc de locuințe proprietate personală) (n. tr.)

10 - REKAL – nume comercial menit să sugereze *Recall* (aprox. „Amintiri"); pronunție ușor diferită (n. tr.).

11 - La origine, ustensilă portabilă japoneză pentru prepararea ceaiului pe o tavă cu jar (n. tr.).

12 - Cuvânt în limba rusă, însemnând aproximativ „vânător de stil". Era folosit pentru a desemna tinerii intelectuali rebeli din perioada comunistă (n. tr.).

13 - Mikoian, Artem Ivanovici (1905–1970), inginer constructor de avioane. Unul dintre pionierii construcției de avioane cu reacție din URSS (n. tr.).